

DRAGOSTEA MAI PRESUS DE TOATE

LOWELL CAUFFIEL

MASCARADA

LOWELL CAUFFIEL

MASCARADA

Traducere de GEORGIANA MIHAELA MIHAIL ŞI STELUŢA GHENEA

Editura MONDIAL
1994
ISBN 973 – 96258 – 4 – 3

Nota autorului

Mascarada nu este o aşa-numită „ficţionalizare" a uciderii lui W. Alan Canty. Este o carte scrisă pe baza dosarelor poliţiei, mărturiilor din timpul procesului, a trei sute de ore de convorbiri cu treizeci şi cinci de personaje cheie şi multă muncă gazetărească de teren, toate efectuate într-o perioadă de peste doi ani. Dialogul a fost reconstruit pe baza amintirilor celor implicaţi şi, unde a fost posibil, acestea au fost verificate cu ajutorul documentelor, declaraţiilor şi a altor surse demne de încredere.

Pacienţi lui W. Alan Canty prezentaţi în această carte au cerut să rămână anonimi de teama repercusiunilor şi a jenei de a fi urmat şedinţe de psihoterapie. Unii dintre ei sunt foşti alcoolici. Numele care apar cu litere italice sunt fictive.

MULŢUMIRI

Cele mai valoroase descoperiri în munca de cercetare şi scriere a acestei cărţi au fost sfatul, ajutorul şi experienţa oferită de mulţi oameni de-a lungul drumului.

Aş vrea să le mulţumesc în special lui Russell Galen, Scott Meredith, Jack Olsen şi Ruth Coughlin pentru rolurile lor cheie încă de la început. Îi sunt îndatorat, de

asemenea, asistentului meu, Tom Murphy, pentru iuţeala de picior pe care a dovedit-o în munca de teren; editorului meu, Nick Bakalar, pentru priceperea lui la cuvinte, ca şi la scriitori; lui Michael Novak şi Pat Freydl pentru valoroasa lor expertiză legală; şi lui Debbie, Jessica şi John pentru dragostea şi înţelegerea lor.

Recunoştinţă specială îi datorez lui Jan Canty, care a cooperat fără nicio remuneraţie, cum au făcut toţi cei care au constituit surse ale acestei cărţi. De asemenea, ţin să-i mulţumesc doctoriţei Lorraine Awes pentru faptul că a fost de acord să dea detalii despre pacientul ei, la cererea soţiei acestuia.

Pentru ajutorul lor, când lucram la ziarul *News* din Detroit, aş vrea să mulţumesc lui Ben Burns, Lisa Velders, Jim Vestey, Lionel Linder şi Bob Giles. Multe mulţumiri şi lui Robert Ficano, Nancy Mouradian, Anne E. Sweeney, Chris Kucharski, Anita Mack, Gladys Canty şi Jeanne McAllister.

În final, nu există recunoştinţă mai mare ca aceea pe care am descoperit-o în compania numeroşilor prieteni ai lui Bill: Al, Richard, Pete, răposatul Don Ball şi toţi ceilalţi.

PROLOG

Stăteam înghesuiţi în boxa juraţilor aşteptând primul martor, când uşa principală a sălii de şedinţe a tribunalului s-a deschis, iar văduva s-a îndreptat spre locul unde urma să fie audiată. Mai mulţi reporteri umpleau spaţiile unde se ţineau interogatoriile preliminare, pur şi simplu pentru că în altă parte nu era niciun loc liber.

Purta un taior albastru elegant, pantofi cu tocuri nu prea înalte, iar părul strălucitor şi-l răsucise într-un coc franţuzesc. Ochii îi erau umflaţi şi fata ei frumoasă era obosită, dar înainta cu pas hotărât printre rândurile de spectatori, arătând de parcă nimic n-ar fi putut s-o oprească.

Se numea Jan Canty, era un psiholog şi sfătuitor în problemele cuplului, soţia lui Alan Canty, şi el psiholog, victima unei crime. Privind-o cum înainta spre partea din faţă a sălii tribunalului, mulţi dintre noi şi-au dat seama că această săptămână fusese cu totul deosebită de oricare alta, chiar şi pentru un oraş obişnuit cu şase sute de omoruri pe an.

Titlurile, cu litere de-o şchioapă din ziare începuseră cu PSIHOLOG DISPĂRUT DUPĂ CE PĂRĂSEŞTE CABINETUL; continuaseră cu: POLIŢIA BĂNUIEŞTE CĂ FRAGMENTELE DE CORP GĂSITE APARŢIN LUI AL. CANTY. Din alte ştiri reieşea că ar exista părţi de trup omenesc îngropate într-un cimitir de animale, la 402 kilometri spre nord, în apropierea oraşului turistic Petoskey, din statul Michigan.

Suspecţii supuşi interogatoriului preliminar sub acuzaţia de crimă şi mutilare erau: Dawn Marie Spens, o tânără prostituată şi „peştele” ei, John Carl Fry, un fost escroc, cunoscut în branşă cu porecla Lucky (Norocosul).

Spens, cândva o elevă eminentă, locuind în suburbiile din Harper Woods, stătea la masa apărării cu o privire adormită. Purta o pereche de blugi jerpeliţi, o bluză albastră decolorată şi o pereche de pantofi negri ieftini, cu toc înalt şi decupaţi în faţă. Fry stătea relaxat lângă ea, sprijinindu-se într-un cot. Era ras pe cap şi avea mustaţa bine aranjată. Braţele groase şi pieptul bombat te duceau cu gândul la un luptător profesionist.

Poliţia nu găsise încă toate părţile corpului lui Alan Canty, dar reporterii din boxa juraţilor începuseră să întrevadă iţele întregii poveşti. La secţia omucideri se vorbea că psihologul fusese clientul obişnuit al prostituatei, dar această presupunere părea improbabilă în lumina datelor prezentate în sala de judecată.

— Iisuse, în ce hal arată! şopti un reporter cu ochii la

Spens. Poate la pat o fi ceva de capul ei!

Se zvonea că Al Canty cheltuise 140.000 dolari cu fata doar într-un an şi jumătate, iar alţii susţineau că psihologul îşi fabricase şi o a doua identitate. În cartierele rău famate din partea de sud a oraşului era cunoscut sub un alt nume şi se dădea drept medic internist.

Era o postură de necrezut pentru psihologul în vârstă de cincizeci şi unu de ani. Mama lui fusese preşedinta Comitetului director al Şcolii din Detroit şi condusese multă vreme Asociaţia Părinţilor şi Profesorilor (APP). Tatăl său, decedat, fusese un criminalist de renume naţional şi director executiv al clinicii de psihiatrie ce lucra pentru Tribunalul general al oraşului.

Câţiva dintre noi, cei aflaţi în boxa juraţilor, caracterizaserăm deja victima ca autor, profesor şi expert în autism[1]. Fusese un psiholog de excepţie cu un cabinet prosper în Fisher Building, o adresă de referinţă pentru orice profesionist din oraş.

Jan Canty, prima martoră, a luat loc în boxa martorilor, la nici doi metri de locul unde ne aflam noi. Da, o cunoscuse pe victimă. Da, au fost căsătoriţi aproape unsprezece ani. Da, ultimul lucru pe care-l ştia despre el era că părăsise cabinetul şi în drum spre casă plănuise să se oprească la o băcănie ca să cumpere cafea.

Nu, nu dăduse nimănui voie să disece corpul soţului.

N-a dat alte amănunte despre anii petrecuţi împreună, doar răspunsuri care veneau în sprijinul acuzaţiei de mutilare lansată de procuror. Toţi ne întrebam ce altceva mai ştie, dar ea a plecat la fel de repede precum venise.

Apoi un poliţist din brigada omucideri a început să

---

1 Autism - stare patologică caracterizată prin ruperea contactului cu realitatea exterioară şi prin trăirea excesivă a unei vieţi interioare, unul din simptomele fundamentale ale schizofreniei. (NT)

introducă martori printr-o uşă din spatele locului de audiere. A devenit clar de ce Jan Canty aşteptase afară în loc să stea cu ceilalţi în sala martorilor. Ce a urmat părea desprins dintr-un film, poliţistul jucând rolul unui regizor secund, în timp ce auditoriul aflat în picioare exclama de fiecare dată când un nou personaj îşi făcea apariţia în sală.

Înfăţişarea tuturor era şocantă. Un locuitor nebărbierit din partea de sud a oraşului, îmbrăcat în blugi îngălbeniţi şi un tricou negru decolorat, a venit clătinându-se să depună mărturie. Altul purta un cercel de aur, iar pe braţ îi erau tatuate slogane bătătoare la ochi şi dragoni. Când a ridicat mâna pentru jurământ, un vecin al suspecţilor şi-a etalat un scorpion tatuat pe degetul mijlociu. O tânără blondă părea la prima vedere destul de inocentă cu nasul său cârn şi trupul fragil. Apoi toţi i-au văzut tatuajul albastru mâzgălit pe tricepsul drept. Alta s-a bălăbănit spre tribună arătând de parcă era gata să nască. Oferea o privelişte destul de ciudată: cu burta atât de mare şi totuşi martoră într-un proces de crimă şi mutilare.

Niciunul dintre aceste personaje n-avea absolut nicio legătură cu stilul de viaţă al primei martore.

După terminarea interogatoriului am părăsit tribunalul Frank Murphy hotărât să fac o plimbare cu maşina până la Grasse Park, să arunc o privire spre casa victimei. Mă temeam deja că niciun articol de revistă, oricât de lung, n-ar putea explica de ce prima martoră era atât de diferită de grupul celorlalţi…

Trecând cu maşina prin Jefferson Avenue şi pe lângă Detroit River aş fi putut să fac un studiu de sociologie pe tema diferenţelor de clasă.

Cândva pe strada Jefferson erau aliniate prăvălii tradiţionale şi întreprinderi industriale prospere. În locul acestora se înălţau acum clădiri comerciale şi magazine mari, fortificate cu geamuri încasabile. O notă de eleganţă

şi rafinament încă mai persista, dar la numai câteva străzi distanţă începeau cele mai sărace şi deprimante cartiere din Statele Unite.

Aceste zone nu difereau prea mult de străzile de unde provenea grupul de martori de la tribunal. Nici cea mai mică asemănare între ei şi bărbatul într-un smoching elegant, savurând un pahar cu coniac Martell, din panoul de reclamă de pe o clădire arsă.

La Alter Road, Jefferson Avenue devenea poarta de acces spre cartierele Points: Grosse Pointe, Grosse Pointe Park, Grosse Pointe Farms, Grosse Pointe Woods şi Grosse Pointe Shores. Din secolul al nouăsprezecelea aici locuia aristocraţia deţinătoare a întreprinderilor General Motors.

Numele Ford, Fisher şi Dodge au devenit un simbol al bogăţiei şi extravaganţei. Anna Dodge, soţia pionierului în automobilism. Horace Dodge, adusese maeştri din Europa ca să-i construiască Rose Terrace, un monument de arhitectură franceză din secolul al optsprezecelea.

Acesta fusese demolat cu câţiva ani în urmă, însă cele mai multe din edificiile de acest gen încă mai puteau fi văzute de-a lungul lacului St. Clair.

Ani de zile locuitorii din Grosse Pointe fuseseră extrem de exclusivişti. Până la procesul din 1960, suburbiile erau cunoscute pentru aşa-zisul „point sistem”, un catalog de preţuri menit să înlăture clienţii nedoriţi. Locuitorii erau aleşi în funcţie de originea etnică, culoarea pielii, afiliaţie religioasă şi alte criterii de acest gen.

La capătul şoselei Alter, graniţa dintre Detroit şi Grosse Pointe Park, contrastul era extrem de puternic în ziua aceea.

În partea de est se afla un parc municipal îngrijit, dotat cu piscină şi terenuri de tenis. Bărbaţi în pulovere de caşmir şi femei îmbrăcate după ultima modă în materie de jogging hoinăreau fără griji de-a lungul reşedinţelor

elegante din Windmill Pointe Park.

În partea de vest se găseau un oraş de rulote şi un parc plin de gunoaie. În parcare se foiau adolescenţi în tricouri şi blugi. Din maşinile lor ruginite se auzeau obscenităţi şi muzică heavy metal, în timp ce tinerii îşi treceau unul altuia ţigări de marijuana şi cutii cu bere.

Chiar şi copacii păreau să ţină seama de graniţă. Berkshire Road era umbrită de ulmi înalţi ale căror coroane bogate se uneau formând parcă un tavan de catedrală. Pe strada aceea, Al. Şi Jan Canty aveau o casă în stil Tudor, cu şase dormitoare, şase băi şi un garaj pentru cinci maşini. Garajul avea uşi de lemn lăcuit. De cealaltă parte a şoselei Alter, o epidemie distrusese majoritatea copacilor înalţi, lăsând strada pustie.

Pomii din Pointes păreau imuni la acea boală. Dar explicaţia nu includea nicio magie. Locuitorii şi-au putut permite un tratament experimental european, extrem de costisitor, care le salvase copacii. Cu timpul aveam să aflu că Alan Canty, un locuitor apreciat şi un psiholog cu standarde profesionale înalte, cumpărase această terapie costisitoare. Cu bani şi puţină strategie se rezolvă aproape toate problemele din Pointes.

PARTEA ÎNTÂI

1983

Capitolul 1

„Foarte puţini indivizi, indiferent de gradul lor de cultură, îşi pot privi cu obiectivitate propriul comportament afectiv”.

W. ALAN CANTY, 1973

Recomandări şi psihoterapie

Buickul negru reuşi cu greu să scape din aglomeraţia de la Fisher Building şi se avântă în traficul animat de pe Third Avenue. Directori executivi, îmbrăcaţi în costume din stofă din lână la care asortau cravate stacojii sau de un gri

ca oţelul, ieşeau grăbiţi din birourile uzinei General Motors, trezind din amorţeală străzile New Centerului. Era ora prânzului. Buickul o luă spre sud şi după câteva străzi numai clădirea de granit a Fisherului mai domina oglinda sa retrovizoare.

Bărbatul de la volanul maşinii cunoştea bine drumul. Dacă cei patru kilometri pe Third Avenue, dintre New Center şi cartierul comercial, caracterizau oraşul supranumit Motor City, atunci Detroitul se putea lăuda cu multe feţe.

Buickul trecu repede pe lângă priveliştea luxoasă oferită de Corporaţia Burroughs, cu geamurile sale bine lustruite, şi o luă la dreapta, pe lângă Wayne State University. Lăsă în urmă căminele care datau din secolul al nouăsprezecelea, apoi sediul Universităţii, a cărei arhitectură modernă fusese realizată de Minoru Yamasaki, şi cele o sută optsprezece lumini de securitate de un albastru cobalt, ale căror semnale luminoase serveau drept indicatoare poliţiei campusului.

Când Buickul intră pe Forest Avenue, singura clădire, aparţinând incintei Universităţii Wayne State, care se mai vedea era morga. Pe bulevardul Martin Luther King jr., o plăcuţă amintea trecătorului că „Iisus a murit pentru păcatele noastre”. Câştiga uneori câte un adept sau doi pentru biserică, dar inspirase şi o metaforă pe care oamenii o evocau ca să-i descrie pe cei care locuiau pe străzile din împrejurimi:

— Nemernicii ăştia ar fi în stare să-l fure pe Iisus de pe cruce, iar apoi s-ar întoarce şi după cuie.

Cass Corridor, cum e numit cartierul de la nord de centrul oraşului, era considerat de patruzeci de ani o adevărată talpă a iadului în Detroit. Zona inspirase studii despre decăderea urbană şi tot acolo se filmaseră scenele cele mai dezolante din filmul *Poliţistul din Beverly Hills*.

Spre deosebire de cartierele de acest gen din alte oraşe, care-şi atrăgeau clienţii cu reclame porno viu colorate, în Cass Corridor numai cioburile de sticlă sclipeau. Prostituatele ofilite patrulau de-a lungul străzilor dincolo de care se aflau terenuri virane năpădite de buruieni sau jalnice case de raport. Cele mai tinere lucrau în cârciumi, cocoţate la bar, cu mintea înceţoşată de alcool.

Cass Corridor-ul mai era şi cartierul şomerilor şi al beţivilor. Literele şterse de pe frontispiciul hotelurilor ieftine încă mai făceau reclamă vechii taxe de un dolar pe zi, în timp ce alcoolicii de-afară se culcau pe saci, protejându-şi cu un ciorap creierii îmbibaţi de băutură. Un bilet de loterie de pe uşa unui magazin de băuturi îi necăjea pe beţivi cu însemnele dolarului. Puţini aveau bani ca să-şi permită un pariu.

Beţivii şi şomerii fără un şfanţ în buzunar atrăgeau atenţia asupra prostituatelor, făcându-le să pară apetisante. În Cass Corridor, frumuseţea, ca şi vârsta, erau doar nişte chestiuni de perspectivă şi percepţie. Prostituatele care se apropiau de treizeci de ani erau deja bătrâne.

Cele care luau droguri de mult timp, constituiau o marfă greu de vândut ziua în amiaza mare. Corpul lor era distrus de heroina de proastă calitate, o năpastă a cartierului, pe care o numeau „mixed jive". Drogul era ieftin, dar injectarea cu el producea abcese. O drogată cu vechime arăta de parcă cineva i-ar fi stins direct pe piele un pachet întreg de ţigări.

Dacă bărbatul din Buickul negru ar fi fost agăţat de o târfă mai bătrâioară, probabil că şi-ar fi format o părere mai proastă despre calitatea mărfii din Cass Corridor. Însă cele trecute de prima tinereţe lucrau numai după apusul soarelui, în maşinile clienţilor, profitând astfel de avantajele cosmetice ale nopţii.

Dawn Marie Spens preferă să lucreze la ora prânzului şi îşi jurase că nu va ajunge niciodată într-un asemenea hal. Ieşi din Sabb's Market cu un pachet de Marlboro mentolat, foarte hotărâtă să-şi termine treaba înainte ca străzile centrului să se golească.

Înfăţişarea lui Dawn era o combinaţie de inocenţă şi viciu. Pielea îi era în cea mai mare parte curată, iar părul roşcat, lung până la umeri, încadra o forţă cu buze cărnoase şi ochi căprui somnoroşi. Alte târfe o numeau „tinerica”, nu din cauza celor optsprezece ani ai săi, ci pentru că avea tenul proaspăt şi nu se machia.

Îmbrăcată mai bine, ar fi scos bani mulţi de la clienţi de soi. Silueta îi era pusă în evidenţă de o bluză care se mula pe bust şi de o pereche de blugi strâmţi, dar, în acelaşi timp, ascunsă de o haină lungă de piele. Picioarele ei frumoase arătau la fel de bine în adidaşi sau în pantofi cu tocul înalt, iar sânii erau plini, dar nu în mod exagerat.

Dawn Spens n-avea nevoie de efecte speciale.

Pe 30 noiembrie, se afla la colţul ei favorit, dintre străzile Second şi Peterboro. Fisherul era singurul zgârie-nori din partea de nord a oraşului, iar şoseaua Second Avenue se termina chiar la uşile principale ale clădirii. Părea să fie la numai câteva străzi distanţă, dar pe kilometrajul Buickului se înregistrară peste trei kilometri.

— Maşina rulă încet, frână şi se opri foarte aproape de ea. Schimbul de cuvinte era vechi de când lumea, în care niciunul dintre ei nu spunea lucrurilor pe nume.

— Bună, lucrezi? începu el.

O examină printr-o pereche de ochelari cu rama de baga. Zâmbea într-un fel ciudat, iar privirea îi era uşor şaşie.

— Vrei să mergem undeva? întrebă ea.

Nu, nu voia să meargă nicăieri acum, ci mai târziu.

— Ai un număr de telefon unde să te pot găsi? spuse

el.

Nu prea îşi dădea numărul de telefon oricui.

— Numele meu e Al. Pe tine cum te cheamă?

În timp ce-şi spunea numele, îl văzu scoţând o bancnotă de zece dolari.

— Poftim, Dawn, să-ţi iei ceva de mâncare.

La început crezuse că e contabil. Apoi văzu că nu poartă cravată. Sub palton avea un sacou şi un pulover tricotat. Nu arăta extraordinar de bine, dar nici urât nu era. Mai târziu, aprecie că avea în jur de patruzeci de ani. Dar zâmbea ca un preşcolar prins cu mâţa-n sac. Nu-şi amintea să mai fi văzut vreodată un bărbat de vârstă mijlocie cu o asemenea expresie pe faţă.

Un poliţist de la moravuri nu s-ar da de gol atât de uşor, hotărî ea. Era doar un client oarecare. Dawn luă cei zece dolari şi-i spuse numărul de telefon.

— Te sun după-amiază, zise el.

Plecă, zâmbind în acelaşi fel. Poate că nu era decât un şmecher fără vlagă. Dawn observase că nu scrisese nicăieri numărul de telefon.

Câteva minute mai târziu, lui John Fry i se contractară muşchii gambei când auzi cheia învârtindu-se în uşa apartamentului.

Fostul motociclist de treizeci şi şapte de ani adormise zâmbind cu o seară înainte, dar se trezise dis-de-dimineaţă simţind nevoia de încă o doză. Ultimii săi douăzeci şi cinci de dolari îi asiguraseră numai câteva ore de uşurare. Dar un sfert de mixed jive, cât îi mai rămăsese, nici nu meritase încă o înţepătură în piciorul său drept şi în mod sigur nu era de ajuns să-l facă pe John capabil de a înfrunta o nouă zi. Aşa că o trimisese pe Dawn să facă rost de bani.

Îi fusese de ajuns o privire ca să-şi dea seama că prietena lui se întorcea doar cu o poveste despre un tip

zâmbăreţ.

— Bine, John, dar tipul mi-a dat bani să-mi cumpăr de mâncare, spuse ea. Şi mi-a zis că mă sună mai târziu.

Lui John îi curgea nasul şi-şi simţea capul greu.

— La dracu'! Mie mi-e rău acum. Să n-aud de niciun mai târziu.

Îşi aprinse un Marlboro mentolat. Ochii lui îi spuneau să nu facă efortul de a-şi mai scoate haina.

Capitolul 2

„Am văzut multe persoane divorţate care sufereau cumplit din cauza singurătăţii şi a separării. Oamenilor le lipseşte hotărârea atunci când au mai multe alternative. Ei suferă de ceea ce psihologii numesc „şocul complexităţii”.

Ar dori ca viaţa să fie mai simplă şi mai uşor de înfruntat”.

W. ALAN CANTY

Detroit Magazine, septembrie 1983

Modern Bride Magazine, iulie 1984.

Jan Canty ar fi putut accepta să petreacă în pat ziua de naştere a lui Al, în după-amiaza aceea minunată în Sun Lakes, Arizona, dar nu la 3200 kilometri depărtare de el. Încă îi mai părea rău că-l lăsase singur.

Puse ceasul să sune la ora unsprezece, ora Detroit-ului şi-şi acoperi umerii cu pătura, simţindu-se mai bine la gândul discuţiei pe care o avuseseră chiar înainte de plecarea ei la părinţi, lângă Phoenix.

— N-am să fiu aici de ziua ta, pe 30 noiembrie. Chiar nu te deranjează?

— Ştii bine că nu, Jan!

Îl întrebase probabil de vreo cinci ori, în cinci feluri diferite. În toţi anii petrecuţi împreună Al Canty tratase cu indiferenţă aproape toate aniversările sale. Anul acesta, însă, împlinea cincizeci de ani şi Jan se gândea că măcar acum putea fi ceva mai deosebit. Cochetase chiar cu ideea

unei petreceri surpriză.

Apoi începu să se îndoiască de faptul că o asemenea atenţie ar fi fost pe gustul lui şi bănuiala i se confirmă. Când îi dezvălui intenţia pe care o avusese, el îi spuse:

— Nu, Jan-Jan, nu vreau aşa ceva!

Răspunsul era cât se poate de caracteristic pentru omul pe care-l iubea. Psihologul care-şi pusese o simplă plăcuţă cu „W. Alan Canty" pe uşa cabinetului, prefera o viaţă simplă şi lipsită de complicaţii acasă. Printre pacienţii lui se numărau alcoolici în căutare de ajutor, persoane incapabile să-şi găsească un partener, oameni divorţaţi dezamăgiţi, indivizi cu personalităţi dominatoare şi bolnavi de nervi, disperaţi şi nefericiţi. „După o zi în care îi ajută pe aceştia să-şi reechilibreze viaţa, se gândea ea, cine nu şi-ar dori puţină linişte?"

În săptămâna în care soţul ei avea să împlinească o jumătate de secol, Jan nu se simţea bine. Avea mononucleoză[2]. Ura până şi sunetul acestui cuvânt: mono. Era a doua infecţie din acel an şi a treia criză din viaţa ei. De data asta însă, atacul durase trei luni.

Jan încercase să se odihnească acasă, dar nu considera niciodată că-i e atât de rău încât să stea toată ziua în pat. Pe lângă munca de la birou, trebuia să se ocupe şi de întreţinerea casei, căci Al era mereu plecat. În cele din urmă, durerile de gât şi oboseala o dăduseră gata.

— Trebuie să alegi, îi spusese doctorul. Ori te internezi, ori pleci undeva şi nu te mai dai jos din pat.

Optase pentru invitaţia mereu reînnoită a părinţilor ei stabiliţi într-o casă la marginea deşertului Arizona. Al fusese încântat de idee.

— Ar trebui să te duci ca să te faci bine, îi zisese el. Odihneşte-te.

---

2 mononucleoză – creştere a numărului leucocitelor cu un singur nucleu din sânge.

Avea dreptate. Părinţii ei n-o lăsaseră să facă nimic şi, de când coborâse din avion, dormise tot timpul.

Jan bănuise că Al va fi imediat de acord cu ideea plecării. În septembrie sărbătoriseră nouă ani de la căsătorie, dar Jan ar fi putut spune cu mâna pe inimă că anii petrecuţi alături de Al Canty fuseseră ca o călătorie de plăcere.

Al părea încântat să-i lase cât mai mult timp pentru făurirea unei cariere. Fusese studentă în cea mai mare parte a căsătoriei. Obţinerea doctoratului ei în psihologie fusese principala preocupare a amândurora. Ani la rând, teza de doctorat păruse că reprezintă întreaga ei viaţă, iar casa lor pentru dormit şi făcut temele, între drumurile la Universitatea din Michigan.

Nici nu şi-ar fi putut dori un soţ mai înţelegător. Niciodată nu se plânsese de mesele nesigure de dinaintea examenelor, nici de faptul că în sufragerie multă vreme nu avuseseră mobilă. Abia de curând îşi cumpăraseră televizor. Nu avuseseră timp pentru asta înainte. Al îşi încheia serile criticându-i cu blândeţe lucrările sau încercând s-o bine dispună când era prea obosită.

După părerea ei, era o relaţie mult mai bună decât altele. Acum că pregătirea ei se apropia de sfârşit, Jan şi-ar fi dorit să fie mult timp împreună.

Lăsând la o parte boala, la cei treizeci şi doi de ani ai săi, Jan arăta înfloritor. La douăzeci de ani, cu zâmbetul care-i dezvăluia dantura impecabilă şi cu nasul ei cârn, fusese prototipul tinerei americane. Acum era o femeie frumoasă, cu o carieră de urmat. O umbră de machiaj în jurul ochilor săi verzi o avantaja. Părul şaten deschis era aranjat altfel în fiecare zi. Deşi era mai degrabă scundă, se potrivea de minune cu Al, care n-o depăşea decât cu câţiva centimetri.

Jan atrăgea priviri, dar fiind aproape tot timpul

alături de soţul ei, era greu de abordat. Soţul ei era o persoană cu o imensă capacitate de muncă. Abia de un an de zile Jan îl convinsese să-şi ia încă o zi liberă. Cam jumătate din anii petrecuţi împreună, Al lucrase şapte zile pe săptămână. În cele din urmă fusese de acord să-şi ia liber atât vinerea cât şi duminica. Cu toate acestea, Al reuşea să consulte aproape cincizeci de pacienţi pe săptămână şi să-şi rezerve şaizeci de ore de terapie în clinică. Îşi consulta bolnavii atât în cabinet, cât şi acasă. Lucra şi pentru tribunal, acordând asistenţă psihiatrică atunci când era nevoie. Supraveghea munca altor psihologi de la Port Huron, la o distanţă de patruzeci şi cinci de minute de cabinet.

Acest ritm susţinut de muncă îi aducea profituri de mai mult de 150.000 dolari pe an. „Dar, se întreba Jan, merita să sacrifici de dragul banilor atâtea zile începute în zori şi sfârşite mult după apusul soarelui?"

Jan credea că diferenţa de vârsta de şaptesprezece ani dintre ei era unul din motivele neliniştilor sale. Al nu se simţea bine în compania prietenilor ei tineri, deşi silueta şi zâmbetul lui copilăresc îl făceau să pară cu zece ani mai tânăr.

Ultima lor distracţie de pomină fusese la balul mascat din ajunul Zilei Tuturor Sfinţilor. Ea se deghizase în bondar, iar el într-un mecanic de maşini de curse, un personaj fictiv numit Al Miller. Bănuia că numele îi fusese inspirat de o veche maşină de curse pe care o restaura în garaj. Îi făcuse rost de un halat pe spatele căruia îi cususe numele. Al dispăruse în garaj, iar când ieşise de acolo avea un buzunar sfâşiat şi pete de ulei pe salopetă. Nu-l văzuse niciodată atât de vesel. Stătuseră până la patru dimineaţa la petrecerea prietenei ei.

Numai că noaptea aceea de acum doi ani nu se mai repetase. Era dezamăgită că nu ieşeau mai des să se

distreze împreună, mai ales acum când programul ei de lucru nu mai era atât de încărcat. Îi plăceau concertele şi jocurile de baseball ale echipei Detroit Tigers, el însă preferând să-şi petreacă timpul liber citind.

„Ei bine, reflectă ea, nu-i poţi pretinde unui om de vârsta lui să-l adore pe Stevie Wonder”. Al nu era nici tipul care să se dea în vânt după vreun fel de sport, dar nu se plângea când ea se ducea cu prietenii la meciurile de baseball.

Într-un fel, părţile bune ale căsniciei cu Al le echilibraseră pe cele rele. O dovadă fusese faptul că A! acceptase ca ea să plece în străinătate, ca însoţitoare a unor copii din clasa de franceză a prietenei sale.

— Păi, Jan, de ce nu te-ai duce? îi spusese el, zâmbind. Biletul de avion e cu preţ redus. Du-te! Nu-ţi face griji pentru mine.

Dacă Al acceptase întru totul călătoria în Franţa, de ce ar fi situaţia diferită acum? Mi-a spus deja părerea lui, îşi zise Jan. Întotdeauna a fost sincer cu mine.

— Eşti sigur că nu te deranjează? îl întrebase ea.

— Jan, chiar insist să te duci. N-ai de ce să-ţi faci griji pentru mine.

Îşi aminti privirea lui liniştitoare prin ochelarii cu ramă de baga. Foarte curând adormi din nou.

Capitolul 3

„Personalitatea este rezultatul maturizării, studiului şi al experienţei”.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi Psihoterapie

— Oh, mamă, nu trebuia să faci asta! îi spuse Alan mamei sale, când aceasta îi telefonă după prânz.

— Ei Buster, răspunsese ea, acum eşti băiat mare.

Gladys Canty era bucuroasă că-i trimisese fiului de ziua sa o felicitare şi cinci sute de dolari. Până atunci, la

fiecare aniversare îi dăduse câte o sută de dolari. „Dar, îşi zise ea în timp ce completa cecul, împlinirea a cincizeci de ani este un eveniment foarte important”.

Buster. Porecla fusese un lucru spontan. Apăruse chiar în ziua în care fiul ei se născuse, „Ziua Recunoştinţei”, în 1933, când Alan Senior îi telefonase surorii sale săr i dea vestea cea mare.

— Buster e aici, spusese el.

Şi numele rămăsese de atunci, deşi ea era singura care-i spunea aşa. Cât trăise Alan Sr. Obişnuia să-i spună Alan. Dar cu doi Alan-i în casă se creau confuzii. Uneori ea îl numea Alan junior, dar îl prefera pe Buster şi, în ultimii ani, îl prescurtase la Bus.

În afară de Bus, Gladys nu mai avea pe nimeni în Detroit. AI Sr. Murise în 1976. Nu mai avea nicio rudă în apropiere, iar singura ei soră în viaţă locuia în Cleveland. Buster o suna în fiecare zi de la cabinetul lui din Fisher Building şi, cu toate că programul lui era foarte încărcat, îşi făcea întotdeauna timp să stea de vorbă cu mama lui.

Nu se putea spune că Gladys Foster Canty, la vârsta de 76 de ani era o bătrână neputincioasă care aştepta toată ziua să sune telefonul. De fapt, prietenii o găseau rareori în casa ei din partea de est a Detroit-ului. Zilele săptămânii le împărţea între excursii în grup şi vizite făcute numeroşilor ei prieteni, care-i solicitau zgomotos prezenţa printre ei. Sâmbăta îşi oferea serviciile Muzeului copilului din Detroit, lucrând ca vânzătoare într-un mic magazin de unde copiii puteau cumpăra suveniruri elegante. Asta era ocupaţia ei favorită.

— E încântător când muzeul se umple de acele micuţe feţe inocente, îi explicase odată unei prietene.

În muzeu, sau în orice altă parte, Gladys mergea dreaptă, cu paşi repezi şi siguri. Firele cărunte începuseră să domine în părul roşu bogat, pe care şi-l pieptăna într-un

coc simplu. Vârsta nu o deranja, după cum nici lipsa diplomelor universitare nu-i stingherise pe ea sau pe soţul ei în tinereţe.

Familia nu era în Detroit nici măcar de două generaţii, dar numele Canty era unul dintre cele mai respectate în oraş. Gladys Canty era foarte mândră de asta. Ea şi soţul ei veniseră în Detroit din Cleveland în 1929 cu şase luni înainte de crah. AI Sr. Obţinuse un post în prima clinică de acest fel din ţară. O unitate de medicină legală numită iniţial Clinica pentru psihopaţi, de pe lângă Tribunalul oraşului Detroit.

Bus venise după cinci ani de căsnicie şi nouă luni de greaţă zilnică pentru Gladys. Îi fusese atât de rău, încât doctorul crezuse că o să piardă copilul, i-ar fi plăcut să aibă mai mulţi copii, dar Al Sr. Îi spusese clar că n-o mai lasă să treacă din nou printr-un asemenea chin.

Se străduise să-i dea lui Bus o educaţie bună în casa lor de lângă Detroit River. Îl îmbrăca întotdeauna elegant, mesele le pregătea ca pentru un prinţ şi în fiecare seară îi citea poveşti. Dar Gladys avea mai mult de oferit.

Fiica unui preot episcopal, copilăria ei fusese marcată de două influenţe majore: cea a bisericii şi cea a şcolii.

După ce-l înscrisese pe Buster în clasa întâi, participă la o întâlnire a Asociaţiei Părinţilor şi Profesorilor (APP). Această şedinţă îi redeşteptă interesul pentru problemele publice. Consacră optsprezece ani acestei organizaţii, ridicându-se până în funcţia de preşedintă.

Fiul ei o însoţea adesea în oraş în timp ce ea se întâlnea cu o mulţime de persoane. „Ei doi sunt mereu pe drumuri”, spunea Al Sr. În lungile ore pe care le petrecea la clinică. Bus învăţase multe lucruri despre străzile şi împrejurimile oraşului în felul acesta.

După ce Bus absolvise liceul, calităţile ei de

organizatoare atrăseseră atenţia alegătorilor din Detroit. A fost aleasă membră în comitetul de conducere al şcolii şi de două ori preşedintă. Dacă cineva ar fi numărat articolele din ziare, ar fi constatat că popularitatea pe care şi-o câştigase Gladys Canty în activitatea sa pe tărâm social, ca şi imaginea publică fără pată, întreceau uneori considerabila notorietate a soţului ei.

Programele lor de lucru făceau ca viaţa de familie să fie mai puţin tradiţională decât şi-ar fi dorit-o ea. Dar Gladys îşi făcuse o regulă pe care o respecta cu stricteţe, aceea de a fi acasă să-şi întâmpine fiul în fiecare zi când acesta se întorcea de la şcoală. „Suntem un trio unit", gândea ea. Unul din motivele pentru care Al Sr. Muncea atât de mult era ca să-i asigure fiului său cea mai bună educaţie posibilă.

Ca psiholog, Buster realiza profituri mai mari decât cele pe care le realizase Al Sr. La tribunal. Dar, văzându-i cearcănele, Gladys se întreba dacă merită.

— Al, arăţi atât de obosit, îi spunea deseori.

— Oh, mamă, tu nu înţelegi. Oamenii au atâtea probleme!

— Iar tu lucrezi ca să-i ajuţi.

— Dar, mamă, îi duc în spate, de asemenea.

Aceasta era una din diferenţele dintre tată şi fiu. AI Sr.

Rareori se mai gândea la oamenii pe care-i consultase la clinică. După o zi petrecută printre poliţişti şi criminali, îşi prepara un whisky cu sifon, iar energia părea să-i crească pe măsură ce seara înainta. Noaptea citea ziare sau scria pentru ele, astfel încât soneria ceasului deşteptător nu reuşea niciodată să-l trezească.

Al jr. Era stăpânit tot timpul de o energie nervoasă. Bus îi amintea doamnei Canty de fratele ei, George. Chiar semănau. Din cauza ritmului său frenetic de viaţă, George

Foster a suferit o paralizie gravă la vârsta de cincizeci de ani. Nu şi-a mai recăpătat vorbirea niciodată, iar după trei ani a murit. Această amintire o îngrijora.

Dar Gladys se străduia întotdeauna să vadă partea luminoasă a lucrurilor. În copilărie citise „*Pollyanna*", o carte pe care o considera o influenţă majoră în viaţa ei. Şi fiul ei avea pasiunile lui – era colecţionar de maşini vechi şi de cărămizi. Când se gândea la maşini şi la Buster, îşi amintea de vechea lui maşină neagră cu pedale şi de trioul unit pe care-l formau ei la cursele pentru copii. Chiar şi în adolescenţă, lui Bus încă îi mai plăcea să privească maşinile ce alergau cu viteză şi se ciocneau în jurul pistei ovale, pline de praf.

Acum fiul ei avea vreo şase automobile, pe care le repara în garaj. După părerea ei nu erau decât un maldăr de bucăţi diferite, dar Bus le declarase „valori". Singurele comori pe care le preţuia la fel erau cărămizile lui de pavaj, foarte vechi. Nu ştia exact când începuse să colecţioneze astfel de lucruri, însă ştia că şapte ani Bus fusese în căutarea zonelor de demolare, de unde îşi umplea portbagajul. În spatele garajului se strânsese un morman cu care Buster intenţiona să-şi paveze o parte a curţii. Această manie devenise aproape o obsesie.

Odată, în timpul unei vizite la cimitirul Elmwood unde se afla mormântul lui Al Sr., atenţia lui Bus fusese captivată de o echipă de muncitori care scoteau cărămizile de pavaj de pe o stradă alăturată. La plecare se oprise şi luase câteva. Gladys îl certase.

— Oh, mamă, e-n regulă! zisese el.

Dar Bus, nu e frumos!

Dăduse drumul cărămizilor, dar păruse jignit. Arăta de parcă i-ar fi spus să-şi arunce cutia cu jucării.

„Da, gândi ea, Buster a rămas un tip sensibil, chiar şi la matura vârstă de 50 de ani. Asta-i ceea ce îl face să fie

un bun terapist şi un soţ bun”. El şi soţia lui păreau o pereche atât de fericită. Jan era atât de drăguţă, încât nu se putea abţine să n-o alinte, Jannie.

— Cum ai de gând să-ţi sărbătoreşti ziua de naştere? Ieşi undeva cu Jannie diseară? întrebă doamna Canty spre sfârşitul convorbirii telefonice.

— Nu, mamă, răspunse el. Jan e la o conferinţă în Ann Arbour.

— Oh, şi nu va fi acasă de ziua ta?

Acest fapt îi păru ciudat lui Gladys Canty.

— Păi, ea este la o conferinţă, iar eu am de lucru până târziu şi mâine am o zi grea, explică el grăbit. Şi oricum, diseară vine acasă mai târziu.

„Doamne, se gândi ea, probabil că se înţeleg bine unul cu altul”. În plus, ce drept avea ea să pună întrebări? Bus era expertul în probleme de căsătorie. Recent, fusese citat pe larg într-un articol de duminică al ziarului *„Free Press”*. Articolul se numea: *„Căsătoriţi pentru totdeauna – o căsnicie reuşită e un lucru pe care-i dobândeşti”*.

Era mândră de faptul că lucrările fiului ei fuseseră socotite o sursă demnă de a fi citată. Spre deosebire de tatăl lui, pe Al Jr., nu-l interesa publicitatea. Gladys decupase articolul păstrându-l împreună cu numeroasele articole ale defunctului ei soţ.

Bus nu făcuse de râs numele familiei. Era mulţumită că-i trimisese 500 de dolari. Ştia că n-or să ţină multă vreme. Fiului ei îi plăcea atât de mult să cheltuiască banii! Putea să protesteze politicos cât voia împotriva sumei, Gladys. Canty îşi dădea seama că e încântat.

Capitolul 4

„Cred că aceşti copii, care în adâncul sufletului aveau păreri foarte proaste despre ei, au fost impresionaţi până la urmă de faptul că *cineva frumos şi plin de încredere dădea cu entuziasm spectacole pentru ei”*.

W. ALAN CANTY, 1976
„Povestea proiectului indianwood" în
„Cercetări terapeutice".

Dawn Spens recunoscu vocea joasă de la telefon, vineri după-amiază târziu.

— Eşti ocupată, Dawn? întrebă el.

Ar fi preferat să-şi fi încheiat munca pe ziua aceea. Îi plăcea să termine cu întâlnirile devreme, agăţând oameni de afaceri din centru, care treceau prin Cass Corridor la ora prânzului. În felul acesta serile îi rămâneau să petreacă împreună cu John.

Totuşi, începu să-şi tatoneze interlocutorul cu privire la preţ.

— Oh, nu-ţi face probleme în privinţa banilor, spuse bărbatul. Lasă-mă pe mine să am grijă de asta.

În repetate rânduri John îi recomandase insistent:

— Întâi fixezi preţul.

Dar ceva îi spunea că bărbatul va plăti, şi probabil bine. Clienţii ei îi lăsau adesea bacşiş.

Căzură de acord să se întâlnească lângă White Grove, un restaurant deschis toată noaptea, aflat la numai câteva străzi de locul unde se întâlniseră. Era la numai o stradă de apartamentul ei.

Dawn Spens o luă încet spre locul întâlnirii imediat după lăsarea întunericului. Ar fi putut să agaţe câţiva clienţi în drum spre White Grove, dar risca să aibă necazuri cu poliţia. Ultimul lucru de care avea nevoie era să fie arestată din nou.

Buickul negru o aştepta cu motorul pornit. Era parcat sub vechea firmă a unui restaurant chinezesc scos din uz, numit „Oraşul interzis".

Mirosi interiorul maşinii. Părea desăvârşit întreţinut de un auto-service specializat. Tăifăsuiră un pic în timp ce se îndreptau spre un hotel apropiat.

— Cu ce te ocupi?

— Sunt doctor. De fapt, asta-i ora mea de prânz. După-amiaza lucrez la Centrul medical.

Complexul medical aflat la cinci minute distanţă, includea spitalele oraşului Detroit şi facultăţile de medicină Wayne State şi Harper Grace.

Dawn aştepta întrebarea pe care mulţi clienţi i-o puneau:

— Şi cum ai ajuns să faci asta?

Mulţi bărbaţi păreau la fel de interesaţi de felul în care o femeie ajunsese să se vândă, ca şi de plăcerile sexuale pe care ea le oferea. Răspunsul era pregătit şi destul de greu de înghiţit:

— De fapt, locuiesc la marginea oraşului, dar părinţii mei nu mă pot trimite la şcoală. Fac asta numai pentru un timp, ca să strâng banii de taxe.

Răspunsul părea să-i mulţumească pe majoritatea clienţilor. Cel puţin alte întrebări nu mai puneau.

Bărbatul din Buick n-o întrebă nimic. Ea îi spuse cum să ajungă la Temple Hotel. Clădirea de cărămidă cu trei etaje fusese zugrăvită recent, şi era într-o stare mult mai bună decât oricare altă clădire din Cass Corridor. Două sonerii şi o poartă de fier stăteau între ei şi biroul de recepţie.

În hol, bărbaţi neraşi stăteau pe mobila acoperită cu huse. Vechi. Încăperea mirosea a alcool etilic – vapori exalaţi de plămânii bărbaţilor ce-şi luau porţia zilnică de alcool.

Se apropiară de recepţioner, care îşi înregistra afacerile în spatele unei cabine din sticlă securizată, acoperită cu plasă metalică. Clientul plăti cinci dolari pentru o oră într-o cameră mică, cu un pat, o masă, un bec şi baie comună pe hol.

Bărbatul voia ceea ce orice prostituată cunoaşte ca

„juma-juma”, sex oral urmat de raport sexual. După ce el se dezbrăcă, îi luă sexul între degetul mare şi celelalte degete. Ceea ce gura nu putea săvârşi, mâna completa. Uneori mergea mai repede în felul acesta.

Când au început partea a doua a înţelegerii, el nu era nici grăbit, nici dornic să-şi arate forţa, ca majoritatea clienţilor. Era mai degrabă normal, dacă exista un astfel de calificativ în meseria ei.

Păru foarte satisfăcut după aceea.

— Pot să te sun? o întrebă el. Ne mai putem întâlni?

Îi dădu o sută de dolari – o sută de dolari în cap! Unele târfe din Cass Corridor lucrau chiar şi pentru douăzeci de dolari, iar 75 de dolari însemna un preţ de prima clasă. O sută de dolari transforma o târfă din Corridor într-o prostituată de lux.

Clientul pe care-l chema Al zâmbea din nou. La început crezuse că e drogat, dar nu mirosea a droguri. Zâmbetul ăla de fraier, şi avea şi un mers caraghios.

Mergea clătinat ca Charlie Chaplin în timp ce ieşeau din hotel.

— Arăta de parcă tocmai se răzbunase pe cineva, povesti ea mai târziu.

Dar ce conta? Era problema lui. Îl privi indiferentă. Bineînţeles că-l va vedea din nou.

John Fry o mai văzuse pe Dawn purtându-se în felul acela. Îşi fâţâia fundul prin apartament, în timp ce el căuta confortul pe care i-l putea oferi canapeaua şi porţia de heroină pentru noaptea aceea. Apoi o îndemna să-i spună ce făcuse.

— Cât?

— Şi nici măcar n-a trebuit să fixez suma înainte!

John se apucă cu mâinile de păr şi îşi clătină capul.

Era prea împietrit ca să se înfurie.

John Lucky (Norocosul) Fry era un bărbat bine făcut.

Avea aproape un metru optzeci, cântărea optzeci şi unu de kilograme şi avea tatuaje de-a lungul braţelor bine dezvoltate de anii în care pompase fier în închisoare. Când proprietăţile chimice ale corpului său erau acolo unde le prefera, arăta docil ca un urs împuşcat cu tranchilizante.

Nu putu decât să-şi ridice ochii în tavan şi să ţină o predică în barba roşcată încărunţită.

— Ţi-am mai vorbit despre asta. E ceea ce cauzează probleme. Data viitoare tipul o să-şi tragă pantalonii şi o s-o şteargă. Şi ce-ai să faci? Data viitoare o să-ţi târăşti funduleţul înapoi şi-ai să-mi spui: Oh, iubitule, n-am luat niciun ban.

Dawn scoase limba şi desfăcu bancnota în faţa lui.

— Şaptezeci de dolari şi treizeci de dolari bacşiş, spuse ea.

Înşfăcă banii.

— Şi cred că am găsit un boşorog cu bani, un adevărat tătic de zahăr.

Capitolul 5

„Emoţiile îşi au sursa mai degrabă în noi decât în afara noastră”.

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Henry Ford

Community

Ceasul deşteptător electronic făcu ţăndări tăcerea dormitorului, ca una din acele sirene vibrante ale maşinilor de poliţie din Europa. Jan Canty făcea eforturi să dea păturile la o parte şi să se trezească. Privi în jurul ei în întuneric, chinuindu-se să-şi amintească întâi unde era, apoi de ce se trezise.

Se târî până în bucătărie şi se aşeză pe un scaun, încăperea era luminată doar de beculeţele (miniaturale) de Crăciun pe care părinţii ei le aşezaseră în jurul cactuşilor din faţa ferestrei. Mintea i se limpezi privind luminiţele ce

clipeau. Apoi luă telefonul şi-l sună pe soţul ei. Îi cântă încet, pentru că o durea gâtul:

— Mulţi ani trăiască…

La început crezu că sunt paraziţi pe fir. Apoi îşi dădu seama. Al plângea. Nu-l mai auzise pe Alan Canty plângând decât o singură dată, într-o izbucnire de durere, după înmormântarea tatălui său, cu şapte ani în urmă. Pur şi simplu nu era genul lui. Şi acum se simţea un pic ridicolă. Nu prea ştia ce să spună.

— Al… Iisuse, n-am vrut să fiu atât de sentimentală.

El se grăbi să răspundă:

— Ei bine, îmi pare rău că nu eşti lângă mine pentru că sunt îngrijorat din cauza ta. Ai fost atât de bolnavă Jean-Jean”.

„Iar începe, gândi ea, neliniştit din cauza mea”. Jan îl asigură că odihna la pat dădea rezultate miraculoase. Voia să schimbe subiectul. Îl întrebă cum şi-a petrecut cea de-a cincizecea aniversare.

— Mi-am oferit o cină la Chung’s.

Jan ar fi putut să bănuiască. Apoi îi veni să-şi muşte limba. Al ştia deja ce credea ea despre asta.

Chung’s era în inima Cass Corridor-ului, şi ieşirile lui Ai în acea parte a oraşului, la sud de Wayne State, o enervaseră întotdeauna. Dar ştia şi cât de mult îi plăcea lui Al mâncarea chinezească. Preparatele de la Chung’s şi apropierea sa de Fisher Building, făceau ca restaurantul să fie o tentaţie căreia Al nu-i putea rezista.

Era una din multele ciudăţenii pe care le observase la el de-a lungul anilor. Deşi el evita meciurile de baseball sau alte ieşiri în oraş, Jean îi atrăgea adesea atenţia să nu se mai aventureze fără ezitare în zonele cele mai periculoase ale Detroit-ului. Părea prea sigur de el, de parcă se considera expert în problemele străzii.

Îşi amintea de vechiul obicei al lui Al de a se opri

noaptea, când se întorcea de la lucru, la o benzinărie ce funcţiona non-stop. Se afla în oraş. Încă doi kilometri şi îşi putea face plinul în Grosse Pointe. Dar Al prefera să oprească acolo unde casierul încasa banii din spatele unui geam rezistent la glonţ. Rareori îşi lua portofelul şi buzunarele de la pantaloni îi erau pline de bancnote, o sută de dolari şi chiar mai mult. Şi-l închipuia adeseori omorât în bătaie. Îi luase o carte de credit Mobil şi el îi promisese, că nu se va mai opri acolo.

Plecările lui Ai în căutare de cărămizi o îngrijorau, de asemenea. Uneori, când se întorcea, era mirată să afle de unde îşi încărcase portbagajul. Foarte des, din cele mai rău famate zone ale Detroit-ului. Se temea că e o pradă uşoară în pantalonii săi sport şi jacheta de catifea reiată, răscolind printre case distruse de incendiu şi depozite demolate. Dar el ţinea să se ducă acolo unde nu erau decât cărămizi, vagabonzi şi locuri virane, ca şi cum cărămizile nu aveau valoare decât scoase din mocirlă.

— Te rog, Al, nu mai face asta, îi tot spunea.

El răspundea la fel de fiecare dată, cu vocea sa teatrală de bariton:

— Jan, pur şi simplu nu ai niciun motiv de îngrijorare.

Al nu părea să aibă un respect sănătos pentru pericol.

Dar apoi Jan se întreba dacă nu cumva neliniştea ei era în mod tipic exagerată. „Şi oricum ce pot să fac? Să-l leg?”

Îi părea bine că Al era acasă în siguranţă. Ar fi vrut să fie lângă el. Îi spuse că îl iubeşte foarte mult. După ce închise, rămase o vreme cu privirea aţintită în luminiţele din cactuşi.

Reuşi cu greu să adoarmă.

Capitolul 6

Persoana care nu-şi poate rezolva problemele

singură... este cea care are nevoie de ajutor de specialitate.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi Psihoterapie

Prietenul cel mai apropiat al lui *John Mosey* îşi spuse răspicat punctul de vedere în timpul mesei de prânz.

— Ai câteva alternative, zise el. Prima: nu faci nimic şi rămâi nefericit. A doua: mergem împreună şi cumpărăm o armă calibru 45 cu care îţi zbori creierii. A treia: mergem la barul de vis-à-vis, îţi fac cinste primul pahar, apoi stau şi te privesc cum te duci dracului.

„O alegere între doi şi trei, gândi el. Să mori repede sau să cheltui o grămadă de timp şi bani ca să ajungi tot acolo". Alcoolismul îl costase deja scump, inclusiv o căsnicie şi compania zilnică a celor două fiice ale sale.

Renunţase la alcool de patru ani şi, la treizeci şi trei de ani, trecuse de limita de patruzeci de mii de dolari pe an în domeniul său de activitate. Uşa nu se mai trântea în spatele lui când îşi exercita dreptul de a-şi vizita fiicele la sfârşitul săptămânii. Abstinenţa însemna şi respect pentru tine însuţi, un lucru pe care îl considera mult mai valoros decât alcoolul.

Dar Mosey simţea că alunecă. Oamenii pe care îi respecta se săturaseră de proasta lui dispoziţie. Chiar şi străinii o observau:

— Tu nu zâmbeşti niciodată?

Mai auzise asta şi înainte, exact când ducea la gură un pahar cu cinci degete de whisky sec.

— Apoi, continuă prietenul său, mai există şi a patra alternativă. De ce nu încerci să faci terapie? Pentru că, John, eşti alcoolic şi ai nevoie de ajutor de specialitate.

— La cine te gândeşti?

Mosey era sigur că mai auzise numele Alan Canty undeva dar, conducând spre biroul acestuia câteva

săptămâni mai târziu, nu-şi putea aminti exact unde. Nu fusese nevoie să-l întrebe pe psiholog cum să ajungă. Fisherul era un edificiu de referinţă în Detroit.

Biografia lui John DeLorean se intitula *într-o zi senină se zăresc uzinele General Motors*, dar în timpul nopţii aproape toate privirile erau atrase de Golden Tower (Turnul Auriu) al clădirii Fisher. General Motors era un bastion cu ziduri turtite. Fisher Building înfrunta înălţimile. Noaptea, acoperişul îi era luminat de reflectoare. Turnul Auriu părea un sanctuar la graniţa cu Paradisul, deasupra oraşului întunecat.

La etajele inferioare, vizitatorii şi chiriaşii puteau să depună bani în bancă, să ia cina, să facă plajă, să cumpere obiecte de artă, să-şi comande un costum sau să şi-l dea la curăţat, în vederea unei seri la teatrul Fisher, Broadway-ul din Detroit. Maşinilor li se făcea plinul şi erau spălate de angajaţii firmei. Fisherul avea chiar şi propria sa plăcuţă istorică, pe care se menţiona clădirea ca fiind „cel mai mare obiect de artă” al oraşului. Fuseseră necesare pentru construcţia lui patru sute treizeci de tone de bronz, lemn solid de nuc în care se făcuseră sculpturi complicate şi patruzeci de tipuri diferite de marmură adusă din toată lumea. Cu acest proiect, arhitectul Albert Kahn câştigase o recunoaştere internaţională în anul 1928.

Mosey n-avea nimic de zis. Arcada de şaizeci de metri a clădirii atrăgea atenţia vizitatorilor sosiţi la o întâlnire cu un om de afaceri, un doctor sau un terapist. Picturile cu îngeri, vulturi şi muze de pe tavanul boltit îţi inspirau respect.

Mosey luă liftul până la etajul al nouălea, unde se afla Detroit Guidance Center.

— Eu sunt Al Canty, spuse omul care îl întâmpină în camera de aşteptare.

— Bună ziua, domnule doctor.

— Oh, nu, nu-mi spune „domnule doctor”. Nu-mi place. Vreau să-mi spui Al.

Al Canty părea un arhetip al profesiunii sale. Purta pantofi sport, pantaloni reiaţi maro şi un pulover verde pe gât. Mosey îi dădu patruzeci de ani, şi fusese surprins să afle că avea cincizeci. Psihologul îi amintea de actorul Michael Caine.

Cabinetul lui era străin de opulenţa Fisherului. Mosey se aşteptase să vadă un număr mare de diplome etalate pe perete. Observă numai trei, grupate într-un colţ. Una dintre ele îl proclama doctor în psihologie al Universităţii din Michigan.

Peste douăzeci de cărţi, cu coperţi groase, erau rezemate de câteva sculpturi africane în abanos, care păreau muze întunecate a căror menire era să susţină întreaga ştiinţă acumulată. Mai târziu află că una din ele era un cadou de la Margaret Mead. Un vechi profesor de-al lui Al era bun prieten cu antropologul.

Al stătea într-un fotoliu mare, Mosey într-unul mai mic. Era o cameră confortabilă şi liniştitoare, ca şi Al, decise Mosey. Îi plăcea fotografia Mustangului tip vechi, de un roşu aprins, atârnată pe perete. Psihologul îi spuse că îi plac maşinile vechi. Avea în garaj un Packard vechi pe care-l repara. „Un intelectual care se pricepe să-şi folosească şi mâinile”, gândi el. Îi plăceau excepţiile de la regulă.

Supărarea şi frustrarea lui ieşiră repede la iveală. Participase la destule mese rotunde ale Alcoolicilor Anonimi (AA) ca să ştie că nu trebuia să păstreze nicio rezervă.

„Foarte bine”, spuse Canty. Era o plăcere să lucreze cu membrii AA din cauza francheţei lor. Să fii sincer cu tine însuţi însemna să câştigi jumătate din bătălie. Şedinţa de terapie dură patruzeci şi cinci de minute şi costa

şaptezeci şi cinci de dolari. Dar lui, pentru că era membru AA, avea să-i facă o reducere de douăzeci şi cinci de dolari, îi spuse psihologul.

— Tocmai am pus punct unei legături cu o femeie şi sunt furios ca naiba, începu Mosey. Am tendinţa stupidă de a alege femeile cele mai nepotrivite.

O ajutase pe ultima să-şi refacă viaţa după ce fusese părăsită de un prieten, dar ea îl tratase ca pe un gunoi. După un an şi două luni o părăsise şi el, chiar în mijlocul unei vacanţe pe care o petreceau în Michigan-ul de nord.

— Dau numai de femei cărora le place scandalul, continuă el. Tot timpul ţipă la mine: De ce nu faci asta? De ce nu faci aia?

Pur şi simplu nu putea să se exteriorizeze în timpul certurilor, îi spuse lui Al. Dar când nu mai putea să suporte, izbucnea dintr-odată şi totul se sfârşea.

— Caut nişte răspunsuri, Al. Aş vrea să ştiu care naiba e problema cu mine.

— Ei bine, autorespectul şi sentimentul de vină joacă şi ele adesea un rol important. Ce lucruri crezi că ţi s-au întâmplat în viaţă din vina ta?

Divorţul lui. „Cum, îşi spunea el, ar putea fi un tată bun pentru fetele sale doar o zi pe săptămână?” Nici nu se putea numi părinte. Dar simţea că primise ce merita.

— Pe vremea când beam, aş fi dorit ca fiicele mele să nu se fi născut niciodată, explică Mosey. Şi acum uite, nu mai am fetele. Gândurile alea erau bolnave, dar le-am avut. Şi nu mi le pot ierta.

— Toţi suferim de sentimente de vinovăţie, spuse Al. E un lucru normal. Când eram în facultate, mă simţeam vinovat pentru că mergeam la o prostituată. Dar toţi tinerii făceau asta. Atâta vreme cât încetezi să faci un lucru rău, nu mai contează.

— Ştii, mama l-a terorizat întotdeauna pe tatăl meu,

se înfierbântă el. Voia să-l schimbe. Am crescut auzind lucrurile astea. Poate de aceea mă simt atras de aceste…

— Nu *mamaia* e problema, îl întrerupse Al.

Îi explică faptul că el era un susţinător al terapiei raţional-emotive, o şcoală de psihoterapie care nu acorda credit unor astfel de noţiuni. „Răspunsurile îţi stau la îndemână în prezent, nu în trecut, spuse Canty. Cu timpul, îl va ajuta să-şi găsească singur răspunsurile de care are nevoie”.

— Aceste relaţii şi neputinţa de a-ţi alege oamenii potriviţi sunt lucruri pe care le faci chiar acum. Majoritatea oamenilor sunt destul de sănătoşi toată viaţa. Dar vin perioade când se simt tulburaţi, confuzi, pierduţi. Împreună, trebuie să găsim o soluţie pentru a repune viaţa pe făgaşul ei obişnuit.

Discuţia îi aminti lui Mosey de cărţile psihologului Albert Ellis. Canty îi spuse că a studiat cu Ellis. Mosey era impresionat. Canty îi sugeră să citească *Un nou ghid pentru o viaţă raţionată* de Ellis şi Robert A. Harper. Îi dădu, de asemenea, un exemplar al cărţii *Cercetări terapeutice*, prezentarea muncii sale cu copiii autişti.

Comportarea lui Atât impresionă cel mai mult pe Mosey în timpul acelei prime şedinţe. Nu-l văzuse luând nicio notiţă. Stătea în fotoliul său mare şi nimic nu părea să-i poată zdruncina calmul şi liniştea.

În decembrie, după opt luni de terapie săptămânală, Mosey îl considera pe Al Canty un prieten vechi.

— Al e înconjurat de un nimb al seninătăţii, îi povesti el mai târziu unui prieten. Rezolvă totul cu o uşurinţă extraordinară. Toată clădirea Fisher poate să se prăbuşească în jurul lui, nu cred că l-ar clinti.

Capitolul 7

Casa lor se numea Homewood Manor. Adresa, Charlotte 644, era bine cunoscută printre cei care se

ocupau cu actele la Morga din Wayne County.

John Fry şi Dawn Spens se certau uneori din cauza interfonului defect, a zugrăvelii cu var verde ce se cojea şi a mochetei rupte de pe hol, care nu mai avea nicio culoare. Dar casa era aproape de locul unde „lucra" şi lucrurile n-aveau să rămână pentru totdeauna aşa.

Deseori se consolau unul pe celălalt cu acest gând.

Cuplul îşi alesese deja viitoarea adresă. Se întâmplase într-o duminică de vară, imediat după ce se cunoscuseră. John împrumutase un Ford Escort de la un prieten şi se aproviziona cu droguri pentru călătorie: un pumn de Dilandids, 150 miligrame de metadon şi şase sticle de Asti Spumante. Îşi dorea ca Dawn să vadă Walled Lake, locul unde el crescuse.

Luară câteva Dillies şi se îndreptară cu maşina spre Lodge Freeway[3]. Trecură pe lângă New Center şi pe lângă priveliştile în mare parte întunecoase dintre centrul oraşului şi cartierul Eight Mile Road, situat la periferie. Depăşiră clădirile de birouri cu geamuri ca oglinda din Southfield şi luxoasele împrejurimi din Oakland County. John sorbi din Asti, vorbind încontinuu, în timp ce conducea maşina de-a lungul şoselelor care şerpuiau printre dealurile şi lacurile mici din bogata regiune West Bloomfield.

Dawn Spens se îndrăgostise de fostul biciclist chel, chiar dacă era o diferenţă de douăzeci de ani între ei. Uneori era foarte sentimentală, ca o adolescentă deznădăjduită. Multe nopţi mai târziu, într-o vreme când nu putuseră fi împreună, avea să scrie:

„Dragostea mea pentru tine e mai puternică pe zi ce trece... Te iubesc dragul meu şi sufăr numai când mă gândesc la tine. Mi-e inima zdrobită. Tu eşti dragostea şi lumina vieţii mele. Abia aştept să mă cuprinzi în braţele

---

3 Freeway – autostradă.

tale puternice. Braţele care întotdeauna m-au protejat. Eşti *totul* pentru mine. Depinde doar de tine pentru cât timp…”

John fusese atras de maturitatea lui Dawn. O considerase excepţional de isteaţă. Spusese celorlalţi că în sfârşit îşi găsise o parteneră care era la înălţimea lui.

— Cred că se poate spune că e prima femeie pe care o consider egală, spusese el despre ea. O femeie lângă care te puteai aşeza şi cu care aveai ce discuta. Niciuna din acele sporovăieli ieftine.

În acea duminică mergeau cu maşina pe o şosea străjuită cu papură, când cei doi văzură o casă înconjurată de stejari sălbatici şi arţari. Casa era de vânzare, avea patru dormitoare, era deschisă şi nelocuită. Dawn îşi plimbă mâinile pe veranda din marmură albă şi de culoarea stejarului, iar John îşi imagină lemnele mocnind în şemineu. Vizitară dormitorul principal de la etaj şi terasa cu vedere spre pădure. După ce coborâră, făcură dragoste pe podea.

Mai târziu sosi agentul imobiliar. John discută puţin cu el şi-l întrebă preţul.

După ce plecară de acolo, John calculă puterea de câştig anual al lui Dawn şi consideră că preţul casei e accesibil. Nu trebuia decât să economisească mare parte din ceea ce ea câştiga, să renunţe la diferitele lui afaceri şi să reducă cheltuielile pentru droguri. Dawn fusese încântată de idee.

— Iubitule, vreau casa asta!

Orice ţintă putea fi atinsă. Cel puţin aşa spunea John. Îi povestea lui Dawn că avusese cândva patru benzinării în Oakland County. La vârsta de douăzeci şi unu de ani câştiga şapte-opt mii de dolari pe săptămână. Era o poveste pe care o spunea deseori.

— M-am căsătorit, am avut un copil, explica el într-o versiune. M-am trezit într-o dimineaţă, m-am uitat în jurul

meu şi am zis „Ce dracul”. Poate greşesc, dar cred că avea o legătură cu anii aceia de tinereţe în care îmi ajutam mama şi fraţii.

— Am telefonat într-o dimineaţă la firmă şi le-am zis:

Vreau să ies din treaba asta, veniţi să lichidăm conturile. Aşa că au venit şi am făcut socotelile. Le datoram douăzeci şi şase-douăzeci şi şapte de mii de dolari. Aveam cam treizeci şi două de mii la bancă. Le-am completat cecul. Dar apoi m-am dus la bancă, am scos toţi banii şi am întins-o. M-au băgat la închisoare. Era prima mea condamnare în Oakland County Am luat doi ani de „eliberare condiţionată”.

John îi explică lui Dawn cum se puteau evita vechile capcane. În plus, ea avea un talent nativ, cum îi plăcea lui să zică. Investise destul timp ca s-o facă să înţeleagă acest lucru.

— Dacă te vinzi pe cincisprezece dolari, vei arăta şi te vei purta ca o târfă de cincisprezece dolari, spunea el adesea. Întotdeauna am fost de părere că valorezi cincizeci de dolari doar atunci când simţi că valorezi atât. În sufletul şi în mintea ta trebuie să te simţi capabilă să obţii suma respectivă.

Dawn nu-şi lăsa clienţii să-şi dea seama că e dependentă de droguri. Majoritatea bărbaţilor din Cass Corridor nu erau naivi şi ştiau că o toxicomană se dă ieftin. La început se injecta în venele din mâini, dar cu timpul acestea se umflau. Apoi una din prietenele lui

John se oferi s-o injecteze în vintre. Acela deveni locul ei favorit.

În duminica aceea, pe cât de multe droguri consumară, pe atât de mult discutară despre renunţarea la ele. Înlocuiră excursia plănuită la Walled Lake cu sărbătorirea căminului lor de vis şi a colaborării în afaceri. Petrecerea se prelungi mult în noapte.

Seara se sfârşi la cinematograful în aer liber Ford Wyoming, lângă un colţ industrial din partea de sud-vest a oraşului. Îşi parcară Fordul printre maşinile hodorogite ale adolescenţilor şi ale familiilor nevoiaşe care se uitau la film. Lăsară pe spate scaunele din faţă şi îşi sorbiră ultimele picături de Asti pe bancheta din spate. Terminară şi ultimele Dillies. Înainte de a adormi, Fry văzu doar titlul filmului. Era *Fort Apache*: *The Bronx*.

Capitolul 8

„*În ultimii douăzeci şi cinci de ani am asistat ia o creştere uluitoare a interesului popular faţă de domeniul psihologiei*”.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi psihoterapie

În ziua de 4 decembrie, Jan coborî din avionul de Phoenix cu pas uşor şi cu numărul leucocitelor aproape de normal. Al aştepta cu zâmbetul pe buze să coboare de la bord.

— Ţi-a venit culoarea în obraji, îi spuse el emoţionat. Arăţi cu zece ani mai tânără.

Jan Canty avea enorm de recuperat. Pierduse foarte mult timp din cauza bolii. Un morman de lucrări nerezolvate o aştepta acasă. Era nerăbdătoare să-şi reia programul post-doctoral la Centrul universitar de sănătate din Detroit, la începutul săptămânii următoare.

Acest program post-doctoral era ultima fază a pregătirii sale. Era recunoscătoare să ia parte la un program de studii la care fuseseră admişi doar trei candidaţi din toată ţara. Pregătirea ei se compunea din consultarea pacienţilor şi munca alături de medici curanţi, afiliaţi Şcolii de Medicină din Wayne State. Îşi perfecţionă cunoştinţele de psihoterapie şi de consilier în problemele cuplului.

Proiectul era condus de Aaron L. Rutledge, un

psiholog apreciat, care obişnuia să scrie săptămânal câte un articol de recomandări în ziarul *News* din Detroit. Jan Canty aprecia felul inteligent în care doctorul Rutledge aborda domeniul psihologiei. Era întotdeauna impresionată de definiţia pe care o dădea el profesionalismului.

— În familie şi printre prieteni nu eşti psihoterapist, spunea el mereu. Doar la cabinet. Nu e cinstit nici faţă de tine, nici faţă de ei. La sfârşitul zilei încearcă să fii doar soţie, soră, fiică.

Era un sfat bun. Fusese necesar un mare efort mental ca să pună în practică tot ce învăţase. Nu dorea să muncească pe gratis pentru Al sau altcineva. Asta o includea şi pe ea. Era sigură că nu alesese această carieră pentru a-şi alunga demonii proprii. Adesea evita să spună străinilor cu ce se ocupă, pentru că la petreceri oamenii deveneau reticenţi.

— N-am nevoie de psihanaliză, spuneau ei.

— Nu vă faceţi probleme, răspundea ea, nu lucrez pe gratis.

Era într-adevăr muncă şi nu un hobby sau un joc de societate. Exceptând discuţiile teoretice pe care le avea cu soţul ei, se străduia să-şi lase la cabinet uneltele mentale ale profesiei sale.

Doctorul Rutledge îl asistase şi pe Al la începutul anilor ’60. Era doar unul din cele câteva lucruri pe care le avea în comun cu Al. Nu intenţionase niciodată să-i calce pe urme. Deşi, de-a lungul anilor, păruse să facă exact asta.

De fapt, înainte de a-l cunoaşte pe Al, nu s-ar fi gândit niciodată să obţină o diplomă universitară, ca să nu mai vorbim de un doctorat şi de faptul că va locui într-o vilă din Grosse Pointe Park. Partea oraşului în care crescuse nu produsese niciodată savanţi sau alte personalităţi. Acest cartier din nord-vestul oraşului Detroit

nu semăna nici pe departe cu luxoasa suburbie Windmill Pointe Drive, renumită pentru vilele sale impunătoare. Cu toate acestea, Jan nu-şi putea imagina o copilărie mai fericită decât cea pe care o trăise în Strada Annchester.

Jan Lucille avea o soră geamănă şi un frate mai mare. Cu puţinii bani câştigaţi după război, părinţii ei îşi cumpăraseră o casă într-un cartier plin de verdeaţă, în care şirurile de bungalouri din cărămidă roşie ţineau cât vedeai cu ochii. Purtarea tatălui său era la fel de stabilă ca şi salariul săptămânal pe care-l lua de la uzina Ford Motor, unde era controlor al calităţii produselor. Mama ei nu lucra şi făcea din gospodărie o artă.

Strada Annchester era plină de copii care se cunoşteau între ei. Jan locuia chiar lângă şcoală. Mirosea frunzele arse toamna, iar câteva veri le petrecuseră făcând un concurs neîntrerupt de monopoly pe veranda unei prietene, fiecare folosind mijloace ingenioase pentru a câştiga. Ca adolescentă nu prea se întâlnise cu băieţi, dar descoperise dragostea în ultimii ani de liceu.

După bacalaureat se simţise pierdută. Deşi fusese o studentă eminentă, nu trimisese o cerere de intrare la nicio universitate. Doar fetele de profesori sau cele care locuiau în luxosul Rosedale Park aveau astfel de pretenţii. Majoritatea prietenelor ei hotărâseră să se mărite sau să se angajeze ca secretare. Ea găsise un astfel de post la unul din birourile Universităţii Western Michigan. Doi ani cochetase cu ideea de a-şi continua studiile.

Apoi în vara anului 1972 aflase de la o prietenă că un psiholog din Fisher Building angaja personal pentru proiectul său de cercetare terapeutică despre copiii autişti. Căuta fete tinere de vârsta ei, care puteau interpreta roluri în piese scurte, dar extrem de semnificative, ce aveau scopul de a-i scoate pe copii din carapacea lor emoţională. Slujba părea interesantă, dar lui Jan îi luă trei luni până să

se hotărască să telefoneze. Fusese surprinsă când psihologul îi spuse că încă mai angajează personal.

Alan Canty dăduse şi un nume programului său terapeutic şi anume „Proiectul Indianwood”. Îi oferi lui Jan slujba de „ghid indian”. Aşa le numise pe cele şase fete care urmau să joace în scheciuri pentru copii. Făceau des repetiţii într-o cameră de la un alt etaj din Fisher Building. Dar se dovedi până la urmă că Jan nu prea avea talent de actriţă. Ştiau amândoi asta, deşi el nu-i spusese niciodată că nu-i place felul în care se descurcă. În schimb, Al o îndrumă cu delicateţe spre munca de birou, rugând-o să-i bată la maşină „*Cercetările terapeutice*”. Cartea pe care o scria despre proiect.

Jan îl simpatizase încă de la început pe psihologul cu ochelari. Era isteţ şi ager. Mai avea şi o mare înclinaţie spre creativitate – acea imaginaţie colorată pe care n-o prea întâlneşti la oamenii de ştiinţă. Mai putea spune despre el că e sentimental, căci existau în cartea lui unele pasaje emoţionante despre copii.

Memoria lui o uluise. Al îşi dictase cartea, iar ea îi bătuse la maşină ciornele. Nu avea niciodată nevoie de fişe. Uneori Jan făcea greşeli şi rătăcea foi prin birou. La început se aşteptase să i se facă morală. Dar el nu făcea decât să-i vorbească despre importanţa de a nu pretinde celor din jur perfecţiunea. Foarte curând, Jan începu chiar, să facă sugestii pe marginea manuscrisului, iar şeful ei o încuraja să-i dea şi alte idei pentru îmbunătăţirea dosarelor din cabinetul său.

— Eşti o adevărată sursă de material didactic, ştii asta, nu-i aşa?

Al îi spusese acest lucru de câteva ori. Îi dădea încredere în ea însăşi.

După nouă luni de serviciu, Jan se simţise flatată când o invitase în oraş. Avea douăzeci şi doi de ani, iar el

patruzeci. Dar nu-i dădeai mai mult de treizeci. Arăta bine şi avea o anumită distincţie. Părul blond îi ajungea până la umeri. Semăna cu un tânăr actor englez când îşi scotea ochelarii cu rame de baga şi îşi rezema bărbia cu degetul mare, răsucind o ţigară între degete.

Oricum, la prima lor întâlnire se simţise de parcă s-ar fi furişat într-o lume despre care nu ştia nimic. O dusese la un restaurant cu vedere spre lacul St. Clair, dar ea nu se putuse bucura de privelişte. Se gândea doar la rochia pe care şi-o făcuse singură. Preţurile meniului o amuţiseră. Nu fusese niciodată într-un restaurant în care nu plăteai la casă.

După masă, Al îi sugerase să comande o băutură numită Galliano. Semăna cu uleiul de măsline şi avea un gust la fel de rău. Îl înghiţi pe tot deodată, ca să scape. La plecare, Al o întrebă dacă nu cumva se simte rău. Observa atât de repede orice. Se duse la toaletă şi vărsă tot. Se simţea vinovată că toţi acei bani se duceau pe apa sâmbetei.

Când Al Canty o invitase iar în oraş, Jan îşi dădu seama că era un om extraordinar. Capacitatea sa de a-i trece cu vederea defectele era una dintre cele mai emoţionante calităţi ale sale. Într-o zi se dusese cu o prietenă la plaja Metropolitan şi îşi uitase cheile de la maşină înăuntru. Îl sunase pe Al la Fisher Building, care se afla la o distanţă de 45 de minute. El insistase să le vină în ajutor.

— Toţi facem greşeli, zisese el când apăruse cu celălalt set de chei. Ne vedem diseară.

„Al Canty părea să aibă un drum precis în viaţă, gândi ea, atât din punct de vedere profesional cât şi personal”. Avea autoritate şi era activ. Locuia atunci pe Fisher Road, în Grosse Pointe Farms. Dar mai avea şi o drăgălăşenie copilărească. O alinta Jan-Jan. Îi plăcea asta,

ca şi zâmbetul de adolescent pe care-l avea când era jenat sau când încerca să-i ascundă că era surprins de ceva.

Cu timpul, Al îi explică de ce eşuase prima lui căsnicie. Nu păstra niciun fel de resentiment faţă de Maggie, fosta lui soţie, care era cu zece ani mai în vârstă decât el. Încă îi mai admira inteligenţa şi reuşita în cariera sa administrativă la Wayne State. După nouă ani de la căsătorie, fuseseră amândoi de acord să se despartă. Jan fu uimită să audă asta de la un om divorţat numai de doi ani.

Privind în urmă. Jan gândi că psihologul fusese abil încurajând-o să aibă încredere în ea. Când îl întrebase ce părere are despre ideea ei de a-şi continua studiile, el o sfătuise să încerce întâi să urmeze un curs la un colegiu. Acel curs se transformase într-un orar complet. Îşi luase apoi un apartament la cămin şi obţinuse o bursă la Wayne State.

Jan hotărâse să nu-l scape din mâini pe cel mai sensibil şi înţelegător bărbat din câţi întâlnise. După aproape un an de întâlniri, Al începuse să facă aluzie la căsătorie, încercând să afle în ce fel de casă i-ar plăcea să locuiască.

Singurul lucru care o făcea să mai stea pe gânduri era diferenţa de şaptesprezece ani dintre ei. Încercase să anticipeze peisajul anilor ce aveau să vină. Existau toate şansele ca într-o zi nu prea îndepărtată să rămână văduvă.

— Am fost tot timpul conştientă că într-o zi voi fi singură, îi destăinuise mai târziu unei prietene. Dar mi-am făcut socoteala în mintea mea şi mi-am zis că merită să trăiesc zece sau douăzeci de ani alături de el, chiar dacă după aceea voi rămâne fără el.

Într-o dimineaţă de vară, când ieşiseră să ia micul dejun împreună, Jan se hotărî să-l ceară în căsătorie. Unul dintre ei trebuia s-o facă.

— Ce-ai zice să ne căsătorim?

Al amuţise, dar privirea lui parcă spunea „Foarte bine, când?”

Jan îşi scoase calendarul, luă furculiţa în mână şi cu ochii închişi o înfipse în el.

— 28 septembrie îţi convine? Era în anul 1974.

— Sună bine, spusese el.

Începuseră să caute o casă şi o cumpăraseră pe aceea în stil Tudor din Grosse Pointe Park. Vila avea arhitectura unei case de ţară englezeşti. Apoi toţi le spuneau „Tudorii din Pointes”. Al era încântat de casă, dar Jan era de părere că e prea mare. Avea într-adevăr toate calităţile necesare: un şemineu, un cabinet pentru Al şi un garaj pentru maşinile lui.

Admiraţia ei faţă de Al şi psihologie continuase să crească. La început îşi dorise să scrie cărţi pentru copii. Apoi, după ce citise *The magic Years* (Anii vrăjiţi), deveni interesată de psihologia infantilă. În final, povestirile lui Al despre cazurile sale îi deşteptară interesul pentru psihologia adulţilor şi problemele cuplului.

Se dedicase cu totul studiului. Porecliseră unul din dormitoarele de la etaj „camera de dizertaţie”. Acolo purta discuţii teoretice cu Al. Ani de zile şi-i petrecuse acolo, alături de lucrările ei, maşina de scris şi rafturile cu cărţi. Oricum, Al primea pacienţi chiar şi după lăsarea întunericului.

Pe atunci vedea în soţul ei un adevărat model de urmat…

— Tot ce-mi doresc e ca într-o zi să ajung la fel de bună ca el, îi spuse odată mamei sale. Dacă aş putea fi un psiholog măcar pe jumătate la fel de priceput, cred că aş fi mulţumită.

Interesul lui Al pentru proiectul indianwood scăzuse imediat după ce se căsătoriseră. Pretindea că, după

aproape douăzeci de ani de activitate, se simţea epuizat. Angajase tinere actriţe profesioniste, înregistrase scenetele pe casete video şi le trimisese apoi la zece centre din toată ţara, care se ocupau de programe autistice, pentru a fi testate. Era mulţumit de faptul că munca sa continua în altă parte cu ajutorul video casetelor şi a tehnicilor propuse de el în carte.

Cercetările terapeutice fuseseră publicate în 1976, iar Al ţinuse o conferinţă despre psihologia infantilă studenţilor de la câteva universităţi, explicându-şi metodele. Dar fuseseră numai câteva. Totuşi pe Jan o impresionase felul în care stăpânea limbajul şi încrederea cu care trata problema. Lua cu ea exemplare ale cărţii şi le vindea studenţilor interesaţi. Nu ştia nimic despre publicarea unei cărţi, dar ştia că e foarte importantă pentru amândoi. Studiile ei post universitare erau plătite cu banii din vânzări, spunea Al.

Al vorbea şi asculta la fel de minunat. O îndemna să-i vorbească despre cursurile ei. Discutau adesea în timpul plimbărilor pe care le făceau pe strada Windmill Pointe

Drive, de lângă lacul St. Clair. Aceste plimbări de o jumătate de oră dinainte de culcare erau singurul prilej de a vorbi în zilele de lucru. Chiar şi iarna se înfofoleau şi plecau.

Uneori ţinea monologuri detaliate despre profesia sa. Citise mult despre istoria psihologiei şi despre, necesitatea conturării acesteia ca profesie începând din anii ’30. Îi povestise despre turnura tragică pe care o luase psihologia după cel de-al doilea război mondial, când Administraţia Veteranilor începuse să acorde ajutor soldaţilor care se întorceau, de pe front. Mulţi dintre aceştia nu aveau probleme medicale care să necesite consultarea unui psihiatru, spunea el. Aveau doar nevoie de ajutor pentru a se adapta din punct de vedere emoţional noii ordini sociale

care urmase războiului. Al era încredinţat că acea perioadă înlăturase sentimentul de jenă şi misterul care învăluise psihologia atâta vreme. Sfătuitorii şi terapiştii au luat locul preotului episcopal sau al prietenilor bine intenţionaţi dar adesea lipsiţi de pricepere, pe care persoanele cu probleme îi consultau în trecut.

Pe măsură ce cunoştinţele ei în domeniu se apropiau de ale soţului, Jan începea să aducă unele completări metodelor sale de tratament. Devenise mai mult un coleg decât un model de urmat, Jan avea deja idei proprii despre activitatea sa.

Uneori dezbăteau împreună chestiuni teoretice, dar sub forma unor polemici. Al avea o admiraţie neţărmurită pentru Albert Ellis. Prin cărţile sale, *Sex fără vină* şi *Problema libertăţii sexuale*, psihologul declanşase revoluţia sexuală. Atât admira ca promotor principal al terapiei raţional-emotive (TRE’), una dintre abordările cognitive în acest domeniu. În cadrul TRE’, terapistul ajută pacientul să se vadă aşa cum e. De exemplu, dacă o persoană simte că lumea trebuie să fie un loc ai dreptăţii, el va suferi când ceva nedrept i se va întâmpla. TRE’ îndeamnă pacientul să-şi schimbe modul, de gândire. Lumea nu e întotdeauna dreaptă, de aceea trebuie să mă aştept că va fi nedreaptă, uneori chiar în ceea ce mă priveşte.

Ca şi Ellis, Al prefera terapia pe termen scurt. Nu era de părere că toţi bolnavii au nevoie de ani întregi de tratament, cum propovăduiau metodele clasice. Al frecventase câteva şedinţe de terapie de-ale lui Ellis şi îl cunoştea personal pe psiholog. La o conferinţă în New York, la care luaseră parte cu câţiva ani în urmă, Al fusese mândru s-o prezinte influentului autor.

Totuşi Jan Canty optase pentru terapia psihodinamică de lungă durată. Ea considera că trecutul medical şi

subconştientul unui bolnav jucau un rol important în comportamentul şi receptivitatea lui. Interpretarea viselor, ticurile verbale şi alte impulsuri ţinând de subconştientul unei persoane trebuiau examinate alături de convingerile sale conştiente. „Descoperirea pornirilor ascunse ale psihicului argumenta ea, atrage după sine acele schimbări de lungă durată pe care şi le doresc majoritatea pacienţilor”.

În privinţa unui lucru erau întotdeauna de acord: dacă bolnavul îşi revenea, ce importanţă mai aveau toate astea?” Aşa se sfârşeau deseori dezbaterile lor teoretice, iar divergenţele de ordin profesional dintre ei nu-i împiedicau niciodată să discute în continuare cu o pasiune formidabilă.

În alte seri doar se prosteau în timpul plimbărilor pe lângă lac. Uneori Al juca un pic de teatru. Făcea pe snobul, criticând astfel grandioasele proprietăţi ale vecinilor lor din preajma lacului St. Clair.

— Uite, casa asta ar arăta cât de cât mai bine dacă i-ar asfalta podeaua cu piatră cubică, remarcase el cu sarcasm, arătând spre o vilă cu patruzeci de camere.

— De ce nu te duci să le zici? răspundea ea. Te duci, suni la uşă şi le spui.

Uneori acest joc psihologic îi predispunea la romantism. Când se întorceau acasă făceau dragoste. În acele seri Al era deosebit de tandru şi răbdător.

Câteodată vorbeau despre diferenţa de vârstă dintre ei şi despre faptul că ar putea fi consideraţi o pereche nepotrivită. Abordaseră acest subiect de curând.

— Jan-Jan, ştii că într-o bună zi vei fi singură, îi zise el într-o seară. Iar când ziua aceea va veni, având în vedere diferenţa de vârstă, ţin foarte mult să te recăsătoreşti.

Jan îi răspundea că o astfel de consideraţie era

prematură. Zilele acelea părul lui Al era mai mult un roşcat cărunt decât blond, iar şoldurile i se lăţiseră. Regreta că n-avea mai mult timp pentru gimnastică şi că mânca atât de mult pe fugă. Dar singurul lucru îngrozitor erau petele de psoriazis[4] care-i apăruseră în jurul cotului şi pe pielea capului.

— Totuşi, nu vreau să te împiedice faptul că am fost atât de fericiţi împreună. Nu vreau să fii singură din cauza mea.

— Al, nu vorbi prostii, zise ea strângându-i braţul.

Cina la restaurantul italienesc Blue Pointe, din fiecare marţi era celălalt tabiet al lor, la care nu renunţaseră timp de şase ani. La început din cauza orarului ei de la facultate, apoi pentru că făcea practică în apropiere, la centrul Point Crisis Center. Aşa era Al, de îndată ce un anumit lucru făcea parte din programul său obişnuit, nu mai renunţa la el. Putea fi extrem de previzibil.

La două zile după întoarcerea ei din Arizona, se întâlniră acolo ca să cineze. Al întârziase; fusese reţinut la cabinet. Întotdeauna o făcea să aştepte la Blue Pointe. Uneori Jan se întreba dacă nu cumva îşi plănuise până şi aceste întârzieri. Al comandase vodcă cu suc de roşii, un Bloody Mary. Rareori comanda ceva de băut, pentru că băutura îi dădea o stare de somnolenţă. Dar în acea seară era foarte agitat. Era încă entuziasmat de însănătoşirea şi întoarcerea ei de la Phoenix.

— Arăţi atât de bine, atât de sănătoasă. Ştii bine că ai muncit prea mult şi nu vreau să te mai îmbolnăveşti.

Jan îi dădu dreptate, dar îşi dori ca doctorul Canty să-şi urmeze propriul sfat.

„Ei bine, chibzui ea, peste şase luni vor putea

---

4 Psoriazis – boală de piele necontagioasă, caracterizată prin pete acoperite de mici coji uscate, lucitoare (NT)

amândoi s-o lase mai moale”. Programul ei post-doctoral se Va sfârşi până atunci, apoi îşi vor putea realiza amândoi lucrurile la care se gândeau de multă vreme. Aveau să lucreze împreună în Fisher Building. Abia atunci plăcuţa cu „Centrul de îndrumare din Detroit” de pe uşa cabinetului său va căpăta un înţeles. De când murise tatăl său, Al rămăsese singurul psiholog din clădire.

Jan se imagina pe ea şi Al ca formând o pereche de sfătuitori în problemele cuplului. Al avea să consulte soţii, iar ea soţiile, iar după aceea, gândi ea, cine ştie, poate că vom scrie şi o carte împreună.

Jan prevedea că în curând în viaţa lor aveau să apară schimbări de bun augur.

Capitolul 9

În ziua de 7 decembrie, Jeff Renshaw, un poliţist de treizeci şi patru de ani de la secţia de moravuri, deghizat, tocmai îşi făcea rondul prin Cass Corridor când văzu o tânără brunetă făcându-i semn cu mâna de la colţul străzilor Second şi Charlotte.

Îmbrăcat într-o pereche de blugi, un tricou şi având prinsă de gât o faşă, poliţistul cu barbă se afla la volanul unei maşini de control a poliţiei. Era cunoscut faptul că, în timpul serviciului, poliţistul obişnuia să folosească faşa, banderole pentru ochi şi să pronunţe cu accent străin. Nu înţelegea niciodată de ce niciuna din aceste deghizări nu dădea de gândit prostituatelor. Probabil că le inspira milă sau se gândeau că în felul acesta au mai multe atuuri.

Renshaw recunoscu fata care veni de la colţul străzii şi se urcă în maşină. Era două fără un sfert după-amiaza. Deşi o mai văzuse, era clar că ea nu-l ţinea minte.

— Vrei să mergem undeva? întrebă ea.

Mişcarea aprobatoare a capului fu stânjenită de faşa care-i susţinea mâna.

— De câţi bani dispui?

— Am treizeci de dolari, dar nu-i pot cheltui pe toţi.
— Te-ai putea lipsi de douăzeci şi cinci?
— Da. Pentru ce?
— Ce zici de o treabă scurtă în maşină?

Condiţiile legale erau întrunite: un preţ şi o faptă. Îşi scoase insigna şi o arestă pe Dawn Spens sub acuzaţia de acostare, ce constituia un delict.

Îi spuse numele adevărat, pe care Renshaw îl cunoştea deja. Fusese arestată de vreo şase ori anul acela, dintre care de trei ori de cei de la moravuri. Majoritatea târfelor se foloseau de mai multe identităţi, fapt care dădea mult de furcă poliţiştilor.

Certurile de la Serviciul Secret ar fi încetat, glumi odată Renshaw, dacă li s-ar fi cerut târfelor să prezinte cărţi de vizită de la Asociaţia Actorilor de Cinema. Cele mai multe jucau teatru cu multă iscusinţă. În doisprezece ani de serviciu, Renshaw nu auzise niciodată poveşti mai convingătoare sau lacrimogene decât cele pe care le spuneau târfele înainte de a fi închise. Pretindeau că aveau nevoie de bani pentru copiii bolnavi care le aşteptau acasă sau pentru a-şi plăti tratamentul de dezintoxicare. Avea un principiu: să nu crezi absolut nimic din ce îndrugă o târfă. Fusese dus de nas de prea multe ori.

Cu toate acestea, în timp ce se îndreptau spre Comandamentul general al Poliţiei, Dawn nu spuse nimic. Când verifică biletul de cauţiune, constată că era achitat. Cele mai multe prostituate nu respectau termenele stabilite de tribunal. Ieşeau din închisoare şi-şi reluau activitatea, chiar dacă erau în permanenţă pasibile cu amenzi de la două sute la cinci mii de dolari.

După ce Renshaw o închise pe Dawn, îi fixă o cauţiune de două sute de dolari. Ar fi fost eliberată până seara, dacă cineva ar fi adus aceşti bani. Sau ar fi putut avea noroc. Uneori, când celulele erau prea aglomerate,

judecătorii le dădeau drumul pe propria lor răspundere, pentru a face loc celor acuzaţi de delicte mai serioase. Renshaw era iar înapoi pe străzi când Dawn abia intra în celulă.

Cu puţin înainte de lăsarea serii, John Fry se postase la fereastra apartamentului lor de la etajul al doilea şi se uita după Buickul negru. Îl aştepta pe clientul cel nou al lui Dawn, care avea întotdeauna buzunarul plin cu bani.

Dawn avusese dreptate în privinţa tăticului de zahăr. În ultimele săptămâni se întâlnise cu Al de trei ori. O lua din faţa casei şi se duceau la moteluri din apropiere. De fiecare dată se întorcea cu o sută de dolari sau mai mult. Într-o zi, John îl întâlni la intrarea în Homewood. Dawn îl prezentase pe Fry drept „un bun prieten".

— Îmi face *al dracului* de multă plăcere să te cunosc, John, spusese el rânjind.

Persoanele care nu se pricep, n-ar trebui să folosească un asemenea limbaj, bâigui John mai târziu. Se cunoştea că nu vorbeşte aşa de obicei. John îi considera dobitoci pe cei de teapa lui.

— După fiecare înjurătură, ochii lui parcă grăiau „Am spus-o şi pe asta", zise el. Şi să-ţi mai spun încă ceva, numai a doctor nu arată.

Dar n-avea rost să discute despre el miercuri seara. Banii îl interesau. Dawn îl sunase pe John din celula poliţiei. „Cere-i lui Al bani pentru cauţiune", zisese ea.

Între orele 18 şi 19, Buickul îşi făcu simţită prezenţa în faţa casei, cu un semnal de claxon. Fry coborî scările în grabă, dar îşi încetini apoi mersul când se apropie de maşină.

— Dawn nu-i aici *omule*, zise Fry, străduindu-se să pronunţe cu accent caraibian. Făcea asta uneori, când avea chef să joace o festă. Au închis-o. Îţi transmite că are nevoie de patru sute de dolari ca să iasă.

Clientul îşi băgă mâna în buzunar şi-i întinse lui Fry o sută cincizeci de dolari într-un plic cu antetul Băncii Comerica.

— Oricum aveam de gând să-i dau ăştia diseară.

John îi spuse că va face el însuşi rost de ceilalţi două sute cincizeci de dolari, însă Al era dornic să-i dea lui Dawn o mână de ajutor.

— În seara asta nu pot face rost de mai mult, mai zise el înainte să plece. Mâine dimineaţă mă duc la bancă şi îţi aduc şi restul.

John nu se grăbea. Avea o sută cincizeci de dolari de care ştia el cum să se folosească mai bine.

Capitolul 10

Nici măcar n-o cunoştea prea bine pe femeie. Doar că se gândea cu emoţie la ce va simţi când vor cina ia lumina lumânării. Era pasionat, dar nu în dragoste, iar când vorbeşti despre pasiune, vorbeşti despre tine însuţi.

W. ALAN CANTY

Detroit Magazine; *Modern Bride Magazine*

A doua zi de dimineaţă, sunetul sirenei de la uzinele General Motors îl trimise pe John Fry în stradă, ca să facă rost de banii pentru cauţiune. Mormăi câteva cuvinte de mulţumire când Al îi trimise cei două sute cincizeci de dolari într-un alt plic de la Banca Comercială. John cu greu îşi putu stăpâni zâmbetul.

Cu o seară înainte umflase suma pentru cauţiune, iar acum Dawn Spens se afla deja în apartamentul lor, privind probabil de la fereastră. Cu o seară înainte, un judecător îi dăduse drumul pe propria răspundere.

— Până la prânz o scot de acolo, îi spuse John lui Al. Probabil o poţi găsi după aceea.

Dacă Dawn Spens mai avusese îndoieli că-l avea la degetul mic pe primul ei tătic de zahăr, acestea dispărură

când el o sună în după-amiaza aceea. Voia s-o ia la cumpărături.

— Vrei să cinezi cu mine după aceea? o întrebă el.

Dawn acoperi receptorul cu mâna şi se întoarse spre prietenul ei. De şase luni făcea trotuarul, dar continua să-i ceară sfatul lui John Fry când era vorba de afaceri.

— John, vrea să luăm masa împreună în seara asta. E în regulă?

— Mai bine iei o sută de dolari ca să mănânci, decât să te culci cu el.

John era bine dispus. Doza de heroină pentru noaptea aceea era asigurată.

Se duseră la un târg din Detroit. Îşi alese o haină lungă matlasată, o pălărie şi cizme asortate, pentru care el plătise trei sute de dolari. Mai târziu, ea avea să-l întrebe de ce nu folosea cărţi de credit niciodată.

— Doar bani gheaţă, spunea el. N-am încredere în cărţile de credit. Mi-au mai dat bătăi de cap.

Ăsta nu era cea mai mare ciudăţenie a lui. Cei mai mulţi bărbaţi erau nerăbdători, el avea însă un apetit sexual redus şi evita alte forme de contact fizic. N-o săruta şi n-o ţinea de mână niciodată. Singurul lucru pe care i-l cerea cu insistenţă era să nu fumeze în maşină. Zicea că e alergic la tutun.

Acum o plătea ca să cineze cu el. Cantonese era un restaurant intim la doar câteva străzi distanţă de Homewood. Stăteau într-un separeu, sub un lampadar chinezesc cu o femeie dragon desenată pe abajurul care se învârtea schimbându-şi culorile.

În cele din urmă Dawn abordă subiectul. Heroina îi înceţoşase privirile şi-i îngroşase vocea. Între ouă cu legume „fu yung” şi friptură picantă, îi povesti cum începuse să ia droguri.

— Trebuia să-i spun, îi mărturisi ea mai târziu unei

alte toxicomane. Presupun că se cunoaşte oricum.

Al îi spuse că ştie totul despre droguri. Ea îl ascultă la rândul ei povestindu-i cu multe detalii viaţa sa.

Al îi mărturisi că fusese însurat cu o prostituată şi avuseseră o fetiţă. Făcea trotuarul când o cunoscuse, dar renunţase după căsătorie. Începuse să ia cocaină după naşterea fiicei lor. Se apucase iar de prostituţie ca să-şi poată cumpăra droguri. O dusese în clinici de dezintoxicare, dar niciodată abstinenţa nu era de lungă durată. Într-o zi, ea şi fiica lor suferiră un accident de maşină, în urma căruia fetiţa îşi pierduse viaţa. Soţia lui supravieţuise accidentului, dar după trei săptămâni într-un aparat de menţinere artificială în viaţă murise şi ea.

— Nici până azi n-am reuşit să achit taxele de spitalizare, spunea el.

Mai târziu amplifică povestea. Nu folosea cărţi de credit pentru că soţia lui îi ruinase linia de credit. Spunea că încă mai avea casa în care locuiseră, din Grosse-Pointe, dar nu mai putea suporta amintirile pe care i le trezea. O închinase şi acum stătea într-un apartament pus la dispoziţie de spitalul din Detroit, unde lucra în sala de urgenţe.

În aceeaşi seară înainte de despărţire o întrebă dacă s-ar putea întâlni în apartamentul ei. John o sfătuise deja că asta ar fi o idee bună, având în vedere banii pe care-i dădea. O lăsă în faţa casei şi îşi anunţă vizita pentru a doua zi la prânz.

Dawn voia să-i ştie şi numele de familie. Se plânse că nu are numărul lui de telefon şi că nu ştiuse unde să-l găsească când fusese în închisoare.

— Miller, spuse clientul. Doctor Al Miller.

Capitolul 11

Deşi în mod frecvent psihoterapia este considerată un tratament, ca şi cum ar fi un fel de medicament

administrat pacientului, în realitate ar trebui caracterizată ca o interacţiune în care atât terapistul cât şi pacientul au un roi activ.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi Psihoterapie

Întunericul începea să se ridice din partea de est a lacului St. Clair, când John Mosey îşi conducea Jeepul negru de-a lungul vilelor din Windmill Pointe Drive. Mosey ştia că acel ceva care se schimba în viaţa lui era el însuşi. În acea dimineaţă se trezise înainte de ivirea zorilor şi aşteptase cu nerăbdare şedinţa de psihoterapie la acea oră neobişnuită.

Lui Al Canty îi datora totul. Când îi mărturisise doctorului că programul său de lucru e foarte instabil în zilele sau serile din timpul săptămânii, Al îi propusese sâmbetele dimineaţa.

— Sâmbăta îmi convine, numai că o dată la două săptămâni, la ora zece dimineaţa, mă duc să-mi vizitez fiicele.

— Poţi veni la mine la ora şapte fără un sfert dimineaţa? întrebă Al.

— Cred că glumiţi, se plânse Mosey.

Dar nu glumea. Al Canty mai avea o programare de la ora 7: 30 sâmbăta.

— Dacă vrei să vii ia ora asta, atunci sunt dispus să te primesc.

Cu venirea iernii, Mosey constată că se trezea şi mai devreme. Îşi făcea timp pentru o plimbare cu maşina prin luxosul cartier Pointes. Îi plăcea să se creadă lordul unui castel de lângă lac. Îşi putea imagina cum arată din interior. Se vedea într-o bibliotecă personală, stând printre cărţi, mahon şi vitralii, sorbind cafea şi citind literatură său cărţi de Albert Ellis până noaptea târziu.

Uneori însă, viziunea asta îl întrista. Se hotărî să-i

mărturisească lui Al când se va duce la el acasă pentru consultaţie.

— Îi cunosc eu pe ăştia, începu Mosey. Vreau să spun că sunt nişte caraghioşi, dar au bani. Nu sunt în stare decât să *facă bani*, chiar împotriva lor înşile. Atunci de ce oare trăiesc cu sentimentul că ei au reuşit în viaţă, iar eu nu?

— Definiţia pe care o dai tu reuşitei în viaţă nu e realistă, spuse Al.

— Fiecare generaţie nouă ar trebui să fie mai bună. Decât cea precedentă, continuă Mosey. Nu pot fi un învingător din moment ce gândesc aşa. Mă trag dintr-o familie renumită pentru succesele sale. Se aşteaptă multe de la mine. Un unchi de-al meu este vicepreşedinte la Uzinele General Motors, altul e judecător. Tata are propria lui firmă. Iar eu, la treizeci şi trei de ani, lucrez pentru alţii şi locuiesc în Royal Oak. Tatăl meu e mai agil decât o pisică. Nici eu nu sunt prost, dar cu siguranţă mă simt aşa, când mă aflu în preajma lui. Pentru numele lui Dumnezeu, vreau să spun că am crescut în Birmingham. Care cartier ţi se pare mai select: Birmingham sau Grosse Pointe?

Al îi spuse că trecutul lor se aseamănă.

— Părinţii mei aveau pretenţia ca eu să fiu onoarea familiei. Era multă presiune în jurul meu. Nu m-au lăsat nici măcar să urmez cursuri de comerţ. Ar fi fost îngroziţi dacă aş fi intrat în afaceri.

Al îi mărturisi că mulţi ani se simţise derutat. Se îndoise multă vreme că va reuşi să termine facultatea.

— Mă întrebam în mod serios dacă sunt capabil, zise „el. Dar am fost. Problema era nu ce spuneau părinţii mei, ci felul în care interpretam eu spusele lor. Multe din aceste presiuni existau doar în mintea mea.

— John, totul se reduce la autorespect.

Vorbiseră foarte des despre această noţiune. Al spuse

că simptomele unei încrederi reduse în forţele proprii erau de mai multe feluri: străduinţa de a-i mulţumi pe ceilalţi, incapacitatea de a spune nu.

Lipsa respectului de sine era sursa sindromului pe care Atât numea salvator – victimă. Era o descriere perfectă pentru ultima legătură sentimentală al lui Mosey, ca şi pentru toate celelalte.

— Dacă ar fi să aleg dintr-o sută de femei, în mod sigur aş alege-o pe cea mai nepotrivită, îi spuse lui Al.

— Sau te-ar alege ea pe tine, spuse Al. Atât salvatorul, cât şi victima îşi joacă bine rolurile. Victima îşi simte salvatorul şi are capacitatea de a-l manevra. Celălalt, la rândul lui, se autoimpune ca salvator. Mulţi oameni, John, interpretează aceste roluri toată viaţa lor.

Vor mai insista pe problemele astea împreună, spuse Al. Şi într-adevăr, aşa au făcut în fiecare sâmbătă dis-de-dimineaţă.

Capitolul 12

Un copil manifestă preferinţe şi antipatii personale care se bazează nu numai pe sistemul de valori ai părinţilor, dar şi pe propria lor experienţă de viaţă.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi psihoterapie

Jan Canty simţi mirosul cafelei lui Al care fierbea în micuţa ei bucătărie ţărănească. Era una din încăperile ei preferate, deşi una dintre cele mai mici. Fără ea, casa mare în stil Tudor n-ar fi avut aspectul unui cămin.

În dimineţile libere îi plăcea să stea în colţişorul unde-şi lua micul dejun şi să se încălzească la soarele ce intra prin cele două ferestre cu zăbrele, ce dădeau spre curtea din spate. Prin decembrie, toate frunzele ulmilor se scuturaseră. Cele câteva care mai rămăseseră şi erau bătute de vânt, îi evocau un peştişor auriu prins în cârlig.

Al îşi prepara deja al doilea ibric de cafea. Nu mai

văzuse niciodată vreo persoană care să bea atâta cafea. Acesta rămăsese singurul lui viciu. Renunţase la fumat cu ani în urmă, pentru că era alergică la tutun.

Dependenţa lui Al de cafea nu era doar o obişnuinţă, ci şi un fel de ritual. Cumpărase două sau trei feluri de boabe, iar pacienţii îi aduceau varietăţi noi ca să le încerce. Le măcina cu răbdare, apoi le încerca în diverse combinaţii. Fierbea amestecul şi apoi îl turna într-un termos cu capac maroniu. Era probabil singurul profesionist din Fisher Building care în fiecare zi venea cu termosul la el.

Jan Canty recunoştea că soţul său devenise cam excentric în floarea vârstei, iar termosul era una dintre cele mai evidente ciudăţenii ale sale. Uneori se întreba ce e mai important pentru el, cafeaua sau termosul. Îl lua cu el când se ducea să-şi vadă mama sau când pleca la cumpărături. Îl căra chiar şi când ieşea la restaurant cu Celia Muir, cea mai bună prietenă a ei şi soţul acesteia, John. Sorbea din ceaşca de plastic pe drum, apoi aşeza termosul pe masă, chiar dacă erau într-un local de lux şi ruga chelneriţa să i-l umple.

Odată pierdu capacul termosului chiar înaintea unei cuvântări la Universitatea din Michigan. Era atât de supărat, încât ar fi anulat prelegerea dacă n-ar fi alergat ea să-i cumpere un termos nou. Îi luase destul timp să se obişnuiască cu noul recipient. Îl prefera foarte uzat şi nespălat şi nu pleca de acasă niciodată fără el.

— Al, ţii foarte mult la termosul acela, glumi într-o zi Celia, prietena ei.

— Ai dreptate, recunoscu Al. E pătura mea.

Jan se miră când el începu să-şi umple termosul. Când aveau o zi liberă nu ieşeau decât după-amiaza.

— Al, pleci undeva?

— Trebuie să mă duc până la închisoarea Wayne

County. Vor să fac nişte evaluări ale deţinuţilor care urmează să fie eliberaţi condiţionat.

— Evaluări? Azi e ziua ta liberă. E vineri, ziua noastră liberă.

Îi spuse că făcuse într-un timp o serie de lucrări referitoare la psihologia deţinutului. Acum cei de la serviciul de eliberări condiţionate ţineau foarte mult ca Al să-i examineze pe puşcăriaşi înainte de a fi eliberaţi.

— Vor ca acţiunea să aibă continuitate. Am să lucrez pentru ei în pauza mea de prânz.

„E grozav”, îşi spuse Jan, şi gândindu-se la fel cum lucra în ultima vreme, se întrebă dacă acesta e doar începutul. Nici nu voia să se gândească ce s-ar întâmpla dacă vinerea avea din nou să fie o zi încărcată. Programul lui Al de la clinică părea să se ia la întrecere cu o linie de producţie de la Uzinele Ford. La Fisher stătea până la ora şase după-amiaza, apoi venea acasă, mânca şi dispărea în biroul său, unde avea alte consultaţii. Totul era programat din sfert în sfert de oră.

— Bine, avea să spună el. În seara asta plec de la cabinet pe la şapte seara, iar la opt fără un sfert am un pacient acasă. Putem lua masa între şapte şi-un sfert şi şapte jumătate?

Începuse să se simtă ca o stewardesă. De câteva ori, Al voia să-i fie servită cina chiar în timpul consultaţiilor de acasă. I se păru puţin cam deplasat şi nici pentru sănătatea lui nu era bine. Ştia că de multe ori sărea peste masa de prânz.

După o zi cu atâta consum de cafea, o uimea întotdeauna uşurinţa cu care se desprindea de problemele zilei, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton. Devenea relaxat şi meditativ în compania cărţilor şi dispus la conversaţii. Aşa l-ar fi dorit să fie în fiecare vineri. Şi trebuia să recunoască, plecarea lui o durea puţin.

— Bine, atunci vin cu tine, îi spuse. Vreau să fiu cu tine. Mergem la închisoare, iar după aceea ne facem un program împreună. Oricum, n-am mai fost acolo niciodată. Cred că o să fie interesant.

Al înşurubă capacul termosului.

— Nu, Jan. Doar nu vrei să mergi la închisoarea Wayne County? E un loc respingător şi pute, nu glumă.

Mai spuse că nu vrea s-o expună fluierăturilor prizonierilor. Închisoarea era diferită de expediţiile profesionale pe care le făceau împreună, de exemplu prelegerile despre autism.

Dădu din cap îngrijorat.

Poate că are dreptate, gândi ea. Poate că n-aş putea suporta acea atmosferă. De ce să nu stau în banca mea?

— Bine, du-te.

Îi întinse termosul, îl sărută şi-l conduse până la uşă.

Jan Canty n-avea nicio şansă să găsească vreo sursă de amuzament în închisoarea Wayne County, dar presupunea că Al găsea. Totdeauna mai ţinuse legătura cu criminalistica. La începutul carierei lui, era consultat de Tribunalul Wayne County pentru cazurile de crimă. Nu de mult consultase un adolescent criminal în Port Huron.

Jan ştia că Al păstrase ceva din prima iubire a tatălui său. Îi vorbea uneori în plimbările lor nocturne – despre munca acestuia la tribunalul şi poliţia din Detroit, Auzise foarte multe atât de la tată, cât şi de la fiu.

Fără exagerare, notorietatea lui Alan Canty Sr. Începuse pe străzi. Pe la mijlocul anilor ’30 lansase o teorie nouă, conform căreia anumiţi conducători auto se făceau responsabili de un număr extrem de mare de accidente. Îşi susţinuse teoria cu un număr de teste făcute pe şoferii care creau probleme, scoţând la iveală delincvenţi de la alcoolici până la nebuni.

Metodele lui de descriere a delincvenţilor au fost

adoptate şi în alte state şi ăsta a fost începutul unei cariere înfloritoare. A scris despre folosirea hipnozei şi a detectorului de minciuni. A predat criminologia la Wayne State şi la Academia de Poliţie din Detroit. Ţinea prelegeri în toate Statele Unite şi-i învăţa pe poliţişti arta interogatoriului. În 1954 a fost însărcinat de CIA să conducă experienţele pe psihopaţi sexual, folosind hipnoza şi L.S.D.[5], un fel de drog despre care atunci se credea că e un elixir al adevărului.

Al Sr. Excela şi într-un alt domeniu de cercetare – criminalii deviaţi sexual. La clinica sa se făceau cam cinci sute de evaluări pe an ale delincvenţilor de acest tip.

Jan ştia că Al Sr. Nu-şi lăsa cazurile la cabinet. Odată Al se plânsese că în timpul adolescenţei ascultase toate detaliile sordide ale multor cazuri, despre care tatăl său vorbea chiar şi în timpul cinei: crime, violuri, fetişism, omucideri, dereglări sexuale, copii dispăruţi, ucigaşi de copii. Soţul său susţinea că nu-i plăcuse să audă asemenea lucruri, dar ascultase ca să-i facă plăcere tatălui său.

Dar Al Sr. era de asemenea un maestru în folosirea şocului şi la o întrunire organizată de APP zdruncinase întreg auditoriul. Această organizaţie îl invitase să vorbească despre agresorii sexuali. Prelegerea lui întrecuse aşteptările tuturor.

— Mamele nevrotice şi profesorii frustraţi, începu el, cauzează mai multe traume psihice copiilor din Michigan decât agresorii sexuali ce au de-a face în fiecare an cu legea şi care reprezintă doar unu la sută din populaţie.

Auditoriul, format din profesori şi părinţi cu preocupări cetăţeneşti, începuse să se foiască pe scaune. Criminologul mai avea de spus şi alte lucruri care să-i pună pe gânduri.

— Părinţii care-şi părăsesc copiii, îi brutalizează, îi

5 L.S.D. - formă de drog, care produce halucinaţii.

răsfaţă sau îi sperie în mod exagerat în privinţa maniacilor sexuali, profesorii care-şi transmit propriile lor frustrări copiilor în faţa cărora joacă rolul părinţilor – traumatizează grav mii de copii pe an.

Prelegerea apăruse pe prima pagină a ziarelor în 1951. Gladys Canty, una din preşedintele APP, primise numeroase telefoane.

Felul însufleţit de a vorbi al lui Al Sr. Fusese rafinat în The Players, un club exclusivist, doar pentru bărbaţi, aflat în centrul oraşului Detroit. Membrii distinşi ai clubului erau cunoscuţi pentru teatrul istoric de pe Jefferson Avenue şi pentru întrunirile lor prelungite din noapte. Rolul său memorabil din această trupă fusese acela al nevroticului Căpitan Queeg din *Răzbunarea lui Caine*.

Următoarele şase prelegeri despre crimă ale lui Al Sr. Fuseseră la fel de captivante. Fusese solicitat să ţină această serie de conferinţe cincisprezece ani în şir. Departamentele de poliţie şi grupările obşteşti din toată ţara aclamau cuvântările lui, căci sexul ieşise din dormitoare şi constituia acum subiectul discuţiilor publice.

Îşi încheia prelegerile de fiecare dată la fel. Vorbea despre cazurile de sadism ascuns, trasul cu ochiul pe fereastră, homosexualitate, exhibiţionism[6], fetişism, impotenţă, complexul de castrare şi multe alte astfel de anomalii, iar în încheiere spunea mereu:

— Şi aşa, cu ajutorul Domnului, glăsuiesc eu.

Al auzise multe elogii la adresa tatălui său. Fusese singurul care, fără să fie poliţist, primise o insignă din aur de la Poliţia oraşului Detroit. Universitatea din Louisville îi acordase un doctorat onorific. Statul îi recunoscuse atestatul de psiholog, în ciuda faptului că nu avea o

---

6 Exhibiţionism – impuls morbid de expunere în public a organelor genitale

diplomă de la Syracuse şi Western Rezerve, universităţile pe care le frecventase.

Când se pensionă de la Clinica de Psihologie a tribunalului, după nouăsprezece ani în postul de director executiv, poliţia statului îl rugase în 1969 să-i ajute să soluţioneze un val de omoruri. Autorul crimelor în serie se numea John Norman Collins şi fentase poliţia mai bine de doi ani.

— Nu ştiu dacă pot să le rezolv, spuse Al Sr. Reporterilor care-l înconjuraseră înainte de începerea hăituielii. Nu sunt Dumnezeu.

Al Sr. Ar fi putut să povestească timp de o oră, cu lux de amănunte, cum a fost rezolvat cazul Collins doar prin eforturile poliţieneşti. Pe Jan o captivau de obicei povestirile lui Al Sr. Cunoştinţele lui erau extraordinare, mai ales pentru o persoană autodidactă. Jan îşi putu da seama cum fusese Al influenţat. Soţul ei improvizase un discurs la funeraliile tatălui său. Vorbi despre cariera acestuia, dar nu spuse nimic despre calitatea de tată.

Astfel, Jan simţi că nu-l cunoscuse deloc pe Al Sr. Nu i se păruse un om prea apropiat. Îi amintea de George C. Scott, într-unul dintre rolurile lui cele mai războinice. Duritatea îi sclipea în ochii sub care avea pungi şi pe obrajii căzuţi. Putea fi foarte intolerant în părerile sale. Se gândi că imaginea lui sceptică asupra lumii provenea din munca alături de poliţişti.

„Poate că din acest motiv nu-şi devotase întreaga carieră medicinei legale”, se gândi ea. Stilul lor era diferit. Al îşi alegea cu grijă cuvintele. Tatăl său înjura ca un birjar.

Însă acest lucru nu diminua admiraţia soţului său. Ani de zile păstrase pentru el un birou în cabinetul din Fisher Building. Jan începuse să-şi facă temele la biroul acela din lemn de nuc, în spatele căruia se simţea ca un

pitic, într-o zi, când Al Sr. Încă mai trăia, se întrebase cu voce tare de ce-l ţine acolo.

— Oh, îl ţin pentru tata. Îi explicase el. Are nevoie de un loc unde să se retragă şi să scrie.

Dar nu-l văzuse niciodată folosindu-l, iar Al fusese întotdeauna secretos în privinţa afacerilor lor. De fapt, vorbea foarte rar despre relaţia dintre el şi părinţii săi. Singurul moment dureros pe care şi-l putea aminti fusese imediat după înmormântare.

— O să-mi fie atât de dor de el. Am încercat să mă comport ca un fiu bun.

Jan mai ştia că psihologia nu fusese prima profesie aleasă de Al. Mai întâi dorise să fie medic şi urmaşe nişte cursuri de prim ajutor de la un colegiu medical. Avea încă, undeva prin subsol, vechiul stetoscop al tatălui său şi aparatul de luat tensiunea.

Apoi voise să se facă actor. Dar după câteva cursuri de artă dramatică şi după ce jucase câteva piese de teatru la colegiu, Al începu să se îndoiască de faptul că va reuşi să facă ceva în acest domeniu. Ştia că se folosea de pregătirea lui dramatică în proiectul Indianwood. Îmbina teatrul cu psihologia şi alte feluri. Îl mai admira încă pe James Dean şi filmul său *Rebel Withont a cause* (Rebel fără motiv), o chintesenţă a ecranizărilor despre adolescenţii răzvrătiţi ai anilor” 50. Pe Atât intrigaseră personajele şi nuanţele freudiene ale filmului. Vorbea uneori despre moartea tragică a actorului.

Îi plăcea de asemenea şi cartea cu acelaşi titlu a lui Robert M. Linder, după care se făcuse ecranizarea. Spre deosebire de film, romanul trata un caz adevărat, povestea unui adolescent psihopat. Tulburările de personalitate erau domeniul preferat al soţului ei. Uneori răsfoia *The Mask of Sanity* (Aparent sănătos), lucrarea decisivă a lui Harvey Cleckley despre neurastenie. Vorbea despre interesul

tatălui său în acest domeniu.

Jan i-a considerat întotdeauna pe psihopaţi un fel de actori distructivi. Nu erau nebuni din punct de vedere legal, dar nici nu reacţionau la terapie. Pe Atât uimeau aceşti oameni fără conştiinţă sau sentimente adevărate, care îi manipulau pe ceilalţi în folosul propriu. Cea mai frecventă ipostază a psihopatului era aceea a unui pm aparent normal, adesea inteligent. Totuşi, în spatele măştii, el punea la cale acte antisociale: de la escrocherii fantasmagorice până la crimă.

„Ei bine, probabil că închisoarea Wayne County era plină de astfel de pungaşi", reflectă Jan Canty. Bănuia că evaluările lui Al erau forma lui de evadare din rutina zilnică. „Poate că sunt prea egoistă, gândi ea, nu poate fi doar al meu toată ziua".

Jan se bucură când Buickul lui Al apăru după prânz pe alee. Poate până la urmă se va putea obişnui cu absenţa lui timp de câteva ore în ziua lor liberă.

Capitolul 13

Delictele unui criminal psihopat sau sociopat variază de ia spargeri de bănci până ia omoruri. Ei n-are conştiinţă...

Va face orice, numai să nu fie luat în armată. Adesea are tendinţa de a se tatua excesiv.

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Henry Ford Community

La prima sa vizită în apartamentul 202, doctorul Al Miller părea mai degrabă pregătit pentru a se duce la Biblioteca Publică din Detroit decât în patul unei prostituate din Cass Corridor. Era vineri la ora prânzului şi avea la el un termos galben şi ziarul de dimineaţă.

John, care se îndrepta spre White Grove, îl întâlni pe scări şi îl salută. Apartamentul avea doar trei camere: o baie, o bucătărie mică şi un salon cu o canapea extensibilă.

Pe John nu-l interesa foarte mult ce făcea prietena lui cu clienţii ei, atâta vreme cât aceştia o plăteau cu bani gheaţă. Dar n-avea niciun chef să fie prin preajmă când ea îşi vedea de treabă.

John se gândea destul de rar la felul în care obţinea bani pentru droguri în ultimii trei ani. Unii l-ar putea numi „peşte”, dar în Cass Corridor acest cuvânt era considerat la fel de înjositor ca şi acela de târfă. Târfele erau acelea care-şi câştigau existenţa culcându-se cu tot felul de bărbaţi şi apoi îşi încredinţau toţi banii „peştilor” lor. *Fetele care lucrau* îşi dădeau *întâlniri* şi erau plătite de *clienţi*. *Protecţia* le era asigurată de prietenii lor.

John nu era mândru de ceea ce făcea, dar nici nu-i era ruşine. Privea toată problema în mod extrem de realist.

— Personal, eu cred că nouăzeci şi nouă la sută din oameni se prostituează, spunea el deseori. Pentru o slujbă sau altceva. De aceea, dacă oricum te prostituezi, atunci de ce să nu recunoşti – cum nu fac majoritatea oamenilor. Femeile în special, se căsătoresc cu un neisprăvit, care însă le asigură un cămin, dar pe care-l înşală pe rupte. Sunt destul de realist ca să prefer să ştiu unde se duce şi pentru ce e plătită, decât eu însumi să mă prostituez într-o slujbă, iar ea între timp să se culce cu alţii pe gratis.

— Ce anume o poate face pe o fată să-şi dea corpul unui bărbat pe care nici măcar nu-l cunoaşte, îl întrebase odată un prieten…

John îi răspunsese la obiect:

— Banii. Dacă aş fi femeie, aş fi cea mai mare târfă din lume. Pentru că iubesc banii şi aş face orice ca să-i am.

Dragostea lui John pentru dolarul american începuse să-l coste scump cam de pe la optsprezece ani. Ăsta fusese unul din motivele pentru care intrase în afaceri cu prostituţie, pe care John o considera un delict minor. Petrecuse deja zece ani în şase închisori federale şi din

diverse state. Între condamnări se căsătorise şi divorţase de vreo trei ori şi lăsase în urma lui cel puţin cinci copii.

Peregrinările lui John prin închisori începuseră după ce fusese recrutat, în 1965. Ajunsese în faţa curţii marţiale de două ori, pentru dezertări. După ce fusese eliberat aterizase în închisorile din Michigan, Minnesota şi Indiana. Fusese acuzat pentru falsificarea cecurilor, alte falsuri şi spargerea caselor, dar niciodată nu fusese condamnat pentru crime violente.

Ca deţinut, John avusese o comportare bună. Prefera să lucreze, ca să fie bine văzut. Ajunsese să fie cel care repartiza deţinuţii în celule. Într-una din închisorile federale, dădea sfaturi ca un specialist în materie de droguri. Tot după gratii îşi terminase şi ultimul an de liceu. Apoi urmaşe cursuri de ştiinţe sociale şi psihologie la nivel de colegiu.

John ar fi putut trece cu uşurinţă nivelul mediu la orice test de inteligenţă. Unul dintre psihiatrii tribunalului rezumase în câteva cuvinte cel mai mare talent al lui: ştie să-i facă, pe oameni să se simtă în largul lor şi are capacitatea de a depista punctele slabe pe care să le exploateze pentru îndeplinirea propriilor lui scopuri.

John avea o mare nevoie de libertate. Evadase de trei ori. În 1980, când fusese eliberat condiţionat dintr-o închisoare federală, Lucky Fry jurase că nu se va mai întoarce acolo niciodată.

Porecla nu-i fusese dată în bătaie de joc. Deseori John spunea că şi-o câştigase după ce fusese omorât în bătaie de o gaşcă rivală de motociclişti. Alţii spuneau că provine din capacitatea lui de a ieşi din bucluc numai datorită faptului că era bun de gură.

Pe braţul drept avea tatuată o motocicletă Harley-Davidson, iar pe una din aripile acesteia era înscris cuvântul „Lucky”. Era una din cele şaptesprezece tatuaje,

în majoritate desenate de specialişti din închisori.

Când era în maiou, braţele bronzate ale lui John ofereau o adevărată paradă de tatuaje. Pe braţul stâng era „L.B.T”. (Living ou Borrowed Time) [7]; „F.T.W” (Fick the World); o panteră care-şi arăta colţii; un „74”, de la seria motocicletei Harley-Davidson; un vultur; „TWIGGY”, porecla unei foste prietene şi un craniu înaripat, cu o cască de motociclist.

Pe braţul drept avusese tatuată o frunză de marijuana pe care scria „Cheryl”, până când Dawn îl ştersese. Pe un craniu şi două case încrucişate scria „CUM EŞTI TU AM FOST ŞI EU; CUM SUNT EU VEI FI ŞI TU”. Mai era încă un craniu şi un desen galben al eroului Tweety Bird din desenele animate.

Cel mai strident dintre toate era „WHITE POWER”. „WHITE” era scris vertical pe braţul stâng al lui Fry, cu litere mari de tipar, „POWER” – pe spatele celuilalt braţ. Tatuajul era vizibil doar de la o anumită distanţă, când avea spatele întors spre un oraş cu o populaţie de şaptezeci la sută negri.

— Probabil toată lumea – crede că am avut mult curaj să-mi tatuez chestia asta, spusese el odată şi sunt destul de nebun ca s-o şi arăt.

Dispreţul lui John faţă de negri se manifesta şi în alte feluri. Îi interzicea lui Dawn să se întâlnească cu vreunul. Odată îşi exprimase simpatiile şi antipatiile într-o poezie pe care o trimisese unei prietene mai vechi. Pretindea că el e autorul:

Stăteam într-o zi pe verandă
Şi beam o bere.
Când un negru trecu prin faţa mea pe o Harley.
Mi-am spus că nu pot lăsa lucrurile aşa.
Am luat-o la fugă şi l-am doborât

7 Trăind o viaţă de împrumut.

Cu un lanţ lung.
L-am omorât în bătaie pe nenorocit
Şi i-am zdrobit creierul lui micuţ.
Apoi am luat motocicleta acasă cu mine
Şi-am eliberat-o de soarta ei şi de umilinţa publică de-a fi
Condusă de un negrotei.

Însă John nu mai umbla cu găştile de motociclişti de ani de zile. Avea părul lung şi purta barbă, spre deosebire de zilele acelea în care umbla ras pe cap şi bărbierit şi se urca pe o motocicletă Harley.

Banii lui se duceau pe drogurile din Cass Corridor şi deseori se plângea de acest cartier. Nu pentru că nu-i conveneau drogurile, ci pentru că totul era sub controlul negrilor. John considera că cei din acea zonă îi erau inferiori.

— Întotdeauna am zis că „nu voi locui niciodată în centrul oraşului. Asta-i moarte curată, spuse el mai târziu unui prieten. N-am de gând să mă las prins în chestia asta.

Dar se lăsase şi era conştient de acest lucru în timp ce stătea pe un scaun la White Grove. De la fereastră privea îmbulzeala de afară şi se gândea la Dawn şi la doctorul Al Miller, clientul cu bani mulţi.

Lucky Fry se hotărâse deja. Avea să găsească o soluţie, dacă nu cumva o şi găsise.

Capitolul 14

…Puterea uluitoare pe care o au aproape toţi cei psihopaţi şi cei parţial psihopaţi de a-şi asigura dragostea veşnică a femeilor.

HERVEY CLECKLEY, doctor în medicină

The Mask of Sanity

O prostituată pe nume Cheryl Krizanovic blestema ceea ce era pe cale să facă. Din ziua în care-l cunoscuse pe Lucky Fry, viaţa îi fusese un şir neîntrerupt de nenorociri.

Dar iată că acum, într-o noapte rece de la jumătatea lunii decembrie, se întorcea la vechiul ei prieten pentru ajutor.

„Nici de-a naibii n-am să rămân pe străzi în iarna asta, îşi spuse, mai cu seamă când John şi noua lui prietenă se lăfăiau în Homewood Manor”.

Cheryl îşi pierduse şi Fordul care-i servise drept adăpost timp de o lună, şi pe clientul care i-l dăduse. Iar tăticul ei de zahăr, arabul din Dearborn, acesta era falit. Nu mai avusese relaţii sexuale cu el dinainte ca lucrătorul la depozitul de mărfuri să rămână lefter. Abia după ce-şi văzuse contul din bancă golit îi veniră minţile la cap.

John Fry îi era dator, gândi ea. Era dator să-i asigure un acoperiş până când îşi găsea ceva sau pe altcineva”. „La urma urmei, eu sunt cea care i-am oferit un adăpost în toţi aceşti ani”. Avea de gând să-i spună o grămadă de lucruri de îndată ce va ajunge la Homewood. Şi dacă nu ţinea, ştia că-l putea convinge cu câteva pachete de droguri.

Cheryl Jean Krizanovic nici nu se mai mira de buclucul în care intrase. Deşi abia împlinise douăzeci şi unu de ani, se simţea ca o maşinărie uzată.

Îl cunoscu pe John Fry printr-o întâmplare norocoasă, în timpul unei vizite făcute unui deţinut la închisoarea Jackson, în 1979. Avea cincisprezece ani, locuia cu un prieten, căci fugise de acasă din cauza tatălui său vitreg care o violase. Două luni mai târziu, de 1 aprilie, ziua păcălelilor, îl ajutase pe John să evadeze de la o fermă unde lucra.

De atunci avusese multe de îndurat: şase sarcini nedorite, un avort spontan, unui salin, coaste rupte, splina zdrobită, extradoze de droguri, nenumărate abcese şi o deformaţie la picior din cauza unei cangrene. Fusese violată de unul din prietenii lui John, apoi de toată gaşca de douăzeci şi nouă de motociclişti şi în medie cam de

două ori pe lună era violată pe străzi. John îi făcuse un copil (o fată) şi apoi o ajutase să-l dea la orfelinat. De două ori încercase să se sinucidă. Jumătate din toate – acestea se întâmplaseră înainte ca John s-o fi convins să agaţe primul client.

Dar chiar şi în halul în care era, tot mai făcea bani, câni cinci sute de dolari pe zi, dacă se ţinea de treabă. Fusese poreclită Twiggy (Subţirica) pentru că avea umeri mici, părul blond, gene lungi! Acum, unii dintre poliţişti sau bărbaţii cu care avea de-a face îi spuneau Librarian Hooker (Târfa cu aspect de bibliotecară) pentru că purta, ochelari cu rame late şi îşi strângea părul într-o coadă.

Clienţii se dădeau în vânt după o astfel de înfăţişare.

Doi ani de zile, Cheryl îi aduse toţi banii lui John. Acum lucra pe cont-propriu. Nu ştia ce altceva să facă – cel puţin aşa îşi spunea. John îi tot promisese că într-o zi îşi va lua o slujbă, vor renunţa la droguri şi ea nu va:

mai face trotuarul. Veni o zi, însă era ziua în care John nu mai avea nevoie nici de ea, nici de banii ei. Încă mai era supărată şi rănită…

John se descotorosise de ea cu foarte multă viclenie „gândi Cheryl. Era iunie, imediat după ce fusese internată pentru pneumonie. Ieşi din spital şi se întoarse acasă, unde o găsi pe Dawn Spens, o musafiră. Prima dată îi spuse că fata fusese gonită de acasă, din Harper Woods, de tatăl ei vitreg şi apoi evacuată din apartamentul din Cass Corridor. John avea planuri mari.

— Nu vreau să mai lucrezi, îi spuse el lui Cheryl. Rămâi aici şi odihneşte-te. Fata asta o să ne ţină pe amândoi. Ea e tocmai ce ne trebuie.

Asta era doar dacă John ar fi vorbit serios, dar Cheryl ştia că ar fi cea mai mare prostie să-l creadă. Aflase că de obicei în spatele vorbelor lui se ascundea un plan măreţ”.

Chiar de la început, lui Cheryl nu-i plăcu felul în care

John se purta cu fata cea nouă şi nici atitudinea ei. Îşi dăduse seama că vine din suburbii, chiar şi fără să-i vadă buletinul. „Tipa asta nouă e o căţea cu aere de snoabă”, gândi. Era atât de încrezută încât credea că nimeni, în afară de John, nu-i merita atenţia. Într-o noapte, în pat, Cheryl îl înfruntă:

— Cum se face că-i dai ei mai multă atenţie decât mie? Poate că ar trebui s-o inviţi şi în pat pe căţeaua asta.

În noaptea aceea, John îi mută lucrurile din camera lui.

— Atunci să te ia dracu’, îi spuse Cheryl, Nu mai pupi nici bani, nici droguri de la mine.

Şi aşa a fost. Excesul de droguri luat de Cheryl se opri câteva săptămâni mai târziu, într-un indicator „Stop”, aproape de centrul oraşului. Îşi mai aminti doar că se injectase cu heroină în vena jugulară, uitându-se în oglinda retrovizoare. O patrulă de poliţie o găsi acolo, leşinată la volan. Din cauza asta şi a grămezii de amenzi neachitate, stătu vreo două luni şi jumătate în închisoare.

Ieşi de acolo chiar în ziua în care împlinea douăzeci de ani. „Să-l ia dracu’ pe John”, îşi spuse. Agăţă câţiva tipi şi apoi îşi cumpără un tort imens. Îl rugase pe cofetar să i-l orneze cu douăzeci de trandafiri albaştri şi să scrie pe el „La mulţi ani, Cheryl”. Se duse la coafor, îşi cumpără o rochie, o pereche de cercei şi un teanc de felicitări.

— Semnează-te şi apoi dă-mi-o înapoi, spunea ea, întinzându-le felicitări oamenilor din cartier.

Crezuse că-şi va petrece noaptea singură, doar cu felicitările şi trandafirii ei albaştri. John şi Dawn erau plecaţi, ocupaţi cu mutarea în Homewood. Apoi sosi fratele mai mic al lui John, Jim, cu un prieten, nişte marijuana şi o sticlă de Asti Spumante.

Era bucuroasă că veniseră. Se temea de ce-ar fi putut face singură în noaptea aceea.

Cheryl ştiuse ce-o doare. Ştia şi acum, în drum spre Homewood. O parte din ea încă-l mai iubea pe John. Nu ştia de ce, având în vedere felul mizerabil în care se purtase. Îşi dorea să nu mai simtă astfel.

Când Cheryl ajunse în apropierea clădirii, era hotărâtă să nu arate că-i mai pasă de el. John nu se împotrivi şederii ei. Îi spuse că poate dormi pe canapea, dar se vedea că Dawn nu era încântată de idee.

— Suntem ca o familie, oricum, le spuse John. Oameni buni, ştiţi că aş face orice pentru familia mea. Doar mă cunoaşteţi destul de bine ca să admiteţi că e adevărat ce spun.

Cheryl era de altă părere. N-avea nimic de-a face cu sentimentul de familie, prietenie sau dragoste – dragostea pe care crezuse cândva că i-o poartă. Bătrâna Cheryl nu însemna pentru John mai mult decât nişte pachete de droguri în plus. Pentru moment, era bine şi aşa.

Capitolul 15

Bobette Gray fusese buimăcită, apoi furioasă.

— Ce naiba, Bobbi, toată lumea ştie *în afară de* tine, îi spuse cel mai bun prieten al soţului său. Eşti una dintre cele mai deştepte femei pe care le cunosc. Nu-ţi dai seama? îţi mai spun o dată, Bobbi, soţul tău e homosexual.

„Homosexual. Fost alcoolic. Şi în primul rând un nenorocit”. Bănuise. Dar nu soţul ei şi preferinţa lui sexuală erau motivele furiei sale, ci W. Alan Canty – psihologul şi sfătuitorul în problemele cuplului.

Bobbi Gray apăsă pe butoanele telefonului din bucătărie cu iuţeala unui ac de la maşina de cusut. Auzi cuvintele prietenului lui Jeff înainte ca telefonul să sune.

— Bobbi, chiar de la prima întrevedere, acum doi ani, Jeff i-a mărturisit lui Alan Canty că e homosexual.

Era o femeie solidă, iar judecata ei rapidă nu era egalată decât de pofta ei de mâncare. Dar acum nici nu-i

era foame, nici n-avea chef de glume. Nici nu se sinchişi să se prezinte când de la celălalt capăt al firului răspunse Canty.

— Doctore Canty, tocmai am aflat ceea ce toată lumea ştie. Chiar şi *dumneata*. De doi ani de zile ştii că soţul meu e homosexual! Mă simt ca o proastă, simt că voi doi v-aţi bătut joc de mine. M-am purtat ca o idioată.

Tăcea. Apoi îi auzi vocea calmă, sonoră, pe care o cunoştea atât de bine.

— Stai să-ţi explic, Bobbi. Vino când eşti programată şi stăm de vorbă. Lucrurile se vor aranja.

Să-mi explice? Nu înţelegea cum. Dar va fi acolo. Dorea să ştie cum va *aranja* el situaţia asta. Şi. Apoi îi va spune şi ce putea face cu aranjamentul său.

Bobbi era nervoasă pentru că nu-şi urmase instinctele. Doi ani de zile se lăsase şi îşi lăsase căsnicia pe mâna terapistului. Ar fi trebuit să-şi dea seama că o să se întâmple ceva de genul ăsta. Se săturase să audă de la Canty mereu aceleaşi cuvinte: „Între tine şi Jefi se întâmplă ceva. Trebuie să ai răbdare”. Bobbi Gray îşi dorea să fi avut câte cincizeci de dolari când el spunea aceste vorbe. S-ar fi putut muta în Windmill Pointe Drive, de unde s-ar fi dus pe jos până la cabinet.

La început lucrurile nu stătuseră aşa. Al Canty părea o excepţie în profesia despre care credea că e plină de nebuni. De fapt, aşa îl descoperise pe Canty. Înainte de Al, ea şi Jeff consultaseră un psihiatru excentric, ce le dădea sugestii foarte bizare. Când îi spusese „să-şi caute un amant”, ea îşi căutase alt terapist. Se interesase la Asociaţia Psihologilor din Michigan şi menţionase că ar dori să fie cineva aproape de locuinţa ei. Alan Canty îi spuse că e dispus să o primească în fiecare miercuri la ora şapte seara, la cabinetul de acasă. Până acolo făcea doar cinci minute cu maşina.

Lui Bobbi îi plăcuse stilul direct al lui Canty. Şi în curând îl făcuse şi pe Jeff să meargă la o consultaţie separată. La acele prime întâlniri, Canty voia să-i cunoască viaţa. Mai toate amintirile ei se legau de faptul că era grasă cât un zeppelin. Din prima zi de şcoală, colegii o porecliseră „butoiul" iar în ultimul an de liceu nu găsise o rochie pe măsura ei pentru banchet. Greutatea fusese marea constantă a vieţii sale.

Nu se putea spune nimic special despre obezitatea ei. „Mănânc pentru că nu sunt fericită", îi declară ea. „Şi sunt nefericită pentru că sunt grasă". I se făcuse lehamite de regimuri dietetice şi de ziarele în care citea despre stilul de viaţă pe care ar fi trebuit să-l ducă. N-avea nevoie de Canty ca să-i spună că asta o chinuia şi o făcea să aibă o părere foarte proastă despre sine.

— Am soluţionat cu succes multe cazuri asemănătoare, îi spuse Canty. N-aveţi de ce să vă faceţi griji pentru viitor.

Mai rămâne problema cu Jeff. Încă din prima zi când se întâlnise la serviciu, ştiuse că era un om care i se potrivea perfect.

— Când l-am cunoscut, Jeff nici măcar nu ştia ce număr poartă la pantofi, îi mărturisi ea lui Canty. Pentru fiecare bărbat există o femeie care trebuie să-i ştie numărul de la pantofi. Nu se prea înghesuiau bărbaţii la uşa mea. Am luat ce-a fost la îndemână.

Căsnicia a mers destul de bine până când amândoi au împlinit vârsta de treizeci de ani. Şi-au adunat veniturile (30.000) şi s-au mutat în Grosse Pointe Park. Erau asemeni multor cupluri cu stare socială medie care reuşeau să-şi cumpere o căsuţă. Căutaseră un cartier pe străzile căruia nu se comiteau crime şi în care erau şcoli de calitate. Aveau o fată. De doi ani şi un băiat de şapte ani.

Lui Jeff îi plăcea să bea. Iar după vârsta de treizeci

de ani deveni dependent de băutură. Multă vreme Bobbi crezuse că ea e de vină. Îl îngrijea când se îmbăta turtă şi-i minţea pe cei de la serviciu că e bolnav în dimineţile în care tocmai venea de la un chef. Şi apoi, într-o zi, el o părăsi. O săptămână mai târziu se lăsă de băutură. Se mutase la maică-sa, dar tot venea în fiecare seară la cină sau când avea nevoie de consolare.

Aşa stăteau lucrurile între ei când au început terapia cu Al Canty.

— Această căsnicie *poate* fi salvată, zicea Canty încrezător. Când vine acasă, fă-l să se simtă ca acasă. Ajută-l să simtă că e *la el acasă*. Chiar dacă vine doar pentru o oră, totul să fie minunat în acea oră.

Şi Bobbi Gray aşa făcuse. Îi pregătea masa, îi spăla rufele şi-l bătea uşor cu mâna pe umăr când pleca. Îi împrumuta bani. Îi achita notele de plată, chiar şi cei o sută zece dolari pe săptămână pentru şedinţele de terapie.

— Cred că se pregăteşte să se întoarcă acasă, Bobbi, spunea mereu Canty. E aproape gata. Tu şi Jeff sunteţi făcuţi unul pentru celălalt. Acasă e locul lui.

Cu timpul crezu că începuse să se ataşeze de Alan Canty. La sfârşitul fiecărei întâlniri o îmbrăţişa.

— Consideră-mă un prieten bun, o încuraja el deseori.

Lui Canty îi mai plăceau şi glumele ei. Uneori se amuza de-a dreptul copilăreşte pe seama lor. Când poanta i se părea nemaipomenită, sărea din scaun şi fugea să i-o spună şi soţiei sale, pe care o striga Jan-Jan.

— Asta chiar c-a fost tare, îi zicea el. Scuză-mă. Trebuie să i-o spun şi lui Jan-Jan. Avea să-i audă vocea din ce în ce mai slab pe măsură ce se îndepărta, căutându-şi soţia prin vila în stil Tudor.

— Jan-Jan, stai să-ţi spun ce mi-a zis Bobbi…

În anumite privinţe, Al Canty părea un tip ciudat.

Probabil că fusese genul de adolescent tachinat la sânge în timpul anilor de şcoală. Şi-l imagina ca pe un copil slăbănog cu ochelari, de care colegii îşi băteau joc. Şi ea cunoştea acest sentiment foarte bine.

Iar Al avea tabieturi amuzante. Îşi aducea de fiecare dată termosul cu cafea, pe care o bea în acelaşi ritm în care ea fuma ţigară după ţigară. Deseori purta aceeaşi cămaşă sport şi aceeaşi pereche de pantaloni kaki. Observase cămaşa decolorându-se de la verde la galben de atâtea spălături.

Nu-l considera pe Al un bărbat arătos. Dar nu întrebase niciodată de ce avea o soţie atât de tânără şi drăguţă.

— În Grosse Pointe afli că o soţie urâtă are bani, îi mărturisi ea unei prietene.

Uneori venitul mare al lui Canty o punea în dificultate. La ora la care sosea pentru terapie, Al şi Jan-Jan a lui încă mai serveau cina. Mâncau la bucătărie, stând în picioare, lăsând impresia că n-au timp să se aşeze la masă. Nu-i văzuse mâncând decât friptură de miel. Mirosul acela o enerva. Ea una era sătulă de hamburgerii pe care trebuia să-i mănânce din cauză că Jeff îi secătuise bugetul.

Odată, într-o pauză a consultaţiei, Canty îi dezvăluise sumele mari de bani pe care le cheltuia. Asta se întâmplase într-una din zilele ei cele mai proaste.

— O să-l omor pe Jeff, îl anunţase ea mai devreme pe Canty prin telefon. Chiar azi am să-l omor. Doar omorându-l îl pot ajuta. O vorbă veche de-a negrilor spune: „l-ar fi mai bine mort”. Ăsta-i singurul lucru care l-ar putea ajuta.

În cele din urmă, se hotărâse să bage divorţ. Canty fusese îngrijorat. O invitase la Fisher Building ca să stea de vorbă. Dar în toiul consultaţiei el vorbi foarte mult la telefon cu un agent care vindea maşini vechi şi care-i găsise un automobil Cord Sport, cu două locuri. Auzi cum

îşi fixa o întâlnire cu tipul respectiv, la un restaurant chinezesc numit Golden Buddha.

— Îţi aduc 16.000 de dolari, îl auzi ea spunând. Vino cu soţia, o aduc şi eu pe a mea. Va fi plăcerea mea să vă ofer o masă.

Apoi Al se duse în altă cameră, se întoarse cu o poză dintr-o revistă şi-i arătă o maşină Cord Albă, cu ţevi de eşapament din crom.

— Uite, Bobbi, aşa o să arate, spuse el emoţionat.

Bineînţeles, are doar caroseria deocamdată. Îţi dai seama că nu merge şi e făcută bucăţi. Şaisprezece mii de dolari. Dar aşa va arăta până la urmă.

Friptură de miel, maşini Cord şi hamburger. În noaptea aceea se puse cu gura pe Jeff.

— Nici nu-ţi dai seama cât ai valora pentru mine mort, îi spuse. Ai valora de două ori mai mult decât taxele de asistenţă socială, plus asigurarea pe viaţă, plus nicio supărare. Cunosc o mulţime de copii în ghetou, care te-ar omorî pentru cinci dolari. Ar fi atât de simplu, iubitule.

Micul cabinet al lui Canty din casa cea mare în stil Tudor, din Berkshire era un loc în care ea se uşurase plângând de multe ori. Dar de câteva luni încetase cu lacrimile. Nu se mai temea de singurătate. Şi lucrul cel mai important acum era că Bobbi Gray se convinsese că nu-i nebună. Cu doi copii, notele de plată, o casă de întreţinut şi o slujbă, nu mai era timp şi pentru prăbuşiri nervoase.

Se întrebă de ce Al Canty nu-i spusese despre Jeff? De ce n-o scutise de aceşti doi ani de consfătuiri în problemele cuplului, grămezile de rufe pe care i le spălase lui Jeff şi emoţiile dureroase de a spera imposibilul? „La naiba. Am bănuit. L-am întrebat pe Al de câteva ori dacă Jeff e homosexual”.

— Nu, nu, nu, Bobbi, spunea el de fiecare dată.

Ar fi vrut să-l creadă. Dacă se gândea mai bine, şi ea *dorise* întotdeauna să creadă că Jeff nu e alcoolic, când orice om întreg la minte vedea că e-un beţiv. „Ce caraghios, reflecta, poţi fi atât de orb atunci când crezi că iubeşti pe cineva, încât să nu dai atenţie unor lucruri care sar în ochi”. Sau poate că pur şi simplu se temea de adevăr. La urma urmelor, ea şi-l alesese de soţ.

„Al şi Jeff probabil că sunt un fel de amici”, îşi spuse Bobbi Gray în sine. Soţul ei ducea o viaţă dublă. Însă nu putea înţelege de ce Al Canty îl ajutase să ascundă asta de ea.

Capitolul 16

Jan Canty era dezamăgită că Al nu putuse veni să ia prânzul împreună. Faptul că Fisher Building şi clinica din Centrul Medical Detroit erau la mică distanţă una de alta făcuse ca întâlnirile lor de la prânz să fie o alegere fericită. Când încercă să schimbe ziua, el îi răspunse răspicat că nu va mai fi liber la ora prânzului.

— Din cauza evaluărilor, Jan, spuse el. E mult mai mult de lucru decât am prevăzut. Se pare că orele prânzului vor fi ocupate pentru o perioadă.

„De ce, se întrebă ea, ar renunţa atât de uşor ia singura pauză din programul lui atât de încărcat? Uitase ea ceva? Aveau cumva greutăţi financiare?”

— Oh, nu, Jan-Jan, totul e în regulă, o asigură el. Doar că e foarte important să existe o continuitate între aceste lucruri. E ceva obligatoriu în munca judiciară.

N-avea niciun motiv să creadă că Al nu i-ar spune dacă s-ar fi cheltuit prea mult, însă de la o vreme simţea tot mai mult nevoia să fie la curent cu problemele financiare. Ani de zile fusese de acord ca el să se ocupe de bugetul casei. Şi Al se descurcase bine. Era atât de hotărât să-şi asume toate responsabilităţile, iar ea avea atât de puţin timp. Ca totul să fie cât mai simplu, ea avea propriul

ei carnet de cecuri pentru bursa ei, iar el ţinea singur contabilitatea atât la cabinet, cât şi acasă. Toate notele de plată le primea prin poştă la birou. De câte ori îi cerea, Al avea destui bani gheaţă la el. Iar pentru îmbrăcăminte, lui Al îi făcea plăcere să meargă cu ea prin magazine şi să achite nota de plată pe loc.

Numai că începuse să se simtă prost din cauza acestui aranjament. Era timpul să nu se mai poarte ca o studentă dependentă, ci ca o femeie care avea propria ei profesie. Şi dacă i s-ar fi întâmplat ceva? Dacă era o urgenţă? Ar şti ea ce să facă?

În ultimele luni, Jan ridicase aceste probleme de vreo câteva ori. Al fusese de acord, dar îi spusese că toate actele care trebuie făcute ar lua prea mult timp. Se va ocupa de asta când va fi mai puţin ocupat.

Timpul liber începea să devină un lux în viaţa lor. Deocamdată va trebui să aibă încredere în el. N-avea niciun motiv să nu aibă. După nouă ani, ar trebui să ştie dacă s-a măritat sau nu, cu un om cinstit. Doar un prost nu şi-ar fi dat seama de asta până atunci.

Capitolul 17

— Ascultă, Cheryl, spuse John. Faţă de clientul ăsta suntem frate şi soră când venim s-o vizităm pe Dawn.

„Păi sigur”, îşi spuse Cheryl. Erau roluri pe care ei doi le cunoşteau foarte bine. Zile întregi îi ascultase vorbăria despre doctorul Al Miller, care era mort după Dawn Spens.

A început să ne meargă binişor, spunea John când Al îşi începuse vizitele la apartament, de obicei în jurul prânzului, iar uneori puţin după. Fiecare vizită le aducea pe puţin o sută de dolari, deseori mai mult.

John începuse să se intereseze pe la alte ţipe cum se stoarce de bani un tătic de zahăr. Informaţiile i le transmitea lui Dawn, care le punea în aplicare, îi cerea

bani pentru chirie, mâncare, note de plată şi orice alte cheltuieli pe care John şi Dawn le puteau umfla sau inventa.

Probabil că doctorul Miller dorea ca Dawn să creadă că banii reprezintă felul lui de a o ajuta. Nu voia nimic în schimb. Avându-l pe el alături, nu mai era nevoie să lucreze pe străzi, îi spunea el. De îndată ce rezolva dificultăţile financiare datorate morţii soţiei lui, dorea ca Dawn să se mute din Corridor într-un apartament. Apoi avea să o întreţină la colegiu, dacă ea dorea.

— Dawn, ştii bine că eşti în stare să termini o facultate, susţinea el.

Plănuia ca în curând să lucreze pe cont propriu, îi spuse el. Iar pe ea o putea angaja secretara lui. Într-unele zile vorbea vrute şi nevrute despre munca Sa, spunându-i poveşti pe care le auzise în Centrul Medical din Detroit.

În alte zile se mulţumea pur şi simplu să stea la masa din bucătărie, să-şi soarbă cafeaua şi să citească ziarul.: Părea să-l încânte simplul fapt că se afla în aceeaşi cameră cu ea. Dawn avea impresia că uneori îl deranja.

În câteva dimineţi îl luase prin surprindere. Dawn îi luă pachetele de la uşă în timp ce John se străduia să se facă nevăzut. Îi aducea ciocolată, gogoşi şi suc de portocale.

— M-am gândit să-ţi aduc câte ceva, spunea el zâmbind. Apoi se întorcea grăbit la Buickul său.

Într-o zi doctorul Miller îi aduse ce el numea „un amestec special de cafea". Era foarte bun, recunoscuse John. Dawn pregătea o cană proaspătă de fiecare dată când Al trecea pe acolo.

John avea tot felul de teorii, că tipul încerca să dea o 1 notă de rafinament relaţiei, cel puţin în mintea sa. Chestia, era cât se poate de tipică, reflecta Cheryl. Clienţii de acest gen luau totul foarte în serios. Dar nu dura mult,

câteva săptămâni sau luni.

— Profită cât poţi, era sfatul lui John. Ăştia sunt, imprevizibili. Poartă-te de fiecare dată ca şi când ar fi pentru prima şi ultima oară. Într-o zi va dispare pur şi simplu, fără vreun cuvânt şi fără să te anunţe dinainte.

Dar John ţinea să menţină această legătură avantajoasă. Nu voia ca tipul să ştie că el şi Dawn se culcau împreună. Ăsta ori e prost, ori e chior, se gândea Cheryl. Hainele lui John erau în apartament. Însă John era de neclintit. Când Buickul negru intra în parcarea de la Homewood, John şi Cheryl dispăreau fără urmă din casă. „E bine să procedăm aşa”, spunea el.

Pe la sfârşitul lui decembrie, la nicio lună de când Dawn îl cunoscuse pe doctor, Cheryl şi John ieşeau din casă de trei-patru ori pe săptămână.

Ştia că lui John îi plăcea să se joace de-a v-aţi ascunselea cu clienţii. Bănuia că inventase aceste manevre ca să justifice banii pe care-i primea cam pe I degeaba.

Protecţie. Nu exista niciun fel de protecţie. Tot ceea ce John Fry, sau alt peşte, făcuse vreodată pentru o fată fusese să snopească în bătăi pe vreunul care o viola. Dar asta se întâmpla după viol şi doar dacă-l prindea pe tipul respectiv. Majoritatea timpului John şi-l petrecea drogându-se acasă şi aşteptând să-i vină banii cu care să-şi ia mai multe droguri.

Cheryl ştia din experienţă că o fată era lipsită de apărare când lucra pe străzi. Fusese aruncată goală dintr-o maşină la 32 de kilometri de centrul oraşului, se luptase cu un nebun care încercase s-o violeze cu o şurubelniţă, iar pe altul, care voia să obţină ce dorea pe gratis, îl înjunghiase în picior.

De fiecare dată John nu fusese prin preajmă, să-i dea o mână de ajutor. Era prin alte părţi, unde discuta „afaceri” cu admiratorii săi de pe străzi.

Când John n-avea chef să dispară din casa lor de pe Michigan Avenue, puneau în scenă vechea lor şaradă de frate şi soră. Întotdeauna susţinea că nu e bine să şmechereşti clienţii. Dar aceste scrupule îl părăseau când era mahmur şi avea nevoie urgentă de bani. Apoi se ascundea într-o debara sau după perdeaua de la duş. Imediat după ce Cheryl se urca în pat cu clientul ei, John dădea buzna în cameră urlând:

— Ce mama dracului faci în pat cu soră-mea, omule! Tipul se înmuia tot şi o lua la goană. Era deja departe I când îşi dădea seama că la înghesuială îi fusese golit portofelul.

Acum John juca cinstit cu noul client al lui Dawn, îşi spunea Cheryl, în speranţa unor câştiguri pe termen lung, maţ degrabă decât bani gheaţă pe loc.

Într-o zi dădu nas în nas cu doctorul Al Miller – când tocmai se gândeau să iasă din apartament. La prima vedere, bărbatul îmbrăcat cu sacou verde părea un client obişnuit.

— Salut, Al, ea e Cheryl, sora mea, spuse John. Tipul zâmbi ciudat. Putea să jure că-i făcuse cu ochiul, deşi pleoapa lui nu se mişcase.

— Îmi face plăcere să te cunosc, Cheryl, zise el. Cheryl şi John urcară un etaj şi se opriră pe coridor. Fumară câteva ţigări mentolate.

— Ţi-am spus că e un neghiob, începu John. E primul ei tătic de zahăr. Nu ştie sigur cât de mult îl poate ţine.

„Mare chestie, reflectă ea. Se poartă de parcă e ceva nou pentru el”…

Avusese destui clienţi de genul lui Ai în viaţa ei. Înaintea arabului fusese un instalator. Avea cincizeci de ani şi era însurat. Îi dădea un cec de patru sute de dolari în fiecare joi. În trei luni de zile se culcase doar de trei ori cu el. Dorise să facă o experienţă: cât pot câştiga fără să-mi

scot bikinii? în felul acesta îşi pierduse toţi clienţii până la urmă.

Crezuse la început că doar pofta de sex ilicit îi atrăgea pe aceşti ţipi. Practica o făcuse să-şi schimbe opiniile. Presupunea că astfel de bărbaţi îşi doreau lângă ei o femeie tânără care să le dea atenţie. Erau prea bătrâni ca să mai vrăjească vreuna, dar în acelaşi timp destul de tineri ca să fi uitat cum era dragostea unei fete.

„Prostituţia era cea mai veche mascaradă din lume, medita ea. Se baza în aceeaşi măsură pe decepţie, ca şi pe dorinţă. Fata trebuia doar să facă ceea ce dorea clientul, şi în felul ăsta, până şi orgasmul era fals”.

În doi ani de prostituţie avusese o singură noapte de mulţumire, fără nicio legătură cu sexul. Tipul pe care-l agăţase avea şaizeci şi cinci de ani. Îi dăduse o sută de dolari doar ca să stea o oră lângă el în pat. Nu-i făcuse altceva decât s-o strângă în braţe.

— E atâta vreme de când n-am mai ţinut în braţe o fată aşa de tânără şi tandră, îi spuse el…

Păruse o scenă îngrozitor de lacrimogenă, dar îi încălzise sufletul. Fusese singura noapte plăcută din cariera ei. Cheryl n-ar fi putut să-l stoarcă de bani pe un astfel de bărbat. Lui John nu-i povestise niciodată. N-ar fi înţeles.

Cheryl se întreba ce făcea Dawn cu tipul ei în apartamentul lor. Mai târziu, după ce plecase doctorul Miller, o întrebase.

— Mă iubeşte, răspunsese Dawn. Dar e un nătărău. „Dumnezeule, gândise ea, parcă ar vorbi John însuşi prin gura ei. Ei bine, nătărăul ăsta fusese foarte bun cu ea”. Garderoba ei se mărise substanţial. Al o luase de câteva ori la cumpărături.

— E doctor, spunea Dawn. E tăticul meu de zahăr. Voi celelalte vă puteţi duce să lucraţi pe străzi. Eu îl am pe el.

„Şi rahatul nu-i mai pute acum”, îşi spunea Cheryl în sinea ei.

— Şi ce obţine în schimbul banilor, o întrebase Cheryl.

— Doar sex oral. Dar, de cele mai multe ori, nici măcar atât.

Capitolul 18

Cel mai dezbătut subiect de discuţie în apartamentul 202 era drogul „mixed jive”. Discutau când şi de unde să-l ia, cât de bun era şi care dintre ei ar mai fi putut să-l obţină pe datorie de la traficant.

„A te drege” înseamnă luarea primei doze. „Mahmureala” era starea în care aveai mare nevoie de droguri. O injectare reuşită era o „lovitură”. Mai multe însemnau un „plin”. Îşi făceau „plinul” la o „casă de trafic” sau de la „traficant”.

Cheryl Krizanovic îşi ţinuse multă vreme promisiunea de a nu-i da lui John Fry niciun ban. Când se întorcea de pe străzi îşi cumpăra droguri doar pentru ea, injectându-şi-le apoi chiar în faţa prietenului său. Dar uneori i se făcea milă de el şi-i mai dădea, când îl vedea că are mare nevoie.

Ajutorul financiar al doctorului Miller, care în preajma Crăciunului se ridicase la o mie de dolari pe săptămână, lui John şi Dawn nu le ajungea decât să-şi cumpere droguri pentru două zile. Chiar dacă Dawn se mândrea cu tăticul ei de zahăr, era doar un client ca atâţia alţii. În ciuda planurilor lui de a o ajuta să plece de acolo, el era doar ceva mai mult decât o ciudăţenie rentabilă în fluxul zilnic de întâlniri, bani şi droguri.

Dependenţa era dominanta caracterului lor. Lui John îi plăcea să compare îngrozitoarea stare de mahmureală cu gripa, pneumonia sau ambele la un loc.

Nu exista niciun motiv de îndoială privind cunoştinţele lui John de expert în materie de droguri. La

treisprezece ani începuse să bea bere, iar la cincisprezece ani fumase prima ţigară de marijuana. Între douăzeci şi treizeci de ani, nu-şi amintea măcar o singură zi în care să nu fi fumat aşa ceva. La douăzeci şi unu de ani se apucase de heroină, dar spre deosebire de marijuana, narcoticele puternice erau greu de găsit în închisoare.

Acum nu se mai putea lipsi de niciun fel de drog. Dacă n-avea heroină, lua Dilandid sau înghiţea Percodan sau Demerol. La nevoie, se mulţumea şi cu o sticlă de Whisky Jack Daniel, câţiva pumni de pastile Somas sau Tylenol cu codeină. Lui John îi era greu să-şi mai găsească vreo venă bună de injectat. Multe din venele lui de la mâini şi picioare se spărseseră, problemă cu care se confrunta orice toxicoman.

Dawn era mai sensibilă, chiar dacă doar de şase luni de zile folosea intravenoasele. Drogurile care costau sute de dolari zilnic erau la înălţimea pretenţiilor lui John, însă lui Dawn îi ruinau sănătatea. La întâlnirile cu clienţii îi prindea de minune faptul că se injecta în vintre, dar acum îşi plătea tributul.

Pe la sfârşitul lui octombrie, acea zonă i se infectă şi i se umplu cu puroi. Două zile de friguri, dureri de cap şi febră patruzeci de grade au obligat-o să ajungă în sala de urgenţe a Spitalului din Detroit. A fost internată şi i s-a fixat o perfuzie prin care i se administrau antibiotice. După trei zile îşi reveni şi plecă, împotriva sfatului doctorilor. Fusese prevenită că infecţia poate recidiva şi crea alt set de complicaţii.

În săptămâna Crăciunului problema reveni. I se plânse doctorului Miller de durerea din ce în ce mai mare din vintre. Acesta o puse să-şi scoată blugii şi să se întindă pe pat ca să-i examineze locul. O apăsă pe marginea micuţei cavităţi din interiorul coapsei. Examinarea fusese scurtă. Avea nevoie de antibiotice, spuse el.

— Am un prieten farmacist. Pot să fac rost de ele pe gratis.

A doua zi aduse de la un doctor o folie de pastile, recomandându-i să ia câte una din patru în patru ore. Nu părea îngrijorat. Totuşi, ea nu era prea convinsă de diagnostic.

— Nu părea să se comporte ca un doctor, îi mărturisi ea mai târziu unei alte toxicomane.

Dar doctorul Miller vorbise deja despre un şir întreg de boli în timpul vizitelor lui precedente. Dorea ca pastilele lui să-şi facă efectul. N-ar fi vrut să-şi petreacă vacanţa în spital.

Cât despre Cheryl, singurul lucru care părea la fel de previzibil ca şi propriul ei obicei de a lua droguri din ultimii trei ani erau planurile repetate ale lui John Fry de a renunţa la droguri. Două zile înaintea Crăciunului, când John se întoarse dintr-o vizită la fratele lui, avea un nou plan de acest gen.

John anunţă că vrea să meargă în vacanţă la Gleason, Tennessee, să-şi vadă tatăl, pe care-l chema Pete. El şi Dawn aveau să plece cu maşina, împreună cu Jim, fratele mai mic al lui John. Janet, prietena lui Jim şi gemenii lor în vârstă de trei ani mergeau şi ei. Plecau în Ajunul Crăciunului.

„Se pare că nu mai e niciun loc liber în maşină”, îşi spuse Cheryl. Numai că de ani de zile dorea să-l cunoască pe tatăl prietenului său. Poate atunci l-ar înţelege şi s-ar putea elibera de influenţa pe care o avea asupra ei.

— John, nu vreau să stau singură de sărbători, spuse Cheryl.

Vechiul ei prieten nu se împotrivi. „Important era, zise el, ca Jim, fratele căruia toţi îi spuneau „Şase Cutii de bere”, să nu plece singur în Sud”.

— „Şase” mi-a mărturisit că se va duce în Sud s-o

vadă pe mama, zise John.

Cheryl ştia că mama lui John murise în 1967. Se îndoia că „Şase Cutii” se referea la mormântul ei.

— Au fost furate cadourile de sărbători ale gemenilor, continuă John. Face abuz de droguri şi a început să creadă că diavolul a pus stăpânire pe el.

Amestecul de droguri pe care-l consuma Jim era supranumit „praful îngerilor” sau „veninul”. James Dale Fry îl folosea de ani de zile. Când era sub influenţa lui, Cheryl îl văzuse dându-se cu capul de perete şi atârnându-şi o frânghie de tavan, cu care să se spânzure.

Din cauza lui „Şase Cutii”, John plănuia ca în această călătorie să se lase toţi de droguri.

— Nu vom lua nimic, explică el. Nu-l putem ajuta, dacă avem toţi minţile învălmăşite. Ne vom lăsa, măcar de sărbători!

„Dar înainte de toate, spuse John, vor fi nevoiţi să facă rost de bani pentru drum”.

— Chiar vrei să facem excursia asta în Sud? întrebă Dawn.

— Fără îndoială, răspunse John.

Dawn se duse la telefon. Avea numărul doctorului Al Miller într-o mână. O avizase să-l folosească cu discreţie, spunându-i că e din biroul unui prieten, un loc unde el primea mesajele.

Cheryl îi ascultă convorbirea. Era prima dată când o auzea pe Dawn cerând bani clientului său.

— Al, am ocazia să merg în Tennessee de sărbători ca să-mi vizitez nişte rude. Numai că am nevoie de două-trei sute de dolari pentru drum.

„Ce bine face pe mironosiţa, gândi Cheryl. Se pricepe al dracului de bine să pară neajutorată. Doctorul Miller fusese deja la prânz. Dacă îi mai dădea trei sute de dolari, asta însemna patru sute pe zi de la acest client”.

Ducându-se să-şi injecteze doza, Cheryl se întreba dacă doctorul avea să-i satisfacă rugămintea. Când se întoarse, clientul trecuse deja şi-i lăsase banii lui Dawn.

— Ce părere ai de cadoul meu de sărbători? întrebă ea fluturând bancnotele pe care le ţinea în mână.

Nu-i adusese trei sute. Îi adusese o mie de dolari.

Erau bani berechet, numai că Cheryl nu prea era încântată de o călătorie de opt ore fără droguri, cu maşina încărcată cu cinci adulţi şi doi copii. Dar curând uită de asta. John pregătise o petrecere de adio în Cass Corridor, cu toate felurile de droguri.

Dimineaţa, când se terminase provizia, mai aveau doar câteva sute de dolari pentru excursie.

Capitolul 19

La început Bobbi Gray se gândi să renunţe chiar şi la ultima întâlnire cu W. Alan Canty. Având în vedere felul în care terapistul îi ascunsese homosexualitatea lui Jeff, cum ar mai putea avea încredere în el?

Apoi decise că n-avea nimic de pierdut. Era cu o zi înainte de Crăciun şi ştia că psihiatrului îi plăcea să facă pe Moş Crăciun şi să dea consultaţiile pe gratis. În vacanţele de iarnă din 1981 şi 1982, Cantynu-i luase bani pentru terapie.

— Îmi face plăcere să fac asta pentru toţi pacienţii mei cu ocazia sărbătorilor de iarnă, îi spusese el prima dată. E felul meu de a aduce mulţumiri.

Bobbi îl lăsă pe Canty să-şi umple o ceaşcă cu cafea. Ea îşi aprinse o ţigară pe care i-o dădu lui.

— Am senzaţia că dumneata l-ai reprezentat *pe el*, pe soţul meu Jeff, nicidecum pe mine. N-aveam niciun interes să prelungesc aceste şedinţe *timp de doi ani*. Vreau să spun că niciodată n-a existat o şansă de reconciliere. Pentru Dumnezeu, doar e homosexual!

Canty era netulburat.

— Nu, nu era aşa când v-aţi căsătorit. Jeff era în expectativă. Iar când cineva e în dubiu şi pendulează între două alegeri – datoria mea de terapist este să încerc să-l îndrept către alegerea cea mai bună. Pendula între homosexualitate şi viaţa care e bună pentru el – viaţa fericită şi sănătoasă, cu un cămin bun şi copii.

Canty avea mai multe teorii:

— Toate astea sunt rezultatul procesului de dezalcoolizare, explică el calm. Din punct de vedere afectiv.

Jeff avea vârsta de paisprezece ani când a venit aici. Deci, s-a apucat de băutură la paisprezece ani, iar când o persoană îşi începe atât de timpuriu cariera de alcoolic, dezvoltarea lui intelectuală stagnează. Prin terapie aceste lucruri se pot rezolva, iar el începe să se maturizeze.

Psihologul continuă pe tema asta, dar mintea lui Bobbi Gray era deja în alte lumi. O sută zece dolari pe săptămână, timp de o sută de săptămâni. Asta însemna unsprezece mii de dolari. Începu să se enerveze. Devenea crudă la furie. Ce n-ar fi putut face cu acei bani? Ce face Al Canty cu banii mei? Cabinetul lui de acasă parcă era decupat din Evul Mediu. Covorul era jerpelit. Pereţii galbeni. Stil neo-bizar danez modern, îl etichetă ea. Ce porcărie! Dacă ar fi angajat cel mai ieftin decorator din Sears, i-ar fi spus să arunce totul.

Se uită cu atenţie la omul în care avusese încredere doi ani de zile. Arăta de parcă ar fi avut mare nevoie de un duş. „De fapt, reflectă ea, întotdeauna părea nespălat. Avea părul gras şi mătreaţă pe cămaşa uzată. Pielea îi era lividă. De ce naiba nu-şi ia o vacanţă să se ducă undeva să facă plajă, că doar are bani destui?” Nu-şi putea imagina că cineva putea face dragoste cu el. „Ce copil imposibil trebuie să fi fost”.

— Îţi vei reveni, spuse Canty spre sfârşitul

consultaţiei. Ascultă-mă, Bobbi, eşti cea mai sănătoasă pacientă pe care am avut-o vreodată.

„Cred şi eu”, gândi. Se ridică să plece, iar el îi întinse mâna, aşteptând banii.

— Al, e Crăciunul, nu-i aşa?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că, ştii tu, întotdeauna ultima consultaţie din an a fost gratuită. Nu-ţi aminteşti, un cadou pentru pacienţii tăi? Cel puţin aşa a fost în ultimele 1 vacante de sărbători.

Canty o privi ciudat, de parcă îi vorbise în chinezeşte. Ce naiba face? se miră ea.

— Nu ştiu ce te-a făcut să crezi asta, spuse el pe un ton superior. Probabil că n-ai înţeles bine. Dar nu-mi dau seama cum aş fi putut spune aşa ceva.

Începu să prescrie o reţetă. De ce, gândi ea, încerca s-o facă să creadă că acele şedinţe gratuite erau doar rodul imaginaţiei ei? De ce minţea?

— Ei bine, îmi pare rău, dar n-am niciun ban, Al. N-am carnetul de cecuri la mine.

Bobbi Gray abia aştepta să iasă din casa mare în stil Tudor de pe Berkshire. Dar odată plecată, nu se va mai întoarce niciodată. Renunţă şi soţul ei, Jeff, să se mai ducă acolo în săptămâna aceea.

Intentă acţiune de divorţ, deşi soţul ei continua să vină în vizită foarte des şi să cineze cu ea şi copiii. Într-o seară, ea şi Jeff şi-au comparat notiţele pe care le luaseră în timpul terapiei. Ieşi la lumină ceea ce Canty le spusese în consultaţii separate.

Bobbi îi spuse lui Jeff despre „pendularea” de care vorbea Canty şi promisiunea acestuia că soţul ei se va întoarce acasă. Jeff rămase cu gura căscată.

— *Am vrut* să-ţi spun adevărul, spuse Jeff. *Voiam* ca tu să ştii. În fiecare săptămână îi spuneam asta, lua-l-ar

dracu'. Mă săturasem de farsa asta. Mi-a răspuns că nu se poate până nu termină el cu pregătirea ta. Zicea că eşti atât de fragilă din punct de vedere afectiv.

Fragilă nu, dărâmată, da. Bobbi Gray voia cei unsprezece mii de dolari înapoi.

Capitolul 20

Pete Fry tocmai se întorcea din Carolina de Sud şi de

Nord, cu o camionetă plină cu pământ de calitatea întâi, când primi un telefon surpriză de la fiul lui mai vârstnic.

John îi dezvălui planul lui de ultimă oră de a-şi însoţi fratele în vizita de vacantă.

— Ai loc şi pentru „bătrânica mea" şi prietena ei? întrebă John.

— S-ar mai găsi, răspunse Pete fără tragere de inimă.

Pete Fry îl aştepta pe Jim să vină cu familia lui de sărbători. Dar despre John Carl nu mai auzise nimic de cinci ani. Mezinul păstrase legătura cu el în ultimii şase ani, de când şoferul de camion, în vârstă de şaizeci şi doi de ani se stabilise în Sud. Pe John pur şi simplu nu părea să-l intereseze.

Pete Fry îşi petrecea ultimii ani de muncă într-o casă tip rulotă cu trei dormitoare, în mijlocul câmpurilor cultivate cu fasole şi crescătoriilor de vaci din vestul statului Tennessee. John se născuse prin apropiere, în Fulton, înainte ca familia Fry să se mute în Detroit. În 1967, după moartea mamei lui John, fuseseră ultima oară împreună. Pe John îl dăduseră afară din armată şi se mutase la el pentru un scurt timp. În ziua când plecă de acolo fură tot ce avea Pete mai valoros.

Nu se înţeleseseră niciodată. Multă vreme Pete Fry nici măcar nu reuşise să-i zică pe nume, reuşind să-i spună doar „băiatul ăla mai mare". Pete şi Nell Ruth Fry s-au despărţit şi împăcat de câteva ori în timpul căsniciei lor.

Nell se mutase la maică-sa, iar Pete o învinovăţea pe soacra lui că-l răsfăţase pe primul lor băiat încă din copilărie. În ochii bunicii lui, John Carl n-avea niciun păcat, iar Pete era de părere că în felul acesta băiatul n-a putut înţelege diferenţa dintre bine şi rău. Considerase că John întotdeauna avusese o influenţă proastă şi asupra lui Jim. Cu toate acestea, mergând spre Gleason după provizii, Pete se hotărî să dea uitării trecutul. La urma urmelor, era Crăciunul şi nu exista niciun motiv să se aştepte la vreo trăsnaie. Când se întoarse din oraş, Lincoln-ul ruginit al lui Jim era deja parcat pe alee.

— Ea este Dawn, spuse John, nerăbdător să se laude cu prietena lui.

Pete Fry nu-şi dădea seama cum putea fiul lui să umble cu o fată aşa de tânără. Atenţia lui se îndreptă mai mult spre gemenii lui Jim şi spre Cheryl Krizanovic, care mai târziu îl invită pe bătrânul şofer să-i facă şi curte.

Înainte de lăsarea serii, grupul se împrăştie. Jim se duse să-şi viziteze o mătuşă. John plecă în oraş cu Pete, care voia să cumpere cămăşi pentru oaspeţi şi ursuleţi de pluş pentru gemeni. Întorşi acasă, Cheryl se uita pe un caiet pe care John şi Jim mâzgăliseră tot soiul de desene când erau mici.

La întoarcere, Jim era dezorientat. În perioadele de luciditate, în drum spre Tennessee, el bătuse câmpii despre „diavol”. Toată lumea pusese răbufnirile lui pe seama drogului. Acum iar vorbea în dodii.

Jim luă arma de calibru douăzeci a tatălui său şi se îndreptă spre uşă spunând:

— E diavolul. Trebuie să-l omor pe acest diavol nenorocit.

Fetele îl convinseră să pună arma înapoi în rastel şi îl băgară în pat. Când John şi Pete se întoarseră din oraş, începu să li se facă rău tuturor. Lui Cheryl, Dawn şi John le

era greaţă. Efectele drogurilor din noaptea precedentă dispăreau. John îşi respectase planul. Nu aduseseră niciun pic de heroină.

Pete Fry luă salteaua gonflabilă din cabina maşinii şi îşi aşternu patul în sufragerie. Se simţea epuizat după cele şase zile de drum. Aproape că adormise când auzi vocea lui Jim, care stătea lângă el în camera întunecată.

— Tată, vreau să te întreb ceva, spuse Jim. Te deranjează dacă o să mă mut aici cu gemenii? Cred că o să mă despart de Janet.

Pete Fry se ridică de pe saltea.

— De ce mai pui o asemenea întrebare? tărăgănă el cuvintele. Jim Dale, ştii foarte bine răspunsul meu.

Pete bănui că fiul său şi prietena lui aveau neînţelegeri. Ceva nu era în regulă cu fata.

— Mai e ceva, continuă Jim. Ştiu ceva ce trebuie neapărat să afli.

— Jim, nu poţi să-mi spui mâine dimineaţă?

— *Nu*, tată. E *ceva* ce trebuie să afli *chiar în seara asta*.

Bătrânul Fry luă o ţigară. Dar când aprinse bricheta, în lumina flăcării o văzu pe Janet stând pe un scaun, aproape de ei. Se strecurase în cameră în timp ce vorbeau.

Jim tăcu şi se târî înapoi în dormitor. Pete Fry se gândi că, indiferent ce avea de spus fiul său, era un secret.

Dimineaţa de Crăciun aduse dinspre Munţii Stâncoşi şi până-n Sud un îngheţ atât de mare încât de o sută de ani nu mai fusese o vacanţă atât de friguroasă de sărbători. Temperatura în Detroit era de minus douăzeci şi două de grade, iar în Chicago de minus treizeci şi unu de grade.

În Gleason erau minus şaptesprezece, iar Pete Fry simţi o rafală neobişnuită de aer polar, când nepotul său i se urcă pe piept trezindu-l în zori. De ce era deschisă uşa de la intrare, se plânse Pete, mai ales pe o vreme ca asta?

— Unde-i tăticul tău? îl întrebă pe geamăn.

Băiatul arătă spre uşa deschisă. Pete Fry îşi văzu Fordul Gran Torino din 1974 parcat pe alee. Haina şi cizmele lui Jim Dale erau lângă intrarea principală. Intră în dormitorul lui Jim şi o văzu pe Janet singură în pat.

— Unde-i Jim? întrebă. V-aţi certat?

Janet îşi trase halatul pe ea.

— Cred că e afară, spuse Pete. Nu ştiu ce se întâmplă între voi, dar cred că ar fi bine să-l aduci înăuntru. Dacă nu vrei, o să stea afară până te duci să-l împaci. Îl cunosc. O să îngheţe bocnă.

Pete Fry îşi puse o cămaşă pe el în timp ce o privea pe Janet ieşind din casă. Ea se duse direct la maşină, se aplecă pe geam şi se întoarse.

— E mort. A fost împuşcat. A fost împuşcat cu *arma* ta.

Pete Fry crezu că are halucinaţii. Cum adică împuşcat? în clipa următoare John ieşi în goană, dintr-un dormitor complet îmbrăcat. Ieşi din casă, se uită prin geamul maşinii şi se întoarse.

— Da. E mort de-a binelea, confirmă John.

Pete Fry fugi afară. Geamurile maşinii erau acoperite cu un strat gros de gheaţă. Nu vedea absolut nimic în maşină. Ce tot spuneau John şi Janet? Trase cu putere şi reuşi să deschidă portiera din dreapta.

Jim Dale Fry era căzut sub volan, cu trupul sprijinit de uşa din stânga. N-avea pe el decât pantalonii. Sângele îi acoperise faţa. Tot interiorul maşinii era murdar de sânge. Puşca lui Pete Fry de calibru douăzeci era alături de fiul lui mort.

Maşinile de patrulă ale Poliţiei statului şi cele ale poliţiei districtului Weakley erau încă pe alee când sosi ambulanţa şi luă trupul lui Jim Dale. După ce procurorul districtual examină maşina, un ajutor de şerif luă arma şi i-

o dădu lui Pete Fry. Îi spuse acestuia că părea, sinucidere, iar mai târziu avea să se declare asta oficial.

— Nu pot să suport asta, îi spuse John Fry lui Cheryl Krizanovic, în vreme ce staţiile poliţiei umpleau aerul rece de zgomot. Trebuie s-o ştergem neapărat.

Ştia cum se simţea John. „Şi tocmai acum suntem mahmuri” gândi ea. După ce plecară cei de la poliţie, John o rugă să-i cureţe Fordul tatălui său. Spălă bordul şi apoi acoperi cu o pătură veche scaunul însângerat.

— Aveam o înţelegere cu „Şase Cutii”, le spuse John înainte de plecare, lui Cheryl şi Dawn. Dacă unul din noi avea să moară, am promis că nu vom lua parte la înmormântare. Ne-am înţeles să ne amintim unul de celălalt aşa cum am fost.

Nici nu trecuse Crăciunul, după o zi de şoc, telefoane şi pregătiri de înmormântare, când Pete Fry îşi dădu seama că-i dispăruse Fordul şi ochelarii de vedere pe care-i ţinea pe bordul maşinii. Doar Janet şi gemenii mai rămăseseră în casa tip rulotă. Janet îi spuse că cei trei plecaseră la Michigan.

— De ce dracu’ să facă una ca asta?

Pete Fry făcu o pauză, apoi izbucni cu furie:

— Nemernicul ăsta de băiat mai mare m-a jefuit iar, blestemă el.

Capitolul 21

Zăpada care se aşternuse toată săptămâna peste cartierul Pointes făcea casele în stil Tudor de pe strada Berkshire să arate ca şi când ar fi fost împodobite de Norman Rockwell pentru ziua de Crăciun. Când Jan şi Al Canty se treziră să-şi deschidă cadourile, gheaţa strălucea pe ferestrele în formă de romb, care flancau şemineul din sufragerie.

Al nu era un cumpărător extravagant, cel puţin nu se ridica la înălţimea standardelor din Grosse Pointe. Dar

întotdeauna dedicase mult timp şi atenţie alegerii darurilor de sărbători pentru Jan. La un Crăciun umblase multă vreme după un test psihologic extrem de rar, pe care ea şi-l dorea. Altă dată îi adusese o sculptură care-i reţinuse atenţia într-un oraş din nordul statului Michigan, cu luni în urmă.

Anul acesta făcuse eforturi mai mici. Dar dacă Al n-ar fi scos în evidenţă acest lucru, probabil că ea nici n-ar fi remarcat. Se scuză întruna în timp ce ea îşi desfăcea cadourile. N-avea niciun motiv să se plângă. Îi luase un ceas de bucătărie cu pendul, câteva parfumuri, două albume stereo, un medalion din sticlă colorată şi un tratat despre acvariile ei cu apă sărată. Cu toate acestea, Al se simţea tulburat.

Nu, Al era *stânjenit*. Asta era cuvântul pentru felul în care arăta aşa ca acum. Se înroşea, îşi târşâia picioarele şi se uita în pământ. Se mai purtase în acest fel, dar numai cu ea. Simţise întotdeauna că era extrem de vulnerabil în acele momente.

— Îmi, îmi pare rău. Nu-i cine ştie ce, nu-i aşa?

— Fii serios, Al, nu-i nimic. Mie îmi plac.

Ştia că el se agăţa de fiecare vorbă de-a ei. Îi proteja sentimentele când era în starea asta.

— Totul e din pricina cărţii, continuă Al. Banii pe care-i aşteptam pe carte şi de la evaluările juridice. O să-i am abia în ianuarie. Am crezut că o să-i primesc până acum.

— Al, nu e nicio problemă. Cadourile sunt minunate.

Apoi Al râse. De obicei aşa ieşea din încurcăturile lui copilăreşti. Totuşi, ceva nu era în ordine cu îngrijorarea lui exagerată.

„Ei bine, poate că se simte acaparat de programul său încărcat”. Se gândise deja la vacanţa lor anuală de după sărbători. Amândoi aveau nevoie de una.

În după-amiaza aceea se duseră la Gladys Canty pentru masa de Crăciun. În drum, se opriră la un magazin auto, să se uite la maşina nouă pe care ea o comandase. Maşina sosise acolo, dar mai era câte ceva de aranjat la ea.

Jan văzuse prima oară maşina roşie, marca Thunderbird – 1983 condusă de un prieten de-al tatălui ei, director executiv la Uzinele Ford, cu câteva luni în urmă. Era maşina firmei. Îi plăcuse la nebunie T-bird-ul. Avea turbocompresor şi cinci viteze şi i se părea foarte potrivită cu noul ei statut de femeie cu o carieră. Trecuse vremea Volkswagen-ului. Directorul se oferi să i-o obţină cu o reducere substanţială de la Uzinele Ford.

Jan şi Al traversară parcul de maşini ca să privească T-bird-ul de aproape. Dădu la o parte zăpada de pe parbriz şi îi admiră tapiţeria din piele gri.

— Al, abia aştept, spuse ea tremurând de frig.

— Jan-Jan, lasă-mă să-ţi dăruiesc şi maşina de Crăciun.

„Tot se mai gândeşte la cadourile acelea, îşi zise ea. De ce oare se străduieşte atât de mult să mă facă fericită?” Roşul maşinii şi albul zăpezii se reflectară pe lentilele ochelarilor săi cu rame de baga. Zâmbea, dar avea ochii umezi.

— Al, te iubesc, îi mărturisi ea.

Se îmbrăţişară înainte ca frigul să-i facă să se grăbească spre Buickul negru al lui Al.

La intrarea în locuinţa lui Gladys Canty, pe cei doi oaspeţi îi întâmpină o aromă de nuci care se rumeneau în cuptor! De sărbători pregătea totul doar de dragul fiului său.

Ştia că lui Bus îi plăcea să fie respectate obiceiurile tradiţionale. Şi o masă tradiţională de Crăciun însemna curcan, salată de salvie, sos de afine, plăcintă cu carne, cu dovleac şi nuci prăjite. Cât de mult îi plăceau fiului său

nucile calde înăbuşite. Întotdeauna era încântată când îl vedea mâncând.

În fiecare an era destulă mâncare pentru vreo şase persoane, deşi, de când murise Al Sr., nu se mai adunau decât ei trei de Crăciun. Lui Bus nu-i plăceau oricum petrecerile. Gladys Canty ştia că Al nu se simte în largul său printre mulţi oameni. În privinţa asta se deosebea de tatăl său, căruia îi plăcea să fie întotdeauna în centrul atenţiei.

Uneori Gladys Canty se gândea că fiul ei adopta iarăşi rolul de pustnic, ca pe vremea când fusese fermecat de Howard Hughes. Acest lucru se întâmplase după ce prima lui soţie, Maggie, îl părăsise. Cumpărase toate biografiile pe care le găsise despre acest miliardar. Buster povestea cu lux de amănunte despre felul în care prosperase imperiul financiar al lui Hughes. Posesorul bolnav de nervi al acestui imperiu trăia într-o lume imaginară care includea vizionări maraton de filme vechi în cinematografe goale. Şi totuşi, spunea Bus, tipul a fost un geniu. Până la urmă, AI Sr. Se săturase să audă toate aceste lucruri în fiecare seară la cină.

— Să-l ia dracu' pe Howard Hughes, dă-l naibii, urlă el într-o seară. Ce-ar fi să termini cu Howard Hughes, bine?

Al Sr. Făcea să-i zăngăne cele mai bune porţelanuri de pe masă când se enerva. Dar deşi trecuseră şapte ani de când murise, Gladys Canty tot îi mai simţea lipsa. Crăciunul era întotdeauna mai trist fără el. AI Sr. Părea un bătrân dur, dar de cele mai multe ori se prefăcea doar. Întotdeauna fusese de părere că, în adâncul sufletului lui, nu era chiar atât de sigur pe sine.

Cu ocazia acestui Crăciun, singurul lor copil părea să fie foarte mulţumit de sine însuşi când îi aduse o cutie mare, legată cu o fundă mare.

— Mamă, asta-i pentru ţipe.

Era agitat în timp ce-i deschidea cadoul, un televizor Sony color, cu diagonala de patruzeci şi opt centimetri. Trebuie să fi costat şase sute de dolari sau mai mult, presupuse ea. Ăsta era Bus. Îi plăcea să arunce banii pe fereastră.

— De ce, Buster? Nu trebuia să faci asta.

Când îi mărturisi că-i place cadoul, fiul ei aproape că sări în sus de bucurie. Vreo jumătate de oră le tot spuse cât de grozav era televizorul.

La rândul ei, doamna Canty îi oferi un ceas de aur, marca Seiko. Jan îi destăinuise că era exact ce-şi dorea el.

După cină, Bus deveni şi mai agitat. Nu zăboveau niciodată după masa de Crăciun. Dar mai exista încă un obicei de sărbători, asupra căruia Bus insista în fiecare an. După cină, făceau întotdeauna o plimbare scurtă. De fiecare dată Jan îi aştepta înăuntru.

De data asta lipsiră foarte puţin. Mama şi fiul merseră braţ la braţ prin aerul neobişnuit de rece.

Capitolul 22

O absolventă a promoţiei 1983 a liceului din Harper Woods, pe nume Dolores Cusmano, privea lung bradul de Crăciun întrebându-se dacă erau adevărate zvonurile despre vechea ei prietenă, Dawn Marie Spens.

Se gândea la nopţile de Crăciun în care Dawn şi câteva dintre cale mai bune amice ale lor se adunau în sufrageria lui Dee ca să mănânce lapte de pasăre. Când erau la liceu, abia aşteptau să crească. Tot atunci, Dee crezuse că Dawn Spens îi va fi prietenă toată viaţa.

Gurile rele din Harper Woods nu mai încetau. Câţiva băieţi din cartier spuneau că o văzuseră pe Dawn făcând trotuarul în Cass Corridor. Alţii susţineau că trăieşte cu un motociclist. Dee nu putea să creadă aşa ceva până nu vedea cu ochii ei.

Şi totuşi nimeni, nici măcar Dee Cusmano, nu mai auzise nimic despre Dawn din primăvara în care abandonase şcoala. Nu era prima dată când oamenii 6 împroşcau cu noroi pe Dawn. Comportarea ei foarte rezervată îi făcea pe unii să creadă că ascunde lucruri urâte.

Însă Dee ştia mai bine. De fapt, îşi dădea seama că era una dintre puţinele persoane care-şi petrecuse un timp încercând s-o cunoască pe Dawn. Pentru Dee, timpul acesta însemnase şapte ani şi tot nu reuşise s-o înţeleagă în totalitate.

Dawn Spens, reflecta Dee mereu, fusese înzestrată cu un amestec ciudat de inteligenţă şi ghinion. Când se cunoscuseră, în clasa a V-a la Şcoala elementară Tyrone, Dee simţise că şi-a găsit în ea o prietenă intimă. Părinţii lui Dee divorţaseră când aceasta avea cinci ani. A crescut învăţând să-şi poarte singură de grijă, când mama ei era la serviciu. Deşi mama lui Dawn era casnică, ea se confrunta cu aceleaşi greutăţi. Dee bănuia că nu era totul în regulă în bungaloul din Elkart, în care locuia prietena ei.

Dawn făcea doar aluzie la problemele din familie. Şi apoi, la vârsta de doisprezece ani încercase să se sinucidă luând o doză foarte mare dintr-un medicament al mamei sale. Stătuse o lună şi jumătate într-un spital psihiatric. Când, în cele din urmă, Dawn începu să vorbească, Dee avu senzaţia că o ajutase să se destăinuie. Pe atunci, părinţii lui Dawn erau împreună, dar Dee era de părere că ar fi trebuit să divorţeze. Se certau foarte des. Se despărţiseră şi împăcaseră de nenumărate ori.

— Aş vrea să se hotărască, spunea Dawn.

Casa familiei Spens nu era tocmai locul potrivit unde să-şi poată primi colegii. Dawn era foarte precaută în privinţa celor pe care-i invita înăuntru. Tatăl ei, Roy, nu era chiar un Ozzie Nelson. Uneori Dawn şi Dee stăteau în

sufragerie, când el se întorcea de la slujba lui de maşinist.

— O să avem musafiri, zicea el cu răceală. Ce-ar fi să plecaţi de aici!

Deseori se duceau în parcul Harper Woods Memorial, situat vis-à-vis de liceul lor. Dee îi mărturisea cum decurgeau lucrurile înainte ca părinţii ei să divorţeze, încerca s-o bine dispună. Dee bănuia că Dawn avea probleme mai mari acasă decât mărturisea. O invidia pe Dee pentru echilibrul pe care şi-l găsise după recăsătoria mamei sale.

— Ai familia ideală, spunea ea.

Cazul de divorţ al familiei Spens de acum doi ani fusese dureros pentru toată lumea. Roy intentase acţiunea de divorţ, iar Henrietta, la rândul ei, îl dăduse şi ea în judecată, dar continuară să stea împreună. Doamna Spens pretindea că soţul ei are un temperament violent, o ameninţase că o împuşcă şi că se alesese cu o rană serioasă în urma unei bătăi. Un judecător de circumscripţie îl avertizase pe Roy să „înceteze neapărat cu atacurile! bătăile sau molestările”.

După câteva săptămâni erau iar la tribunal. Mama lui Dawn se plânse că soţul ei pleacă şi vine beat acasă la orice oră din noapte. Fusese chemată poliţia. Doamna Spens declarase la tribunal că face un tratament medical pentru depresiune nervoasă. Roy acceptase să părăsească locuinţa.

Dawn era în ultimul an de liceu când se terminase divorţul iar ea şi sora ei mai mică, Patty, rămăseseră în custodia lui Roy Spens. Doamna Spens părăsise oraşul şi se duse în Windsor, Canada, să stea cu un alt bărbat. Aveau să se căsătorească până la urmă. Acest fapt o întristase destul de mult pe Dawn.

Dee îşi aminti o propunere ciudată pe care maică-sa i-o făcuse lui Dawn, după ce se mutase. Logodnicul

Henriettei avea un prieten în închisoare. Ar fi vrut ca Dawn să corespondeze cu el. Dee văzu chiar câteva scrisori de la puşcăriaş. Se vedea că e singur. Dar nu putea înţelege cum o mamă era în stare, cu bună ştiinţă, să-i facă fiicei sale legătura cu un criminal.

— Dawn, renunţă pur şi simplu să-i mai scrii, o sfătuise ea. Nu mai ai nevoie şi de asta acum.

Luând în consideraţie toate aceste presiuni, Dee nu putuse niciodată să-şi dea seama cum reuşise Dawn să înveţe. Atât de bine în primii doi ani de liceu. Lui Dee îi era greu să se menţină chiar şi la un nivel mediu. Dawn se menţinea printre primii fără efort, în anul al doilea de liceu. Avea o inteligenţă nativă şi asimila foarte repede dacă se apuca de studiu. Părea eleva ideală. În penultimul an de liceu condusese biblioteca şcolii. Fotograful revistei liceului îi publicase pozele de la concursurile naţionale la care participase.

Însă prietenii pe care şi-i alegea erau întotdeauna dintre cei mai indezirabili. Liceul se confrunta cu problema drogurilor. Şcoala avea şi atleţi şi depravaţi, dar Dawn considerase întotdeauna că cei din urmă erau în majoritate. O mare parte din copii scoteau banii pentru droguri de la părinţii lor nativi. Alţii îi furau. În timpul orelor de prânz, unii ascundeau în şcoală haine înşfăcate de la un târg din apropiere.

Pe Dawn o atrăgeau tipii dubioşi. Primul era fiul unui inspector de poliţie din Detroit, dar care nu optase pentru o carieră juridică. Dee nu ştia cu precizie ce îi plăcea acestuia mai mult, să se drogheze sau să fure. Odată avusese destul tupeu ca să intre într-un magazin J.C. Penney şi şterpeli un minitelevizor.

— Ce găseşti la unul ca el? o întrebă ea pe Dawn.

— Se poartă frumos cu mine, zise Dawn. Mă duce la plimbare şi se ocupă mult de mine.

Dee bănui că Dawn îşi dorea cu înflăcărare să fie iubită. Dar Dee se îndoia că Dawn ştie cu adevărat ce-i dragostea. Dawn părea să creadă că dragostea înseamnă pur şi simplu ca cineva să facă din tine centrul atenţiei.

Ultimul ei prieten, un tip din Detroit care se lăsase de şcoală, Donnie Carlton, nu arăta rău, dar acesta era singurul lucru bun pe care îl putea spune Dee despre el. Nu se îndoia că Donnie era în mod evident un escroc. Dar pentru Dawn el însemna salvarea.

Începu să se întâlnească cu el în ultimul an de liceu. Economisise banii pe care-i câştigase lucrând într-o pizzerie şi îşi cumpărase o veche maşină Plymouth Dauster. În câteva luni, Donnie i-o nenorocise în accidente. Roy Spens îl acuzase pe Donnie că-i furase nişte bijuterii şi-i interzisese să mai intre în casă.

Dee începu s-o vadă din ce în ce mai rar pe Dawn, care lipsea şi de la ore. Iar după terminarea cursurilor n-o vedea nici atât. Era mereu cu Donnie. Apoi, într-o noapte, Dawn şi Donnie îl luară cu ei pe prietenul lui Dee.

Nu şi-ar fi putut alege un moment mai nepotrivit. Dee şi prietenul ei se gândiseră să se căsătorească după absolvirea liceului şi aranjaseră o cină, astfel ca tatăl ei să-l cunoască. Totuşi, în seara cu pricina, prietenul ei străluci prin absenţă. Ajunsese la ea acasă, dar plecase apoi cu Dawn şi Donnie, care trecuseră pe acolo în lipsa ei. Şi pentru că nu se mai întorsese, ea îşi întâlni tatăl la restaurant singură şi umilită.

Cei trei se întoarseră abia a doua zi după miezul nopţii. Se opriră cu maşina chiar în faţa casei ei. Mai târziu, Dee constată că-i furaseră din cameră medicamentul contra durerilor de spate pe care i-l prescrisese doctorul. Înghiţiseră pastilele şi băură două cutii cu bere. Prietenul ei zăcea întins pe scaunul din faţă, abia respirând. Nu reuşise să-l trezească. Dee era furioasă,

căci maică-sa tocmai ieşise din casă pentru a vedea ce se întâmplă.

— Dawn Spens, să ştii că, dacă i se întâmplă ceva, tu vei fi responsabilă, ţipă Dee.

Dawn o privea fix. Nu-i mai văzuse privirea aceea goală. Dawn avea un fel specific de a amuţi de fiecare dată când se afla la ananghie. O văzuse cum cerşea înţelegerea oamenilor în felul acesta, numai că Dee nu era dispusă să i-o ofere.

— Nu glumesc, Dawn, urlă ea. Nu-mi vine să cred că mi-ai făcut asta tocmai mie, ştiind cât de importantă era această cină şi apoi l-ai adus în halul ăsta aici, ca să-l vadă mama.

Mai târziu Dawn îşi ceru scuze.

— M-au convins să ieşim ca să ne distrăm.

Dee nu dorise decât un telefon. Nu-l aşteptase de la Donnie Carlton. Dar Dawn era cea mai bună prietenă a ei. Se simţi trădată, păcălită. Ce-au însemnat acele discuţii din parcul Memorial? Poate că la urma urmelor, chiar n-o cunoştea pe Dawn.

Se văzură şi mai rar după aceea. Două luni înainte de absolvire, află de la Patty Spens că soră-sa se gândea să abandoneze şcoala. În seara aceea o văzu pe Dawn în parc.

— Mă gândesc să plec, spuse Dawn. Cred că o să mă mut cu Donnie.

Dee se strădui s-o facă să se răzgândească.

— Nu mai e mult. Cu media ta ai şanse să obţii o bursă, întotdeauna ţi-ai dorit să mergi la colegiu. De ce vrei să te opreşti acum?

— Lucrurile s-au complicat din toate punctele de vedere. Trebuie să fac asta. Trebuie să plec de-aici.

— Dawn, o să te încurci cu cine nu trebuie şi o să ajungi într-un mediu prost şi cine ştie ce-o să se mai întâmple. Nu poţi fugi de problemele tale.

Dawn spuse că o va suna a doua zi, dar acest lucru nu se mai întâmplă niciodată. Dee află că Dawn se mutase cu Donnie, care avea un apartament aproape de centrul oraşului Detroit.

Trecuseră opt luni. Dee Cusmano se întreba unde locuieşte vechea ei prietenă şi cu ce se ocupă. Necazurile lor din liceu i se păreau destul de stupide acum.

Dee Cusmano se întreba dacă şi Dawn Spens era de aceeaşi părere.

Capitolul 23

John Fry îşi făcuse un plan privind maşina tatălui său parcată în faţa lui Homewood, a doua zi de Crăciun. Cheryl Krizanovic privea pe Dawn când forma numărul doctorului Al Miller.

— Ştii ceva, Al? Am găsit o maşină, spuse Dawn. Da, e aici acum. Dar vrea banii pe loc.

Apoi Dawn arăta de parcă era gata să plângă.

— Oh, Al, zise ea. Îmi trebuie *neapărat* opt sute de dolari. Am *mare* nevoie de maşina asta, iar tipul o vinde altcuiva dacă n-o cumpăr eu.

Şi Cheryl folosise aceeaşi voce plângăreaţă de fetiţă cu clienţii ei. Nu înţelesese niciodată de ce bărbaţii se lăsau păcăliţi, dar adevărul e că se lăsau. Dawn se descurca de minune cu acest rol. Cu ochii căprui adânciţi în orbite şi buzele uşor bosumflate, cuvântul „neajutorat” i se citea pe toată faţa. „Dawn. Reflectă ea, putea înduioşa un bărbat fără să scoată niciun cuvânt”.

Dawn se întâlni cu doctorul Miller în faţa casei, puţin după ora prânzului. Îi arătă maşina şi luă cei opt sute de dolari. Când reveni în apartamentul 202 îi întinse banii lui John.

Dar maşina n-avea să fie niciodată a ei. După un timp avea să-i fie lăsată unui văr de-al lui Pete Fry, ca s-o ducă înapoi în sud. Tot atunci, doctorul Miller avea să accepte

scuzele lui Dawn că pierduse afaceri cu maşina şi n-avea să-i ceară banii înapoi.

Ceva mai târziu în noaptea aceea, Dawn îl rugă pe John să-i dea şi ei o sută de dolari.

— N-am niciun ban.

— Cum dracu'! De-abia ţi-am dat opt sute de dolari în după-amiaza asta.

Fry zâmbi ironic şi se ciupi de braţul drept, unde avea tatuat personajul de desene animate.

— Tweety Bird îmbătat, glumi el.

Apoi începu să facă socotelile: o sută de dolari prânzul. O mie de dolari călătoria de Crăciun şi cadourile. Opt sute de dolari maşina. Total: nouăsprezece mii de dolari.

— Vreau să spun că banii ăştia i-am cheltuit în trei zile, mărturisi Fry mai târziu unui amic. De fapt, n-am înţeles niciodată de ce îi dădea atâţia bani.

— Vreau să spun că-i dă câte o sută de dolari pe zi şi nu stă decât o jumătate de oră cu ea. O duce prin magazine şi-i cumpără o haină de trei sute de dolari. Numai bani gheaţă. Nicio carte de credit.

— Da, cred că m-am convins. Nenorocitul ăsta e o mină de aur.

Capitolul 24

Un poliţist din Detroit pe nume Mark Bando aşteptase luni de zile ocazia de a pune mâna pe Lucky Fry.

— Ştiam că până la urmă o să-mi cadă în gheare, spuse el. Ăsta-i destinul.

Descoperise că Fry era căutat pentru molestări şi ultraj. Poliţistul Bando, în vârstă de treizeci şi doi de ani şi colegul său John Woodington, aveau de gând să-l aresteze în următoarele câteva zile, când aveau să facă o vizită la Homewood Manor.

Bando auzise prima oară de Fry cu doi ani în urmă,

pe vremea în care el şi Cheryl Krizanovic stăteau la motelul Travler de pe Cass Avenue. Trei nopţi la rând, oaspeţii motelului – majoritatea persoane dubioase – se plânseseră:

— Agaţă clienţii zi şi noapte. El vine în fiecare seară şi o bate fără întrerupere timp de douăzeci şi cinci de minute. Ţipetele ei se aud în tot motelul. De ce dracu' nu face nimeni nimic în privinţa asta?

Fry şi domnişoara Krizanovic îşi câştigaseră un loc în ceea ce Bando numea „cartea târfelor" – un registru de trei volume care cuprindea o mie două sute de nume ale târfelor şi peştilor din Corridor. Bando le făcuse celor doi fotografii din maşina de control a poliţiei, pe care le lipise în dreptul datelor lor.

Cheryl Krizahovic – „Twiggy". Clayton 7 108.

Peşte: John „Lucky" Fry. John Carl Fry – „Lucky".

toxicoman/peşte/ vagabond.

Registrul îl ajuta să-i repereze pe cei care-şi dădeau nume false. Îl purta întotdeauna la el, împreună cu alte câteva lucruri pe care leţmea într-o geantă de doctor. Un aparat de fotografiat, o lentilă, un binoclu, câteva agende şi o pereche de mănuşi.

Mark Bando lucra de cinci ani în cartierele din preajma centrului comercial, pe care el şi Woodington le numiseră „gaura de scurgere" şi unde devenise o figură legendară. Conduceau maşina de patrulă a secţiei a treisprezecea de poliţie, supranumită „maşina târfelor", iar misiunea lor era de a aresta prostituate, peşti şi clienţi.

Când intrase în poliţie, cu zece ani în urmă, fostul student la istorie al Universităţii Wayne State fusese admis cu greu din cauza înălţimii sale de un metru cincizeci şi cinci şi a celor şaizeci şi patru de kilograme. Părinţii lui se cunoscuseră într-un lagăr din Statele Unite, din Utah, în timpul celui de-al doilea război mondial. Cei de pe stradă

se refereau adesea la originea sa japoneză. Îl numeau „scârba mâncătoare de orez”, „nenorocitul şaşiu” al cărui „fund ar fi trebuit să fie zburat la Hiroshima”.

În afara orelor de serviciu, poliţistul scria o carte inspirată din realitate, în care era vorba despre o companie americană în teatrul european al celui de-al doilea război mondial. Bando relata cu încrâncenare povestea istorică, în biroul său de acasă, plin cu amintiri de război, printre care un manechin îmbrăcat cu o uniformă de soldat. Povestea era despre o sută douăzeci şi doi de soldaţi care fuseseră nevoiţi să se predea în bătălia de la Bulge. Făceau parte din 101 Airborne şi muriseră cu zecile sărind din avioane.

— Dacă astfel de oameni sunt de partea cealaltă, sunt numiţi fanatici, îi spusese el cândva unui prieten. Dacă sunt de-ai noştri, sunt *devotaţi*. Ţara e plină azi de eroi artificiali. Starurile sportive şi actorii nu sunt nişte eroi. Doar oamenii care-şi riscă viaţa. Bando detesta spectacolul de televiziune „Să ne distrăm în seara asta”.

Cu doi ani în urmă, când comandantul Secţiei a treisprezecea îl repartizase pe el şi Woodington pe „maşina târfelor”, poliţistul considerase că se aştepta de la ei să pună stavilă prostituţiei. Majoritatea poliţiştilor din secţie făceau între cinci şi zece arestări pe lună şi dădeau tot cam atâtea amenzi. Bando şi Woodington arestau cincizeci şi cincizeci şi dădeau o sută de amenzi. Mulţi considerau că a aduce o fată cu cătuşe la secţie nu se potrivea muncii de poliţie.

Totuşi, Bando îşi amintea cât de rău era în Cass Corridor înainte ca sancţiunile să fie mărite. Într-o seară, el şi prietena lui se duceau la opera de la Masonic Temple, dar nu putuseră să treacă de Second Avenue. Fetele stăteau pe trei rânduri, agăţând clienţi. Se hotărâse să nu le lase să domine străzile după voia lor.

— „Gaura de scurgere”, decise Bando, era condusă de prădători. Arma multor vagabonzi şi peşti era crosa de baseball. Avea efectul unui buzdugan şi nu putea fi controlată de lege.

— Am o minge de jucat, Bando, era o replică obişnuită a cuiva de pe stradă, care avea de gând să-şi ia o revanşă.

Bando se strâmba când oamenii vorbeau despre prostituţie ca despre un delict care nu făcea nicio victimă. Unii dintre clienţi credeau probabil că-şi petreceau timpul cu fete care priveau sexul ca pe un act de libertinaj, dar Bando nu remarca nicăieri o astfel de emancipare, întâlnise cazul unor fete în vârstă de opt ani, trimise pe străzi de peşti. Îl arestase pe unul care tăiase degetul unei prostituate şi-l ţinea în congelator. Altă dată dăduse peste o prostituată plină de sânge care alergase spre maşina lui de patrulă ţipând.

— Uite, îmi curge sânge de unde m-a lovit.

— Taci dracului din gură, târfă. Îţi curge mai mult sânge când eşti la ciclu, spuse „peştele”.

— Nu mai minţi, nenorocitule, m-ai lovit în cap.

— Fă, târfă de doi dolari. Nu m-am legat decât de fundul tău… eşti plină de abcese. Curvă împuţită! Mişcă-te şi fă rost de nişte clienţi! Asta-i ceea ce *vrei* să faci.

Unele din fete erau a doua generaţie de târfe. Bando copiase odată un bileţel lăsat de o prostituată care murise din cauza unei supradoze:

„E atât de oribil în cartierul ăsta, te îmbolnăveşte. Toţi pe care-i cunosc sunt drogaţi înrăiţi. Am să-ncerc să-l fac pe un client de-al meu să-mi ia o maşină, ca să pot pleca dracului din Detroit pentru totdeauna. Copilul meu n-o să treacă prin ce-am trecut eu. O să-i ofer o viaţă mai bună, chiar dacă va trebui să omor pe cineva pentru asta”.

Dar multe din târfele din agenda lui Bando veneau

din diverse locuri şi plecau oriunde. Nu aveau multe puncte comune în bibliografiile lor. Una era fiica unui doctor din Grosse Pointe. Tatăl alteia era poliţist în Kansas. Multe dintre ele nu fuseseră toxicomane de la început. Singurul motiv logic pentru alegerea acestei cariere îl auzise de la o fostă prostituată.

— Nu doream decât să fiu iubită, îi spusese ea. Aşa că i-am spus: îţi arăt eu ţie, tată. O să obţin dragostea de la clienţi.

Bando observase că, dacă le dădea amenzi repetate fetelor şi reuşea să le înfricoşeze peştii, exista şansa ca unele să se trezească şi să se lase de meserie. Cel puţin în închisoare erau nevoite să renunţe la droguri. Primea daruri de Crăciun de la fete pe care le dusese la spital după ce fuseseră brutalizate de clienţi sau de prietenii lor. Cele care nu minţeau beneficiau de un tratament special ce dăduse roade de multe ori. Bando rezolvase două cazuri de crimă cu ajutorul legăturilor lui.

Dar majoritatea erau hotărâte să se autodistrugă.

— Unele din târfele astea arătau de parcă li s-au dat roluri în filmul *Noaptea în care au înviat morţii*, spusese el într-o seară.

— E din cauza dinţilor, susţinea Woodington. Dinţii sunt primii care se distrug. Se îngălbenesc, apoi încep să cadă.

— De ce?

— Sperma. Sperma le inflamează gingiile şi le face să putrezească.

Umorul negru îi ajutase o vreme. În vara trecută improvizase câteva gaguri. În maşină cântau „Fuga Walkirilor” de Wagner sau cântecul favorit al lui Bando „Mâncătorul de oameni” de Hall şi Oates. Rosteau versurile cu o voce piţigăiată, luminându-i cu farurile pe clienţii care se tocmeau. Dar prădătorii se răzbunau. Unii

dintre peşti încercaseră să reţină orele la care îşi făceau patrula. Însă Bando şi Woodington aveau un orar imprevizibil. Când Bando plecase în concediu, împrăştiaseră o mulţime de zvonuri despre el:

— Bando a fost prins abuzând de o prostituată în vârstă de cincisprezece ani, pe bancheta din spate a maşinii.

— Bando a băgat la închisoare o fată care nu era prostituată şi a fost dat afară.

— Bando a fost avansat. Acum e inspector.

În timpul ultimei permisii a lui Bando, Woodington le răspunsese cu o altă poantă. Le spusese tuturor că partenerul său încercase să se sinucidă, dar „rasolise treaba": Când se întoarse, Bando îşi desenase răni pe frunte, folosind cosmetice. Woodington îl plimbase prin cartier cu maşina. Bando nu scotea o vorbă şi se prefăcea ameţit. Când un grup de prostituate se adunase în jurul maşinii de patrulă, Woodington le povestise că Bando aproape îşi zburase creierii.

— Îmi pare rău, spuse una din ele. Bando n-a fost chiar atât de rău. Îşi făcea doar meseria.

Totuşi, spre sfârşitul anului, Marck Bando îşi mai pierduse din umor şi găsea slujba lui tot mai dificilă. Trei prostituate în care-şi pusese speranţe muriseră din cauza unor supradoze. Era sătul de tinerii ticăloşi din cartier, pe care-i numise Trupele de şoc din Cass Corridor. Proveneau din familii de albi care de ani de zile comiteau o mare parte a delictelor din Corridor.

„Lucky Fry e în fruntea lor", gândi el. De Anul Nou, Bando şi Woodington se hotărâră să facă nişte investigaţii. Fuseseră chemaţi la Homewood Manor, în urma unei sesizări că s-ar fi auzit focuri de armă. Apartamentul lui Fry era pe acelaşi coridor.

Lucky Fry era singur când le deschise uşa

apartamentului 202. Cei doi poliţişti îl înconjurară. Încercară să-l facă să riposteze.

— Îţi place să baţi femeile, da? Nu poţi să te ţii departe de închisoare, vierme, nu-i aşa? îl batjocori Bando.

Dar Lucky Fry nu muşcă momeala. Se uita doar urât la ei.

Îi puseră cătuşele şi-i duseră la Secţia treisprezece. După mai mult de două sute de arestări pe care le făcuse în cariera lui, Bando putea recunoaşte un ticălos promiţător.

— Tipul ăsta o să facă multe la viaţa lui, îi spuse partenerului său. Ai observat ce privire are?

— Lucky Fry e un ucigaş nenorocit.

PARTEA A DOUA

1984

Capitolul 25

Jan Canty aştepta întotdeauna cu nerăbdare călătoria pe care o făcea în fiecare an la Sun Lakes, în prima săptămână din ianuarie. Anul acesta însă, simţi că Al avea nevoie de vacanţa în Arizona mai mult decât ea.

Nu pentru că era prea dornic de plecare. Nu fusese niciodată. N-ar fi fost pentru prima dată când trebuia să-şi bage nasul în treburile lui, ca să afle mai multe despre el. Era mai preocupat de pacienţii săi decât de el însuşi, iar ea era de părere că arăta obosit şi slăbit. Cei de la biroul procurorului, spunea el, i-au mărit volumul de muncă la închisoare. Ştia prea puţine despre munca judiciară sau chiar despre procedurile tribunalului, dar vedea bine că el nu putea ţine pasul, în orice ar fi constat acea activitate.

În ultima vreme părea mai interesat de activitatea ei în Centrul Universităţii de Sănătate, care făcea parte din Spitalul Public Detroit şi Complexul Medical Central. Se întreba cine răspunde de secţia de psihiatrie şi de intrările în sălile de urgenţă. Dorea să ştie cum se ţin fişele

medicale. Era curios să afle cum arată Spitalul în interior.

„Asta-i mai lipsea, gândi ea. De unde oare mai are atâta energie pentru a se implica şi în cariera mea?”

De obicei dormea bine, însă de la o vreme se răsucea în pat, când pe o parte când pe alta. Psoriazis-ul erupsese. Jan ajunse la concluzia că nu poate fi vorba decât de stres.

Chiar dacă el nu prea avea chef de călătorie, ea făcu bagajele pentru amândoi. Sun Lakes era un loc ideal pentru odihnă. Părinţii ei se mutaseră din Detroit ca să se stabilească în micuţa aşezare, pentru aerul uscat şi soarele nesfârşit al Arizonei. Vremea de ianuarie acolo era ca cea de aprilie în Michigan, însă fără ploaie. Distracţiile erau puţine. Poşta, o băcănie mică, un teren de golf şi o agenţie de turism constituiau singurele puncte de atracţie ale oraşului.

Tot drumul până la aeroport Al se văită, dar, cum era de aşteptat, atitudinea lui se schimbă de îndată ce. Ajunseră la părinţii ei. Se instalară în camera de oaspeţi, în acelaşi pat în care Jan zăcuse bolnavă de mono. Prima zi Al şi-o petrecu în pat, dormind. Apoi se sculă şi, fără să se bărbierească, le spuse tuturor că îşi ascunsese ceasul timp de o săptămână.

— Vacanţa înseamnă pentru noi orice loc în care n-avem un program, spuse Jan, iar Al încuviinţă.

Leneviră amândoi toată săptămâna. Mama lui Jan pregăti mesele după cele mai bune reţete. În altă seară, ieşiră să mănânce la unul dintre cele mai bune restaurante din apropiere. Al îşi petrecu mult timp în curtea interioară a casei răsfoind numeroase reviste pe care şi le adusese şi căutând în ele informaţii despre taxele vamale ale Maşinilor. De câteva ori Jan observă că pur şi simplu stătea acolo de unul singur. Îşi curăţa unghiile cu un cuţitaş pe care-l avea totdeauna la el şi părea adâncit în gânduri. Seara se uita la televizor şi era mai tăcut decât în alte

vacanţe petrecute la părinţii ei.

Într-o seară, un post local de televiziune transmise o ediţie specială despre Marele Canion. Lui Al programul i se păru foarte interesant. Era un document despre un proiect de salvare a catârilor din canion. Animalele acestea se trăgeau din măgarii aduşi de mineri în secolul al nouăsprezecelea. Programul dădea amănunte despre bogata istorie a exploratorilor cu barbă, ahtiaţi după aur şi whisky sec. Aceştia plecaseră, dar catârii rămaşi se înmulţiseră în sălbăticie şi erau acum în pericol de a muri de foame.

În anul acela, toţi patru se hotărâseră să viziteze Marele Canion. Le plăcea să meargă în câte o excursie în fiecare an. Al, Jan şi părinţii ei merseră şase ore cu maşina spre nord ca să viziteze parcul, dar găsiră drumurile, cabanele şi activităţile închise pe timpul iernii. Se opriră să admire o privelişte. Tatăl lui Jan îi fotografie.

Al şi Jan Canty stăteau pe marginea marii prăpăstii.

Mai târziu, Jan râse pe înfundate când privi poza. Purta o jachetă de schi şi o căciulă tricotată, iar Al o canadiană subţire. Arătau de parcă s-ar fi căţărat mai multe zile, deşi nu fusese decât una dintre cele mai scurte excursii făcute vreodată la canion. Hoinăriră pe marginea genunii cam o oră, apoi se întoarseră acasă.

Când ajunseră înapoi la Sun Lake, Al era nerăbdător să se întoarcă în Detroit. De obicei ea rămânea două săptămâni, dar el niciodată mai mult de una.

În drum spre aeroportul Phoenix, Al îi povesti lui Jan şi tatălui ei despre munca sa la cabinet şi la procuratură. După o săptămână de trândăveală, arăta odihnit. Jan nu se îndoia că, odată întors în Detroit, se va apuca imediat de lucru.

Capitolul 26

Antibioticele prescrise de doctorul Al Miller calmară

doar pentru scurt timp infecţia vintrei de care suferea Dawn Spens. Două zile după întoarcerea din Tennessee „abia se mai ţinea pe picioare. Acum era în spital.

În ziua de 28 decembrie, John şi câţiva prieteni de-ai lui o ajutară să coboare scările din Homewood Manor şi o duseră la Spitalul din Detroit, presupusul loc de muncă al doctorului Al Miller. Cu siguranţă că ştia el persoanele nimerite în spital, spuse John mai târziu. Doctorul Miller îi înlesni internarea. Când ajunse în sala de urgenţă, asistenta o aştepta. Nu trebuia să aştepte ca toţi ceilalţi pacienţi a căror situaţie era mai puţin gravă.

Spitalul, cel mai important centru de traumatisme din oraş, trata victime rănite prin împuşcare şi alte accidente grave care se puteau întâmpla într-o localitate. Doctorii se grăbiră s-o ajute pe Dawn. Abcesul se infiltrase în picior şi-i ameninţa vena femurală. În timp ce medicii o pregăteau pentru operaţie, Dawn le dădu în scris doctorilor aprobarea să-i amputeze piciorul, dacă era nevoie. Apoi se răzgândi. Avea să rişte.

Echipa de medici îi curăţară abcesul. Vena femurală era afectată, dar infecţia nu penetrase prea adânc. Dacă ar mai fi aşteptat o singură noapte, probabil că ar fi făcut o hemoragie puternică şi n-ar mai fi putut să fie salvată, l-au cusut vena şi i-au pus o drenă în picior. Dawn avea să stea la pat în următoarele săptămâni. Stătu zece zile în spital, timp în care i se administrară cu regularitate Demerol, un drog asemănător cu morfina, pentru calmarea durerilor.

La Homewood banii erau pe sfârşite, căci tânăra care îi aducea lui John Fry, era acum în reparaţii. După o noapte petrecută în închisoare, problemele lui John cu poliţia se rezolvară pentru o vreme. Cheryl Kirzanovic agăţa clienţi, dar îşi păstra toţi banii pentru ea.

Doctorul Al Miller era în vacanţă.

După ce se întoarse, o vizită pe Dawn la spital în

fiecare zi. Îi spuse că nu mai lucrează la spital şi că fusese transferat într-un post administrativ la Secţia de psihiatrie din spitalele Harper Grace din apropiere.

În timpul vizitelor sale, doctorul Miller avea o rutină previzibilă. Se uita în foaia de observaţie şi-i spunea că „face mari progrese”. Dawn comenta mai târziu că această manieră a lui de a sta lângă pat era înscenată într-o oarecare măsură.

Înainte ca Dawn să iasă din spital, personalul spitalului începu să-i reducă doza de tranchilizante. După operaţie, Demarolul preveni suferinţa pe care i-ar fi provocat-o abţinerea forţată de la droguri, dar acum tânăra toxicomană resimţea acut nevoia de narcotice.

În cele din urmă, Dawn îl rugă pe Al să le dea nişte bani lui Cheryl sau John. Fry avea să cumpere heroină, Dilaudid sau orice altceva şi să-i aducă la spital, căci se simţea rău.

Cheryl Krizanovic se întâlni cu doctorul Miller în faţa casei. Îi zâmbi de la volan şi-i înmână lui Cheryl un plic cu bani, care purta antetul Băncii Comerica.

— Ştii ceva, Cheryl, uneori aş vrea să ne fi întâlnit înainte s-o cunosc pe Dawn, îi zise el. Cred că eu şi cu tine am fi putut deveni într-adevăr apropiaţi.

Cheryl acceptă complimentul fără să spună nimic şi nu se gândi să-şi facă timp pentru el. Era încă supărată pe

John Fry pentru că o părăsise şi îşi dorea ca Dawn să se întoarcă în Harper Woods. În niciun caz însă, n-avea de gând să încalce o regulă a străzii. Cheryl Krizanovic nu suflase niciodată clientul altei ţipe.

Apoi Al o întrebă:

— De când o cunoşti pe Dawn?

— De câteva luni.

Clientul dorea să afle mai mult. De unde era Dawn? Ce „fel de „ţipă era? Era „simpatică”?

Cheryl îi dădu răspunsuri monosilabice. Dacă Dawn voia ca el să ştie ceva, presupuse ea, putea să-i spună chiar ea însăşi.

— Bine, Cheryl, atunci povesteşte-mi despre tipul ăsta John, continuă doctorul Miller. Dawn îl iubeşte, nu-i aşa? De când trăiesc împreună?

— Habar n-am, Al.

„Tipul ăsta John", reflectă ea. Adică fratele meu?

Ştia că povestea lui Fry că ei doi ar fi frate şi soră nu era chiar atât de credibilă cum considera el. Uneori John se vedea foarte isteţ, dar se dădea de gol.

„Al ăsta, cugeta Cheryl, ştie cum stau lucrurile. Nu-i atât de bătut în cap cum îl consideră John".

Într-o altă noapte, Dawn Spens avu un plan diferit. Îl sună pe John Fry şi-l anunţă c-o să vină Ai să aducă nişte bani. John îi răspunse că traficantul cu care erau vecini îşi terminase marfa.

— Atunci du-te cu Al la alt traficant şi vino apoi la mine să mi le aduci, zise ea.

Fry protestă. Tipul era nătâng, spuse el.

— Asta ar însemna să mă încurc prea mult cu el. Nu vreau să afle ce afaceri învârt.

Dawn îl rugă, spunându-i că totul era în ordine. Al ştia că se drogau şi puteau avea încredere în el.

Ceva mai târziu, John Fry se urcă în faţă, lângă Al, în Buickul negru şi dispărură cu maşina în întuneric. Doctorul Miller îi zise lui John Fry că prefera să i se spună Al. Nu-i plăcea titlul formal de „doctor".

— Al, se vede că te-ai bucurat de soare în vacanţă, remarcă John. Arăţi foarte bine.

— John, e meritul canionului. Merg acolo în fiecare an.

Vacanţa asta a lui era un fel de ritual anual, mărturisi

Al. Se întâlnea cu fratele lui în Arizona şi coborau

amândoi în canion. Acolo se întâlneau cu un miner bătrân, care avea mai mulţi catâri. Încălecau pe ei şi explorau zonele cele mai izolate ale canionului.

— Am petrecut multe seri ascultându-i poveştile şi bând Jack Daniel în jurul focului.

Al îi destăinui că mergea acolo an de an ca să uite de problemele profesiei sale.

— E ca un fel de proces purificator prin care trebuie să trec.

Mai târziu Fry îi spuse unui prieten:

— Aproape că-i auzeam pe cei douăzeci de catâri.

Apoi Al începu să vorbească despre necazurile cauzate de introducerea pe furiş a narcoticelor în spitalele Harper-Grace. Îi spusese şi lui Dawn aceeaşi poveste. O aflase de la un grup de asistente care furau morfină din stoc. Aprovizionau traficanţii din cartiere printr-o reţea de taxi metri şti.

— Uite, John, am să-ţi arăt, spuse el.

Al viră pe Second Avenue în direcţia Universităţii Wayne State şi apoi întoarse spre centru pe Third Avenue. Arătă spre ceea ce spunea că sunt maşini neînmatriculate, parcate lângă Jumbo şi barul Sweetheart, două localuri preferate de târfe.

— Ăia sunt poliţişti, John. Urmăresc livrarea mărfii din spitalele Harper, făcută de taximetrişti.

John îi dădu câteva sfaturi prieteneşti, deşi mai târziu descoperi că toată istoria aceea fusese în întregime inventată.

— Nu te amesteca în porcăria asta, Al. Am avut de-a face cu chestii de felul ăsta toată viaţa şi nu cred că ţi-ar conveni să stai în închisoare.

— Nu, nu. Dar ştiu multe despre aceste treburi.

După ce Ai îşi termină turul, îi dădu lui Lucky Fry o sută de dolari. Opriră maşina în faţa casei traficantului,

aflată la niciun kilometru distanţă de Homewood. John intră acolo şi apoi se întoarse cu zece pachete de mixed jive...

Doctorul Miller îl lăsă la spital. Fry îi dădu lui Dawn trei pachete de heroină şi păstră şapte pentru el. Pe ale ei le prepară în baie şi i le dădu prin perfuzie.

— Ceva nu-mi pot explica, spuse John mai târziu. Tipul a zis că soţia lui a murit pentru că era toxicomană. Iar acum o ajuta pe Dawn să facă rost de droguri.

Capitolul 27

— Dawn Marie Spens! Unde naiba ai fost?

Lui Jackie Brown nu-i venea să-şi creadă ochilor. Îşi regăsise vechea prietenă, cea care dispăruse de aproape nouă luni de zile. Auzise zvonuri cum că Dawn Spens era internată în spital. Era adevărat, Iat-o, era acolo şi arăta extrem de rău.

— Ce s-a *întâmplat* cu tine?

— „Un anevrism”[8].

Jackie n-avea nici cea mai vagă idee ce fel de boală era asta, iar Dawn îi spuse că totul i se trage de la o căzătură pe gheaţă. Îşi ridică pansamentul de pe picior. Jackie văzu o gaură de mărimea unui dolar de argint. „Dumnezeule, gândi ea, cred că glumeşti”.

— Mi se dă morfină, spuse ea.

Vechea ei prietenă arăta îngrozitor. Nu se Spălase pe cap de multe zile. Îşi aprindea ţigările Marlboro mentolate una după alta. Totul era cât se poate de previzibil, reflectă Jackie Brown. Dawn Spens o încurcase din nou.

Jackie aflase ultimele zvonuri din Harper Woods, dar n-avea de gând s-o întrebe nimic pe vechea sa prietenă. O întrebă despre Donnie Carlton, amicul lui Dawn.

— Am alt prieten acum, îi zise Dawn. Are treizeci şi opt de ani.

8 Anevrism - dilatare patologică a pereţilor unor artere.

— Câţi?

Părea mândră de achiziţia ei, dar se grăbi să schimbe subiectul.

Cele două fete depănară multe amintiri. Începură de când familia lui Dawn se mutase chiar la capătul străzii când avea Jackie patru ani. Pe la vârsta de opt ani fumaseră împreună prima ţigară dintr-un pachet de True Blues pe care-l şterpelise Dawn de la maică-sa. Fumaseră până li se făcuse rău.

Dawn scăpase atunci, dar în general nu mai avusese atât de mult noroc. Fusese întotdeauna pedepsită din cauza unor lucruri stupide, îşi aminti Jackie. Patty, sora cea mică a lui Dawn avea astmă şi din pricina asta toată atenţia era îndreptată asupra ei. Şi Dawn beneficia de această atenţie, dar în sensul rău al cuvântului. Nu trebuia decât să fie morocănoasă cu soră-sa şi nu mai avea voie să iasă şapte zile din casă.

Timp de treisprezece ani, Jackie locuise doar la câteva case distanţă de familia Spens. Dar nu înţelesese niciodată ce se petrecea în casa lor. O vedea foarte rar pe mama lui Dawn. Dar nu-şi putea imagina ce făcea toată ziua. Tatăl ei era mereu plecat. Când era singură acasă o chema în vizită. Casa nu arăta deloc aşa cum trebuia. Chiuveta era plină cu vase murdare.

Jackie îşi aminti că adolescenţa lui Dawn nu fusese altceva decât un circuit previzibil de mici suişuri şi coborâşuri grele, însă nu reuşiseniciodată s-o facă pe Dawn să-i facă mărturisiri. Renunţase să mai încerce. Dawn era tot aşa ca acum – tăcută, reţinută, însă tulburată în permanenţă de *ceva anume*.

O vreme, cele două fete se cam destrăbălaseră. Lui Jackie îi plăcea să numească acea perioadă adolescentină „o joacă pe muchie de cuţit”. Dawn îşi câştigase meritul de a fi prima elevă din clasă eliminată pe o anumită perioadă

pentru că fumase în şcoală. Apoi descoperiră drogurile – în special marijuana, apoi şi narcoticele halucinatorii, cum era mescalina[9]. Prin clasele a şaptea şi a opta fumau marijuana" în drum spre şcoală.

Dawn fumase chiar de câteva ori în timpul filmelor care li se puneau la orele de ştiinţă. Şi odată dăduse foc la câteva foi de pe bancă. Profesorul de ştiinţă se albi la faţă şi ceru să i se spună cum se întâmplase. Jackie bănuise că prietena ei va fi exmatriculată. Însă după ore, Dawn purtase o discuţie cu profesorul şi scăpă basma curată. Dawn se pricepuse întotdeauna să descopere şi să profite de compasiunea oamenilor.

Şi uite că acum stau aici şi mi-e milă de ea când o văd cum pufăie ţigările. Nu vedea nicio floare sau carte poştală. Unde-i erau părinţii? Unde-i era prietenul?

Lui Jackie i-ar fi plăcut să ştie ce se întâmplase după ce Dawn plecase din Harper Woods ca să stea cu Donnie Carlton. Jackie nu reuşise să afle amănunte, chiar dacă o vizitase pe Dawn la spital de trei ori.

— Şi ce ai de gând să faci după ce ieşi de aici? o întrebă ea la ultima vizită.

Dawn îi spuse că prietenul ei era din Tennessee şi probabil se vor muta acolo. Dar înainte de asta, e posibil să stea un timp la mama ei, în Windsor.

— Probabil mă voi duce la mama, îi zise Dawn.

La plecare, Jackie bănui că n-avea să-şi mai revadă prietena pentru multă vreme.

Capitolul 28

Într-o după amiază, în închisoarea Macomb County, Donald. Scott Carlton, un tânăr puşcăriaş cu privirea impertinentă şi spălăcită ca a actorului Sean Penn, fuma în neştire din ţigările unui vizitator, vorbind despre vechea lui

9 Mescalina – substanţă organică de origine vegetală extrasă dintr-un cactus mexican, care, înghiţită, provoacă deliruri somnambulice.

prietenă, Dawn Spens.

— Uite cum s-a întâmplat. Prima seară când am ieşit împreună eram drogat cu mescalină, marijuana, cocaină şi băusem. Stăteam pur şi simplu acolo, sprijinit de portiera maşinii ei. Am stat tolănit toată noaptea cu ochii holbaţi. Mă zgâiam pur şi simplu la ea. Am ştiut din prima clipă că suntem făcuţi unul pentru altul.

Când m-a văzut tatăl lui Dawn prima oară, stăteam în sufragerie şi ne uitam la televizor.

A intrat şi a spus: „Nu eşti destul de bun pentru fata mea, ieşi dracului afară de aici”.

Tocmai aveam de gând să mă duc după droguri şi să-mi întâlnesc amicii. Luam stupefiante încă de la cincisprezece ani. Cântam într-o formaţie de rock şi toţi luau aşa ceva. Dawn lua o mulţime de pastile – Valium, barbiturice, Tylenol, orice putea face rost.

De fiecare dată când eram drogaţi ne pierdeam minţile. Odată ne-am certat în timp ce conduceam maşina. Aveam 110 kilometri pe oră şi pur şi simplu zburam pe şosea, l-am spus: Termină, căţea! şi am plesnit-o peste faţă.

Am luat curba şi apoi ne-am oprit pe spaţiul verde, căci aveam pană. Ea era furioasă.

Taică-său îi făcea zile fripte. O bătea şi n-o lăsa să vorbească la telefon. I-l închidea când vorbea cu mine şi o pocnea. Până la urmă s-a săturat şi s-a hotărât să plece de acasă.

N-am avut niciun amestec în treaba asta. Mă mutasem în centru. Mi-a zis că mai bine ar sta cu mine decât cu familia ei.

Pe atunci făceam trafic de droguri într-un pasaj de la Woodward şi Montelam şi câştigam destul de bine. Dar voiam şi mai mult. În felul ăsta lucrează mintea unui delincvent. Se puteau face multe escrocherii în centru.

Se oftica pentru că oamenii veneau tot timpul la mine după droguri. Era de-a dreptul nelămurită şi i-am zis doar să nu-şi facă griji.

Îmi spunea: „Cum poţi trăi aici? Hai să ne mutăm în altă parte”.

Dar n-am fost de acord, căci făceam bani frumoşi acolo. Cât timp am fost împreună, i-am ascuns faptul că luam droguri. Dar când s-a mutat la mine, a aflat – cred că i-a spus Monica, o târfă de pe acolo.

Aşa că Dawn mi-a spus: „Dacă tu faci asta, de ce n-aş face-o şi eu?”

Şi ne-am certat, pentru că nu voiam ca să se drogheze cu mixed jive şi Dilaudid. Dawn a atras-o pe Monica de partea ei.

Aşa că i-am spus: „Ai putea să nu te mai ascunzi de mine”.

Şi am început să ne drogăm împreună. Toţi banii pe care-i aveam se duceau pe asta. În loc să se ducă să cumpere mâncare, ea stătea acasă şi se droga.

Şi i-am zis: Dacă vrei bani pentru mâncare, du-te şi fă rost de ei.

Se descurca de minune când era vorba de aşa ceva. Înfăţişarea ei o ajuta. Obişnuia să abordeze pe cineva şi să-l convingă să-i dea bani, de cele mai multe ori sub formă de împrumut. Îşi lua o faţă inocentă şi spunea: *N-am una, n-am alta. N-avem bani pentru mâncare sau pentru altceva.*

Şi tipii care se-nvârteau pe acolo îi dădeau bani. Într-o zi primi două sute de dolari de la unul pe care-l chema Pat şi era tâmplar.

Spunea: M-au dat afară din casă.

Dawn era bună de gură. Dar nu i-am spus: Du-te şi vinde-te., într-o zi am făcut o petrecere cu vreo şase persoane în apartamentul nostru din Montelam Park.

Un tip a zis: Cunosc pe câţiva care ar plăti pentru ea.

M-am gândit la treaba asta, iar ea a auzit. Dar răspunsul meu a fost nu.

Mi-a spus: De ce nu? Nu poate fi chiar aşa de rău.

Şi ne-am certat de la chestia asta. Într-o zi eram lefter şi voiam să ne drogăm…

L-am zis: Bine, du-te şi fă-o.

Era un băiat pe care-l cunoşteam din pasaj. Conducea o maşină drăguţă, un Imperial, cred. Avea cam treizeci şi cinci de ani. Îl văzusem agăţând fete. L-am făcut semn cu mâna şi i-am spus: Prietena mea are nevoie de activitate. Aşa că i-am zis să întoarcă maşina şi să vină s-o ia.

S-a purtat de parcă nu se întâmplase mare lucru. M-a umplut de scârbă. N-a spus nici dacă i-a plăcut, nici dacă vrea s-o mai facă din nou. L-am zis atunci că trebuie să-şi facă baie înainte de a se urca în pat lângă mine, înţelegi, să se spele de chestia aia. Asta a scos-o din sărite.

A început să devină din ce în ce mai intimă cu Monica. Apoi i-am găsit o slujbă într-un magazin şi ştiam că agaţă ţipi pe acolo. Câştiga bine la început, între cincizeci-şaizeci de dolari.

Din cauza drogurilor şi a prostituţiei ne înţelegeam din ce în ce mai rău. Ne certam şi o pocneam şi probabil că aşa am fi ţinut-o multă vreme. Ne certam, ea o ţinea pe-a ei la nesfârşit, până mă scotea din minţi atât de tare că o loveam… Aveam scandaluri tot timpul! N-a mai vrut să se culce cu mine.

Într-o zi mergeam pe stradă şi am început să-i strig pe homosexuali în toate felurile şi asta i-a enervat. Mai târziu m-au alergat cu bâtele de baseball şi am încasat-o. M-au bătut măr şi m-au târât într-o casă unde iar m-au bătut măr.

Au renunţat până la urmă, căci bătea cineva la uşă.

M-au dus la spital, dar Dawn n-a venit niciodată să mă vadă.

Lucky îşi făcuse apariţia înainte de asta. Îl mai văzusem de vreo câteva ori. John şi un tip pe nume Russ păreau să se gândească s-o ia pe Dawn sub aripa lor.

Le-am spus: „Nicio şansă, sunteţi nebuni”.

Dar de fiecare dată când o întâlneau pe Dawn, încercau s-o convingă să meargă cu ei.

După ce am ieşit din spital, m-am împrietenit cu Lucky şi Russ. Totul era plănuit dinainte şi am căzut în plasă. Mi-au spus că au un mic bordel şi „vor ca eu să fiu un fel de manager. Adică, fetele veneau acolo cu clienţii lor, iar eu aveam grijă ca totul să meargă bine. Dawn intra cu un tip, se ducea cu el în cameră, iar eu stăteam pur şi simplu acolo. Nu puteam suporta.

Apoi se întorcea Lucky şi-i cerea nişte bani. În realitate însă, încerca să devină peştele ei. Mie îmi aducea un Dilaudid, iar lui Lucky îi luă patru.

L-am spus: „La dracu’, hai să ne cărăm”.

Ea mi-a răspuns: „Nu vreau să plec. Câştig foarte bine”.

L-am zis: „Da, însă îi dai pe toţi lui. Nu-i cheltuieşti pentru tine sau pentru noi”.

Mi-a replicat: îmi rămân destui şi mie.

Până la urmă l-a rugat pe Lucky s-o scape de mine pentru că o băteam foarte tare. M-a dus cu maşina până la apartamentul din centru.

Mi-a zis: „Dacă mai apari prin preajma ei, te omor”. De atunci n-am mai văzut-o.

— Când îşi termină povestea, Donnie Carlton îşi ridică braţul drept, etalându-şi un tatuaj făcut în închisoare: „Dawn”. Fusese condamnat patru luni pentru furt de maşini. Tocmai împlinise douăzeci şi doi de ani. Până să împlinească douăzeci şi trei, avea să fie închis

pentru crimă.

Capitolul 29

Dawn Spens ieşi din spital în ziua de 10 ianuarie, cu o zi înainte de a împlini nouăsprezece ani, o ocazie potrivită pentru a merge din nou la cumpărături cu doctorul Al Miller.

Se întoarse în apartamentul 202 cu o plasă încărcată cu cizme, sandale, blugi şi o geantă cu o agendă de buzunar pe 1984. Îi cumpărase şi lui John o geacă din piele gri. El o probă şi se trânti apoi pe canapea ca să se uite la agendă.

Dawn se apucă să dezlege cuvinte încrucişate. De când o ştia, prietena lui îşi omora timpul liber cu un creion şi un rebus.

— Hei, spuse John arătând cu degetul agenda. De ce nu foloseşti nenorocitul ăsta de creion şi agenda ca să-ţi notezi câţi bani îţi dă zilnic neghiobul ăsta?

John Fry simţea că trebuie să abordeze relaţia lor dintr-un alt unghi. Ştia că n-o să mai poată păstra răbdarea în continuare. Doctorul Al Miller îi spusese lui Dawn că ar vrea s-o vadă în fiecare zi.

Spre sfârşitul săptămânii, John se hotărî să pună la încercare toleranţa lui Al. În loc să se repeadă spre uşă când Buickul se opri în faţă la Homewood, el rămase pe loc. Al intră în apartament şi-l văzu când îşi trase pe el haina de piele, pregătindu-se de plecare.

— E drăguţă geaca ta, John.

— Îţi place? Dawn mi-a cumpărat-o.

John tresări. Nu intenţionase să meargă atât de departe. Însă Al nici nu clipi. Zâmbea.

— N-are gusturi rele, John. Uite ce mi-a luat mie. Al purta o haină din piele de căprioară, căptuşită cu piele de oaie.

Mai târziu, Dawn îi mărturisi că luase cele două geci

în acelaşi timp. Îi spusese lui Al: „Tu mereu îmi cumperi câte ceva, dar eu nu ţi-am luat niciodată nimic”.

— Aşa că mi-a dat cinci sute de dolari şi i-am luat haina, explică ea. Am luat-o de la Sears, iar pe a ta am cumpărat-o imediat după aceea, cu banii care mi-au rămas.

John o avertiză pe Dawn să nu mai fie atât de transparentă. Îşi dăduse deja seama că Al bănuia cum stau lucrurile. Dar ce rost avea să-l facă gelos, etalându-i în faţă legătura cu el?

— Nu e bine pentru afacere, spuse John.

Capitolul 30

Când Jan Canty se întoarse din Arizona, nu numai că era surprinsă că soţul ei îşi cumpărase o haină nouă, dar i se părea ciudat chiar faptul că o purta.

Nu pentru că nu i-ar fi stat bine. Era la modă şi Al nu îmbrăca astfel de lucruri. Alţii ar fi putut să spună că hainele lui erau neglijente, însă ei i se păreau practice, în cel mai fericit caz.

Al îşi făcuse de-a lungul anilor nişte obiceiuri bizare în ceea ce privea dichisirea propriei lui persoane. Acum îşi tundea părul scurt, dar înainte de a împlini vârsta de cincizeci de ani îl avea lung şi ondulat. Descoperise că nu era nevoie să se pieptene prea mult şi de aceea n-o făcea. Efectului general pe care-l lăsa i se adăuga mătreaţa.

— Al arăţi prăfuit, îi spunea ea.

Al nu făcea duş niciodată, doar baie. În ultima vreme observase că se îmbăia foarte des, stând mult timp în cadă. Credea că făcea asta mai mult ca să se relaxeze decât pentru că ţinea la igienă. Stătea în apă în fiecare seară timp de o oră sau mai mult.

În privinţa hainelor, în primul şi în primul rând Al detesta cravatele şi, ca atare, n-avea niciuna. Lama prefera puloverele pe gât, iar în lunile mai calde – cămăşile sport. În ziua nunţii lor, ea se îmbrăcase într-o rochie albă amplă,

iar Al într-un costum pepit, închis la culoare şi un pulover pe gât de un gri deschis.

Al de asemenea prefera lucrurile uzate. Avea douăzeci şi patru de cămăşi în dulap, jumătate din ele având lipsă câte un nasture sau doi. Până să-i coasă ea unii, cădeau alţii. Dar când îi cumpăra o cămaşă nouă, o pereche de pantaloni sau o jachetă sport, de exemplu, acestea aveau să rămână în pachet luni de zile. Uneori îl tachina din aceste motive.

— Ce-ai de gând, Al? Le laşi să se învechească un pic?

Aflase cu trecerea anilor că Al era refractar la schimbări de orice fel. Persoana lui era la fel de previzibilă ca şi orarul său de la cabinet. În douăzeci de ani nu schimbase decât două perechi de ochelari – unii cu rame negre de baga pe care-i purta când îl cunoscuse, iar de curând îşi făcuse o altă pereche.

Când Jan îl întrebă despre haină, el îi răspunse cu o întrebare.

— Ei, îţi place?

Ea dădu din cap aprobator. O privea de parcă voia să spună: „Nu eşti mândră de mine? Sunt mai îngrijit”.

Radia de bucurie.

„Vai de mine, gândi Jan, ce s-o fi întâmplat cu el?”

Gladys Canty îl complimentă în seara în care Buster trecu pe la ea să se laude cu noua lui haină de iarnă.

— Oh, Bus, ţi-a adus-o Jan din Arizona? îţi vine foarte bine.

— Nu, mamă, eu mi-am cumpărat-o de la Sears alaltăieri.

Doamna Canty îl privi nedumerită. Ştia că nu-i plăcea niciodată să-şi cumpere lucruri. Dar acum începea să acorde importanţă vestimentaţiei.

Cu câteva zile în urmă, după ce îşi rezolvaseră câteva

probleme la o bancă din apropiere, Al îşi mai cumpărase o jachetă din nylon. Buster îi făcuse o adevărată scenă directorului în acea zi. Banca omisese s-o informeze că i se terminase contul.

— Cu ce fel de afaceri vă ocupaţi voi aici? întrebase Bus. Din cauza cărui incompetent n-a fost anunţată?

Pe doamna Canty o şocase aplombul său şi fusese silită să-i ia apărarea reprezentantului băncii. După ce plecară de acolo, îi mărturisi că o făcuse să se simtă extrem de jenată.

— Alan, te-ai comportat *exact ca tatăl tău*.

— Cred că da, nu-i aşa?

Zâmbi cu toată gura, măgulit de comparaţie.

Apoi, în drum spre casă trecură pe lângă magazinul cu articole sportive. Alan văzuse jacheta albastră atârnată în vitrină. Se năpusti înăuntru spunând că trebuie să şi-o „cumpere.

Mai târziu doamna Canty îl întrebă de jacheta cea nouă.

— Ei, Bus, cum îţi place noua ta jachetă?

— Oh, mamă, am dus-o înapoi. Le-am cerut să-mi coasă o monogramă.

Îi rugase pe cei de la magazin să-i coase „Cadieux Bar” pe spatele canadienei. Rămase cu gura căscată. Cadieux era numele unei străzi bine cunoscute din apropiere, dar nu ştiuse niciodată că ar exista şi un club. Iar el oricum nu era înscris în nicio echipă de bowling sau altceva, sponsorizată de acest club. Nici măcar nu frecventa cluburile.

— Ei, bine, Bus, de ce faci asta?

— Oh, mamă, pentru că îmi plac pur şi simplu aceste chestii.

Se întrebase în sinea ei de ce încerca să se poarte ca un tânăr. „Dumnezeule, se schimbă”, reflectase ea. N-ar fi

crezut că la vârsta lui ar mai fi fost posibil aşa ceva.

Capitolul 31

La şase zile după ce ieşise din spital, Dawn Spens era din nou în închisoare din cauză că nu-şi plătise amenzile pentru prostituţie. În seara aceea, doctorul Al Miller trecu pe la Homewood Manor, dar n-o mai căuta pe Dawn, ci pe John Fry.

— Am ceva timp liber, John, îi spuse Al. Eşti ocupat? Hai să-ţi fac cinste cu ceva de băut.

Al era îmbrăcat mult mai formal decât de obicei. Purta o pereche de blugi, o cămaşă şi o jachetă albastră pe spatele căreia scria „Cadieux Bar”. Cei doi se duseră la barul Gaiety, aflat doar la o stradă distanţă de Homewood.

Una din melodiile preferate care se auzea la tonomatul Gaiety era „Whiskey Bent and Hell Bound”[10] de Hank Williams Jr. Deseori consumatorii luau cuvintele cântecului în serios. Barul pierdea în medie cinci beţe de biliard pe săptămână, cele mai multe rupte în timpul bătăilor care aveau loc lângă masa de biliard. Luminată de becuri fluorescente, masa de pluş verde din mijlocul salonului era singurul punct de atracţie din Barul Gaiety.

Fry comandă o bere şi un pahar de Jack Daniel. La fel ceru şi Al. La masa de biliard, doi clienţi permanenţi erau angajaţi într-o partidă cu opt bile. Fry se duse până acolo şi puse o monedă de un sfert de dolar pe marginea mesei, provocându-l pe cel ce avea să câştige pentru partida următoare.

Când Fry se întoarse la tejgheaua barului, Al dăduse pe gât paharul cu whiskey şi mai comandase un rând.

— Şi cum de-ai intrat în afacerea asta cu prostituţie, John? întrebă Al.

Fry bănuise că tipul îl invitase la bar ca să-l descoasă. Îi povesti câte ceva despre afacerile sale. Al

---

10 Legat de whiskey şi cu sufletul în iad.

asculta cu atenţie.

— E adevărat, toţi ne prostituăm mai mult sau mai puţin, spuse Al. Am renunţat la toate celelalte pentru medicină. Dar câteodată tot simţi nevoia să-ţi mai dai în petec. De aceea îmi place să vin aici.

Al arătă spre masa de biliard.

— Am jucat şi eu mult biliard pe vremuri, John. De fapt un an de zile mi-am plătit singur colegiul cu banii câştigaţi cu tacul.

— Ce spui, omule, zise Fry.

Al îi povesti că părinţii săi nu erau mulţumiţi cu stilul lui de viaţă, pe care-l adoptase în timpul anilor de colegiu. Umbla cu arme la el şi făcea parte dintr-o gaşcă de motociclişti, motive pentru care i-au tăiat fondurile. Într-o vară, spunea el, a locuit în maşină, umblând de la un club de biliard la altul. A început să se drogheze, luând heroină câteva luni.

Povestea nu prea ţinea, dar în acel moment John nu putea decât să presupună că minţea. Lucky Fry dădu pe gât ultima înghiţitură şi încercă să-şi păstreze expresia fetei neschimbată.

Al comandă şi al treilea rând. Îi spuse şi lui John aceeaşi poveste, pe care i-o relatase lui Dawn, despre fosta lui soţie, moartă după cocaină. Păru tulburat de amintirea ei.

Tocmai îi venise lui John rândul la joc. După ce câştigă partida, se uită să vadă dacă Al îşi pusese moneda pe rama mesei. Acum avea să afle dacă ce-i îndrugase despre biliardul jucat în timpul colegiului fusese o născocire sau nu.

Cei doi jucară şase partide în total, în timpul cărora băură şi mai mult whiskey. Al oferea o privelişte ciudată, fâţâindu-se în jurul mesei, în timp ce-şi freca tacul cu praf de cretă. Ameţit de băutură şi heroină, John n-a putut fi la

înălţime.

— Tipul nu se pricepea cine ştie ce la biliard, avea el să-şi amintească mai târziu despre noaptea aceea. Dar ştia destule şmecherii ca să câştige.

Partida se termină la egalitate. Câştigară fiecare câte trei jocuri.

Cu timpul, de la băutură, Al răguşi, vocea lui devenind condescendentă. O prostituată de la bar îl acostă, dar el râse zgomotos şi i-o pasă lui Fry.

— Hei, uite încă una pentru tine, John.

Când la tonomat începu iar să se audă melodia lui Hank Williams Jr., Fry plecă de la tejgheaua barului şi se duse la toaletă. Când ieşi de acolo, Al se bătea cu un beţivan nenorocit care se învârtise fără rost în jurul mesei de biliard.

Fry se grăbi spre locul de încăierare, ca să dea o mână de ajutor celui care era cea mai importantă sursă a veniturilor sale. Chiar când beţivul îşi pregătea pumnul, Atât lovi pe nenorocit în bărbie, trântindu-l pe spate. Când John ajunse la locul disputei, Al îşi scoase un cuţitaş de buzunar.

— Hai să ne cărăm dracului de aici până nu apare poliţia, spuse John. Îşi târî partenerul de beţie de la masă şi-l scoase afară.

Când ajunseră lângă Buick, Al râdea în hohote. Mergea de parcă centrul lui de greutate era chiar în şolduri. Nu-şi putea păstra echilibrul.

— Omule, ce dracu’ s-a întâmplat? întrebă John.

— Tipul a zis că o ştie pe nevastă-mea şi că se culcase cu ea când făcea trotuarul.

John abia aştepta să scape de Al. Nu era nici măcar ora nouă seara, dar se vedea că băuse prea mult.

În aceeaşi seară, la centrul Point Crisis Center, Jan Canty ţinu o conferinţă pentru părinţi şi adolescenţi – o

conferinţă ce făcea parte dintr-o serie iniţiată de Consiliul pentru educaţia vieţii în familie (Family Life Education Council). Când termină era aproape ora zece.

Îl anunţase mai devreme pe Al că va ţine acea prelegere. Soţul ei fusese de părere că subiectul era de actualitate – alcoolismul şi efectele acestuia asupra familiei. Când ajunse acasă în seara aceea, Al era deja în pat şi dormea. Se gândi că era epuizat după o altă zi plină de muncă.

Capitolul 32

Vindecăm cu succes 60 – 70 ia sută din cazuri. Aceştia sunt copiii care înainte fuseseră declaraţi irecuperabili... N-aş fi foarte surprins dacă într-un an sau doi se va descoperi o terapie viabilă pentru autism, care să-şi aibă sursa în munca pe care am făcut-o noi aici, în cadrul proiectului indianwood.

W. ALAN CANTY

Conferinţe despre autism la Colegiul

Concordia, 1978.

De când cumpărase şi citise *Cercetările Terapeutice*: *Povestea Proiectului indianwood* dintr-o librărie în care intra adesea de lângă Wayne State, Bob Willing fusese încântat de munca lui W. Alan Canty în privinţa copiilor autişti.

Acum, psihologul în devenire avea nevoie de un terapist cu care să facă două mii de ore de practică, înainte de a-şi lua licenţa. Credea că găsise persoana.

Cercetările Terapeutice era o carte scrisă din tot sufletul, plină de culoare, complet diferită de publicaţiile academice despre autism, scrise într-o terminologie stufoasă de specialitate. Citise cartea de şaptezeci şi două de pagini de mai multe ori dar nu mai găsise alt exemplar la vreo librărie.

W. Alan Canty scria că interesul său în autism

începuse în 1959, când era student şi-şi făcea practica în clinica psihiatrică Birmingham. Acolo venise prima oară în contact cu facilităţile unei clientele de soi. Clinica nu era specializată în tratarea copiilor psihotici, dar cereri pentru acest gen de ajutor ajungeau adesea pe biroul tânărului Canty. Adesea, copiii erau autişti.

— Răspunsul nostru era întotdeauna acelaşi, scria el. Cauza era necunoscută şi n-aveau niciun fel de tratament la îndemână.

Canty fusese mişcat în mod deosebit de o fetiţă de cinci ani, pe care o chema Dawn. Primele ei simptome fuseseră crizele de furie încă de când se afla în pătuţ. Ca s-o liniştească, mama ei obişnuia să-i dea doze din ce în ce mai mari de sirop calmant pentru tuse. Apoi începuse să se legene încontinuu până când îi sângera şezutul şi să-şi ţină respiraţia până se învineţea.

În acelaşi timp Al devenise interesat de cazurile de adolescenţi neadaptaţi. Tânărul psiholog asistase terapii în grup pentru băieţi de liceu cu probleme de comportament…

Încurajat de rezultatele obţinute cu adolescenţii, Canty începuse să mediteze la cazul fetiţei numite Dawn. Eram sigur că trebuia să existe o modalitate de a ajuta astfel de copii, scria el. Obţinuse aprobarea lui James Clark Maloney, directorul clinicii, ca să încerce tehnici în grup pe copiii autişti, într-un cadru de tabără.

Canty începuse să citească despre schizofrenia copiilor, având convingerea că formele ei de manifestare erau similare cu cele ale autistului. Psihologul descoperi că toţi cercetătorii subliniaseră faptul că în majoritatea cazurilor existau neînţelegeri între mamă şi copil, încă de la o vârstă fragedă.

„Lipsa de maturitate a mamei asociată cu inflexibilitatea ei îl tulbură pe copil”, scria Canty. „Aceste

mame tind să modeleze subtil comportamentul copilului, după anumite criterii, dorind să le inoculeze ideea că numai faptele acceptabile din punct de vedere social îi fac demni de dragoste”.

„Aceşti copii păstrează resentimente adânci faţă de părinţii lor”, presupunea Canty. Se întreba dacă ăsta era cazul copiilor autişti. Făcuse un studiu de grup asupra a cincizeci şi cinci de cazuri şi trăsese concluzia:

„Am aflat că aceşti părinţi sunt de asemenea un fel de perfecţionişti reci şi fără umor, a căror purtare faţă de copii fusese lipsită de sentimente şi mecanică... Unii din taţi au recunoscut chiar faptul că nici nu observaseră că odraslele lor sufereau de autism. Aceşti părinţi tratau căsnicia ca pe o întâlnire de afaceri.

În final, Canty formulase ipoteza sa asupra autismului. Copilul, raţiona el, are sentimente înăbuşite de furie împotriva părinţilor lui. Dar îşi ascunde supărarea din cauză că se teme atât de tare de condamnarea părinţilor. Toate acestea îngheaţă dezvoltarea afectivă. Nu va mai exista furie. Nu va mai exista nimic.

Canty se folosi de cunoştinţele lui despre teatru, dobândite la Wayne State, în cadrul programului său de terapie. Testă câteva scenete pe un grup de copii în încercarea de a-i face să-şi exteriorizeze furia reţinută. Poate că teatrul jucat chiar în faţa lor va putea să le străpungă carapacele rigide.

Îşi intitula proiectul Indianwood. Fetele de liceu erau cele mai bune în rolul de ajutoare, scria el. Ele au fost actriţele din aceste psihodrame. Aceste fete îngrijiseră copii contra cost, iar aceştia se ataşau adesea de adolescente, conchidea. Încercase să evite figura mamei.

Canty alesese trei uniforme de tabără pentru „ghidele sale Indianwood”. Prima consta în pantaloni până la genunchi, tricouri de bumbac şi bascheţi. A, două se

numea „adolescenta vagabondă” şi se compunea din bocanci negri, fuste de dril şi pulovere negre pe gât. A treia era „conducătoarea veselă a taberei” şi era alcătuită din ciorapi trei sferturi, fustă scurtă şi tricou marinăresc.

Canty compusese o serie de poveşti violente care să fie jucate în faţa copiilor. În rolurile principale erau femei tinere infame şi bărbaţi răi. Într-una din poveşti era vorba despre o prinţesă care pusese la cale uciderea soţului ei. Alta era despre o balerină psihopată. Erau puse în scenă multe ucideri şi multe figuri de părinţi „cu gusturi sadice”.

„După săptămâni de încercări şi eşecuri, piesele începuseră să dea rezultate”, povestea el. Actriţele stârneau hohote de râs şi lacrimi copiilor, pe care-i caracterizase cândva drept „indieni de lemn”. Reacţiile lor afective erau molipsitoare.

Canty mărturisea că lucrase la proiect în timpul facultăţii şi al programului doctoral, îmbunătăţindu-l cu timpul. Ultima adăugire fusese introducerea „ghidelor”. Pe la începutul anilor şaptezeci, ghidele sale adolescente erau fete excepţional de frumoase: zvelte, bine făcute şi cu părul lung, şaten. Scria:

„Frumuseţea lor fizică şi trăsăturile atrăgătoare s-au dovedit de-o importanţă neobişnuită. Cu trecerea anilor, lucrând cu alte grupuri, am observat iarăşi şi iarăşi că cele mai drăguţe ghide obţineau întotdeauna prima reacţie de la copii”.

Bob Willing nu credea chiar tot ce citea. Autismul rămăsese una dintre cele mai ciudate şi mai persistente tulburări mentale, extrem de greu de tratat. Willing ştia că studiile recente arătaseră că tulburarea era probabil biochimică şi nu cauzată de „furia împotriva mamei”, cum, credea Canty.

Dar Willing credea că obţinerea intensităţii emoţionale»

pe care o urmărea Canty prin piesele sale, dădea rezultate într-o oarecare măsură. Willing folosise şi el tehnicile psihodramei în tabăra de zi pentru copiii tulburaţi, unde lucra.

— Am să vă scot inima din piept şi-am s-o zdrobesc în mână, le spunea Willing strâmbându-se. Am să vă tai capul şi-am să vă smulg braţele.

Obţinuse o reacţie de la un copil, care avea de obicei o faţă împietrită. Cum scrisese şi Canty, violenţa din scenete părea să pătrundă până în sufletul lor.

De-abia la patruzeci de ani, Bob Willing îşi descoperise vocaţia. Până atunci dusese o viaţă destrăbălată şi consumase droguri halucinogene. Din când în când se ocupase şi de afacerea cu unelte a familiei, lucrase la o fermă din Colorado sau se ocupase de repararea instrumentelor cu coarde. Studiase pictura, sculptura şi muzica improvizată. Avea o diplomă în Belle Arte. În final, descoperise psihologia şi lumea copiilor tulburaţi.

Deşi nu-l întâlnise niciodată, Willing bănuia că şi Alan Canty avea cunoştinţe în domeniul artelor şi al ştiinţelor sociale. Îl considera un supraveghetor perfect. Willing îl sună şi-l rugă să-i fixeze o întâlnire spre sfârşitul lunii ianuarie.

— Sunt îngrozitor de ocupat, îi răspunsese Canty. Am un program teribil de încărcat, dar dacă ţii neapărat, poţi veni să stăm de vorbă.

În cabinetul lui Canty din Fisher Building, Willing îi ţinu un discurs înflăcărat. Îi povesti despre rezultatele obţinute în tabăra de zi, despre pregătirea sa în Belle Arte şi despre cei doisprezece ani în care se pregătise să-şi dea licenţa. Willing îi mărturisi că are nevoie de un supraveghetor specializat în copiii autişti. Pur şi simplu nu erau mulţi astfel de psihologi. Îl întrebă unde ar putea găsi

mai multe exemplare ale *Cercetărilor Terapeutice*. Nu mai existau în librării.

— O să încerc să scot o nouă ediţie, zise Canty. Am fost foarte ocupat să scriu o altă carte. Am avut o grămadă de probleme în ultima vreme.

„Canty părea atât de calm şi de organizat”, gândi Willing. Şi-l imaginase ducând o viaţă ca a lui, printre artişti şi studenţi în centrul cultural al oraşului, la nord de Cass Corridor.

Canty îi explică ce impunea activitatea de supraveghere. Aveau să se întâlnească o dată pe lună câte patruzeci şi cinci de minute. Aveau să discute metode profesionale, cazuri specifice şi felul în care problemele personale îi puteau afecta munca.

Apoi Canty îi întinse două exemplare ale *Cercetărilor Terapeutice*. Se vedea că psihologul e flatat.

— Ştii, când ai venit aveam de gând să-ţi spun un nu politicos, dar mă interesează într-adevăr munca ta cu copiii. Eu nu mai pot s-o fac pentru că e prea extenuantă.

Canty îi spuse că încetase cercetările la proiectul Indianwood cu câţiva ani înainte. Însă înregistrase psiho-dramele pe casete, pe care le trimisese să fie testate în spitale din toată ţara.

— Eu nu mă mai pot ocupa de asta, îi spuse Canty, dar am să încerc să păstrez contactul cu puştii prin tine. Ce crezi, poţi să mă plăteşti?

Willing ştia deja că un supraveghetor primea o sumă de bani, dar era stânjenit. Lua foarte puţini bani de la tabăra de zi şi se descurca foarte greu.

— Nu prea am bani. Cred că aş putea să fac rost de cel mult zece dolari.

— Bine. Dar să ştii că eu iau douăzeci de dolari pentru cincisprezece minute de consultaţie. În mod normal ar trebui să-mi dai şaizeci de dolari.

Bătuseră palma. Când plecă, Bob Willing simţi că fusese ziua lui norocoasă.

Capitolul 33

Cheryl Krizanovic nutrise o slabă speranţă că mutându-se la Homewood Manor ar putea să-l recucerească pe John Fry, în schimb reuşise doar să se simtă şi mai nefericită.

Cu trecerea zilelor se convinsese că vechiul ei prieten era cu totul şi cu totul fermecat de tânăra lui prostituată din suburbii. Cheryl nu-l văzuse niciodată pe John Fry purtându-se atât de frumos cu o altă fiinţă umană. Era geloasă pe toată atenţia pe care i-o acorda lui Dawn.

Într-o seară când era singură cu ea, Dawn se plânse de felul lor de viaţă. Îi mărturisi că se săturase de prostituţie, droguri şi temperamentul lui John.

— Cu banii pe care mi-i dă Al, îl pot părăsi pe John. Al spune că John are o influenţă proastă asupra mea.

— Atunci de ce nu-l părăseşti? Aşa *ar trebui* să faci.

— Dar *îl iubesc pe* John, spuse ea.

Cheryl se întrebă de ce Dawn se mai obosea să-i spună. Bănui că pur şi simplu făcea pe grozava. În comparaţie cu cei patru ani pe care i-am petrecut eu cu John Fry, fata asta trăieşte doar un basm. În fond, era încă nevătămată. Cheryl îl văzuse pe John plesnind-o doar de două ori, când fusese nervos, iar ea nu făcea din gură. Dacă Cheryl ar fi încercat să facă aşa ceva, ar fi sfârşit într-un spital.

De fapt, cu aproape doi ani în urmă, fusese internată o lună şi jumătate din cauza lui. Cineva îi spusese că lua droguri şi le ascundea de el. O prinse asupra faptului pe Second Avenue şi apoi o târî cu forţa după el. Îi dădu două lovituri, una în partea stângă şi alta sub coaste. Plănuise să se răzbune mai rău, dar ea începuse să vomite sânge.

Doctorii îi găsiră două rânduri de coaste rupte şi

splina zdrobită, l-o scoase un chirurg. Cheryl îi arătă lui Dawn o cicatrice lungă care-i rămăsese de la operaţie.

— Şi toate astea doar pentru câteva pachete cu droguri, spunea Cheryl.

Pe de altă parte îi mai era datoare lui John Fry pentru că piciorul ei drept fusese salvat, atunci când abcesul se transformase într-o cangrenă. Întotdeauna o puseseră în încurcătură aceste contradicţii ale lui. John n-o obligase să-şi tatueze „Lucky” pe coapsa stângă, dar se jură că avea să-i taie piciorul cu totul dacă îl va părăsi. Obişnuia să-i încălzească sufletul vorbindu-i despre cinste, dar o bătuse măr când îi spusese că a fost violată de un prieten de-al lui. Odată o salvase dintr-o extradoză fatală de droguri, dar apoi îi spusese fratelui său că avea de gând s-o arunce într-un cazan de gunoi dacă murea. O convinsese să-l părăsească pe singurul bărbat care ţinea cu adevărat la ea şi apoi el o părăsise pentru Dawn.

Pe tip îl chema Dale McMasters. O agăţase în urmă cu doi ani, când făcea, autostopul de la locuinţa lor din Michigan Avenue spre Cass Corridor. Cheryl îi spuse că e „lucrătoare socială şi terapistă în probleme de sex”. Râse şi-i zise că se numeşte Frank. Abia trecuse de treizeci de ani şi transporta marfă cu un camion, iar când nu avea comenzi stătea acasă, în nordul oraşului Michigan.

Întâlnirea lor fusese începutul unei prietenii pe care luni de zile o ţinuse ascunsă faţă de John. Frank era primul bărbat din câţi cunoscuse care nu voia ceva de la ea. Când descoperise că e prostituată, îi spuse „Eu nu te plătesc”, dar îi oferi bani ca să nu mai facă trotuarul. Îi spunea că doreşte s-o ajute să renunţe la droguri pentru că şi el fusese cândva toxicodependent.

La început ea şi John se jucară de-a fratele şi sora. Cheryl îl convinsese pe John că Frank era un client oarecare însă John nu-l plăcea…

— Twiggy[11], termină cu ăsta, îi spunea el mereu.

Frank McMasters se împrieteni cu John Fry. Îi chemă în vizită la locuinţa lui din nordul Michigan-ului, în Alanson, lângă Petoskey. Voia să-i ajute pe amândoi să se lase de droguri, dar nu reuşise niciodată.

Cheryl Krizanovic ştia că Frank McMasters se îndrăgostise de ea, dar solidul şofer de camion renunţase la orice speranţă de multă vreme. De două ori îl părăsise pe John şi stătuse câteva zile cu Frank. Nu abuzase niciodată de ea. O liniştiseră un pic nopţile calme din nord şi practicarea surf-ului pe lacul Michigan. Petrecea ore în şir pe digul Petoskey privind apa.

Dar tot timpul John Fry venea cu rugăminţi şi promitea că va renunţa la droguri. De fiecare dată sfârşeau prin a se droga şi se întorceau apoi în Motor City. În cele din urmă, pe Frank îl dezgustase acest obicei. Nu-l mai văzuse timp de aproape un an.

Iar Cheryl nu ştia decât un singur mod în care se putea lupta cu resentimentele sale. Agăţa cât mai mulţi clienţi cu putinţă şi apoi toţi banii îi dădea pe droguri. Prin februarie, situaţia ei îl alarmase chiar şi pe John. Într-o seară îl sună pe Frank în Alanson.

— Frank, spuse el. Ştiu că ai ţinut la Cheryl, omule, între noi s-a terminat totul. Se autodistruge cu droguri. Ai vrea să vii s-o iei?

Frank răspunse că o să se mai gândească.

În timpul ăsta, portofelul doctorului Al Miller era mereu deschis pentru Dawn. Continua s-o îndemne să nu mai facă trotuarul. De câte ori se plângea că într-un fel trebuie să facă rost de bani, plăţile lui creşteau. Voia s-o scoată din Cass Corridor. John Fry se lăuda faţă de alţi toxicomani că Dawn putea stoarce de la tăticul ei de zahăr cinci sute de dolari dintr-odată.

11 Twiggy – subţirica.

— Cred că s-a simţit vinovat pentru că Dawn era cât pe ce să-şi piardă piciorul din cauza drogurilor cumpărate cu bani de la el, spuse John mai târziu unui tip. Începuse să devină de-a dreptul posesiv şi protector cu ea. Nu mă deranja absolut deloc. Putea fi cât de posesiv şi protector dorea el într-o singură oră pe zi.

Cheryl Krizanovic se întreba cât timp avea să mai reziste doctorul. Probabil că bugetul nu era prea dezechilibrat. Îşi cumpărase o maşină nouă, un Buik Regal negru, fabricat în 1984. „O maşină regală pentru un client regal”, glumi Cheryl. Vizitele lui zilnice erau mai previzibile decât orarul autobuzului din Detroit. Dar nu venea niciodată duminica.

Într-o zi, Dawn îl întrebă de ce. Al îi răspunse că deseori avea treabă în Port Fluron în ziua aceea, iar când nu avea, îşi vizita mama. Mama Miller era bătrână, locuia singură şi abia putea merge, spunea el.

— Doar pe mine mă are în Detroit, zicea el. Şi este aproape oarbă.

John Fry se droga cu „mixed jive” până cădea în inconştienţă. Nu ieşea zile în şir din Homewood. Dacă nu era în apartament, era cu alţi toxicomani pe coridor. Cheryl observă că John îşi cam pierduse tupeul de când murise frate-său. Cu ea şi Dawn intrând şi ieşind, apariţia doctorului şi John furios din cauza lipsei banilor, viaţa în apartamentul 202 era tocmai bună pentru un studiu privind combaterea stresului.

Adesea singurul lucru sigur dintr-o zi era vizita lui Al. Toţi deveneau civilizaţi, astfel ca el să-şi poată citi în tihnă ziarul, să-şi bea amestecul lui special de cafea şi să pălăvrăgească cu Dawn. Cam o dată pe săptămână, dacă avea noroc, spunea Dawn, era dispusă pentru sex oral.

Însă doctorul Miller însemna doar o oră din cele douăzeci şi patru câte avea o zi. Restul timpului ori se

certau, ori zăceau apatici din cauza. Drogurilor consumate.

Rutina se schimbase vreo zece zile, când Cheryl fusese închisă, dar imediat după ce fusese eliberată, se luase la bătaie cu un toxicoman pentru un pachet de heroină. În închisoare trăise cele mai groaznice clipe de după trezirea din mahmureală, doar ca să iasă cu aceleaşi planuri de a-şi relua viaţa de dinainte.

John Fry îl sună pe Frank McMasters.

— Frank, îl imploră el. Te rog să mă crezi, aproape că s-a lăsat de droguri. Nu vrei să vii s-o iei?

Frank răspunse că avea să se mai gândească.

A doua zi după ce fusese eliberată din închisoare, când doctorul Al Miller veni în vizită, Cheryl Krizanovic i se plânse că nu se simte prea bine. Nu-i venise ciclul, iar abdomenul îi era umflat.

— N-am bani să merg la doctor, Al. Poţi să-mi spui dacă sunt însărcinată?

— Nu prea mă pricep la lucrurile astea, dar să – încercăm.

Cheryl era cât pe ce să se dezbrace, când el îi spuse doar să se întindă pe canapea. Îi palpă abdomenul cu degetele. „Doar un test de laborator ţi-ar putea da un răspuns sigur” spuse el. Când ieşi din apartament cu John, era convinsă că Miller nu e doctor.

— Un doctor te-ar controla înăuntru, îi spuse” ea lui John.

O săptămână mai târziu avea să fie internată pentru un caz grav de blenoragie, imediat după ce Frank McMasters apăruse la Homewood fără să-i anunţe, a ora patru dimineaţa. Era cu o zi înainte de Sărbătoarea îndrăgostiţilor (Valentine’s Day) şi plecase spre Pennsylvania să-şi viziteze nişte rude. Plănuise ca apoi să se întoarcă acasă în Alanson.

— Nu discut, Cheryl. Vei merge cu mine, spuse el.

Strânge-ţi lucrurile.

Cheryl nu fusese niciodată mai fericită să-l vadă. Stătură o zi în Pennsylvania şi apoi se întoarseră în nord. Îl rugă pe Frank s-o ducă la lacul Michigan, în drum spre Alanson.

— Dar suntem în mijlocul lui februarie, Cheryl.

Trebuia oricum să treacă pe lângă digul Petoskey. Acesta pătrundea jumătate de kilometru în golf. Cheryl sări din maşină şi alergă cât de repede îi permitea abdomenul ei umflat. Digul era acoperit cu gheaţă, iar temperatura era de aproape 17° grade.

Când ajunse la capătul lui, Cheryl cuprinse cu privirea tot orizontul. Lacul era îngheţat, dar ei nu-i păsa. Îşi ridică braţele, scoase un strigăt spre lacul întins şi luă o gură adâncă de aer curat nordic.

Capitolul 34

Copilul şi mama încep acum să se influenţeze reciproc, copilul experimentând reacţiile pe care mama le are faţă de comportamentul său. Încercările lui din ce în ce mai mari de interacţiune sunt bazate pe experienţa din trecut şi pe sentimentele pozitive sau negative care au rezultat.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi psihoterapie

Gladys Canty crezuse că încetase să fie bancherul fiului ei de câţiva ani. La sfârşitul lui februarie se îngrijoră când văzu că se înşelase.

Buster trecu pe la ea în goană, spunând că are nevoie de nouă sute de dolari. Îi trebuiau nouă sute de dolari imediat. Avea probleme în obţinerea banilor. Criza era din vina circuitului financiar de la tribunalul Wayne County. Îi datorau bani pentru evaluări.

— Nu m-au plătit de vreo doi ani. Mamă, au să-mi dea o grămadă de bani.

— Oh, Bus, cum vine asta?

— Districtul e într-o strâmtoare financiară cumplită. Ştii asta, mamă. Ai citit despre asta. Nu-şi fac plăţile la timp. Ştii cum e cu birocraţia.

Aşa era, dar ştia şi de cheltuielile mari pe care le făcea fiul ei. Îl avertizase mereu că trăieşte peste posibilităţile lui financiare. După ce se recăsătorise, îl scosese din încurcătură completându-i cecuri cu cinci zerouri. Certurile lor în privinţa banilor erau la fel de predictibile ca un aviz de plată care îşi tot face apariţia în cutia poştală.

Bus îşi numea întotdeauna cererile „împrumuturi". Dar nu i le mai dăduse înapoi niciodată. Bineînţeles că nici ea nu insistase. Avea destui bani. Era doar o problemă de principiu.

Se întreba uneori de unde moştenise acea tendinţă spre iresponsabilitate pe care o observase la el de-a lungul anilor. Ea şi Al Sr. Se străduiseră să-i dea cea mai progresistă creştere posibilă. Când era doar un copilaş, scriseseră chiar la Washington, D.C., solicitând guvernului cărţi despre educaţia copiilor. Broşurile acopereau toate problemele, de la sănătate la disciplină.

— Mă pricepeam destul de bine să-i spun când eram mândră de el şi când nu, avea să-şi amintească ea mai târziu.

Încă de la început Gladys Canty improvizase un mod de a-l lăsa pe fiul ei să înţeleagă dacă se purtase frumos sau urât. Ea şi cu Bus găsiseră expresia împreună într-o carte pentru copii, pe care i-o citea seara, pe vremea când era preşcolar. Era vorba despre un băieţaş care era mereu „la înălţime".

Când era rău îi spunea:

— Oh, Buster, n-ai fost la înălţime atunci.

Bus adoptase imediat expresia. Când ştia că nu se

purtase cum trebuie, venea la ea zicând:

— Ei bine, mămico, cred că nu am fost la înălţime făcând lucrul ăsta.

Dar fiul ei îi dădea de ştire şi în cazul în care se purtase frumos. Îşi îndrepta umerii, zâmbea larg şi intra în cameră cu paşi mari.

— Am fost la înălţime, nu-i aşa, mami? o întreba.

Pe măsură ce creştea, ea şi, AI Sr. Nu cădeau întotdeauna de acord asupra metodelor de educaţie. Ei nu-i plăcea ca Bus să se joace prin cartier sau să stea pe afară după lăsarea serii. Al. Sr. Era mult mai îngăduitor.

— Nu înţelegi, zicea soţul ei. Băieţii trebuie să facă asta. Tu nu înţelegi, n-ai fost băiat.

Nici Al Sr. Nu era om punctual. Dormea adesea până târziu dimineaţa, întârziind la serviciu. Uneori nu se dădea jos din pat până la prânz. Ea stătea ca pe ghimpi şi-i striga de jos cât era ceasul.

— Mă enerva foarte tare, se plânse ea mai târziu. Eu îmi luam responsabilităţile în serios. Şi cred că mă irita din cauza faptului că eu mă sculam foarte devreme, iar el dormea când ar fi trebuit să fie demult la lucru.

Totuşi, în privinţa banilor n-avea ce să-i reproşeze lui Al Sr. Îi lăsase destui pentru pensie. Pe vremea când lucrau amândoi, soţul ei insistase să depună la bancă fiecare bănuţ al salariului ei, pentru viitor. Economiile acelea rămăseseră intacte ani de zile, deşi aveau perioade numeroase de jenă financiară. Cea mai mare parte din salariul lui se ducea pentru educaţia lui Alan Jr.

Fusese mult mai scumpă decât anticipaseră, din nou din cauza incapacităţii fiului ei de a-şi impune o auto-disciplină. Întâi se înscrisese la colegiul Hillsdale, o şcoală mică la trei ore distanţă de Detroit. Dar picase la toate examenele şi îl părăsise după un an. Se văitase că nu-i plăcea să stea departe de casă într-un oraş mic şi

conservator. Apoi se gândise să devină osteopat şi vizitase o şcoală din Kansas City pe care i-o recomandase Al. Sr. Se întorsese spunând că nu era pentru el. Până la urmă se hotărâse să se înscrie la Wayne University, pe atunci un colegiu recent înfiinţat. Începuse cu ştiinţele umaniste, iar după aceea fusese vrăjit de teatru. Ei i se părea o evoluţie firească. În timpul adolescenţei lui avuseseră abonamente la teatru şi operă. În ultimul an de liceu jucase rolul principal în *Familia regală*, piesa prezentată de clasa lui. Rolul îi oferea un prilej de a mai scăpa de activităţile şcolare şi îl studiase cu pasiune, îl ajutase să memoreze versurile. Uneori cânta prin casă. Vocea sa era puternică, dar întotdeauna un pic falsă.

La Wayne se avântase cu vigoare în arta dramatică. Petrecea ore întregi la teatrul Bonstelle. Avea numai cuvinte de laudă pentru James Dean, actorul său preferat. Se apucase de fumat ţinând ţigara ca tânărul star, dar fără să tragă în piept. Se îmbrăca şi se pieptăna ca James Dean, imitând mişcările acestuia la masa de seară.

Pe de altă parte, AI Sr. Considera că fiul său făcea o investiţie riscantă a timpului şi energiei sale.

— Alan, dacă vrei să te apuci de teatru, foarte bine, îi spunea el. Dar trebuie să mai faci şi altceva. Meseria de actor poate fi temporară. Cel puţin urmează nişte cursuri de pedagogie. În felul acesta vei avea ceva la care să te întorci.

Bus îi urmase sfatul, dar acel „ceva” venise cu multă greutate. Îşi luase licenţa în psihologie la douăzeci şi opt de ani şi doctoratul la treizeci şi cinci. AI Sr. Plătise toate taxele de studiu, plus alte cheltuieli diverse.

Uneori Gladys Canty se gândea că devenise atât de protectoare în privinţa banilor săi, din cauza acelor ani atât de costisitori. Banii ei erau depuşi pe termen la diverse bănci din Detroit şi Grosse Pointe. Nu mai

condusese o maşină de ani de zile, aşa că depindea de fiul ei să-i mute banii de la o bancă la alta, atunci când conturile ajungeau la scadenţă.

Gladys Canty. Îl pusese pe Al Jr., de asemenea, codeţinător la toate conturile ei mai mari, ca şi pe titlul de proprietate al casei. Dorea ca fiul ei să aibă dreptul de moştenire al celui rămas în viaţă, în eventualitatea decesului ei.

Bus o ajutase tot timpul. Îi transmisese recomandări sigure în privinţa câtorva investiţii de la specialişti din Fisher Building. Ar fi dorit să fie la fel de grijuliu şi cu bugetul propriu. O făcea să se gândească la un adolescent căruia părinţii îi dădeau câţi bani de buzunar voia. O deranja comportamentul lui atunci când primea o invitaţie la nunta sau ziua de naştere a cuiva pe care nu-l mai văzuse de multă vreme.

— Le-am trimis un cec de o sută de dolari, spunea el cu mândrie.

— Ei bine, Buster nu era cazul să faci un astfel de cadou.

— Mamă, lasă-mă să fac cum cred eu de cuviinţă, se răstea el.

Acum avea nevoie de nouă sute de dolari. Se gândi la Buickul Regal pe care şi-l cumpărase de curând şi la femeia pe care Bus şi Jan o chemau pentru curăţenie de două ori pe săptămână. Probabil că numai ei îi dădeau trei sute douăzeci de dolari pe lună. Se mai dondăniseră pe tema asta şi înainte.

— Mamă, nu înţelegi, îi răspundea fiul său. Ăsta e stilul nostru de viaţă.

Disputa continua cu aceleaşi replici:

— Dar Bus, trăiţi deasupra mijloacelor pe care le aveţi.

— Mamă, îţi dai seama câţi bani câştig?

— Atunci de ce nu poţi face faţă cheltuielilor?

— Ai idee de câţi bani am eu nevoie la Fisher Building?

— Bus, cred că da.

Apoi el îi spunea furios:

— Las-o baltă. Am să-i iau din altă parte.

— Oh, ştii bine c-o să ţi-i dau.

Era sigură că nu exista o *altă parte*.

Gladys Canty îi completă un cec cu nouă sute de dolari. Apoi el plecă. Era grăbit. Buster era mereu grăbit când avea nevoie de bani.

Capitolul 35

Mark Bando sări din maşina de control şi alergă spre Homewood Manor după Dawn Spens. Poliţistul ajunse la intrare chiar înainte de închiderea uşii şi se luă după ţăcănitul tocurilor înalte pe treptele de ciment. O ajunse din urmă pe palier, ţintuind-o cu un ghiont de perete.

Bando nu era sigur de ce Dawn o luase la fugă când el şi John Woodington se apropiau de strada Charlotte, dinspre Third Avenue. Dar îşi făcuseră o regulă pentru asemenea situaţii: te apropii cu maşina, ele fug, le prinzi mai întâi şi abia mai târziu te întrebi pentru ce erau căutate.

Când revenіră la maşină, aflară că avea amenzi neplătite în valoare de patru sute de dolari.

— E timpul să facem o plimbare până-n centru, Dawn, spuse Bando.

Prostituata clipi din ochi şi îşi aţinti privirea într-un punct fix. Numai cei din zodia Capricornului ar putea fi aşa, ca nişte roboţi sau ceva în genul ăsta, gândi el. Bănuiala i se confirmă când îi află ziua de naştere. Îşi scoase agenda în care avea notate informaţii despre prostituate.

Dawn Marie Spens Elkart 20082, Clayton 7112

Protejata lui Donnie Carlton.

În acea zi de vineri, 23 martie, lui Bando îi veni să-şi completeze notiţele cu: „o cauză pierdută”.

Cu aproape un an în urmă, poliţistul îi urase „bun venit” în Cass Corridor arestând-o pentru prima oară. Bando şi Woodington auziseră zvonul că în Park şi Montcalm exista un bordel al cărui punct de atracţie era o tânără pe nume Dawn. Până la urmă o prinseseră pe străzi. Când îi controlară geanta, găsiră un pachet de droguri.

Bando fusese dezamăgit pentru că fata era în cartier doar de două luni. O arestase pentru deţinere de narcotice şi apoi îl sunase pe tatăl ei. Spera s-o trimită în Harper Woods înainte de a se distruge singură. Ştia că oricum în acel cartier nu avea nicio altă şansă.

— Ceva trebuie făcut înainte de a fi prea târziu, îi spusese Bando lui Roy Spens la telefon. Ce părere aveţi? Se poate întoarce să locuiască la dumneavoastră?

Apoi o dăduse şi pe Dawn la telefon. Bando îşi aminti că acea scenă fusese destul de sentimentală. Lacrimile i se rostogoleau pe obraji. În noaptea aceea nu-şi dăduse seama că juca teatru.

Roy Spens părea dispus să facă tot ce-i stătea în putinţă. Fusese de acord să se întâlnească în seara următoare cu Bando şi Woodington la cafeneaua Chris Carl din Cass. Dawn promisese că va veni şi ea acolo. Tatăl său avea să-i facă bagajele şi s-o ia cu el înapoi în Harper Woods. Bando şi Woodington aveau să fie de faţă pentru cazul în care Donnie sau altcineva ar fi încercat să se amestece.

Se întâlniră cu Roy Spens la restaurant. Cei trei băură cafea şi aşteptară. „Roy părea un tip de treabă”, gândi Bando. Discutară. Despre munca lui. Le spuse că apreciază încercarea lor de a da o mână de ajutor. Aşteptară mai bine de-o jumătate de oră, însă Dawn nu

apăru.

Câteva zile mai târziu Bando şi Woodington auziră că Dawn se încurcase cu Lucky Fry.

— Oare ce Dumnezeu o fi găsit la piticul ăla scârbos, sadic şi psihopat, îl întrebase Bando pe colegul său. Îl considerase întotdeauna pe Lucky Fry opusul tipului prezentabil de pe reclama de bere.

Apoi aflase de la cei din brigada de moravuri că Dawn agăţa clienţi pe Michigan Avenue. Se zvonea că bărbaţii stau la rând pentru ea.

Bando o arestă din nou în noiembrie. De data asta nu mai scoase nicio lacrimă.

Acum, ducând-o la închisoare, nu-i mai păsa ce-o să se întâmple cu ea. Ştia că ori vorbeşti cu Dawn, ori unui perete, era acelaşi lucru. Era total diferită de vorbăreaţa Cheryl Krizanovic, fostul cal de bătaie al lui Fry. „Dawn Spens arată ca o fantomă”, gândi el. Bando îşi aminti privirea de gheaţă a lui Fry din ziua în care îl arestase la Homewood.

— Dawn Spens şi Lucky Fry se potrivesc unul cu celălalt, spuse el mai târziu. Amândoi păreau să aibă sânge rece şi niciun pic de suflet. Ceva le lipsea. El era necioplit, dar ei prea puţin îi păsa. Se completau perfect unul pe altul. Formau împreună o a treia personalitate, distinctă.

Când doctorul Al Miller se duse în vizită la Homewood şi află că Dawn era închisă, îi spuse lui John Fry că n-are bani să-i trimită pentru cauţiune. Va fi nevoită să-şi petreacă sfârşitul de săptămână acolo, aşteptând până luni dimineaţă să se deschidă tribunalul.

Şi oricum, ce căuta în închisoare? Parcă a fost vorba să nu mai facă trotuarul, spuse Al. John încercă să-i explice felul în care lucra poliţistul japonez.

— Bando e spaima târfelor, omule, zise John.

Al se îndreptă nervos, cu mersul lui legănat, spre

Buickul său şi porni în viteză.

A doua zi după-amiază, tăticul de zahăr al lui Dawn trecu în vizită pe la Comandamentul general al Poliţiei. Clădirea de pe Beaubien nr. 1300 nu se schimbase prea mult de când fusese construită, în agitata perioadă a anilor ’20. Kojak s-ar fi simţit că la el acasă în această clădire. Era la fel de greu de pătruns în închisoarea de la etajul al optulea, ca şi în aproape toate celelalte puşcării. Prizonierul şi vizitatorul vorbeau prin telefon, privindu-se printr-o ferestruică cu geam securit. Accesul era permis doar avocaţilor, rudelor apropiate şi personalului medical. În nopţile mai libere, poliţiştii de serviciu la primul etaj erau mai îngăduitori.

Doctorul Miller n-avu nevoie să-şi folosească legitimaţia de medic pentru a i se permite vizita. La biroul secţiei, un ofiţer de poliţie notă în registru numele pe care doctorul i-l dădu. Poliţistul îi înmână permisul de trecere şi-i spuse să ia liftul ca să ajungă la celula lui Dawn.

Pe permis scrisese: „Alan Canty, un prieten”.

Capitolul 36

Individul cu tulburări psihice latente se autoconvinge pur şi simplu că numai propria sa gândire este valabilă. În felul acesta ei îşi facilitează apariţia primelor semne ale bolii mintale, nu din cauza comportamentului celorlalţi, ci mai degrabă din cauza propriilor lui reacţii faţă de comportamentul lor şi a felului în care şi-a impus să le trăiască.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi psihoterapie.

Claxonatul insistent ce se auzea de afară îi trezi din somn pe John Fry şi Dawn Spens. Era în dimineaţa de 8 aprilie: o duminică. Dawn se târî până la fereastră.

— La naiba. Este Al.

— Să-l ia dracu’, bălmăji John. Nu mă scol.

Următoarea serie de sunete stridente scoase de Buick, îl făcu pe John să se ridice din pat. Abia apoi îşi dădu seama ce zi era.

— Deci, nici măcar n-am timp să mă trezesc ca lumea, mormăi el. Ce dracu' s-a întâmplat cu acel „niciodată duminică?"

John îşi trase hainele pe el şi coborî cu paşi mărunţi scările ca să-i deschidă uşa clientului. Dawn se agita prin casă încercând să facă un pic de ordine. Cei doi bărbaţi se întâlniră în prag, apoi John se îndreptă spre apartamentul unui prieten

— Nu, John. Vreau să vorbim, spuse Al.

Dawn se duse la bucătărie să încălzească cafeaua specială a lui Al. Inspectă o geantă şi găsi sucurile şi ciocolatele obişnuite, aduse de el pentru gustarea de duminică. John stătea ta un capăt al canapelei, Al la celălalt şi aşteptau cafelele.

— John, începu el. Ştiu că tu şi Dawn sunteţi prieteni intimi.

— Cine, eu? Ce spui?

— Hai să încetăm jocul ăsta, John. M-am prins.

Discutară doar câteva minute. Dawn zăbovea intenţionat în bucătărie cu pregătirea trataţiei.

Al spuse că începuse să aibă sentimente profunde fată de Dawn.

— Bine, şi ce vrei să spui *cu asta*? întrebă John.

— Câţi bani vrei ca să dispari din viaţa ei?

John îi declară că nu e genul de om care părăseşte pur şi simplu o femeie pentru bani. Va trebui să se mai gândească. N-avea să fie nici uşor, nici ieftin să se stabilească în altă parte.

— Şi pe lângă asta, fata înseamă foarte mult şi pentru mine, spuse el. Cum ţi-am mai zis, trebuie să mă mai gândesc.

Al era gata să încheie târgul pe loc, chiar acolo, numai John Fry n-avea nici cea mai mică intenţie să-l lase pe tip să-i înmâneze o sumă mare de bani. El considera că fusese o aventură destul de riscantă aceea de a-i procura droguri lui Dawn când fusese în spital. Îl cunoştea prea puţin pe doctorul Al Miller, iar ceea ce ştia despre el n-avea sens. Al era prea distins ca să fie un client de clasă mijlocie în căutare de senzaţii tari în Cass Corridor şi prea nătâng pentru un poliţist deghizat. Iar în afară de asta, ceva îl uimea în legătură cu propunerea pe care i-o făcuse de-a dreptul.

John se hotărî să-l lase pe Al să facă următoarea mişcare prin intermediul lui Dawn, laşi din apartament şi o lăsă în compania sucului, ciocolatelor şi a tăticului ei de zahăr. La întoarcere, discutară propunerea clientului

— Ce dracului se petrece aici? Cine se crede venind la mine cu o astfel de ofertă? întrebă John

— Aşa e el, răspunse Dawn. Vrea să dispari din viaţa mea.

— Asta vrei şi tu?

— Nu-i nevoie să mă pui la încercare, John. Credeam că mă cunoşti mai bine.

Dar asta nu însemna, adăugase Fry, că trebuie să scape o asemenea ocazie.

— Am putea să-l stoarcem de bani? întrebă ea.

— Dacă asta vrea, se aranjează.

Amândoi gândeau acum la fel în privinţa asta.

Negocierile avură loc în săptămâna următoare, iar Dawn transmitea ofertele de la unul la celălalt. Prima oară, Al oferi două mii de dolari şi un bilet spre o destinaţie aleasă de John.

— Nu-mi venea să cred, îi spuse ea lui John. Totul a mers atât de uşor.

— Dar eu n-am să mă agăţ de prima ofertă, zise John.

Ştia că-l poate face pe Al să dea mai mult. Îi propuse zece mii de dolari şi un bilet de avion. Pe la mijlocul săptămânii se părea că încheiaseră târgul.

— Spune-i că vreau cinici mii de dolari şi n-o să mă mai văd cu tine niciodată, zise John.

Al înghiţi momeala. Rămase ca biletul de avion să i-l cumpere când John avea să se hotărască unde voia să plece. Al spuse că vineri îi va face plata în bani gheaţă. Între timp, Lucky Fry îşi pusese la punct planurile.

Niciunul dintre ele însă nu includea un drum la aeroport.

Capitolul 37

Pacientul ale cărui tulburări mintale au ajuns ia proporţii psihotice (nebunie) nu mai este în contact cu lumea exterioară. Aceşti pacienţi au suferit o cădere nervoasă totală... Există tehnici specifice de tratare a psihopaţilor, dar acestea nu pot fi duse ia îndeplinire decât *într-un spital.*

W. ALAN CANTY

Recomandări şi psihoterapie.

Jan luase prânzul cu un vecin şi tocmai intra pe uşă când femeia care făcea curat în casă îi puse un bilet în mână: „Sun-o de urgent pe soacra dumitale!”. Când răspunse la telefon, Gladys Canty avea vocea întretăiată de sughiţuri.

— Jannie, s-a întâmplat ceva cu Al. Nu ştiu ce. Nu scoate un cuvânt. Rosteşte doar numele tău. Jannie, sunt sigură că s-a întâmplat ceva groaznic.

Era joi, 12 aprilie, ziua în care doctorul Al Miller trebuia să facă rost de cei cinci mii de dolari.

Jan îl sună de nenumărate ori pe Al la Fisher Building. De fiecare dată cineva ridica receptorul fără să vorbească.

— Al? Al? Al? Tu eşti?

De fiecare dată urma aceeaşi tăcere.

Se urcă în maşina ei nouă, Thunderbird, şi începu să-i folosească toate cele cinci viteze. Îngrijorarea ei creştea pe măsură ce Fordul turbo prindea o viteză tot mai mare pe autostradă. Până la urmă, turnul auriu al clădirii Fisher se contură la orizont. Spera că soacra ei exagerase. „Sper că şi eu exagerez”, gândi ea.

Dar speranţa nu i se împlini când ajunse în cabinetul soţului său. Ceva extrem de grav se întâmplase. Doi pacienţi erau în sala de aşteptare. Aşa ceva nu se mai pomenise. Exista o uşă separată de ieşire din camera de consultaţii, aşa încât bolnavii să nu aibă ocazia de a se întâlni.

Pacienţii o priviră întrebător. Trecu grăbită pe lângă ei, îndreptându-se direct spre cabinetul lui Al. Acolo îl găsi pe soţul său.

Rămase perplexă. Nicio urmă de acel bărbat liniştit şi raţional care plecase la serviciu de dimineaţă. Al era cufundat în scaunul lui mare şi aproape ca atingea peretele cu capul. Faţa lui exprima teroarea. Corpul îi era împietrit. Jan Canty nu văzuse în viaţa ei, nici la clinica universităţii, o faţă mai înspăimântată ca aceea.

— Al, iubitule. *Ce s-a întâmplat*?

N-o auzea. Al Canty părea să vadă cu ochii minţii un lucru îngrozitor, de parcă cineva era gata să-i taie capul.

— Al… Al, spuse ea. Al…

Nu scoase niciun” sunet. Buzele i se mişcau, dar nu scotea niciun cuvânt. Lângă scaun era o hârtie pe care mâzgălise ceva. Jan o ridică şi o citi. Dar nu pricepu nimic atunci.

„Pacienţii”, gândi ea. Încercă să se calmeze puţin şi alergă în sala de aşteptare.

— Vă rog să mă scuzaţi. S-a întâmplat ceva şi Al are nevoie de ajutor.

Se ridicară în picioare. Doreau să-şi ofere ajutorul.

— Nu, vă rog, le spuse ea, vă rog să plecaţi, totul e în ordine. Voi lua legătura cu dumneavoastră cât de curând voi putea.

Se întoarse în grabă la Al. Era rece şi transpira abundent. Prin mintea ei de doctor treceau nenumărate cursuri universitare şi miile de pagini citite. *Stare de şoc. Nu. Atac de insulină. Nu. Stai un pic, e vorba de Al.*

Jan Canty începu să plângă. Mintea i se blocase, ca un computer care încerca să afişeze două programe diferite în acelaşi timp. Gândea ca un psiholog, dar simţea ca o soţie.

Apoi, dintr-odată, îşi dădu seama. *Căderea psihică.* „Dumnezeule, soţul meu a suferit o cădere psihică. Programul său încărcat, cafeaua, nopţile albe, munca în închisoare, toate acestea s-au adunat şi Al nu a mai rezistat”.

Jan trebuia să-l ajute. Al avea nevoie de ajutor, de o internare şi, socotind după halul în care arăta, era necesar chiar în acel moment. Universitatea din Michigan, îl va duce la spitalul universităţii.

Acum că ştia ce are de făcut, se mai linişti. Începu să-i vorbească lui Al cu o voce calmă, raţională, aşa cum învăţase la Center Crisis Center că trebuie să procedeze în cazuri de criză. Îl luă uşor de braţ, îl scoase din cabinet şi-l duse în garajul unde era parcată maşina. Avea să-l ducă mai întâi la doctorul Rutledge. El avea relaţii la Spitalul universităţii şi era un om de încredere.

Zece minute mai târziu, în cabinetul doctorului, starea lui Al păru să se stabilizeze, dar era extrem de închis în sine. Răspunsurile lui se limitau la o mişcare din cap. Chiar şi Jan se simţea ceva mai sigură în compania terapistului care îi supraveghease studiile timp de trei ani de zile. Încercară împreună să-i reţină un pat în spital, dar

secţia de psihiatrie era plină. Abia în ziua următoare îl internară, în secţia de urgenţe a spitalului. Jan decise că poate face faţă situaţiei în următoarele douăzeci şi patru de ore. „La urma urmelor, îşi spuse, sunt medic psiholog”. Al nu-i făcu dificultăţi când se întoarseră acasă. Era supus şi blând. Făcea tot ce-i spunea. Din când în când încerca să se comporte normal. Râdea la glumele ei, dar Jan observa că nu pricepe niciun cuvânt. Când servi cina, el mâncă automat şi ea îşi dădu seama că n-are poftă de mâncare. Uneori teroarea îi revenea.

Ştia că aşa se manifestă o cădere psihică. Simptomele lui Al erau întocmai celor enumerate în cărţi: pierderea contactului cu realitatea – timpuri, locuri, date, friguri, nume. Pentru o scurtă perioadă pacientul îşi mai reveni. Jan îl băgă în pat. Se întinse şi ea, dar nu adormi.

A doua zi dimineaţă, Jan se hotărî că are şi ea nevoie de ajutor. O sună pe cea mai bună prietenă a ei, Celia Muir. Se cunoşteau de douăzeci de ani. Ces, cum îi spunea Jan, şi soţul ei, John, erau singurul cuplu cu care Ai ar fi ieşit la un restaurant. Ştia că Atât simpatiza pe John.

John Muir se oferi să-i ducă pe toţi cu maşina la Ann Arbor ca să-l interneze pe Al. Se întâlniră în locuinţa prietenilor săi din suburbiile din vest ale oraşului. Al fusese tăcut toată ziua. Dar când ajunseră la casa familiei Muir, coborî din maşină şi se sprijini de uşa garajului. Avea din nou privirea aceea îngrozită.

Când plecară de acolo era aproape seară şi ploua.

Al stătea în faţă lângă John. Tot drumul, Jan îl auzi mormăind. Printre fraze încâlcite, mai distinse câteva cuvinte: „Sunt implicat până peste cap” şi mai târziu „Cass Corridor”.

Stătea cu umerii aplecaţi. Când maşina luă o curbă, el tresări puternic. „Cât e de înspăimântat”, gândi Jan.

— Te simţi bine, Al? îl întrebă John cu o voce caldă.

Ţi-e frig?

John îl bătu cu mâna pe picior

— O să mă fac bine? începu Al.

— Bineînţeles, iubitule, spuse Jan.

— O să mă fac bine? *O să mă fac bine*? O să fiu un băiat rău? *Sunt un băiat rău*. O să mă fac bine? Am fost rău. Am fost rău. Sunt un băiat rău.

„Ce vrea să spună?” se întrebă ea. Voia să ajungă cât mai repede la spital.

Apoi i se păru că-l aude plângând. Umerii lui se aplecară şi mai tare, de parcă încercau să-i atingă pieptul.

— Mă mai iubeşti, Jan?

— Desigur, iubitule.

— Mă mai iubeşti, Jan? Mă mai iubeşti, Jan? Eşti atât de bună. Eşti atât de bună cu mine, Jan. N-ai făcut niciodată nimic rău. Eu sunt atât de rău. Sunt atât de rău. O să mă fac bine

— Al, bineînţeles că te iubesc. Ştii bine că te iubesc.

Continuă aşa tot drumul. Al părea să se simtă bine sprijinindu-se de John, care adesea îl bătea cu mâna pe picior. „Soţul prietenei sale era un om atât de serios şi de apropiat”, gândi Jan. Era bucuroasă că-i chemase.

Când ajunseră în sala de urgenţă, Al se ghemui sub luminile fluorescente. Nu voia să privească pe nimeni în ochi. Se aşeză şi tremura. Era rece.

Aşteptarea se prelungi. În cele din urmă, Al începu să plângă. Doctorii şi asistentele erau ocupaţi cu un caz de accident de maşină. Un copil cu mâna zdrobită plângea. Un bărbat cu piciorul rupt intră şchiopătând pe uşă.

La început Jan crezu că aceste urgenţe îl indispuneau pe soţul ei. Apoi îşi dădu seama şi gândi: „M-am amăgit crezând că în spital i se vor administra pur şi simplu tratamente psihopatice, iar după douăzeci şi patru de ore îi va da drumul. Dar n-o să fie chiar aşa de simplu”.

După cum nici internarea n-a fost simplă. Până la urmă au fost conduşi toţi patru într-o cameră de consultaţii cu fereastră. Comportamentul lui Al devenea tot mai ciudat. La un moment dat începu să mărşăluiască prin încăpere, drept şi cu mâinile legănându-i-se mecanic. Dat tot timpul se plimba cu umerii aplecaţi. Întindea mâinile ca un copil de patru ani care cercetează o cameră plină cu obiecte pe care nu i se dă voie să le atingă.

Jan dori ca prietenii ei să-i fie alături în timpul internării, pentru că prezenţa lui John părea să-l calmeze pe Al. Intră un psihiatru şi începu să-i pună lui Jan întrebări despre criza lui Al. Ea îi răspundea cu priceperea unui diagnostician.

— Pupile dilatate, respiraţie sacadată… reacţii instabile… muţenie… Da, a fost o criză acută. N-a luat niciodată droguri.

Când văzu că psihiatru îşi nota în grabă răspunsurile ei, parcă nu mai putu să vorbească. „Dumnezeule, mă port iar ca la o consultaţie. E vorba de soţul meu, nu de un pacient". Şi soţul ei plângea din nou. „La naiba, ce eşti tu, Jann Lucille Canty – psiholog sau soţia lui?"

Se întoarse spre Al şi-l linişti. Vocea psihiatrei deveni distantă. Îi era greu să se concentreze asupra întrebărilor lui. Un singur cuvânt îi tot venea în minte.

— Îl obsedează ceva. N-am văzut niciodată un om atât de *preocupat ţie* ceva.

Când consultaţia se sfârşi, cei patru rămaseră singuri. Afară se întunecase de-a binelea şi ploua cu putere. Ploaia torenţială bătea în geam cu atâta zgomot încât se uită să vadă dacă nu era grindină.

Observa lumini strălucitoare afară, culori oscilante care cădeau din cerul negru. Era una roşie care semăna cu girofarul unei ambulanţe. Urmă un sunet vibrant, de parcă o pasăre uriaşă dădea din aripi deasupra spitalului.

Zgomotul acela. Era un elicopter, îşi dădu ea seama. Pista era afară, chiar în dreptul ferestrei.

— N-am ştiut niciodată că aici este, spuse Jan întorcându-se spre prietenii ei.

Al plânse încet. Acum izbucni într-un plâns cu sughiţuri. Nu-l mai văzuse niciodată în halul ăsta. Îşi scoase ochelarii. Începu să-şi frece faţa cu palmele, de parcă voia să-şi cureţe pielea de murdărie.

Începu să vorbească printre suspine, dar nu putu auzi decât câteva cuvinte. Celia şi John aveau să-i relateze mai târziu ce auziseră. Vorbea din ce în ce mai tare.

— *Vin*, hohoti Al. Vin să ne ia pe toţi. Vin să-i ia pe cei slabi şi răi. Însă nu vor lua pe cei puri, cei puri ca zăpada.

Căzu în genunchi în faţa scaunului pe care stătea Jan.

— N-ar fi trebuit să-ţi fac asta, îi spuse soţiei sale. Tu eşti atât de pură, iar ei atât de răi. Am fost un băiat atât de rău. Iar tu eşti atât de pură.

„Pentru numele lui Dumnezeu, gândi Jan, ce vrea să spună?” îşi privi nedumerită prietenii. Suspinele îl înecau. Vorbea tot mai tare. Părea să fie un fel de urgenţă.

— Vor veni să-i ia pe cei slabi şi răi. *Vor veni*.

Suspinele sale se amestecau cu sunetul picăturilor de ploaie. Ploaia lovea terestra în rafale. Se mută de pe scaun la masa de examinare. Trebuia să se mişte. Nu putea sta într-un singur loc. Sau lângă el.

Al veni după ea în genunchi. Era turbat, o implora şi încerca să-i spună ceva.

— *Am fost un băiat rău, rău*, ţipă el. Lucrurile pe care le-am făcut. Aniversarea mea. *O înşelătorie*. Tu eşti atât de pură. Pură ca zăpada. *O înşelătorie*. Vor afla că Indianwood e *o înşelătorie*. Dar tu eşti atât de pură, pură ca zăpada.

Arăta ca un condamnat. Încercă să-l calmeze.

— Nu, iubitule. Nu eşti rău. Eşti confuz. Ştii bine că Indianwood nu e o înşelătorie. Eu ştiu că nu e o înşelătorie.

Am fost acolo. Eu l-am bătut la maşină, îţi aminteşti?

Începu apoi să-i mângâie trupul cu palmele de parcă ar fi fost un fel de zeu păgân.

— Am fost atât de rău… iar tu eşti atât de pură, pură ca zăpada. Pură ca zăpada…

Era o incantaţie care cerea răspuns. Mângâierile lui începură s-o sperie. Erau aproape sexuale.

— *Pură ca zăpada, pură* ca zăpada, *pură ca zăpada,* pură ca zăpada.

La naiba cu zgomotul ăla, blestemă ea. Voia să-l calmeze. Cum? Nu putea gândi. Elicopterele despicau aerul în felii. Geamul de la fereastră vibra. Simţi cum începe să-şi piardă şi ea controlul. „Dumnezeule, ce se întâmplă cu soţul meu? *Ce se întâmplă cu mine*?”

— MĂMICO, strigă Al. MĂMICO… vei avea grijă de mine? Nu mă vei părăsi niciodată. Indiferent ce va fi. Mămico, indiferent ce-am făcut. *Nu mă vei părăsi niciodată*. Nu mă părăsi, mămico. Nu mă părăsi, mămico. *Nu mă părăsi, mămico*…

Jan Canty simţi mâna Celiei Muir pe braţul său. Prietena sa o scoase din camera de consultaţii.

— Lasă-l pe John să rămână cu Al, spuse Celia.

— Ces, e atât de bolnav, începu ea să suspine. Nu ştiu ce se întâmplă cu el. Nu-l mai recunosc.

După ce rezolvase cu actele de internare, Jan şi prietenii săi îl duseră pe Al în camera lui din secţia de psihiatrie. Se întinse în pat. Nu voia să-şi scoată pantofii.

— Iubitule, vrei să ţi-i scot eu?

Al dădu din cap în semn că nu. Şi nici nu voia să fie acoperit cu pătura.

— Nu vreau să stau aici, spuse Al. Vreau doar să merg acasă.

— Ai muncit prea mult, spuse ea. Acum te poţi odihni puţin. Totul va fi bine.

Se opri şi se mai uită o dată la el. Era complet epuizat.

— Te iubesc, spuse ea. Voi fi aproape. Mă întorc mâine.

— Dumnezeule, spuse Jan Celiei şi lui John la întoarcere. Poate ar trebui să mă internez şi să-mi rezerv un pat chiar lângă Al. Sunt extenuată.

Fusese singurul moment de uşurare în acea noapte. În după-amiaza aceea, Jan plănuise să doarmă la prietena ei pe o canapea. Nu mai avea forţa să conducă până acasă. Trecuse demult de miezul nopţii…

Era într-o vineri, 13.

Capitolul 38

Celia şi John Muir stăteau întinşi în pat. Erau epuizaţi, dar nu puteau adormi şi încercau să găsească puţină ordine în dezordinea evenimentelor din acea noapte.

— Crezi că există vreun dram de adevăr în ceea ce spune? îşi întrebă John soţia.

Se gândiră din nou la vorbele incoerente spuse de Al. Bănuiau că Jan înţelesese doar fragmente. Era atât de îngrijorată, încât nu părea să înţeleagă sensul cuvintelor lui. Iar ceea ce auziseră ei era de asemenea dezlânat.

Dar în drum spre spital, John îl auzise pe Al bolborosind ceva în legătură cu o prostituată din Cass Corridor, pe care o întâlnise chiar de ziua lui. Zicea că avea nevoie de ajutorul lui.

— Are mare nevoie de mine, şoptise el. Dar nu i-am spus lui Jan. Nu i-am spus lui Jan. Nu i-am spus lui Jan.

Cei doi Muir trăseseră concluzia că aceste fapte erau cu putinţă. Când ieşiseră de curând la un restaurant mexican din partea de sud a oraşului, îl auziră pe Al Canty vorbind despre viaţa de pe străzile din Detroid. În timp ce mergeau cu noul lui Buick Regal spre restaurant, Al le

arătase câteva prostituate care făceau trotuarul, zicând.

— Înţelegi, aşa fac ele, aşa îşi agaţă clienţii. Aproape toate aceste fete sunt într-un grad avansat de toxico-dependenţă.

Dar aceste subiecte neobişnuite nu reprezentau pentru Al un domeniu necercetat. Deseori îi uimea cu povestiri despre pacienţi şi despre munca tatălui său cu criminalii de prin tribunale. Memoria lui prodigioasă reţinea orice detaliu. Era una din calităţile cu care îi distra pe cei din jur.

Celia şi John se simţeau ca în faţa unei dileme din romanele scrise de Ann Landers. Cum să-i spui celei mai bune prietene că, la cincizeci de ani, soţul ei e posibil să se culce cu o târfă, se întrebă Celia?

Întrebarea era prea grea ca să poată medita asupra ei la acea oră. Iar Jan avea nevoie de stabilitate, nu de mister. Pe la ora trei dimineaţa, John intră în bucătărie şi o găsi pe Jan acolo, complet trează, stând la masă şi alcătuind o listă. Aşa e Jan, spuse John mai târziu, organizată şi ordonată. Era modul în care făcea ea faţă greutăţilor. Poate că Celia putea să-i vorbească lui Jan cândva şi despre târfă.

Dar aveau să treacă multe săptămâni până ca Celia Muir să fie în stare să-şi scoată din minte imaginea lui Ai în acea cameră de consultaţie.

— Dumnezeule, John, ai văzut în ce hal arăta? îl întrebă Celia.

— Se purta ca un handicapat mental, repetând aceleaşi lucruri la nesfârşit, zise John. Ştii că, după ce aţi ieşit voi două, i-am spus că-l iubesc. Se vedea că e disperat şi înspăimântat. Am vrut să-i ofer un sprijin, l-am spus: „Al, ştii că ţin într-adevăr la tine”. Vorbele mele parcă l-au calmat.

Câteva zile mai târziu, Celia Muir ridică receptorul şi

i se tăie răsuflarea.

— O caut pe Jan, spuse Al. Vin acasă. Mâine ies de aici. O caut pe Jan.

Îi spuse lui Al că Jan plecase deja şi apoi încercă să pună capăt convorbirii cu blândeţe. Se gândi: „Şi dacă vine aici s-o caute? Ce mă fac? N-o să mai suport să-l văd în halul ăla”.

Celia Muir era speriată. Nu ştia la ce să se aştepte din partea lui Al. *Asta era problema*. De asta fusese atât de tulburată de felul în care arăta în camera de aşteptare şi la telefon. Al Canty nu mai avea control asupra lui însuşi, iar ea nu-l recunoştea în această postură.

Într-o noapte, Celia şi John discutară foarte mult despre acest lucru. Erau convinşi că ajunseseră să-l cunoască destul de bine de-a lungul anilor, cel puţin în măsura în care Al Canty *se lăsa cunoscut*. Fusese întotdeauna atât de distant, analizând totul cu un ochi critic. John îşi aminti că avusese cu Al destule conversaţii lungi, dar că niciodată nu aflase mare lucru despre el:

— Era atât de controlat şi prudent cu tot ce spunea. De fapt, n-am simţit niciodată că-l cunosc în profunzime.

Al nu se simţea niciodată în largul lui când îi vizita împreună cu Jan. Stăteau doar cinci minute în sufragerie, iar apoi spunea: „Ei bine, unde mergem?”

Uneori Celia şi John credeau că acest lucru se întâmpla din cauză că stilurile lor de viaţă erau atât de diferite. Prietenia dintre Celia şi Jan rămăsese statornică, deşi o porniseră în viaţă pe drumuri deosebite. Jan alesese o carieră, în timp ce Celia se dedicase muncii în gospodărie. Ea şi John aveau o casă în stil colonial, două fete şi plănuiau să adopte al treilea copil. Pe cele două femei nu le deranjau deosebirile dintre vieţile lor

— Vin la tine pentru zgomot, spunea Jan. Îmi place foarte mult. Iar tu vii la mine să cauţi liniştea. Ar trebui să

schimbăm locurile pentru un timp.

Dar nu pentru mai mult timp de câteva ore, gândi Celia. Prefera să frământe aluatul şi să facă prăjiturele pentru copiii ei. Celia şi John se considerau destul de Independenţi, dar în acelaşi timp *depindeau* unul de celălalt.

— Când unul din noi e la pământ, celălalt îl ridică, spunea Celia.

Uneori domnea un calm desăvârşit, alteori aveau necazuri, dar eşecurile şi realizările lor erau întotdeauna echilibrate.

Jan şi Al nu păreau să fie atât de uniţi la bine şi la rău, căzuseră de acord John şi Celia. Ei nu se certau niciodată. Aveau doar *dezacorduri* pe *diverse teme*. Vieţile lor erau în mod, evident separate. Fiecare cu maşina şi cu programul lui. Ea plănuia să-şi înceapă cariera, el o avea pe a lui. Ştiau dinainte cât timp petreceau împreună.

— Cum te descurci cu copiii, o întrebă Jan odată. Cu stilul nostru de viaţă, noi n-am avea timp de copii.

Al se comporta ca şi cum i-ar fi plăcut copiii. De fapt, doar îi *tolera*. Al Canty dorise mereu să fie centrul atenţiei. Celia bănuia că din cauza asta nu voia să aibă copii. Cei mici îi pun în umbră pe adulţi. Considera că fusese o decizie înţeleaptă să nu aibă copii.

Cu toate acestea, John Muir se întreba dacă această hotărâre fusese luată de Jan. Vedea că schimbarea părerii ei în această privinţă era un exemplu clasic al felului în care Al Canty îşi manevra cu delicateţe soţia. Când se căsătoriseră, Jan era încântată de gândul că într-o bună zi va fi mamă. Al spusese că n-are nimic împotrivă, dar John bănui că sufletul lui era în altă parte.

Apoi Jan începuse să se întrebe dacă voia într-adevăr copii. John n-avea nicio îndoială că Al îi băga în cap în mod inteligent alte idei, menţionând că era mai importantă

cariera ei. Copiii nu se potriveau stilului lor de viaţă. Va trebui să facă sacrificii.

Al nu fusese nevoit niciodată să spună răspicat că nu vrea copii. Până la urmă, *Jan* fusese aceea care nu-i mai dorea şi tot ea îl îndemnase pe Al să se opereze de vasectomie[12].

— Iisuse, cum te-ai schimbat în privinţa asta, comentă

John într-o seară.

— Nu, spuse Jan, n-am dorit niciodată cu adevărat să am copii.

Lui Al Canty, considerau Celia şi John, îi plăcea controlul. Văzuseră o primă confirmare a acestui lucru în acea iarnă, când Jan şi Al nu căzuseră de acord în privinţa locului în care să-şi parcheze ea noua maşină. Al avea garajul cu cinci locuri, dar ea era nevoită să-şi ţină maşina pe alee. Al susţinea că are nevoie de spaţiu în garaj şi îi sugerase:

— Dacă ai nevoie de garaj, poţi să-ţi duci maşina în al mamei.

Asta însemna la o distanţă de şase kilometri.

— Ces, i-am spus: Şi ce să fac, Al? Să vin pe jos de acolo prin zăpadă?

Pe John îl ului faptul că se certau pentru un loc de parcare. Dar ştia că lui Al nu-i plăcea să fie contrazis. Toate lucrurile pe care le avea Al trebuiau să fie *cele mai bune*: casă, maşina, cafeaua, adresa cabinetului, totul. Nu pentru că era materialist. Pentru Al era mai important acest superlativ decât posedarea lucrului însuşi.

„Calitatea” – încă unul din cuvintele sale preferate. „Cina aceea a fost *de calitate*

Când ieşeau undeva împreună, Al îi manevra pe toţi.

---

12 Vasectomie – operaţie chirurgicală constând în tăierea şi scoaterea parţială sau totală a canalelor deferente.

Până la urmă se duceau la filmul ales de el, cinau la restaurantul ales de el. Preferau să cedeze în favoarea programului făcut de el, decât să-l vadă bosumflat. Al prefera localurile în care era cunoscut, unde i se acorda o atenţie specială. Când mergeau într-un restaurant nou, făcea de fiecare dată un efort vizibil să cucerească chelneriţa.

— Şi cum *te cheamă*? întreba el. *Ai* o costumaţie foarte drăguţă. Sunt sigur că eşti o Chelneriţă foarte pricepută.

Dacă fata înghiţea aceste gogoşi, Al era foarte încântat de restaurant. Dacă nu, ceea ce se întâmpla adesea, Al se plângea toată seara că locul respectiv nu corespundea standardelor sale.

De fapt, mai peste tot, Al se aştepta să fie servit. Venea la ei acasă de ani de zile, dar tot mai insista să i se aducă la nas cafeaua, după ce se aşeza pe scaun.

— Oh, Celia, vrei, te rog, să-mi mai aduci nişte cafea?

Apoi o asalta cu complimente.

Celia, eşti o mamă minunată, îi spunea el.

În momentul acela îşi dădu seama că ţinta lui era încă o ceaşcă de cafea.

Rareori Al făcea o muncă obişnuită. Habar n-avea de întreţinerea casei. „Mai bine plăteşti pe cineva pentru asta”, spunea el. Nu se ocupa niciodată de maşinile lui. Mai bine angajezi pe cineva.

Cu toate acestea, Al cumpăra mereu lucruri pentru garajul său.

— John cred c-o să-mi cumpăr un set de scule, zicea. Al şi John se repezeau apoi până la Sears şi le cumpărau, dar niciodată la întoarcere Al nu deschidea cutia. Avea trei la fel în garaj. Şi nu-şi termina niciodată de recondiţionat maşinile. Chiar în momentul când mai era puţin de lucru la maşină, o abandona şi se apuca de următoarea. Ideea de a

începe un lucru era mai importantă decât lucrul în sine.

La fel se întâmplase şi cu proiectul Indianwood. Pe vremea când erau încă prieteni, Jan îşi exprimase uimirea că „ghidele” angajate de Al nu păreau să facă mare lucru. Deseori Al le plătea cu ora doar ca să stea toată ziua în biroul său şi să aştepte să li se dea ceva de făcut, într-o zi, după ce Ai fusese internat în spital, Celia şi Jan discutaseră despre bolboroselile lui în privinţa programului Indianwood.

— Celia, Indianwood nu putea fi o înşelătorie pentru că eu însămi l-am bătut la maşină, susţinu Jan. Am stat de multe ori până după miezul nopţii ca să lucreze la el.

— Poate că l-a copiat după cineva, presupuse Celia.

— Imposibil. Totul e scos din mintea lui. N-are o memorie *atât* de bună. Probabil că era foarte tulburat ca să spună aşa ceva.

Celia ştia că Jan avea multă încredere în soţul ei. Şi cum ar fi putut să nu aibă? Cel puţin în aparenţa, părea s-o pună mereu mai presus de orice. Jan fusese întotdeauna eleva minune a lui Al, reflecta Celia şi bănuia că tot aşa o dorea şi în continuare. Celiei nu-i veni să creadă într-o zi, când află că tot Jan îi bate lucrările la maşină, noaptea. Era aceeaşi slujbă pentru care o angajase în urmă cu zece ani. „De ce să-i facă un doctor în psihologie munca lui de secretariat?” se întrebă ea.

Dar Celia ştia că Jan e o persoană bună la suflet şi căreia îi plăcea să se dedice. I se devotase şi lui Ai în întregime.

Celia şi John se gândiră că probabil Jan vede ce se află sub masca lui Al. Şi în ciuda egoismului soţului ei, chiar şi familia Muir se ataşase de psihologul excentric. John bănuia că Al se simţea pur şi simplu un inadaptat când erau mai mulţi oameni în jurul lui. Spunea mereu aceleaşi cuvinte superficiale.

— Ce faci, Al? îl întrebă John, salutându-l.

— Bine. *Chiar* bine. Dar tu?

— Bine, Al.

— Se vede că faci bine. Arăţi bine. Se vede că faci foarte bine.

Era ca şi când Al nu ştia să spună altceva, fără să rişte o destăinuire emoţională. Dar familia Muir simţi că înăuntrul lui se ascunde un om bun. Îl îmbărbătase de multe ori pe John când îşi schimbase slujba de la vopsitor de maşini la agent de bursă. Într-un an de Crăciun se pomeniseră cu el în faţa uşii aducând un brad.

Era şi foarte copilăros. Al îşi petrecuse o după-amiază întreagă ca să se joace cu fetiţa lor. Halloween[13]-ul era mai important. Decât Crăciunul. Aşeza de fiecare dată şase dovleci în faţa uşii lor, după cum era obiceiul. Îi făcea o mare plăcere să spună poveşti cu stafii şi crime, în nopţile ploioase sau în timpul plimbărilor spre lacul St. Clair.

— Măcar de nu s-ar forţa atât de mult, spuse Celia. Pentru că nu păcăleşte pe nimeni.

— De fapt, adăugă John, îi este mai uşor să se poarte în felul ăsta.

Cei doi Muir erau îngrijoraţi de starea lui. În timpul câtorva vizite pe care i le făcuseră la spital în următoarele săptămâni, observară că fusese nevoit să facă lucruri pe care nu le mai făcuse vreodată. Trebuia să-şi împăturească lenjeria, să-şi facă patul, să joace fotbal pentru înviorare.

Al părea furios din cauza acestei situaţii.

— Un psiholog tratau. de psihiatrii, spuse John mai târziu. Şi fără îndoială că Al nu-i consideră nici pe departe la fel de talentaţi ca el.

Celia şi John Muir găsiră că această criză a lui Al

---

13 Halloween - (scoţ.) ajunul zilei de 1 noiembrie.
Hallowmas - Sărbătoarea tuturor Sfinţilor (1 noiembrie).

Canty era stânjenitoare. Cel puţin ei se simţeau stânjeniţi pentru el.

Capitolul 39

Jan Canty luă din locuinţa prietenilor săi o periuţă de dinţi şi nişte haine de-ale lui John care-i puteau veni lui Al, întorcându-se direct la spital.

— Uite nişte lucruri de la John, zise Jan.

Al stătea pe marginea patului. La început i se păru că arată mai bine.

— Asta-i cămaşa *lui*? întrebă Al. Asta-i cămaşa *lui John*?

O mângâie de parcă ar fi aşteptat o viaţă întreagă s-o aibă. După aceea şi-o puse pe el, direct peste halatul de baie.

— Asta-i cămaşa *lui John*? Asta-i cămaşa *lui John*? Purtase aproape două săptămâni cămaşa lui John, uneori chiar la duş, împreună cu celelalte haine. Jan avea să-l viziteze şi să-l găsească ud din cap până-n picioare. Nu se putea spăla destul de bine.

— Încep să fiu mai curat, avea el să-i spună.

La o altă vizită arătă spre camera unui pacient mai bătrân şi-i spuse:

— Tatăl meu, Jan. Tatăl meu e acolo înăuntru.

— Cred că Al e mult mai bolnav decât am crezut, recunoscu Jan mai târziu faţă de Celia.

Psihiatrii de la Universitate îi spuseră lui Jan Canty că soţul ei are nevoie de tratament pe termen lung. Presupuneau că aceste crize acute ale comportamentului său bizar se datorau faptului că luase medicamente ce-i cauzaseră pierderea judecăţii.

„Era normal”, îşi zise Jan. Părea o evoluţie clinică tipică pentru o persoană de vârsta lui, care nu mai fusese niciodată spitalizată. Psihiatrii o întrebaseră în repetate rânduri.

— Sunteţi sigură că n-a mai avut şi altă criză de acest gen? E foarte ciudat să i se întâmple aşa ceva pentru prima dată la vârsta asta.

„Da, ştiu”, răspunse ea în gând, dar era sigură că nu mai avusese. Cu siguranţă că Al i-ar fi spus dacă acest lucru s-ar mai fi întâmplat. O întrebase chiar şi pe Gladys Canty. Mama lui era sigură. Nu, nimic asemănător nu mai păţise Buster al ei vreodată.

Dar Jan nu fusese surprinsă când testul de depistare a anumitor medicamente ieşise negativ. Era mai convinsă ca niciodată că extenuarea era cauza. Şi putea înţelege de ce.

Când se întoarse de la Fisher Building era dărâmată, începea să-şi dea seama că nu ştia aproape nimic despre practica lui şi banii care le trebuiau ca să ducă acel stil de viaţă. Era nevoie să se ocupe de aceste două probleme, în câteva săptămâni Al putea pierde totul. Erau necesare zile întregi pentru a lua legătura cu pacienţii. Agenda lui cu programări era imposibil de descifrat. Notarea numerelor de telefon ale pacienţilor era făcută după un sistem complicat, care ar fi trebuit adus la zi de multă vreme. Când pacienţii o întrebau de el, le spunea că e în spital pentru extenuare.

Hârtiile lui erau într-o stare şi mai proastă. Pe masa de şedinţe dintr-una din încăperile cabinetului său erau învălmăşite publicaţii de specialitate, corespondenţă nedesfăcută, liste de cumpărături şi multe alte lucruri inutile.

Se întrebă cum poate cineva să se descurce într-o asemenea dezordine?

La început ezitase să-i deschidă scrisorile. Respecta intimitatea lui Al, aşa cum şi el o respectase întotdeauna pe a ei. Dar apoi, când află că avea să stea în spital mai mult de o săptămână, trebuia să facă ceva. Se gândi că

Cineva trebuia să achite notele de plată.

Era un morman. Aranjând plicurile, unul dintre ele îi atrase atenţia în mod deosebit. Era pentru poliţa de asigurare a sănătăţii. Îl deschise. Aveau de plătit o restanţă de cinci sute şaptezeci şi şase dolari. „Dumnezeule, se îngrijoră, Al e în spital şi o să-i anuleze poliţa”.

Mai deschise câteva plicuri. Erau în urmă cu plata chiriei pentru cabinet, lumina şi telefonul. Acestea trebuiau plătite acum, îşi zise ea. Dar cum? Nu mai existau bani în contul lui Al, iar în al ei doar câţiva dolari. Nu găsi niciun cont cu economii. Nici nu era sigură dacă el avea vreunul de acest fel.

Jan se putea duce doar într-un singur loc, deşi ideea. De a apela la mama lui Al i se părea umilitoare. Dar până la urmă fusese nevoită să se ducă la ea de trei ori în luna aprilie. În afară de banii pe care-i obţinea în urma consultaţiilor, Al nu mai avea nimic.

Gladys Canty completă cecurile în valoare de şase mii de dolari ca să plătească datoriile din luna aceea. Dar Jan nu era sigură nici acum că bugetul cabinetului şi al gospodăriei se va echilibra. Mai erau încă foarte multe restanţe. Din hârtiile lui Al nu reieşea exact câte datorii aveau.

„Situaţia trebuie să se schimbe”, îşi spuse în sinea ei. Nu ştia pe cine să fie mai furioasă – pe Al, pentru că n-o ţinuse la curent cu nimic sau pe sine însăşi că fusese atât de încrezătoare. Niciodată în viaţa ei nu fusese mai jenată ca atunci când îi ceruse acei bani lui Gladys Canty.

— După ce Ai se face bine, lucrurile trebuie să se schimbe, îi spuse ea soacrei sale. Căsnicia asta nu poate dura în asemenea condiţii.

Gladys Canty încuviinţă.

— Aşa nu se poate trăi, adăugă doamna Canty. AI Sr.

Şi cu mine posedam totul în comun şi hotărâm totul împreună.

Însă Jan Canty avea de aşteptat. Pe la sfârşitul lui aprilie, psihiatrii de la Universitatea din Michigan îi spuseră diagnosticul: o reacţie depresivă serioasă. Era adevărat, Al muncise prea mult şi de prea multă vreme, declarară ei. Stresul era unul din factori. Dar Al părea să-şi interiorizeze foarte multe sentimente.

Se întreba care erau acelea. Însă niciunul dintre terapiştii din spital nu reuşiră să-i penetreze carapacea. Diagnosticul avea sens. Ceea ce ea crezuse că e îngrijorare fusese probabil o formă de retragere în sine, un simptom serios al depresiunii.

Medicii îi sugerară tratament ambulatoriu după ieşirea din spital. Al îşi impusese dorinţele în privinţa asta. În ziua în care Jan îl găsise mut în cabinet, Al mâzgălise un nume pe o hârtiuţă: „Doctor Awes” – doctor Lorraine Awes[14].

Jan auzise acest nume de la Al. Suna ca Vrăjitorul din Oz. Vorbise foarte frumos despre ea. Îi spusese lui Jan că îl ajutase să facă faţă presiunilor, pe vremea când se pregătea să devină psiholog.

Jan mai găsise încă ceva mâzgălit pe hârtia căzută lângă birou în ziua aceea: „Mama este cel mai mare agresor pasiv”. Ştia că acest termen psihologic se referea la o persoană care-şi dădea frâu liber supărării într-un mod nonasertiv, doar printr-un comportament enervant; de exemplu întârziind în repetate rânduri la diverse întâlniri.

Ceva nu era în ordine între, mamă şi fiu, presupuse Jan. În ultimii ani simţise un oarecare conflict între ei, dar nu fusese în stare să-l depisteze, căci amândoi erau extrem de precauţi. „Indiferent ce era, cel care-l tratează pe soţul meu trebuie să ştie asta şi alte câteva lucruri în plus”,

---

14 Awes – în engleză acest cuvânt se pronunţă oz.

hotărî ea.

Jan gândea iar ca un psiholog. Decise că singurul mod în care ar putea înceta să se mai comporte aşa era să scrie la maşină tot ce observase la Al înainte şi în timpul acestui colaps.

Preocupare. Observase asta. În câteva nopţi îl găsise singur în cabinetul de acasă, arătând de parcă schiţa o nouă teză fără să se folosească de hârtie şi stilou. Era greu să-i atragi şi să-i reţii atenţia.

Insomnie. *Încetinire psihomotorie*. *Apatie*. *Lipsă de apetit*. *Lipsă de interes faţă de maşini*.

Îşi aminti şi alte lucruri. Al nu-şi revenise după moartea tatălui său. Nu-şi exteriorizase niciodată sentimentele. Nu jelise această pierdere niciodată cu adevărat.

A doua zi îi trimise lista doctorei Awes la cabinetul ei din West Bloomfield. Psihiatra vorbea încet şi, crezu ea, avea aproape şaptezeci de ani.

— M-am gândit că vă pot fi de folos cu ce mi-am notat, îi zise Jan.

Doctora Awes acceptă hârtia cu politeţe. Jan nu se aştepta la mai mult de atât. Ştia totul despre confidenţialitate. Când Al avea să iasă din spital, va fi în mâinile psihiatrei. Jan era convinsă că făcuse tot ce putuse. Poate că acum îi putea fi doar soţie.

Gladys Canty nu vorbi cu doctora Awes, ci cu unul din psihiatrii care-l tratau pe fiul ei în spital. Voia să afle informaţii despre Buster, dar se pomenii mai degrabă dând răspunsuri decât punând întrebări.

Psihiatrul voia să ştie de câtă vreme era Al deprimat şi cât de des avea astfel de stări. I se mai puseseră aceste întrebări. „Nu, răspunse ea, aşa ceva nu i s-a mai întâmplat până acum”.

Gladys Canty nu consideră destul de important să

dezvăluie ceea ce considerase cu mult timp în urmă „un caz grav de nervi”. Dar, de fapt, fiul ei mai fusese internat pentru dereglări emoţionale. Prima dată se întâmplase când Bus începea colegiul. Primise o înştiinţare de la centrul de recrutare să se prezinte la un examen medical. Se prăbuşise complet.

— Nu mă pot duce în armată, suspinase el. Pur şi simplu nu pot...

Nu reuşise să înţeleagă. Nu păruse să-l deranjeze serviciul militar când fusese într-o tabără R.O.T.C[15]., imediat după terminarea liceului. Doar că-i era dor de acasă. Păstra şi acum scrisoarea pe care i-o trimisese. Avea optsprezece ani şi începea aşa:

Dragă mămico.

Înainte de culcare m-am gândit că ar fi bine să-i scriu o scrisoare... celei mai bune prietene a mele... Viaţa cazonă nu-mi displace prea tare, dar nu e ca acasă.

Dar înştiinţarea de la centrul de recrutare îl neliniştise pe Bus atât de mult încât abia mai putea trăi. AI Sr. Îşi chemase cel mai bun prieten, psihologul James Clark Maloney. Acesta îl sfătuise pe Al Sr. Să-şi ducă fiul la Haven, un sanatoriu privat din Oakland County, iar pană atunci avea să-i găsească un psiholog excelent.

Cu toate acestea, AI Sr. Nu putuse să-l ducă la Haven. Avea programată o conferinţă în afara oraşului. Aşa că, într-o duminică după-amiază, îl duse cu maşina chiar doamna Canty. Iar luni apăruse tot ea la centrul de recrutare, explicându-le că fiul ei fusese internat în spital. Fusese declarat inapt.

O săptămână mai târziu, doctorul Maloney îl scoase de acolo şi-l dăduse în îngrijirea doctorei Awes. Se ducea la consultaţii de câteva ori pe săptămână.

15 R.O.T.C. -abr. pentru Reserve Officers 'Training Corps (Pregătirea corpului de ofiţeri în rezervă)

Pe atunci credea că terapia lui Bus n-avea să sfârşească niciodată. Îşi aminti că durase câţiva ani şi făcuse o gaură substanţială în bugetul lui Al Sr. Cabinetul doctorei Awes era situat la o distanţă de o oră, în Clarkstone. Uneori îl ducea chiar ea şi-l aştepta în maşină.

Îi rămase în memorie una din aceste călătorii. Bus ieşise din cabinet zburdând de veselie şi zâmbind cu toată gura.

— De ce zâmbeşti, Buster? îl întrebase ea.

— Ei bine, mamă, am avut o consultaţie bună, răspunsese el.

— Şi ce anume a fost atât de bun?

— Oh, i-am spus doctorei ce vrăjitoare eşti.

— Alan, *ce i-ai spus*? Sperase că glumea.

— Nu, mamă, doar ştii că n-aş spune asta.

— Atunci înseamnă că s-a întâmplat ceva care te-a făcut vesel. Chiar ai vorbit despre mine?

— Oh, sigur. Am vorbit şi despre tine şi despre tata.

Lui Gladys Canty nu-i plăcuse tot acel mister.

Mai târziu, Alan o cunoscuse pe Maggie. După ce se căsătoriră, Gladys Canty presupuse că acele consultaţii luaseră sfârşit. Cel puţin nu le mai cerea lor bani.

Crezuse că dereglările emoţionale ale fiului ei făceau parte din trecut. Bus şi Maggie îşi începură căsnicia într-o casă. Din centrul oraşului. Prima lui soţie, pe atunci profesoară la Wayne State, acoperea în aparenţă toate notele de plată. Bus era un intern foarte ocupat la institutul Merril-Palmer. Mai târziu cumpărară casa de pe Fisher Road în Grosse Pointe. Ani de zile totul părea în regulă.

Într-o zi venise la ea extrem de supărat. Maggie îl părăsea, spunea el. Nu era mulţumită de aranjamentele lor financiare. Gladys Canty ştia că prima soţie a fiului său era o femeie independentă şi nu se temea să spună lucrurilor

pe nume.

În ziua în care-l părăsise, Buster intrase din nou în panică. Suspina şi se învinovăţea. Apoi pentru o perioadă de timp devenise apatic şi ursuz. Nu putea munci. AI Sr. Se ocupase vreo câteva săptămâni şi de pacienţii lui Bus. Spusese că o vedea iar pe doctora Awes.

Divorţul continuă să-i provoace dureri, atât lui cât şi soţului ei. Bus şi Maggie fuseseră căsătoriţi nouă ani, iar fiul său trebuia să aibă un martor care să ateste că acea căsnicie nu mai putea fi salvată. Se gândise că Al Sr. Avea să îndeplinească acest rol. De fapt, simţise că soţul său era încântat la gândul că se va întoarce în tribunalul din Detroit, unde era atât de bine cunoscut.

Totuşi, cu câteva zile înaintea audierii, Bus venise la ea cu o rugăminte: l-ar putea spune tatălui său că va veni ea să depună mărturie pentru el.

— Mamă, ştiu că, dacă tata vine acolo şi o vede pe Maggie, s-ar putea să-i spună sau să facă ceva stânjenitor, îi spunea el. Mamă, noi nu vrem să se întâmple aşa ceva.

„Această rugăminte, insistase ea, va trebui s-o facă singur. Şi fiul său o făcuse, însă fără nicio tragere de inimă”.

Doamna Canty ştiuse că soţul ei era afectat, chiar dacă acesta nu-i arătase nimic fiului său. În ziua în care ea şi Bus fuseseră la tribunal, AI Sr. Zăbovise în pat până după-amiaza. Zile întregi fusese îmbufnat.

După divorţul din 1972, Bus părea că-şi găsise un nou ţel, mai ales după ce o întâlnise pe Jan. Îşi aminti când fiul său o adusese prima dată pe la ei.

— Mamă, nu-i aşa că-i frumoasă? zicea el întruna. Nu-i aşa că e foarte frumoasă?

De data asta însă, Gladys Canty nu-şi putea imagina care fusese cauza acestui colaps. Îşi aminti de doctora Awes în timp ce psihiatrul din spital îşi lungea

investigaţiile folosind expresii pe care ea le cunoştea atât de bine.

— Vom face o evaluare completă, spuse psihiatrul.

„De ce, raţionă ea, trebuie de fiecare dată să fie atât de secretaşi?”

Capitolul 40

Pe la începutul lunii mai, copacii înfloriţi din curtea spitalului Ann Arbor erau atât de încărcaţi încât se puteau scutura în orice zi. Jan Canty îi privea pe fereastră în timp ce aştepta ultimele formalităţi pentru ieşirea din spital a soţului ei.

Abia atunci îşi dădu seama. Era primăvară. Se întreba în sine de câtă vreme înfloriseră copacii? Cum de nu observasem? „E adevărat, gândi ea, n-am mai avut nevoie de palton de la o vreme”.

Fusese o lună îngrozitoare, din care ultimele săptămâni trecuseră încercând să-l convingă pe Al să rămână în spital. Pe la sfârşitul lui aprilie, nu numai că-şi revenise, dar era şi nerăbdător să se întoarcă la lucru. Dar avea nevoie de *odihnă*, îi spusese ea. La urma urmelor, munca îl doborâse. Iar Al era de acord cu asta.

Jan mai simţea că soţul ei nu dorea să discute despre depresiunea lui. Părea stânjenit. Dacă ea aducea vorba, el îşi afişa privirea aceea de băieţaş pe care i-o cunoştea atât de bine. N-o privea în ochi când avea acea expresie pe faţă. Presupunea că Al simţea c-o dezamăgise cu acel colaps.

Îşi dorea să nu mai fie atât de îngrijorat pentru ea. „Trebuie să aibă grijă de el, gândi. Se străduieşte prea mult să-mi facă pe plac”.

„Ei bine, îşi zise, dar asta trebuie să se schimbe, împreună cu alte câteva lucruri”. Avea întrebări la care aştepta răspunsuri. Era neliniştită în privinţa banilor şi a faptului că nu ştia nimic despre bugetul lor.

Dar hotărî de asemenea că nu era momentul să ridice subiectul. Părea atât de fragil. Era docil şi reţinut. Aşteptând formalităţile de ieşire din spital, observă că era uşor adus de spate. Până şi atitudinea lui era smerită.

Jan era nerăbdătoare să-l scoată din spital. Psihiatrul insistă asupra faptului că Ai să nu se întoarcă imediat la lucru. Ar trebui să evite stresul. Ea încuviinţase din toată inima. Însă îl cunoştea foarte bine pe soţul său. În timpul câtorva vizite ale ei, Al vorbise despre situaţia financiară.

— Sunt sigur că s-au strâns multe note de plată şi trebuie să le achit, spunea el. Avem nevoie de bani.

— Al, nu cred că eşti pregătit, zicea ea.

Jan îl luă de braţ când ieşiră din spital. Al respiră adânc aerul de primăvară. Apoi observară un fel de festivitate în curtea spitalului…

— Hai să mergem să vedem ce se întâmplă acolo, propuse el.

Fusese ridicat un cort mare. O mulţime de oameni se agitau prin preajma lui. Personalul medical turna cafea în ceşti şi servea prăjituri şi îngheţată pe farfurioare. Jan şi Al priviră un steag mare fixat pe latura din faţă a cortului, pe care scria „Săptămâna Recunoştinţei Pacienţilor”.

Era o atmosferă festivă, dar Jan Canty se simţea jenată vorbind cu el despre lucruri banale. Lumea părea artificială. Ei înşişi păreau artificiali. Pe de o parte Al, încercând să minimalizeze ceea ce i se întâmplase. Pe de altă parte ea, extrem de prudentă cu fiecare cuvânt pe care-l rostea şi îngrijorată că ar putea să-l indispună. Cât de mult se schimbase totul într-o iarnă!

În drum spre Detroit, Al insistase că avea să fie mulţumit cu ce o să găsească acolo. Făcuse ordine pe masa cea mare de consultaţie. Aruncase notiţele cu conferinţe la care n-avea să se ducă sau cărţi pe care n-avea să le cumpere vreodată. În felul acesta i-ar fi fost mai uşor să se

pună la zi cu problemele nerezolvate.

— Ce s-a întâmplat cu toate hârtiile mele? întrebă el.

Ea zâmbi şi-i explică noua ordine:

— Dosarul ăsta este pentru asta… dosarul ăla e pentru cealaltă…

Dar pe Atât încurca tot acest aranjament. Câteva. Minute mai târziu îl găsise stând pe scaunul mare de piele din camera de consultaţii, răsfoindu-şi agenda cu programări.

— Să nu crezi c-o să te apuci imediat de lucru, Al Canty, îi zise ea. Nu-i deloc o idee bună.

Purtară o discuţie chiar atunci şi acolo. Fuseseră amândoi de acord să-nceapă consultaţiile abia peste câteva săptămâni, dar foarte puţine şi doar în cabinetul de acasă. Avea să lucreze mai puţine ore şi să aibă mai multe vacanţe. Sâmbăta va munci şase în loc de douăsprezece ore. Şi cafeaua. Va trebui să treacă la cafea decofenizată.

— Bine, Jan, spuse Al. Nu mă voi apuca imediat de lucru.

Asta voia să audă din gura lui. Pentru un motiv sau altul Jan avea o vagă bănuială că nu vorbise prea serios.

Capitolul 41

Avocatul *Ted White* din centrul oraşului rămase surprins când Al Canty îl sunase să-l anunţe că-şi poate relua obişnuita consultaţie de la ora trei şi jumătate după-amiaza în Fisher Building., Nu-l mai văzuse pe terapist de aproape cinci săptămâni.

Dar acum nu era atât de sigur că mai voia să se ducă la acea întâlnire din 15 mai. Nu pentru că n-avea nevoie de ajutor. Pur şi simplu nu-şi dădea seama dacă această terapie îi este de vreun folos.

White avusese nevoie urgentă de tratament pentru tulburarea lui mentală. De aceea se dusese la doctorul W. Alan Canty, imediat după cele treizeci şi două de zile de

spitalizare în secţia de psihiatrie a unui spital particular din Grosse Pointe pentru depresiune.

White considera că indecizia sa de a relua terapia cu, Al Canty era un sindrom caracteristic al personalităţii sale nevrotice. La patruzeci şi cinci de ani, Ted White era vicepreşedintele uneia dintre cele mai mari bănci de stat. Însă acest titlu era impresionant doar pe cartea de vizită, nu şi în privinţa salariului. După anumite standarde, venitul său era la fel de modest ca şi adresa din Harper Woods.

Insecuritatea financiară fusese prima şi cea mai importantă cauză a bolii sale. Cu o vară în urmă, luase Marea Decizie a vieţii sale. Obţinuse un al doilea credit şi cumpărase cu cei douăzeci şi cinci de mii de dolari unul dintre cele şaptezeci şi şapte de magazine universale care formau o reţea naţională. Plănuia să mai cumpere încă două sau trei.

Dar aceste magazine se dovediră un eşec. În mai puţin de cinci luni, Ted White era falit. Când constată că dimineaţa nu se putea bărbieri fără să-nceapă să plângă, se internă în secţia de psihiatrie. Acolo mai află el că era alcoolic şi începu să participe la întâlnirile „alcoolicilor anonimi” (AA).

A doua zi după ce ieşi din spital, un prieten îi dăduse lui White un fragment dintr-o către scrisă de psihiatrul David D. Burns. Se numea *cum să te simţi bine*: *Noua terapie a stării de spirit*. Doctorul Burns scrisese despre o nouă „terapie cognitivă” eficientă, practică şi, ceea ce era cel mai important, pe termen scurt.

White îi scria doctorului Burns, la Universitatea din Pennsylvania, cerându-i o listă de specialişti în terapia cognitivă, din Detroit. Primise un singur nume: W. Alan Canty.

— Se spune că e scurtă această terapie, îi zise el lui

Canty la prima vizită, pe la începutul lui ianuarie.

— Poate dura de la trei la şase luni, răspunse Canty.

Psihologul îi spuse că i se pare inutil să iroseşti săptămână după săptămână psihanalizând conflictele părinteşti şi lacunele de educaţie din copilărie.

— Important este doar ce facem cu acest „aici” şi „acum”, spuse Canty. Şi o să rămânem în prezent.

White îi povesti despre recentul lui dezastru financiar, despre internare şi participarea la întâlnirile A.A.

— Îţi recomand să continui tratamentul de dezalcoolizare, spuse el. E bun, deşi tind să cred că se bazează prea mult pe voinţa Domnului. Prefer să cred în propria mea raţiune.

Iar terapia cognitivă se baza pe o gândire raţională, zise Canty. Adăugă că studiase sub îndrumarea doctorului Burns, dar prefera lucrările lui Albert Ellis, un alt fost profesor de-al lui.

Îi dădu lui White o listă lungă cu cărţi de citit: *Cum să te simţi bine, cum să-ţi fii tu însuţi cel mai bun prieten, Psihologia respectului de sine, Personalitatea nevrotică a timpului nostru, Conflictele noastre interioare, Mă simt vinovat când spun nu, un nou ghid pentru viaţa raţională*.

White le cumpărase pe toate, cu excepţia celei despre viaţa raţională, pe care i-o dăduse Canty.

— O citesc cel puţin o dată pe an, spuse el. Ar trebui să faci şi tu la fel de acum înainte. M-a ajutat într-adevăr să gândesc corect.

White consideră că *Nou*! *ghid pentru viaţa raţională* era o lectură interesantă pentru el. Subliniase cu un creion paragrafele şi propoziţiile pertinente. Un capitol cita din ideile unui grup numit Asociaţia Gânditorilor Raţionali, în privinţa avantajelor gândirii raţional-emotive:

Gândirea raţională are următoarele patru caracteristici: (1) Se bazează în primul rând pe un fapt

obiectiv opus opiniei subiective. (2) Dacă urmaţi acest mod de a gândi, viaţa şi integritatea corporală vă vor fi păstrate şi veţi evita bolile şi moartea prematură. (3) Dacă urmaţi acest mod de a gândi, vă veţi atinge ţelurile pe care vi le-aţi fixat în viaţă mult mai repede. (4) Dacă urmaţi acest mod de a gândi, veţi preveni orice conflicte personale sau sociale nedorite.

La consultaţii, White şi Canty începuseră să discute despre Terapia Raţională Emotivă (TRE'), înainte ca psihologul să se îmbolnăvească. La început, White bănuise că Al Canty era un psiholog obişnuit să obţină rezultate de succes. Mai târziu, terapistul îi propusese un tratament rapid pentru a se lăsa de fumat. Avea mai multe cartuşe de ţigări fără nicotină în cabinet. Îi oferise lui White unul. White încercase să fumeze câteva, dar nu putuse să suporte mirosul. Pe celelalte le fumase soţia lui şi apoi se lăsase. Dar până la urmă se apucase din nou.

Înainte ca psihologul să se interneze, pe White începuse să-l descurajeze şi terapia lui Canty. Citise că în tratamentul cognitiv terapistul avea un rol activ în aceste consultaţii. Însă nu-l văzuse pe Canty să se implice prea mult. Dacă nu-şi turna cafea după cafea în ceaşcă, răspundea la telefon. Şi cum n-avea secretară, telefonul suna încontinuu.

Deseori Canty întârzia la întâlnirile de la ora trei şi jumătate. Apărea în grabă, oferind o mulţime de scuze. Fusese reţinut de evaluările din tribunal. Lucrase în biroul procurorului. Trata o prostituată din Cass Corridor, care se afla în spital.

Ted White îşi dăduse seama de ce Canty ajunsese să facă o cădere nervoasă. Auzindu-l cum îşi fixa orele de consultaţie, White văzu că terapistul lucra de dimineaţă până seara. Nu putea înţelege de ce trebuia cineva să muncească atât de mult, mai ales când câştigă aproape o

sută de dolari pe oră.

„Ei bune, gândi White, poate că i se vor îmbunătăţi consultaţiile, mai ales că acum psihologul era odihnit”.

Când veni pe 15 mai la consultaţie, Ted White îl găsi pe psiholog în cabinet, plin de încredere şi mult mai relaxat. Canty îi spuse că avea un program mai puţin încărcat, trecuse la cafeaua decafeinizată şi „se străduia să se destindă mai mult”.

— Mai mult sau mai puţin, zicea Canty. Trebuie să-ncep să pun şi eu în practică ceea ce spun pacienţilor mei.

Capitolul 42

Mai există acele persoane optimiste care cred că tulburările afective sunt doar temporare sau depind de anumite împrejurări. *Din nefericire, foarte rar lucrurile stau aşa*.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi Psihoterapie.

John Fry şi Dawn Spens se resemnaseră în faţa inevitabilului. Doctorul Al Miller n-avea să se mai întoarcă. Când Dawn încercase să-l sune, la telefon îi răspunsese o femeie: „Cabinetul doctorului Canty”. Acesta era colegul lui, îi spusese cândva Al. Nu trebuia să lase niciun mesaj. Dacă nu răspundea el, trebuia să închidă. Înainte, chiar Al răspundea la telefon cu un simplu „Alo”.

Aşteptaseră cei cinci mii de dolari vineri, în ziua de 13. Fry fusese de părere că nici data, nici ziua nu erau cele mai bune.

— S-a terminat, l-am cerut prea mult, într-un timp prea scurt. Cât a ţinut a fost bine, dar am împins lucrurile prea departe.

Dawn fusese nevoită să facă rost de bani pentru a satisface setea de droguri care crescuse în patru luni! de prosperitate. După ce cheltuiră toţi banii rămaşi prin plicurile cu antetul băncii Comerica, începu să facă din

nou trotuarul, chiar şi pentru zece, douăzeci de dolari.

Ziua ei de lucru nu se mai limita la ora prânzului. Casa din West Bloomfield ieşise complet din discuţie.

Pe 6 mai, Dawn Spens fusese din nou arestată de patrula secţiei de moravuri. După ce ieşi, se certă cu John; din cauza lipsei de droguri şi bani. Îl învinuia pe John de tot ce se întâmplase. Cearta se încheiase când John o plesni cu coada măturii peste picioare.

Mai târziu, Dawn se plânse că răcise. Avea febră şi frisoane şi transpira abundent. Chiar şi aşa, continuase să lucreze.

Lucky Fry stătea ghemuit pe canapea când Dawn se întoarse de pe străzi în ziua de 10 mai, imediat după ora prânzului. Intră cu paşi uşori în apartament şi lăsă uşa larg deschisă în urma ei.

— De ce dracului eşti atât de fericită? întrebă John.

— Uite cine a venit!

John ridică privirea şi zări pe cineva care tocmai intra pe uşă. Remarcă zâmbetul familiar, mai larg ca niciodată.

— Bună John, zise doctorul Al Miller…

Al se îndreptă spre canapea cu mersul lui legănat, ca al lui Chaplin şi dădu mâna cu John. Se uită prin apartament ca un om întors în casa copilăriei sale.

Al era nerăbdător să-şi motiveze absenţa. Spunea că fusese cu un coleg la o conferinţă medicală în Ann Arbor, iar la întoarcere suferise un accident de maşină. Stătuse patru săptămâni în Spitalul Universităţii, din care două în comă. Abia ieri îi dăduseră drumul. Timp de cinci minute, Al nu se opri din povestit. Fry uitase aproape toate amănuntele, dar nu-şi uitase prima impresie.

— Nu cred că tembelul ăsta a stat în vreun spital, spuse el mai târziu. Cred că a vrut să-şi ia tălpăşiţa. A încercat s-o scoată pe Dawn din viaţa lui, dar şi-a dat seama că n-o să reuşească. Pentru un motiv sau altul n-a

putut trăi fără ea. Următoarea mişcare depinde de el.

Tipul o şi făcuse. O întrebase deja pe Dawn dacă afacerea cu cei cinci mii de dolari mai era valabilă.

Capitolul 43

Ar trebui ca unui psihopat să nu i se acorde niciodată încredere.

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Henry Fond Community

La următoarea vizită, doctorul Al Miller veni cu un stetoscop. Aduse şi cei cinci mii de dolari, aproape toţi în hârtii de câte-o sută.

Dawn Spens avea dificultăţi cu respiraţia. Al îi asculta pieptul şi spatele cu instrumentul. Îl întrebase dacă ar trebui să se ducă la spital. Îşi scoase stetoscopul de la urechi şi-i spuse să nu se ridice din pat. Nu prea avea de ales. Era atât de slăbită că abia se mai ţinea pe picioare. Vomita tot ce mânca.

În privinţa celor cinci mii de dolari, aceştia îl îndemnară pe John Fry să-şi mute lucrurile în apartamentul unui prieten de pe acelaşi coridor. John spuse că încă nu-şi definitivase planurile de plecare din oraş, dar oricum se mutase din apartament. Totuşi, înainte de asta, cei doi bărbaţi aveau ceva mai important de făcut. Dawn făcea eforturi mari să respire şi avea patruzeci de grade temperatură. Voia ca Al s-o ducă la spital.

— Eşti sigură că vrei să mergi? o întrebă el.

— *Da*, sunt sigură, răspunse ea.

Al îi duse cu maşina pe Dawn şi John la sala de urgenţe din Spitalul Public Detroit. Nu-i însoţi înăuntru. Le spuse că are un program foarte încărcat în ziua aceea, însă nici de data asta n-a fost nevoie să aştepte pentru internare. Era 11 mai.

Medicii îi puseră lui Dawn diagnosticul de endocardită bacteriană – o infecţie a sângelui din inimă,

frecvent întâlnită la cei care îşi injectau drogurile. Doctorii nu avuseseră nicio dificultate să stabilească asta. Abcesul din vintre era deschis încă de când stătuse în spital în ianuarie. Îl acoperise cu un tifon. Mărturisi doctorilor că foloseşte locul pentru injectări.

Endocardita bacterială era ceva şi mai grav. Putea fi mortală. Cu aceasta, bacteriile se strângeau pe valvele inimii, formând cheaguri care puteau ajunge la creier sau la alte organe. Doctorii cerură un control al inimii. Va trebui să stea în spital cel puţin o lună, timp în care să-i administreze un tratament intravenos cu antibiotice.

În acest timp, John Fry avea cu ce să-şi omoare vremea. Cinci mii de dolari în Cass Corridor îl transformau într-un om bogat. Se putea droga săptămâni în şir. Plănuise să se ţină în umbră, dar doctorul Miller şi Dawn Spens aveau alte planuri pentru el.

Deşi în spital i se administrau cincizeci de miligrame de Demerol, de câte trei ori pe zi, Dawn voia mai multe droguri. Al se dusese de câteva ori la Homewood să-l vadă pe John şi să ia de la el heroină pentru Dawn. Apoi, Fry, la insistenţele ei, îi făcuse lui Al cunoştinţă cu o persoană de la care procura droguri, un traficant din Cass Corridor, ce locuia la Homewood şi se numea Gene Johnson. Într-unele din zile, Atât aducea pe Johnson la ea cu droguri. În altele, se ducea el însuşi la Johnson şi-i aducea apoi heroina, strecurându-i pe furiş între unu-patru pachete şi seringi, cu care introducea drogurile în perfuzie.

Petrecea mult timp uitându-se la televizor şi drogându-se.

— Era doar vina mea că făceam asta în continuare, îi destăinui ea mai târziu unei alte toxicomane: Dar cred într-adevăr că tipul voia să vadă cum îmi fac singură de petrecanie.

Al îi mai spuse că-i cunoaşte pe toţi doctorii care au

grijă de ea. Discutase cazul ei, spunea el. Într-o zi, îl văzu intrând pe coridor cu o studentă în anul al treilea la medicină, care se ocupa de ea. Când Al se întoarse, îi spuse că-i fusese profesor. Dawn uitase numele studentei, dar nu şi faptul că aceasta purta un inel de logodnă cu un diamant mare.

Al îi spunea încontinuu tot felul de poveşti despre el. Zicea că în timp ce stăteau în spital, hoţii îi jefuiseră casa din Grosse Pointe şi distruseră toate camerele. Angajase o echipă de muncitori să-i repare toate stricăciunile. Apoi, într-o zi, după o vizită, Al se plângea că i se furase maşina din parcare de la spital.

La Homewood Manor, John Fry consuma o singură dată drogurile mixed jive şi Dilaudid în valoare de o sută de dolari, în acelaşi timp evitând să-şi plătească datoriile. Creditorii străzii îl căutau pentru trei sute de dolari, împrumutase banii ca s-o scoată pe Dawn din închisoare la începutul lunii precedente. Fry plănuise să-şi achite datoria din cei o mie opt sute de dolari care-i mai rămăseseră de la doctorul Miller. Într-o noapte creditorii îl ameninţară c-o să-i trimită câţiva tipi pe cap. Era aceeaşi gaşcă care-l snopise în bătăi cu o crosă de baseball pe un prieten de-al lui. Îi anunţă că-şi vor primi banii în seara aceea.

În noaptea respectivă, Fry se aprovizionă cu droguri de la un traficant din Homewood. Avea cei o mie opt sute de dolari în portofel. Îşi scoase pantalonii, astfel ca un alt toxicoman să-l poată injecta în picior. Mai târziu constată că-i lipseşte portofelul. Bănui că i-l furase un alt drogat când îşi dăduse jos pantalonii. Se întoarse în apartamentul cu pricina şi urmă o bătaie pe cinste. Se lăudase apoi în faţa unui prieten că fusese împuşcat în palmă. Glonţul îi trecuse prin degetul mijlociu. Îşi înfăşurase mâna cu un tifion, dar nu se duse la doctor.

A treia săptămână de mai, John îl sună pe Frank McMasters în Alanson. Îi spuse că trebuie să plece din Detroid. Trecu apoi pe la spital şi-i dezvălui lui Dawn planurile sale.

O făcu să-i promită că-şi va reduce porţia de droguri şi în cele din urmă va renunţa să le ia în spital. John îi mărturisi că pleca în nord ca să-şi îngrijească mâna şi să renunţe la droguri. Când o să iasă din spital, el avea să trimită după ea. Poate o să reuşească să-şi găsească o slujbă pe acolo.

Locuiseră în Homewood Manor opt luni de zile. Prea mult, îşi zise John Fry.

— Trebuie să plec de aici şi să renunţ la droguri, îi spuse el. Mă voi duce la Frank şi Cheryl. Trebuie să ne schimbăm. Dacă vei continua aşa, o să sfârşeşti rău, iar eu la fel, pentru că nenorociţii ăia de pe străzi o să mă omoare.

Se îndreptă spre Nord, lăsând-o pe Dawn în grija spitalului şi a doctorului Al Miller.

Capitolul 44

În timp ce se uita prin fişa medicală a lui Dawn Marie Spens, studenta în anul al treilea la medicină, Barbara Tacoma găsi întristătoare perspectiva tratării a încă unei toxicomane.

Cele trei luni de practică în Spitalul Public îi oferiseră posibilitatea acumulării multor cunoştinţe medicale, dar nu şi prea multă speranţă. Mulţi dintre toxicomanii frecvenţi ai spitalului aveau fişe medicale încărcate, care spuneau aceeaşi poveste. Primeau îngrijire medicală pentru complicaţiile cauzate de droguri doar ca apoi să se reîntoarcă pe străzi şi să ajungă iar în spital pentru abuzuri şi mai mari.

Viitoarea doctoră în vârstă de douăzeci şi patru de ani nu dorea decât să-şi termine studiile şi să se întoarcă

acasă, în partea de vest a statului Michigan. Acolo o aştepta logodnicul ei şi un post de internistă în Grand Rapids – oraşul ei natal, unde valorile familiare erau respectate de parcă se aflau pe lista speciilor pe cale de dispariţie.

Tacoma îşi dădu seama că Dawn Spens are probleme mari şi nu doar din cauza endocarditei. Avea un abces deschis la picior. Pe fişa ei de internare scria clar: „un sinus adânc, urât mirositor, colectând exsudat pleural”.

Pe Tacoma o impresionă faptul că o persoană cu cinci ani mai tânără decât ea era atât de dărâmată fizic. Se aştepta ca Dawn cu fişa ei medicală de toxicomană înrăită, să fie indiferentă la felul în care se purta cu ea. Îşi schimbă impresia când începură să vorbească:

— Oh… lasă-mă să-ţi văd inelul, spuse Dawn.

Tânăra toxicomană îi lăudă briliantul mare. Barbara întinse mâna şi-i povești despre logodnicul ei şi nunta pe care o vor face în acel an.

— Şi ce-ai de gând să faci? întrebă Dawn. Vorbeşte-mi despre nunta ta.

Era surprinsă că o găsise pe Dawn atât de plăcută. Avea vocabularul unei studente în primul an de colegiu, diferit de argoul străzii, pe care Tacoma se obişnuise să-l audă. Dawn punea întrebări inteligente şi dădea răspunsuri distincte.

În următoarele trei săptămâni, Tacoma observase că-şi petrecea mai mult timp cu tânăra toxicomană decât cu alţi pacienţi. Simţea că Dawn o place, iar ea la rândul ei o simpatiza. Vizitele erau încurajatoare. Îi intrase la suflet, „Iată pe cineva care va răspunde la tratament”, gândise ea.

Într-o zi o întrebă pe Dawn dacă există vreo persoană specială în viaţa ei. Îi spuse că are. Un prieten, John, dar nu părea atât de entuziasmată.

În altă zi discutară despre obiceiul ei de a lua

droguri.

— Ştii că poţi fi ajutată.

— Ştiu, ştiu, zise Dawn... Ar trebui să fiu ajutată. Ar trebui... E din cauza mediului în care trăiesc.

La început, Barbara Tacoma avu impresia că Dawn încerca s-o ducă de nas. Se hotărî să facă nişte cercetări. Unde-i era familia?

— Alor mei nu le pasă de mine, ce fac sau unde sunt.

Apoi, lui Dawn i se făcu un test cu ultrasunete la inimă.

În atriul drept se auzeau mai mute bătăi anormale. Era posibil să fie un cheag. Tacoma. Era acolo când doctorul sosi cu vestea.

— Nu e lucru de joacă, zise el, e o problemă serioasă. Cu un cheag la inimă, poţi muri în orice clipă.

Pentru prima dată, Dawn păruse c-o să ia în serios ce-i spusese Tacoma despre droguri. Voia să ştie ce şanse are. Declară că avea de gând să se trateze. Avea multe posibilităţi prin asistenţa socială din spital.

— Ai dreptate, recunoscu Dawn într-o discuţie ca de la suflet la suflet. Am nevoie de ajutor. Singură nu mă pot descurca.

Într-o zi, nu la mult timp de la internare, Tacoma observă în vizită la Dawn un bărbat ce părea degajat, îmbrăcat ca un medic. Dawn era emoţionată, ba chiar şi mândră, când îl prezentă.

— Doctorul Al Miller de la Spitalul Harper-Grace. E medic psihiatru.

Doctorul Miller întinse mâna şi zâmbi, încercând, cu falsă modestie, să minimalizeze cu o remarcă ceea ce spusese Dawn despre el. Mai târziu, Dawn îi explicase că era un prieten de familie. Părinţii ei o abandonaseră, dar nu şi doctorul Miller. Încerca s-o ajute să se lase de droguri, spuse ea.

În ziua aceea, Barbara şi doctorul Miller ieşiră pe hol şi discutară. Psihiatrul voia să afle de toate amănuntele despre starea lui Dawn. Dorea să ştie ce progrese făcuse. Cunoştea foarte bine terminologia medicală. Cel puţin, Tacoma nu trebui să-şi clarifice niciuna din afirmaţii.

Tacoma îi puse câteva întrebări în legătură cu munca sa, dar răspunsurile fură evazive. Făcuse o practică de şase săptămâni la Harper-Grace, dar nu-şi amintea numele lui. Dar nu era nimic neobişnuit în asta. Psihiatrii petreceau foarte mult timp în cabinetul lor.

Doctorul Miller avea şi o atitudine ciudată, gândi ea. Poate din cauza zâmbetului său atotştiutor, care parcă ascundea ceva ce ea nu ştia. N-avea idei preconcepute în privinţa acestei profesii, dar nu era primul psihiatru care se comporta aşa. Foarte mulţi dintre ei erau secretoşi. Se potriveau domeniului în care lucrau. După ce plecă, o izbi faptul că aflase extrem de puţine lucruri despre el, deşi stătuseră de vorbă vreo cinci minute sau mai mult.

Cu timpul, constată că doctorul Miller o vizita pe Dawn în fiecare zi la prânz. Tacoma era impresionată că un doctor îşi sacrifica atâta timp. Ştia că nu mulţi ar fi făcut asta, nici măcar pentru o fată drăguţă ca Dawn, care avea într-adevăr nevoie de ajutor.

Alte două lucruri o intrigară. Când doctorul Miller era acolo, Dawn părea foarte nepăsătoare cu ţinuta ei. Îmbrăcămintea de spital nu prea ascundea multe, iar Dawn umbla aproape dezbrăcată. De asemenea, doctorul venea mereu cu o geantă maro de fâş. Nu se aştepta să vadă aşa ceva la un psihiatru. N-avea aspect profesional.

Îşi aminti că alte toxicomane fuseseră prinse folosind droguri în spital. Lui Dawn nu i se făcuseră teste pentru depistarea narcoticelor, din cauză că nu existase niciun indiciu că ar folosi; făcea progrese. Şi în plus, camera ei era lângă oficiul asistentelor. Însă geanta doctorului Miller

o puse pe Tacoma pe gânduri.

— Ştii, mă întreb ce-o fi în geanta tipului, îi spuse ea unui doctor.

Apoi simţi că spusese un lucru prostesc. Văzuse prea multe filme. Era de prea multă vreme în Detroit.

La începutul lunii iunie, Dawn primi veşti bune. Analizele cu ultrasunete nu descoperiseră nicio umbră de cheag la inimă. Doctorii stabiliră să-i facă externarea pe 10 iunie, însă la acea dată, Barbara Tacoma n-avea să mai fie acolo. Se întorcea la Grand Rapids.

Studenta trecu pe la Dawn să-şi ia rămas bun. Era fericită că, până la urmă, fata se gândise serios să accepte ajutor. Barbara Tacoma îi ură toate cele bune. „Este plăcut, gândi, să pleci din Detroit lăsând în urmă un pacient adus pe calea cea bună”.

Mai târziu află că nu fusese aşa. I se spusese că Dawn Spens refuzase ajutorul. Oferit de secţia de asistenţă socială pentru a începe un tratament de dezintoxicare.

Capitolul 45

Jan Canty se întreba dacă nu cumva era la mijloc un fel de complot de primăvară, care îngreuna convalescenţa soţului ei. Nici măcar Ai însuşi nu făcea vreun efort în acest sens. Se şi întoarse la lucru.

— Avem nevoie de bani, spuse el. Şi va fi bine şi pentru mine să-mi reiau obiceiurile. Nu mă simt în apele mele fără pacienţii mei.

Apoi, doar la cinci zile după externare, primi un telefon îngrijorător acasă. Era Al. Voia ca să se ducă să-l ia cu maşina de la Fisher.

— Jan, mi s-a furat maşina.

Era supărată şi Al crezu că din cauza lui.

— Nu e vina mea, spuse el.

— Nu despre asta e vorba, zise ea. Numai că aşa ceva îţi mai lipsea acum… Ce s-a întâmplat?

Îi spuse că maşina fusese luată de pe bulevardul West Grand, chiar din faţa clădirii Fisher. Pentru că întârziase în biroul procurorului, o lăsase într-o parcare cu plată în loc s-o ducă în garaj.

Presupunea că maşina avea ceva care-i atrăgea pe hoţi. După ce-şi cumpărase Buickul, i se furase capacele de la roţi. Săptămâni în şir, Al se plânse din cauza asta. Dar nu era niciodată prea multă vreme afectat de vreun lucru.

Avuseseră o discuţie serioasă când se duse să-l ia. Puţină gândire raţional-emotivă nu-i strica. Trăiau într-un oraş mare, traseră amândoi concluzia, unde aceste lucruri sunt absolut inevitabile. Se puteau descurca fără maşină. Al n-avea decât să folosească noul ei Thunderbird.

În cele din urmă, poliţia găsi Buickul. Îi lipseau radioul, bateria, capacele de la roţi şi alte lucruri uşor de luat. În trei săptămâni avea să fie reparată şi s-o primească înapoi.

Însă a doua săptămână din iunie, Regalul i se fură din nou. Abia terminaseră cu toate procedurile de la prima reclamaţie. De data asta, spuse Al, maşina fusese luată de lângă Spitalul Public Detroit, unde lucra Jan. Se oprise acolo la ora prânzului ca să-şi vadă un pacient care suferise de curând o intervenţie chirurgicală. Poliţia găsi maşina după câteva zile. Lipseau aceleaşi obiecte.

Al luă lucrurile mai uşor de data asta. Încercă să glumească.

— Ei, acum ne pricepem de minune la reclamaţii, spuse el.

Dar Jan simţi că ceva se închide în ea. Nu ştia cu precizie ce, dar se simţea mai vulnerabilă ca oricând. Casa părinţilor săi din Arizona fusese jefuită în Vinerea Mare. Acum maşina lor, de două ori. Toate astea ca să pună capac spitalizării lui Al.

Îl îndemnă pe Al să instaleze sisteme de alarmă în

ambele maşini şi în casă. Sistemul de alarmă pentru casă costa trei mii de dolari, dar i se părea o investiţie bună. Cu orarul lui Al, ieşirile şi plecările ei, casa cea mare în stil Tudor era o pradă uşoară pentru hoţi.

Jan se hotărî să fotografieze toate obiectele lor preţioase. După terminarea studiilor postuniversitare, Jan făcuse o pasiune pentru fotografiat. Acum îi dădea o întrebuinţare practică. Îşi încărcă aparatul Pentax şi fotografie toate camerele din casă şi încăperile din cabinetul de la Fisher. Aranjase pozele după mărimi într-un album, iar pe o pagină alăturată făcuse o listă cu mobile, obiecte preţioase şi preţurile lor. Duse albumul la

Fisher, iar negativele le puse într-un dulap din sufragerie. Al fusese impresionat de efortul ei.

În timp ce Jan se lupta cu paranoia, Al îşi relua zi după zi programul lui obişnuit şi atât de previzibil. Observase că tot nu dormea bine. Uneori transpira abundent în timpul nopţii. Susţinea că trecuse la cafeaua decafeinizată. Dar apoi descoperi că nu se făcuse decât un compromis. Îşi pregătea un amestec nou, jumătate naturală, jumătate surogat.

La o lună după externare, zilele lui de lucru erau la fel de încărcate, iar timpul liber şi-l petrecea tot singur, cufundat pe gânduri. Zăbovea în cabinetul de acasă sau, după o consultaţie târzie, se băga direct în cadă. Plimbările la lacul St. Clair erau din ce în ce mai rare, în schimb petreceau mai mult timp în faţa televizorului. De câteva ori se dăduse pe lângă el, îl mângâiase pe umăr şi-l întrebase ce-l neliniştea.

— Încerc să rezolv totul prin terapie, spunea el.

Al se ducea la doctora Awes o dată pe săptămână, iar ea se bucura de asta. Nu vorbea niciodată despre terapia lui, dar ea simţea că-i făcea bine. Psihiatra îi redusese pastilele de litiu prescrise de doctorii din spitalul

universităţii. Deşi Al se apropia de ritmul de muncă stresant, din cauza căruia se îmbolnăvise, Jan îşi dădea seama că se simte totuşi mult mai bine decât în primele zile după externare.

Într-o noapte, când simţea că e pregătit, Jan îi povesti ce simţise descoperind în lipsa lui notele de plată neachitate.

— Al, zise ea. Trebuie să ştiu şi eu mai multe despre bani şi unde îi ţii.

— Pentru ce, Jan? întrebă el. De cât ai nevoie? Să văd ce pot să-ţi aduc.

Nu, n-avea nevoie de bani, îi spuse ea. Voia să ştie situaţia lor materială. Avea ceva pus de-o parte? Aveau datorii? N-ar trebui să aibă o listă a conturilor lui?

— Bine, Jan, zise el. Avem un cont pentru pensie. Suntem aranjaţi.

— Al, nu e înţelept ce faci, îi replică ea. Trebuie să ştiu. Dacă ţi se întâmplă un accident de maşină?

Discuţia se termină ca şi celelalte pe care le avuseseră de atâtea ori înainte. Îi promise că-i va explica sistemul lui financiar când va avea timp. Era foarte complex, adăugă el.

„Ce mare lucru, gândi ea, nu sunt o căutătoare de aur care se pregăteşte să ia o lopată şi să-i dezgroape comoara”. Nu-i plăcea să abordeze subiectul ăsta.

Când se convinse că nu-l poate face să nu mai lucreze, Jan îl îndemnă să caute să se şi distreze, să-şi facă timp pentru pasiunile lui. În privinţa cărămizilor de pavaj, avea destule aşa că îi sugeră să se ocupe de maşini.

De-a lungul anilor, în ziua lui liberă, Al dispărea de obicei în garaj să meşterească. Mai mult chiar, îi făcea plăcere să se ducă la expoziţiile şi spectacolele de la Cobo Hall. Îşi rezervau locuri la concursul de automobilism Grand Prix din Detroit. Vinerea după-amiază obişnuia să se

ducă la un magazin de maşini, din partea de est a oraşului şi să stea la taclale cu patronul…

Toate acestea încetaseră când Al împlinise cincizeci de ani.

Jan fu încântată când, într-o vineri după-amiază, el îi urmă propunerea. Se îmbrăcă într-o pereche de blugi şi-i spuse că se duce să caute nişte părţi de maşină. Asta-i plăcea cel mai mult, să se tocmească niţel cu alţi colecţionari, pentru părţi rare. Avea să vândă multe dintre ele în următoarele luni.

Jan văzu în asta un semn bun. Ştia că pasiunea sa pentru maşini dura de mulţi ani. O maşină de copil, numită Feer Junior şi pe care o restaurase când avea doisprezece ani, era în garaj, plină de praf. O cărase după el de la o locuinţă la alta. Acum avea cinci maşini pentru adulţi. Aproape toate erau clasice, în diferite stadii de restaurare: un Studebaker vechi, o maşină de curse Indianapolis Miller din ’32, un Hollywood Graham din ’41 şi un Ford Cabriolet din ’32 – cea în care fuseseră plimbaţi în ziua nunţii.

Şi mai era un Porsche roşu, singura care putea fi folosită. Al spunea că era o replică a maşinii sport pe care o conducea James Dean cu viteză maximă în ziua în care murise. N-o lăsase niciodată pe Jan la volan, deşi ştia că e preferata ei.

— Jan-Jan, maşina e prea periculoasă, spunea el mereu…

Şi totuşi, Al o scotea des. Uneori conducea cu viteză mare prin ploaie, cu capota lăsată, chiar dacă ştergătoarele nu funcţionau.

Nu prea avea sens. „Dacă e atât de periculoasă „gândea ea, atunci de ce o conduce mereu?”

Frank McMasters îl privi pe bărbatul care stătea în sufrageria sa, pe podea, ghemuit în poziţia fătului şi se întrebă dacă nu cumva îl judecase prea aspru pe vechiul

său rival.

La început se îndoise că John Fry dorea cu adevărat să se lase de droguri. Înainte, astfel de afirmaţii nu erau altceva decât nişte tactici diversioniste» îi dădeau timp să reflecteze cum s-o abordeze pe Cheryl şi timp să născocească un alt plan salvator.

— Frank, totul se prăbuşeşte în jurul meu, omule, declarase el când telefonase din Detroit. Mai e valabilă oferta? Pot veni la tine ca să încerc să mă las de droguri?

— Bineînţeles, mai e valabilă, răspunse Frank. Dar fără nicio şmecherie de data asta.

Şi John nu încercase să plece, deşi corpul său se răzbuna cumplit pentru fiecare porţie de drog pe care o suportase. Frank nu-l văzuse niciodată arătând mai jalnic decât în ziua de 23 mai, zi în care un prieten îl adusese cu maşina din Detroit la Alanson. O rană deschisă se întindea de la degetul său mijlociu până în palma stângă umflată. Frank şi Cheryl crezură că e vorba de un abces de la droguri. Dar John susţinea că fusese împuşcat. Mai avea şi un abces infectat în picior.

— Injecţii cu mixed jive la fiecare oră, spuse John. Tot corpul meu e distrus, omule.

Capitolul 46

Frank şi Cheryl intenţionaseră să-l ducă la spital, dar John insistase să renunţe la droguri mai întâi. Aşezară o saltea pe podeaua din sufragerie. John îi dădu lui Frank treizeci din ultimii treizeci şi cinci de dolari pe care-i mai avea şi-l rugă să cumpere trei sticle de whiskey Jack Daniel. Ca să atenueze chinul provocat de renunţare la heroină, John bea aproape un sfert de sticlă pe zi. Restul şi-l turna pe mâna infectată. Frank nu-şi putu stăpâni râsul. Chiar şi când era pe marginea prăpastiei, Lucky Fry nu înceta să se poarte teatral.

Însă Frank ştia foarte bine prin ce trece John; luase şi

el morfină în adolescentă. Mai era încă extrem de satisfăcut la gândul că, de mai bine de cincisprezece ani, nu-şi mai injectase niciun strop de drog şi nici măcar o singură marijuana nu mai fumase. Îşi aminti *de ce*, atunci când îl văzu pe John chinuindu-se pe podea.

Locuinţa lui Frank din Alanson era un loc la fel de bun pentru dezintoxicare ca şi o clinică de specialitate. Casa cu două dormitoare, era construită într-o margine *a* satului de vacanţă, renumit pentru practicarea pescuitului şi vânătorii. O moştenise de la tatăl său. Cu excepţia afluxului de turişti dintre Petoskey şi podul Mackinac, în Alanson nu se întâmpla niciodată mai nimic. Lui Frank îi plăcea asta. Condusese camioane în afara Detroit-ului, dar prefera să lucreze ca sezonier în construcţii.

De când îi cunoscuse pe Cheryl şi John, viaţa lui fusese ca un serial de televiziune despre drogaţi. Frank se întreba uneori de ce-i suportă. Dar simţea la Cheryl o bună-cuviinţă înnăscută. Numai de-ar putea să se ţină departe de John şi droguri. Fostul ei prieten părea să aibă un efect magic asupra ei. Renunţase să mai încerce să înţeleagă.

De câteva ori după ce s-au cunoscut, Frank şi John erau cât pe ce să se încaiere. Odată Frank îi spusese lui John că, dacă o mai loveşte vreodată pe Cheryl, îi va arăta el ce înseamnă o bătaie pe cinste. Altă dată John sugerase să iasă afară şi să se răfuiască. Frank ieşise în mijlocul străzii.

— Sunt aici, John, te aştept, spunea el, însă John nu mai apăruse.

— Toate aceste tensiuni încetară când John o cunoscuse pe Dawn. Acum, acesta părea să fie îngrijorat cu adevărat pentru Cheryl. Ăsta era cuvântul potrivit – *părea*. Făcea parte din misterul lui Lucky Fry. Doar John ştia ce-i în mintea lui, iar Frank nu era sigur nici măcar de

asta.

Frank ştia că, printre altele, John era un lăudăros. Dar ceva îi plăcea la el. Numai de nu şi-ar fi irosit atâta energie încercând să pară altul decât era. John putea fi un interlocutor captivant. Avea o filosofie proprie despre viaţă, care de cele mai multe ori era întortocheată.

John trăia după un cod etic personal, schimbat în funcţie de cerinţele situaţiei respective. „Ştii că nu sunt aşa” şi „Ăsta nu-i felul meu, omule” erau expresiile lui preferate. Mai rămânea marea întrebare: Care *era* felul lui?

Lucky Fry recunoştea primul că e un peşte, un drogat, un hoţ şi un escroc. Dar asta nu era în întregime din cauza lui, motiva John, ci se datora anturajului. Când încerca să scape de stilul lui de viaţă cu ajutorul unui plan măreţ, însă de fiecare dată ilicit, se alegea praful şi ajungea la puşcărie. Străzile erau singurul mediu în care se descurca.

Mai venise o dată la Frank, în urmă cu un an, încercând să se lase de droguri. A doua zi, Frank îl pusese să cosească iarba. John muncise toată ziua ca un salahor, încercând să-şi elimine drogurile din corp împreună cu transpiraţia. Fusese cât pe ce să cadă într-o mlaştină, la marginea proprietăţii lui Frank.

— Dacă aş fi în locul tău, nu m-aş duce acolo, strigă Frank, pe jumătate în glumă.

— De ce? întrebă Fry.

— Sunt nisipuri mişcătoare pe undeva, dar nu ştiu sigur pe unde.

— Oh, da, spuse John, un loc bun să-ngropi pe cineva, nun aşa?

Ăsta era Lucky Fry, punea la cale întotdeauna lucruri pe care nu intenţiona cu adevărat să le facă. În ziua următoare se întoarse la propria lui capcană. Nu putuse

suporta şi plecase înapoi la Detroit şi droguri.

De data asta nu mai existau astfel de planuri. După ce John îşi mai reveni un pic, începu să vorbească despre ultimele trei luni. Îi povesti lui Frank totul despre doctorul Al Miller şi cei cinci mii de dolari pe care-i primise. Banii nu ţinuseră nici măcar două săptămâni în cap.

— E foarte bine că eu sunt aici, în timp de Dawn e în spital spuse. Tipul m-a plătit ca să-mi iau tălpăşiţa, nu-i aşa? însă noi ne făcusem un alt plan.

John vorbi despre moartea fratelui său, izbucni în plâns.

— Tata nu dă doi bani pe mine, şi nici eu pe el. Jim era singura mea familie…

Mai târziu, Frank şi Cheryl îl duseră cu maşina la Spitalul Northern Michigan din Petoskey, pentru mâna sa. Fusese internat imediat.

John Fry o sunase pe Dawn Spens cel puţin o dată pe zi de acasă de la Frank, iar mai târziu din camera de spital. Plata convorbirilor interurbane se ridicase la şase sute de dolari şi era pe numele lui Frank. John voia să se convingă că şi ea renunţa la droguri în Detroit.

În curând, John se lăudă faţă de Frank şi Cheryl că Dawn se lăsase complet. Părea mulţumit că şi pentru Cheryl lucrurile mergeau bine. John se întreba dacă se găseşte de lucru în nord. Se gândea să se mute acolo.

După ce Dawn ieşise din spital, îi spusese lui John că nu vrea să stea singură la Homewood Manor. John încuviinţase. Era mai bine să stea la distanţă de drogurile din Cass Corridor. Doctorul Al Miller, spunea Dawn, avea să-i plătească o cameră la Congress Inn, un motel cunoscut şoferilor de camioane, situat la graniţa dintre Detroit şi Dearborn.

— Bine, când mă voi întoarce, situaţia va fi alta, îi spuse John în timp ce bea whiskey şi cola, strecurate de

Cheryl în camera de spital. Ne-am lăsat amândoi. Nu trebuie să mai avem de-a face cu mizeria prin care am trecut.

John ieşi din spitalul Northern Michigan într-o luni pe la jumătatea lui iunie. Doctorii îi salvaseră mâna cu ajutorul unei grefe, care-i lega al treilea şi al patrulea deget. Vindecată, mâna lui arăta ca a unui mutant, cu cele două degete lipite.

Câteva zile, Fry trebuia să se odihnească, apoi să se întoarcă vineri la spital, astfel încât un chirurg să-i scoată grefa. Frank avea o slujbă în construcţii, nu departe de casă. John şi Cheryl îşi petrecură ziua singuri amintindu-şi vremurile de altă dată. John Fry nu se mai droga, iar Cheryl simţi că renaşte ceva din vechea ei pasiune.

Mai târziu, John o sună pe Dawn la Congress. Inn şi o rugă să ia autobuzul şi să vină la Petoskey. Ea îi răspunse că-l va suna mai încolo. Dar nu-l mai sunase. În seara aceea, John îi telefonă lui Dawn de nenumărate ori. Nu răspundea nimeni. Pe la două dimineaţa renunţase să mai încerce.

Nici a doua zi dimineaţă, la micul dejun, n-aveau un răspuns de la ea. John se hotărî să facă nişte cercetări. În timp ce prăjea ouă pentru fostul ei prieten, Cheryl îl urmări cum dă câteva telefoane. Prima dată îl sună pe un prieten din Homewood Manor.

— A fost în centru azi-noapte, Cheryl, spuse după ce închise telefonul.

John forma acum alt număr de telefon, al unui traficant de heroină care stătea vis-à-vis de apartamentul 202. O puse pe Cheryl să discute cu el.

— Toată noaptea trecută, Dawn a intrat şi a ieşit, îi relată ea lui John. Tipul crede că s-ar putea să stea tot în apartamentul tău.

J Dă-mi-o la telefon, zbieră John.

În timp ce-i dădea receptorul, Cheryl observă cum faţa acestuia căpătă o culoare întunecată. O speria întotdeauna când arăta aşa.

— Ce dracului faci? zise când Dawn veni la telefon.

— …Parcă trebuia să te laşi…

— …Ce-i cu porcăriile astea pe care mi le îndrugi?

— …Nu-mi pasă că tu nu vrei să vorbeşti despre asta.

— …O să vorbeşti.

— …Nenorocita.

— …Nu, nici să nu te gândeşti să-ncerci. Acum e prea târziu. Nu pleca nicăieri. Diseară sunt acasă.

John Fry trânti telefonul în furcă şi începu să umble ca un urs în călduri închis într-o cuşcă. Cheryl continua să prăjească ouă. Apoi mai dădu o serie de telefoane. După aceea îi explică lui Cheryl ce se întâmplase: Dawn începuse să se drogheze chiar din ziua în care ieşise din spital. Al Miller însuşi îi adusese trei pachete cu droguri la Congress Inn.

— L-aş snopi pe nenorocitul ăla în bătăi, zise el. Cheryl, am nevoie de bani.

Voia să prindă autobuzul spre Detroit. Cheryl îşi aminti de programarea la doctor. Degetele lui erau încă lipite. Avea mâna bandajată foarte tare şi nu putea suporta o călătorie, îi spuse ea.

— Te rog, Cheryl, zise el. Dă-mi bani. Trebuie să mă întorc în Detroit.

Cheryl nu-l mai auzise vreodată cerşind ceva în felul acela. Nu-l văzuse niciodată atât de neajutorat. Ar fi putut crede că maică-sa era încă în viaţă şi-l chema la Detroit de pe patul de moarte. Îşi dorea ca John să-i fi arătat şi ei dragostea şi îngrijorarea pe care o avea faţă de Dawn.

Cheryl îi aduse toţi banii pe care-i aveau, patruzeci de dolari din dulapul lui Frank, Mai târziu îl conduse până la staţia din Petoskey. Când se apropia de autobuz Fry era

încă vindecat de droguri.

Capitolul 47

Psihopatul este egocentric.

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Henry Ford Community

John Fry avea să explice de multe ori ce se întâmplase după întoarcerea sa în Detroit şi după ce-o găsise pe Dawn la Congress Inn. În mare, povestea era mereu aceeaşi.

— M-a luat un prieten cu maşina şi m-a dus până la motel, îşi aminti John într-o versiune detaliată. Când am ajuns acolo, ea stătea şi mă aştepta. Eram plin de nervi.

Mi-a spus că, după a doua săptămână de spitalizare nu mai luase decât Tylenols-ul prescris de doctori. Am aflat că lucrurile stăteau niţel altfel.

Am aflat – căci i-am întrebat şi pe alţii, nu doar pe ea – că Al îi aducea zilnic droguri de când ieşise din spital. Parcă voia s-o ţină legată de el, s-o aibă la mână. Am descoperit de asemenea mai târziu că Gene Johnson încercase să pună mâna pe ea. Numele lui figura pe nota de plată de la motel. Ştia câţi bani obţineam de la Al.

Când am luat-o la întrebări, ea mi-a zis: „Ah, iubitule, îmi pare rău” şi a început să plângă.

L-am spus: „Ce dracu' s-a întâmplat?”

Mi-a răspuns: „Tu nu erai aici... eram deprimată”.

Pretindea că se gândise că am părăsit-o.

Mi-a zis: „Al a venit într-o zi pe-aici şi mi-a adus trei pachete cu droguri, iar eu am început să le iau”.

L-am spus: „Stai să pun mâna pe nemernic. Aşa ne-a fost vorba? Ţi-am făcut un serviciu ducându-mă la Frank.

Urma să-mi facă rost de-o slujbă. Am renunţat la tot şi m-am întors pentru că te-ai apucat iar”.

Mi-a spus: „Îmi pare rău”.

I-am răspuns: „Lasă-mă dracului. E prea târziu acum. Nu mai putem schimba situaţia”.

Îmi spuse apoi: „Vreau să mă las”.

L-am zis: „Bine, am 65 de pastile Tylenol.

Mi-au fost prescrise de doctor pentru durerile de la mână şi cu ajutorul lor poţi să renunţi. Consuma pe atunci trei pachete de mix pe zi. Al trecuse pe acolo în ziua aceea. Îi dăduse cinci sute de dolari. Urma să lipsească până marţea următoare. Era săptămâna în care se ţinea Marele Premiu. Aşa că am reuşit s-o fac să nu ia droguri zilele acelea, l-am dat doar Tylenol.

În ziua în care s-a întors, a venit s-o ia şi au plecat pentru o oră. Eram la biliard. Eu nu trebuia să fiu prin preajmă. Când m-am întors în cameră, avea trei sau patru pliculeţe de droguri.

L-am spus: „Ce rost au avut încercările mele de a mă schimba şi de a-ţi da ţie toate Tylenol-urile mele? Aş fi avut şi eu nevoie de ele pentru durerea de la mână. Am crezut că vrei să te laşi, să ieşim din toate astea, să nu mai faci trotuarul”.

Nu ştiu de ce am făcut treaba asta, dar am făcut-o şi renunţasem într-adevăr la droguri. *Eram curat,* i-am spus. Dacă vrei să fim toxicomani, atunci aşa vom fi. Dacă tu vrei asta, vreau şi eu.

Îţi zic, omule, atât de mult ţineam la gâsculiţa aia. Avea droguri, aşa că m-am dezbrăcat şi m-am întins pe scaun.

— Injectează-mă, i-am zis. Hai, injectează-mă.

Şi aşa ne-am apucat iar…

Capitolul 48

De data asta nu se mai certară din cauza banilor. Gladys Canty, îşi spuse ea, n-o să mai pui aceeaşi placă veche şi uzată. Îi dădu lui Al cecul în valoare de o mie şase sute cincizeci de dolari, datat 2 iulie şi-şi notă

„împrumutaţi lui Al”.

Îi explicase că internarea lui în University Hospital depăşise cu mult onorariile de la pacienţii lui şi datora spitalului mulţi bani. Singurul lucru de care n-avea nevoie, gândise ea, era mai multă presiune. Gladys Canty era îngrijorată de munca lui Bus. Dacă trăia soţul ei, îşi zise ea, ar fi fost la fel de îngrijorat.

Când era în viaţă, AI Sr. Acordase un interes atât de mare carierei fiului lor, de parcă ar fi fost a lui. La început se plângea de revizuirile tezei de doctorat a lui Al, făcute de cei de la Universitatea Michigan.

— Pentru Dumnezeu, ce vor de la el? spunea ea, căci Al. Jr. Se chinuise câţiva ani să satisfacă acea comisie.

Încercase să influenţeze birocraţii de la Lansing pentru a obţine licenţa lui Al. Jr. De la comisia de stat pentru psihologie. În 1970 îi confirmase aplicaţiile lui Al. Jr. Le adusese la cunoştinţă că el însuşi îl supraveghease pe Bus timp de nouă ani, scriindu-le:

„Candidatul este fiul meu. În calitatea de director timp de douăzeci şi unu de ani al clinicii de psihiatrie a tribunalului din Detroit, am avut zece psihologi sub supraveghere zilnică. Standardele mele sunt înalte. Candidatul a trebuit şi chiar s-a ridicat la cerinţele acestor standarde”.

Când Statul refuzase să-i certifice lui Al. Jr. Numirea de „psiholog consultant”, AI Sr. Explodase. Comisia susţinea că Al Jr. Nu are suficientă experienţă post-doctorală şi chiar îi ordonară să înceteze munca privată.

Al Sr. Fusese de altă părere. Era foarte afectat de faptul că se aflase la conducerea clinicii tribunalului fără să aibă diplomă de doctor în psihologie. Bănuia că unii dintre colegii săi îl bârfeau din acest motiv.

— Vor să se răzbune pe mine prin Alan, se înfuriase el.

Îl îndemnase pe fiul său să se prezinte în faţa comisiei.

Al. Jr. Se duse de unul singur în Lansing. Gladys bănuia că se temea de ceea ce tatăl lui ar fi putut să le spună birocraţilor. Bus făcu un compromis cu ei, care-i permitea să practice la un nivel scăzut, până când avea să primească o atestare superioară, peste doi ani.

Al Sr. Nu fusese mulţumit. Îl puse pe Bus să-şi ia atestatul de la Comisia americană a psihologilor profesionişti, cel mai înalt for în materie şi care-i putea aduce recunoaşterea pe plan naţional. După multă muncă şi teste, rezultatele începură să apară.

Îşi aminti că acea zi fusese cea mai importantă din viaţa lui Al Sr. Toastă pentru fiul său la cina din Ziua Recunoştinţei, în faţa lui Jan şi a părinţilor ei.

— E o zi mare, spuse Al Sr. Ridicând paharul. Fiul meu a trecut toate examenele.

Toţi cei aflaţi la masă fuseseră impresionaţi. Nu-şi putea aminti cum reacţionase Buster, dar ştia că tatăl lui fusese foarte mişcat de acest eveniment. Începuse să i se şubrezească sănătatea. Nu mai avea mult de trăit.

Doamna Canty nu voia să vadă tot efortul celor doi sabotaţi de boală. Avusese atâta ghinion cu acea cădere nervoasă. Apoi îi fusese furată maşina. Nu era nicio mirare că starea lui de spirit era atât de schimbătoare.

Într-unele din obişnuitele lui vizite, Buster era exuberant. Într-o zi făcură o plimbare în jurul străzii şi Al văzu un om care se juca cu câinele în grădina din spatele casei.

— Bună ziua, domnule, cum îţi merge? ţipase el. Nu-i aşa că-i o zi splendidă?

Spontaneitatea lui o luă prin surprindere pe doamna Canty.

— Oh, mamă, sunt prietenos cu toată lumea, zise el.

Zâmbi ca un băiat care tocmai prinsese cel mai mare peşte în tabăra de vară.

În alte vizite era extrem de tăcut, absorbit de gânduri. Se întreba dacă era tulburat de altceva decât recentele lui necazuri. De câteva ori îl întrebase.

— Buster, tu şi Jannie vă înţelegeţi bine?

— Sigur, mamă, doar ştii că ne înţelegem de minune, răspunse el.

Îl surprindea deseori visând cu ochii deschişi. Se întâmpla uneori chiar în timpul unei conversaţii de-a lor.

— Bus… Bus, mă asculţi? îl întreba ea.

— Sigur, mamă, răspundea el. Şi-i dădea apoi răspunsul exact. Auzise fiecare cuvânt spus de ea.

„Acţiona de parcă mintea lui era împărţită în două, gândea ea. O parte era în prezent, iar cealaltă hoinărea prin alte locuri”. Gladys Canty n-avea nici cea mai mică idee pe unde.

Poate că cei o mie şase sute cincizeci de dolari îi vor alunga stresul şi-l vor ajuta să se pună pe picioare.

Capitolul 49

Dawn Spens şi doctorul Al Miller aleseră împreună maşina de la un garaj cu maşini de mâna a doua, din partea de est a oraşului Detroit. Era un Thunderbird fabricat în 1975, cam vechi, dar în bune condiţii. În primul weekend după Sărbătoarea de la 4 iulie, Atât plătise cu bani gheaţă. Costase o mie şase sute de dolari şi ceva mărunţiş.

John Fry făcu o socoteală mintală. Maşina cea nouă a lui Dawn nu era primul Thunderbird care-i reţinuse atenţia tipului. Într-o zi, după ce i se furase Buickul, Al apăruse într-un Thunderbird roşu din 1983 ca să ia droguri şi să-i ducă lui Dawn la spital. John observase interiorul imaculat din piele gri a maşinii. Nările lui detectaseră o urmă de parfum. John fusese sceptic în privinţa poveştii c-ar fi

văduv încă din ziua în care o auzise…

— Spunea că aparţine fiicei tipului cu care lucrează, îi relată el mai târziu unui prieten. Dar cred că e a soţiei lui.

Prima călătorie cu maşina lui Dawn o făcură până la Alanson. Cheryl şi Frank nu se mai înţelegeau bine de când fusese John în vizită la ei. Când Cheryl spuse că va plăti ea benzina, John şi Dawn se duseră s-o ia de acolo. Îşi rezervă singură o cameră la Congress Inn.

Deseori John şi Cheryl luau maşina şi plecau, ca să evite vizitele lui Al de la ora prânzului. Apariţia lui era la fel de previzibilă ca şi suportul lui financiar. Zilnic o plătea ca să-i ţină companie. De cele mai multe ori îi dădea şi bacşiş. Nu apărea niciodată duminica. În fiecare luni îi plătea chiria camerei şi telefonul, care se ridicau la două sute de dolari pe săptămână.

Mutând-o pe Dawn la Congress Inn, Al reuşise s-o ţină departe de prostituţia din Cass Corridor, însă o plasase pe o piaţă mai bine plătită. Motelul, situat lângă autostrada 1 – 94 şi având o parcare imensă, era un punct de atracţie pentru mulţi camionagii sătui de drum. Fetele îşi puteau face rost de clienţi chiar din uşa camerelor. Dacă nu prea aveau ce agăţa pe acolo, se puteau duce la barurile sexy de pe Michigan Avenue, în apropiere de marginea oraşului. Vânătoarea declanşată de Mark Bando şi alţii în Cass Corridor le silise deja pe multe din cele care arătau bine să se mute aici. Clienţii plăteau între cincizeci şi şaptezeci şi cinci de dolari.

În prima noapte după revenirea în Detroit, Cheryl Krizanovic făcu o încercare cam timidă să agaţe un client pe Michigan Avenue, dar nu reuşi. Constată că era prea timidă pentru munca asta, dacă nu se droga. A doua zi, în camera lui Dawn, îşi injectă cocaină în braţ. Se plânse că drogurile n-au fost la înălţime. Apoi plecă şi-şi mai luă un

pacheţel.

O săptămână mai târziu, Frank apăru la motel cu camionul său. Când Cheryl refuză să se întoarcă împreună cu el în Alanson, îşi rezervă o cameră. În următoarele două luni avea să facă cinci ore pe drum de la Alanson la Detroit de nenumărate ori, încercând s-o convingă pe Cheryl să se întoarcă.

La prima şedere, Frank reuşi să-l vadă pentru prima dată pe doctorul despre care auzise atâtea. La început se întrebase dacă nu cumva John exagerase rolul doctorului în privinţa banilor pe care-i dădea lui Dawn pentru droguri. Apoi într-o zi, Frank, Cheryl şi John se urcară în camionul lui şi-l urmăriră pe Al venind cu Buickul său s-o viziteze pe Dawn. În aşteptarea banilor şi a drogurilor, John se plânse toată dimineaţa. După ce Ai plecă, se întoarseră toţi în camera lui Dawn. Avea optzeci de dolari şi trei pachete de heroină. Cei doi nu ieşiră din motel. Se convinse că John avea dreptate.

Şi alţii fuseseră martorii grabei cu care Ai îi aducea lui Dawn bani şi droguri. O însoţea deseori când făcea rost de Dillies de la un traficant care vindea dintr-o cameră de la motel. Odată, când Dawn rămăsese fără bani, îl folosi pe Al ca să obţină droguri pe datorie. Îi telefonă la clinică şi-i dădu receptorul traficantului.

— Dă-i tot ce vrea, spuse Al. Îţi plătesc mâine.

John jurase că n-o să mai consume mixed jive, căci acesta le distrusese corpurile în Cass Corridor. O să consume Dilaudid după reţetă sau heroină de o calitate mai bună.

— Dacă tot ne drogăm, n-o să mai folosim tot felul de porcării.

John îşi făcu o relaţie în Hamtramck pentru a procura aşa-numita „heroină pură”. Nu era chiar atât de pură cum i se spunea, dar avea o concentraţie de opiu mai mare şi

doar puţini poluanţi. Impresionat de calitatea acestui drog, John Fry plănui să facă el însuşi puţin trafic.

În planurile lui Al intra. Şi mutarea lui Dawn de la motel într-un apartament. Avea în minte o clădire de lângă Fisher Building, în care el însuşi locuise în anii de colegiu, spunea el. Dawn îl opri. Căuta altceva prin ziare. John încă nu-şi definitivase următoarea mişcare.

La sfârşitul lui iulie, Dawn găsi un apartament într-un cartier polonez liniştit din Hamtramck. Într-o zi la prânz, Al şi cu ea îl vizitară împreună. Apoi aduse un ordin de plată eliberat de Banca Comerica pentru a plăti garanţia de două sute cincizeci de dolari, A doua zi aduse un alt ordin de plată în valoare de două sute cincizeci de dolari, pentru chiria din prima lună. Lăsase spaţiu liber în dreptul beneficiarului.

Era singura dată când Al îi dădea altceva decât bani gheaţă. John Fry observă semnătura unei femei pe cecuri, când Dawn i le arătă.

— Cine-i mărinimoasa? întrebă el.

Dawn îi spuse că aceeaşi întrebare i-o pusese şi ea lui Al.

— Zice că e femeia care răspunde câteodată la telefon şi-i bate câte ceva la maşină în cabinet.

Cel puţin din punct de vedere financiar, o vară promiţătoare se întrevedea pentru Dawn, mai ales acum că doctorul Al Miller fusese convins că fata era doar a lui. Avea maşină, un apartament doar al ei în Hamtramck şi – dacă doctorul continua să-i dea câte o sută de dolari pe zi, şase zile pe săptămână – venitul ei avea să se ridice la treizeci şi una de mii de dolari pe an, scutit de impozite. Nu mai avea nevoie decât de mobilă.

Tăticul ei de zahăr intenţionase să ajungă aici încă de când începuse s-o frecventeze pe Dawn cu regularitate. Până la urmă, doctorul Al Miller pusese lucrurile în ordine.

Capitolul 50

O astfel de persoană poate dori să facă un sclav în special *din partenerul ei… Această tendinţă poate lua forma modelării sau educării victimei, cum profesorul Higgins din piesa Pygmalion o modela pe Eliza… Caracteristica acestor relaţii sadice este interesul obsedant cu care acea persoană îşi ţine în gheare victima, ceea ce este mult mai important decât propria viaţă a partenerului*.

KAREN HORNEY

Conflictele noastre interioare.

Într-o duminică de iulie, Betty Noble – secretară executivă şi soţul ei, Ed, treceau cu maşina prin New Center când ea remarcă un trecător aproape de Fisher Building…

— Dumnezeule, Ed, tipul seamănă cu Al Canty, spuse ea arătându-i-l.

— Vrei să întorc? întrebă Ed.

Îi veniră în minte mai multe imagini fugare din ultima perioadă a adolescenţei, dar nu toate erau dintre cele mai plăcute. „Alan Canty, gândi ea, era un exemplu de om care încearcă să te fascineze pe căi viclene”. Trecuseră mai mult de treizeci de ani de când fuseseră prieteni, dar de atunci nu mai întâlnise vreun altul atât de hotărât să-i câştige dragostea.

Se cunoscuseră într-o iarnă la o petrecere a Asociaţiei tinerilor creştini. Era pe atunci o fată slăbuţă cu părul roşcat şi în penultimul an la liceul Demby. Al era în ultimul an la Southeastern. O intrigau manierele lui distinse, îmbrăcămintea luxoasă şi automobilul lui. Niciuna. Din cunoştinţele ei n-avea maşină.

Locuiau doar la câţiva kilometri distanţă unul de celălalt, dar în lumi total diferite. Cartierul Jefferson-Chalmers, unde locuia Al, era numit „Mica Veneţie” din

cauza canalelor pe care pluteau bărci şi a şirului de case identice care se întindeau dincolo de marginea cartierului Grosse Pointe Park. Era un, cartier al oamenilor cu profesii importante şi citise în ziare că tatăl lui era un mare ştab la tribunal. Tatăl lui Betty era muncitor cu ora la Uzinele Grand Motors.

Niciodată nu-l plăcuse într-adevăr pe Al şi ar fi trebuit să-şi asculte tatăl. Zicea că are o „privire în care nu poţi avea încredere”. Însă la prima lor întâlnire, Betty îl găsi fermecător de copilăros. Se duseră la Woods Theater în Grosse Pointe să vadă un film. Dar când veni momentul să cumpere bilete, Al n-avea niciun ban.

— Mama mi-a dat cinci dolari, se scuzase el, dar i-am uitat în buzunarul celeilalte cămăşi.

O lăudase că trecuse cu vederea peste asta şi plecaseră de acolo. Fuseseră prieteni mai mult de un an. La început, totul fusese destul de normal. O dusese la el acasă, ca să-i cunoască părinţii. Era foarte nervoasă în ziua aceea. Locuinţa lor era foarte elegantă, plină de picturi şi antichităţi. Avusese sentimentul că tatăl lui psihanaliza tot ce spunea ea. Se simţise stânjenită în prezenţa unui atât de renumit psiholog. Mama lui era destul de cumsecade. În timpul vizitei îi povestise câte ceva despre obiectele de artă din casă.

— Acesta este unul din preferatele lui Al, îşi aminti Betty ce spunea doamna Canty ridicând un obiect.

Betty găsi că lui Al i se potrivea rolul principal pe care-l juca într-o piesă de teatru *la* liceu, intitulată *Royal Family*. Luase chiar şi lecţii de scrimă ca să-şi pregătească rolul.

Al îi făcuse avansurile tipice majorităţii adolescenţilor. Parcau maşina lângă râul Detroit, dar nu trecuseră niciodată de sărutări. Betty îl vedea ca pe un singuratic. Nu părea să aibă vreun prieten. Îi cunoscuse şi

temperamentul. Odată, când întârziase din cauza serviciului încet de la o benzinărie, Al încercase să-l calce cu maşina pe vânzător.

Bănuise că era răsfăţat. Când intrase la Colegiul Hillsdale, îi scria adesea despre petreceri opulente şi sume mari de bani pe care studenţii le primeau de la părinţi. Deseori pleca de la Hillsdale cu maşina şi făcea trei ore pe drum ca să vină s-o vadă seara la şcoală. Îi dactilografia cursurile, dar el nu se prea omora cu învăţătura. Foarte des îşi dădea lucrările cu întârziere, dar nu era de mirare, cu toate orele pe care le pierdea pe drum.

Începuse să se simtă incomod lângă el. Cu timpul îşi dădu seama că pe Atât interesa altceva la ea, nicidecum corpul. Totul începuse subtil, apoi luase amploare.

Insista să hotărască mereu cu lux de amănunte, unde mergeau, când vor ajunge acolo şi ce vor face. Îi corecta dicţia şi-i sugerase să folosească un vocabular pompos. Îi spunea cum să se îmbrace şi să se pieptene, insista să poarte anumite haine. Era extrem de neînduplecat în privinţa pantofilor şi-i interzicea să poarte tocuri înalte.

Se simţea de parcă el încerca s-o transforme într-o femeie cu statut social superior. Începuse să se simtă ca un obiect, ca una din mult lăudatele antichităţi ale mamei sale.

— Adică toată atenţia lui şi-o concentra asupra mea, îşi amintise ea mai târziu. De parcă eram singurul lui ţel în viaţă…

Într-o zi, un vecin îi povestise tatălui ei că Al intrase în casa lor într-o noapte când ei erau plecaţi. Vecinul îl văzuse pe Alan la subsol rearanjând lenjeria. Când fusese chestionat, Al negase.

— Băiatul ăsta trebuie să dispară, îi spuse tatăl ei.

Betty Noble se săturase să mai încerce să trăiască după standardele impuse de Al. Într-o zi îi spuse că s-a

terminat. Îi dădu înapoi fotografia de absolvent, cadourile şi toate scrisorile primite de la el. Considerase că ăsta era finalul, dar îl judecase greşit. Apăruse cu un inel cu cel mai mare diamant pe care-l văzuse vreodată. Încă se mai întreba dacă era veritabil sau fals.

— Voiam să mă căsătoresc cu tine, spuse el. Am cumpărat chiar şi inelul.

Ea îşi menţinuse hotărârea. La sfârşitul săptămânii următoare se întoarse de la colegiu. Avea o umflătură pe braţ. Îi spusese că avea cancer, îi cerşise mila, rugând-o încă o dată să nu rupă legătura. Săptămâna următoare primise o telegramă din Clinica Mayo, unde spunea că e internat şi că e pe moarte. Doctorii confirmaseră că era vorba de cancer.

Betty îi arătă tatălui ei telegrama, iar acesta îi uşurase cu rapiditate sentimentele de vină. El subliniase faptul că această Clinică Mayo se afla în Rochester, Minnesota, nicidecum în New York, oraşul pe care-l dăduse Ai drept adresă.

Al Canty o înspăimânta. Apărea în parcarea de la şcoală şi stătea în faţa casei ei la orele cele mai neobişnuite. Odată intrase în şcoală în timpul pauzei, când era la vestiar. O ameninţase că-i va face o scenă dacă nu merge cu el. O înhăţase de braţ şi o târâse afară din şcoală.

Vreo trei ore o plimbase cu maşina prin tot Detroitul încercând s-o recâştige cu diferite argumente. În taină, dezgustul ei faţă de el crescuse. Betty îl rugase s-o ducă în locul unde lucra după orele de şcoală. Întârziase deja. Şi până la urmă o dusese.

Tatăl ei era livid de furie.

— Tatăl lui Al Canty ar trebui să se ocupe puţin de propriul său fiu, spuse el. Apoi îl sunase pe Al Sr.

— Să-ţi ţii băiatul departe de fata mea, îl avertizase

el. Ştii că băiatul tău pleacă de la colegiu cu maşina în fiecare seară ca s-o vadă?

Domnul Canty fusese foarte politicos. Îl asigurase că se va ocupa de treaba asta. De atunci Betty nu-l mai văzuse pe Al, până în ziua aceea mergând pe bulevardul West Grand.

— *Betty*, vrei să întorc? întrebă încă o dată soţul ei, Ed.

„Mă întreb ce mai face Al”, gândi ea. Însă Betty Noble se hotărî că nu vrea să afle.

— Nu, e în ordine. Mergi mai departe.

Capitolul 51

Jan Canty nu ştia cum să se descurce. De ani de zile, oriunde se uita prin vila în stil Tudor, erau numai proiecte neterminate. Acum, doar într-o singură vară, ai fi putut crede că echipa care realizase „Această casă veche” venise să filmeze un episod.

După ce montară sistemul de alarmă veniseră zugravii… apoi decoratorii… geamgii. Şi din nou zugravii… în final sosise mobila şi zidarii. În centrul acţiunii se afla W. Alan Canty care, după ce fusese indiferent ani de zile în privinţa îmbunătăţirilor care trebuiau făcute, ataca acum problema ca un regizor căruia îi căzuse în mână un scenariu nou.

Punctul de cel mai mare interes era aleea pavată cu cărămizi vechi. Doi zidari stătuseră în genunchi şi în mâini săptămâni întregi, aşezând cu grijă pietre preţioase într-un desen precis de la garaj până la stradă. De şapte ani, Al aducea cărămizi acasă în portbagaj şi un morman crescuse în spatele garajului. Înainte de a-i chema pe zidari, începuseră să crească bălăriile printre ele.

Era unul, din lucrurile inestetice de la care pornise recentul dezacord pe care-l avuseseră în privinţa vilei. Ani de zile, Jan făcuse tot ce-i stătea în putinţă să-i redea vilei

eleganţa de pe vremuri. Zugrăvise şi pusese tapet. Umblase după obiecte de artă care să completeze decorul şi cumpărase o sobă cu gaz şi un dulap vechi de stejar, pentru bucătărie. Instalase prize noi. Curăţase vopseaua de pe uşile din lemn masiv şi le dăduse la rindea, iar multă vreme după aceea simţise praful de rumeguş chiar şi în mâncare.

Dar Jan simţea că ceea ce făcea ea era echivalent cu reumplerea lacului St. Clair picătură cu picătură. Doar două dormitoare erau terminate – al lor şi cel pentru oaspeţi. Camera de zi nu era mobilată complet. Biroul de acasă al lui Al era demodat, încercând să imite ceea ce ea numise cândva ironic „decor timpuriu de subsol”.

Întreţinerea casei era imposibil de făcut pentru un cuplu care lucra. Într-o vineri se hotărî să tundă gardul viu înalt de 2, 5 metri, care se înfăşură de-a lungul celui din fier forjat din jurul proprietăţii lor. Deşi avea o maşină de tuns electrică, îi luase două zile întregi. Duminică seara o dureau braţele atât de tare de parcă pompase fier împreună cu Arnold Schwarzenegger.

Încă din 1981, după ce-şi luase doctoratul, începuse să se întrebe care sunt avantajele deţinerii unei case atât de mari. Tot atunci încercase să-l convingă pe Al s-o vândă. Asta avea să le simplifice viaţa, îi spunea ea. Vor avea mai mult timp liber pentru călătorii. Însă el se împotrivise cu desăvârşire. Mai abordaseră acest subiect de vreo câteva ori de atunci. Acest lucru devenise singurul lor motiv de ceartă.

La câteva săptămâni după ce ieşi din spital, când Jan aduse iar vorba, Al nu numai că era mai hotărât ca niciodată să păstreze casă, dar se simţi chiar jignit de propunerea ei.

— Nu vreau să mai aud nimic despre asta, spuse el.

— Dar e prea mare. Pur şi simplu n-avem nevoie de

atâta spaţiu, Al. Şi nu va fi gata niciodată.

Desigur, fusese proiectată de Albert Kahn, acelaşi arhitect care realizase şi clădirea Fisher. Desigur că era frumoasă…

— Dar Al, stai prea puţin acasă ca să te poţi bucura de ea, continuă Jan. E o *nebunie*. Hai s-o vindem şi să ne luăm ceva de care putem avea grijă doar noi doi.

— Nu vreau să mai aud nimic, zise el.

„De ce e atât de încăpăţânat?” se întrebă Jan. Era tentată să ia o atitudine fermă chiar atunci, pe loc. Ştia că, dacă făcea pe supărata cu el, avea să abordeze acea atitudine stânjenită de băieţaş. Când se purta astfel, simţea că ar face probabil orice ca s-o împace. Dar ea n-avea inimă să profite de asta. La urma urmelor încerca să-l elibereze de presiuni, nu să-i dea mai multe bătăi de cap. – Acum Al participase şi el la efortul de înfrumuseţare a casei. Într-o vineri, urmărindu-l cum îi dirija pe zidari, Jan începu să-şi dea seama ce soţ plin de contradicţii avea. Ani de zile nu făcuse nimic prin casă, iar acum dirija orice proiect care se ivea. Când era retras, când copilăros ca un şcolar. Îşi ţinea fişele medicale într-un mod extrem de dezordonat. Dar programul de clinică şi-l menţinea atât de rigid, încât îşi fixase cu precizie orele la care mânca şi dormea. Insistase asupra acestor programări, dar apoi tot el era acela care întârzia câte zece minute.

Îi mai veniră în minte şi alte contradicţii. Se îmbrăca neglijent, dar avea alte obiceiuri scrupuloase, cum era preparatul cafelei. Făcea din spălarea ibricului un adevărat ritual, dar se supăra dacă ea îi spăla capacul murdar al termosului. Îi plăcea să cumpere şi să vândă părţi vechi de maşină, dar el însuşi nu le acorda prea multă atenţie. Se trăgea dintr-o familie respectabilă, dar el însuşi nu purta cravată. Vorbea despre sinceritate şi înţelegere, dar îşi păzea chestiunile financiare ca Ford Knox. Era mereu

grăbit, dar stătea în cadă ore în şir. Chiar şi mama ei observase asta într-o vizită recentă.

— Unde-i Al? E timpul să mâncăm, zise Celia Muir, când grătarul preparat în curtea din spate fusese gata.

— Celia, Al e în cadă, răspunse mama lui Jan. Iar face baie.

„Dumnezeule, îşi spuse, peste tot numai contradicţii. Face pe intelectualul, dar abia aşteaptă să primească exemplarul din *People Magazine*. Critică emisiunile de divertisment de la televizor, dar este la curent cu ultimele cancanuri hollywoodiene. E psiholog şi adept al terapiei cognitive pe termen scurt. Dar Al Canty însuşi se duce la un psihiatru care practica terapia pe termen lung şi asociaţiile libere”.

Amintirea aceasta o duse cu gândul înapoi la Spitalul Universităţii şi la scena îngrozitoare din sala de consultaţii. N-am ce-i face, îşi spuse ea. Încearcă să-mi şi – să-şi dovedească faptul că e capabil. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Poate că-l judec prea aspru.

Teoria ei părea tot mai logică pe măsură ce-l vedea întorcându-se de la serviciu. În fiecare seară examina munca zidarilor. Părea să fie satisfăcut de fiecare rând proaspăt aşezat. Îşi aminti cum ţinea la subsol listele pe care-şi notase provenienţa fiecărei cărămizi. Avea câteva mostre mai speciale trecute pe listă, despre a căror origine era gata să vorbească, dacă era solicitat.

„Ce pasiune excentrică şi nebunească avea”, gândi. Totul începuse după moartea tatălui său. Ideea îi venise văzând străzile pavate cu aceste cărămizi roşii, din jurul cimitirului Elmwood, unde era îngropat Al Sr. Când muncitorii începuseră să le scoată şi să încarce totul în camioane, Al îşi începu pelerinajele la cimitirul cel vechi, pentru a-şi umple portbagajul.

— Nu le fur, Jan, îi spusese el cândva. Oricum le duc

la gropile de gunoi.

Până la urmă reuşise să le dea o întrebuinţare. Jan simţi că asta îi dădea multă satisfacţie.

Capitolul 52

Psihopatul poate deveni periculos

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Henry Ford Community

— SCOALĂ-TE, NENOROCITULE! Am ceva pentru tine!

Vocea lui Lucky Fry zgâlţâi casa ca un enorm trăsnet. Cămaşa îi plesni la cusături, în timp ce pieptul şi bicepşii i se umflau, iar sângele inunda faţa, care devenise de un roşu aprins.

Tipul pe care-l chema Ike era în chiloţi, ghemuit pe canapea, urmărind un film difuzat la o oră târzie. Se întoarse chiar la timp ca să primească pumnul drept al lui John direct în faţă.

— Am spus să te ridici, câine. Îţi place să-ţi baţi joc de femei şi copii. Vino, *încearcă şi cu mine*, dacă poţi.

Ike întinse mâna după pantaloni. John se îndreptă spre masa cea mai apropiată, care scârţâi şi trosni, în timp ce încerca să-i rupă unul din picioare, ca să-l folosească drept ciomag.

Frank McMasters simţi nevoia s-o ia la fugă şi să-şi caute un adăpost când îl văzu pe John într-un asemenea hal. Şi Ike o luase la fugă spre uşă. Era în chiloţi încă, dar ieşi ca o săgeată în noaptea fierbinte de august.

Singurul lucru de care John avea nevoie era o crosă de baseball, îşi zise Frank. Nici nu îndrăzni să se gândească ce i-ar fi făcut John tipului cu jucăria lui preferată.

John avea o misiune de îndeplinit şi îi ceru lui Frank să-l însoţească în seara aceea până la locuinţa răposatului

său frate, de pe Clayton. Aflase mai devreme că Janet, fosta prietenă a lui Jim, locuia acolo cu gemenii, agăţa clienţi şi-i dădea banii lui Ike. John găsi frigiderul gol, gemenii erau murdari, iar Janet plângea în sufragerie. Se ţinu de capul ei până când aceasta îi destăinui ce se întâmplase: Ike îi încuiase pe gemeni două zile în dormitorul lor, cât durase un chef. Pentru că nu s-au putut duce la toaletă, gemenii făcuseră pe ei. Drept pedeapsă, Ike îi mânjise pe faţă cu „chiloţii murdari. Când ea încercă să-l oprească, el îi trase un pumn în ochi.

— Ar fi trebuit să-l omor pe nenorocitul ăla împuţit şi slăbănog, spuse John, continuând să se foiască prin sufragerie.

Frank nu se îndoia că s-ar fi ţinut de cuvânt, dacă Ike făcea o mişcare greşită. John vorbea deseori despre „personalităţile necontaminate” ale copiilor. Mulţi dintre aceştia gravitau în jurul lui de parcă era un ursuleţ de pluş cu chelie. Le plăceau strâmbăturile lui caraghioase şi zâmbetul lui blând. De când murise Jim, era foarte grijuliu cu nepoata şi nepotul lui.

Frank ştia că mai tot timpul Lucky Fry nu se comporta astfel. De fapt, îl văzuse deseori pe John jucând rolul de împăciuitor atunci când alţi toxicomani îşi pierdeau minţile. Acestei imagini i se adăuga relaţia sa cu cei mici. Oameni ca Ike sau Al Miller, care nu-l cunoşteau cu adevărat, puteau foarte uşor să-l ia drept un hippy, drogat, îmbătrânit pe străzi.

Dar Frank McMasters mai ştia că John avea un temperament care te lovea fără avertizare, ca un ciclon atunci când condiţiile atmosferice erau prielnice. Frank se întreba dacă Ike îşi dăduse seama cât de aproape fusese să ajungă într-un sertar frigorific la Morga Wayne County. Un ghiont uşor sau o insultă oarecare ar fi fost de ajuns.

Frank văzuse cândva cum o simplă palmă pe care i-o

dăduse Cheryl îl făcu să se dezlănţuie ca un uragan. Pe atunci locuiau pe Michigan Avenue şi îl lovise în timp ce se certau. Frank îi remarcase atunci pentru prima oară pieptul umflat şi faţa înroşită. John luase o crosă de baseball în mână. N-o lovise pe Cheryl, dar distrusese întreaga casă. Spărsese două lustre şi transformase câteva scaune în surcele bune de aprins focul. Făcuse ţăndări o casetă de bijuterii. Se apucase să distrugă tencuiala de pe pereţi, când Frank alerga să-l cheme pe fratele lui John. Fusese nevoie de trei bărbaţi ca să se năpustească asupra lui John şi să-l trântească la pământ, îşi venise în fire abia pe podea.

— Măiculiţă! Cred că am făcut-o lată, nu-i aşa? întrebase.

John explicase mai târziu că nu suporta să fie lovit.

— Bătrânu' dădea în mine cu ce avea la îndemână; cozi de topor, de ciocan, orice. De atunci turbez când vreun nemernic pune mâna pe mine.

Frank îl mai văzuse jignit în demnitatea lui. Într-o zi stăteau împreună într-un mic restaurant de pe Michigan, aşteptând-o pe Cheryl să se întoarcă de pe străzi. Când intrase pe uşă, un tip îi dăduse o palmă peste fund. Bărbatul avea cel puţin 1, 80 metri înălţime şi cântărea peste 90 de kilograme. Nasturii de la cămaşa lui John căzuseră pe masă atunci.

— Merită să fie respectată, înjurase el. Nemernicul ăsta n-ar trebui să pună mâna, dacă nu plăteşte.

John ieşise ţanţoş din restaurant, mersese în spatele tipului şi-l plesnise peste fund. Când acesta s-a întors, John l-a săltat de pe ciment cu o singură lovitură. Era deja inconştient când a căzut pe trotuar.

Frank ştia că nu trebuie niciodată să-l provoace pe John Fry când era pe punctul de a face explozie. Altminteri, John era inofensiv, deşi deseori făcea pe durul,

ameninţa cu moartea şi-şi povestea încăierările din trecut. Dacă era să te iei după ce spunea John, se bătuse singur cu o gaşcă rivală de motociclişti, îi doborâse pe cei din Vietcongul[16] din Vietnam şi lucrase ca ucigaş cu contract pentru Mafia. Frank auzise de la John o mulţime de poveşti despre bărbaţi pe care pretindea că-i omorâse. Frank bănuia că spune astfel de basme pentru a impune respect celorlalţi de pe străzi. Toxicomanii îl credeau, el însă nu.

Poveştile lui mai erau şi un fel de întâmplări menite să ţină în frâu fetele. Prima dată când Cheryl îl părăsise şi se mutase în Alanson era convinsă că John o va omorî. Zicea că-l văzuse odată sfârtecându-l pe un negrotei, pentru că-i insultase un prieten în faţa unui bar. Acela o luase la fugă sângerând, iar mai târziu aflaseră că murise. Acest lucru părea posibil, având în vedere cât de mult îi ura John pe cei de culoare.

Cheryl îi spusese că John stătuse zece ani în închisoarea Jackson, pentru crimă şi că omorâse un martor aflat sub protecţia statului, chiar în sala de judecată. Lui Frank toate acestea i se păreau puţin cam trase de păr. Rugă un ajutor de şerif districtual să-i controleze dosarul. Era adevărat, John Carl Fry fusese închis cel puţin zece ani, dar numai pentru delicte care nu implicau violenţă. Frank începuse să considere fanteziste toate poveştile pe care John le îndruga fără întrerupere.

— Frank, trebuie să mă dau la fund vreo câteva zile, zise când apăru odată pe neaşteptate în Alanson. Aseară am omorât un tip.

— Bine, John, spuse Frank. De data asta cine mai era?

Capitolul 53

Spre sfârşitul verii, credulitatea doctorului Al Miller părea fără limite. Apartamentul din Hamtramk nu era

16 Vietcong – mişcarea comunistă din Vietnam (NT)

decât un mijloc „de a stoarce bani”, cum îi plăcea lui John Fry să numească şmecheriile prin care obţinea bani de la tăticul de zahăr al lui Dawn.

Primii două sute cincizeci de dolari pentru garanţia apartamentului se duseră pe mâncare. John Fry voia să umple frigiderul şi dulapurile de bucătărie cu alimente pentru nepoţii săi gemeni. Când un prieten îl întrebă ce se întâmplase cu ceilalţi două sute cincizeci de dolari, John Fry râse pe înfundate şi-i arătă tatuajul de pe braţ.

— Tweety Bird s-a îmbătat.

După ce-i izgoni pe Ike, John şi Dawn se mutară de la Congress Inn în locuinţa lui Janet, situată într-un bloc dărăpănat cu două etaje, de la marginea străzii Clayton, învecinându-se cu un cartier plin cu depozite, din partea de sud a oraşului. Chiar şi atunci, Dawn îl convinse pe Al să-i dea o mie două sute de dolari ca să mobileze apartamentul în care n-avea să stea niciodată. Mutarea în Clayton era doar temporară, îl asigură ea pe Al. Prietena ei, Janet nu se putea descurca singură cu cei doi copii şi casa cu patru dormitoare.

Al nu se plânse niciodată, nici măcar atunci când gemenii dispărură într-o zi. John plătise o femeie din cartierul de sud ca să aibă grijă de preşcolari la ea acasă. Nu voia ca ei să fie de faţă la ceea ce punea la cale.

— S-a terminat cu ascunzişurile, îi spuse lui Dawn. Dacă vrei să fii târfă, atunci voi fi peştele tău. Dar vom face treaba cum scrie la carte.

În două săptămâni, John transformă casa într-un bordel prosper şi un loc de distribuire a drogurilor. John vindea heroină într-un dormitor. În celelalte îşi aduceau clienţii Dawn, Janet, Cheryl şi alte prostituate. Fry închiria camera şi altor prostituate de pe Michigan Avenue pentru cinci dolari întâlnirea, dar nu cerea plata pe loc. Ştia că, din moment ce bărbaţii le plăteau pe fete, banii aveau să

ajungă la el în schimbul drogurilor.

În următoarele două luni, Cheryl Krizanovic avea să stea când la Congress Inn, când în casa de pe strada Clayton. Într-o săptămână de la sfârşitul lui august, Frank McMasters veni în Detroit, făcând încă un efort s-o convingă să se întoarcă în Alanson.

Într-o zi, Frank era în vizită la Cheryl când Dawn ţipă ca să se audă în toată casa:

— Hei, vine dobitocul de Al.

Frank dorise întotdeauna să-l întâlnească pe doctor faţă în faţă. Ştia că Dawn îl storcea de sume foarte mari de bani. Frank îl văzuse în repetate rânduri pe John punând-o pe Dawn să aleagă: ori face rost de bani de la Al, ori face trotuarul pe Michigan Avenue. De fiecare dată, Dawn alegea prima variantă. John îi mărturisi lui Frank în secret că în curând avea s-o trimită să lucreze pe străzi. Frank îşi dădu seama că John nu-l suferea pe Al. Îl mai învinovăţea încă pentru că-i adusese droguri lui Dawn în timp ce el se lăsase în Alanson.

Când Dawn vesti apariţia lui Al, vreo şase toxicomane din casă începură să facă ceea ce făceau de obicei într-o asemenea situaţie. Catrafusele erau ascunse. Cutiile»

goale de bere aruncate. Uşile dormitoarelor închise. Toţi luară loc în sufragerie.

Al intră pe uşa din spate. Frank, John şi Cheryl se ascunseră într-un dormitor de lângă bucătărie. Frank, îmbrăcat într-o pereche de pantaloni cu dunga bine călcată şi o cămaşă sport, luă o atitudine de om de afaceri şi pretinse că e unul dintre clienţii lui Cheryl.

— Iubitule, nu te grăbi să pleci, strigă Cheryl în timp ce Frank ieşea din dormitor. Dădu nas în nas cu Al, făcându-l să tresară puţin.

— El este Al Miller, doctorul Al Miller”, spuse Cheryl cu o voce dulce. Un prieten foarte bun de-al familiei mele.

Al se mai destinse după această prezentare.

— Mă bucur să te cunosc, Frank, zise el. Era foarte protocolar.

Frank îl privi pe Al îndreptându-se cu Dawn spre scară, dar când doctorul se opri în pragul sufrageriei, Frank observă o schimbare în expresia lui. Al se opri şi luă o anumită atitudine. Privindu-i pe cei şase drogaţi, începu să dea încet din cap. Îi amintea lui Frank de James Dean…

— Ce se întâmplă? întrebă el.

Frank nu mai văzuse niciodată ceva asemănător „Ce-i asta, gândi el, *Cazul ciudat al doctorului Jekyll şi domnului Hyde*? Omul ăsta chiar crede că joacă un rol în acest film?” Era evident că nu-şi dădea seama cât de caraghios arăta.

— Frank, ţi-am zis că nenorocitul ăsta e un nătâng, îi spuse John mai târziu.

Frank află în curând că John însuşi arăta extrem de comic în timpul vizitelor lui Al. Făcea tot posibilul să-l evite. Uneori doctorul trecea pe acolo fără să anunţe. Când Buickul său Regal apărea în faţa casei, John se învârtea ca un jucător de baseball prin mijlocul casei, aşteptând să vadă pe care uşă va alege Ai să intre în ziua aceea. În timp ce Ai ciocănea la una din ele, John dispărea pe cealaltă.

Într-o zi, Atât luă prin surprindere pe John, intrând în casă înainte ca el să poată scăpa. John se băgă sub o masă din sufragerie, iar Frank şi ceilalţi se strânseră în jurul ei când intră clientul. Mai târziu Frank râse cu gura până la urechi. Dar John nu găsea nimic amuzant în asta.

— Idiotul ăsta e o adevărată belea, zise el.

Când Frank se întoarse în Detroit pentru nouă zile, pe la jumătatea lunii septembrie, observă că John se cam săturase şi că nu se mai înţelegea cu Dawn absolut deloc.

Frank o considerase întotdeauna pe Dawn o primadonă. Îi trata cu dispreţ pe aproape toţi prietenii lui John. Îi ignora pe aceia care încercau să intre în vorbă cu

ea, le numea pe celelalte prostituate „Târfe” şi pe ceilalţi toxicomani „drogaţi”. Când lua parte la o conversaţie, îşi lua un aer superior, făcând paradă de cultura ei.

„Când apare Al, ea se transformă în regina cuibului”, reflectă Frank.

— Am un tătic de zahăr cum n-are nicio târfă de pe stradă, era una din expresiile ei favorite. Frank o văzu cândva înjosind pe toată lumea din casă. Erau adunate în sufragerie foarte multe persoane, când ea îşi începu atacul verbal.

— La dracu', John, înjură ea. Nu-mi convine asta. Toate târfele astea nenorocite şi toţi drogaţii care vin pe-aici şi toate porcăriile astea. Doar locuim aici. Nu putem avea un pic de linişte?

John Fry râse. Apoi o privi direct în ochi şi-i zise:

— Căţea, cine dracu-ţi închipui că eşti?

Peste câteva zile, când Frank şi John făceau o plimbare cu maşina pe Michigan Avenue, John îi destăinui c-ar vrea s-o părăsească pe târfa lui din Harper Woods.

— Mă scoate din sărite fata asta. Şi atitudinea ei nesuferită faţă de tot. Frank, cred c-am s-o las.

— Dacă asta ai de gând, nu te mai lua de Cheryl, zise Frank. Dacă mai încerci o dată, bătrâne, vom fi duşmani.

— Stai liniştit. N-o mai suport, pentru că e prea slobodă la gură.

Discutară mai mult în ziua aceea. John spuse că se simţea din nou în capcana străzilor. Îşi aminti zilele petrecute în Alanson, când renunţase la droguri.

— Frank, mă lăsasem, zise el. *Eram curat.*

După cât putea aprecia Frank, John şi Dawn consumau acum zilnic heroină de cea mai bună calitate în valoare de o mie de dolari. O plăteau cu banii pe care-i câştigau din afaceri, de la Al şi alţi clienţi de-ai lui Dawn.

— Simt că mă scufund, Frank.

— Nu trebuie decât să renunţi şi să dispari. Ai unde să te duci. Ştii bine că poţi veni la mine.

Frank nu-l mai văzuse niciodată pe John Fry atât de preocupat de o femeie. Dawn Spens, considera el, probabil că avea un fel de vrajă a ei. Iar John părea că-şi pierduse încrederea în sine, pe care o avusese toţi acei ani cu Cheryl. John rămase tăcut în timp ce camionul mergea ca o furtună şi se legăna pe Michigan Avenue.

— Frank, zise el în cele din urmă. Am o presimţire rea.

Dacă rămân în Detroit şi mai stau cu fata asta, una din două o să se întâmple.

— Da, şi ce anume?

— Am să rămân un toxicoman până la sfârşitul zilelor sau o să sfârşesc prin a mă întoarce la puşcărie.

Frank nu răspunse. Însă niciuna din cele două variante nu i se părea imposibilă.

Capitolul 54

Dragostea este un schimb de vulnerabilităţi. E oarecum înfricoşătoare, pentru că trebuie să fii sincer. Mulţi oameni preferă să nu-şi asume acest risc.

W. ALAN CANTY

Detroit Magazine; *Modern Bride*

Magazine

Într-o seară rece de septembrie, Jan Canty se frământa neştiind dacă să-i pună sau nu soţului ei întrebarea care o chinuise de-a lungul multor nopţi fierbinţi. Auzi apa curgând în cadă, apoi tăcere, semn că el intrase în apă. Stătea singură în pat, încercând să-şi definească neliniştea.

— Trecuseră multe din urmările neplăcute ale spitalizării sale, iar interesul obsedant pe care-l arătase în legătură cu casa dispăruse la fel de repede precum apăruse. Acum revenise la munca zilnică din cabinet care,

după părerea ei, fusese cauza principală a bolii sale. Nu mai semăna cu omul cu care se căsătorise. Intelectualul protector şi spontan de până acum un an fusese înlocuit de un om foarte retras, care noapte de noapte se lupta cu propriile lui gânduri.

Petrecea tot mai mult timp în faţa televizorului. Lucrul acesta era la fel de neobişnuit ca şi spectacolul care-i plăcea cel mai mult – „Mike Hammer”. Uneori se uita şi la emisiunile „Hill Street Blue” sau „St. Elsewhere”. Dar observă că deseori subiectele nu-l captivau. Se întreba dacă le privea într-adevăr, deşi dădea televizorul aproape la maxim. Bănuia că dădea volumul atât de tare numai ca s-o facă pe ea să tacă...

În alte nopţi îl găsea stând pe scaunul lui confortabil şi sorbind lichior – Amaretto sau Drambuie. Erau preferatele lui, dar nu băuse niciodată foarte mult. Bea câte un pahar sau două, însă doar atunci când ieşeau la un restaurant. Acum bea trei, patru pahare acasă, cufundându-se cu fiecare tot mai mult în sine însuşi. Încercase să găsească un subiect de conversaţie, dar nu-i putea reţine atenţia mai mult de cinci minute.

— Ai spus ceva, Jan? zicea el după ce îi punea o întrebare.

— Al, s-a întâmplat ceva? Te frământă ceva?

— Nu, sunt doar obosit. N-am nimic. În ultima vreme am avut pacienţi dificili.

„Munca asta. Ducă-se pe pustii, îşi zise ea. Când o să se înveţe minte?” Se apropia de cincizeci şi unu de ani. Ce rost avea atâta muncă? Aveau de toate. Ba chiar prea mult. Dorea încă să fi renunţat la casă, să-şi găsească un apartament elegant, iar cu restul de bani să-şi petreacă vacanţele.

Dar Jan ştia că nu trebuie să insiste asupra acelui subiect. Al era ferm hotărât să-şi menţină un program

încărcat la clinică şi să termine evaluările pe care le făcea pentru procuratură. Îşi încălcase promisiunea în privinţa sâmbetelor. Câteva luni împărţise ziua în două, dar acum lucra iarăşi de dimineaţă până seara.

Era îngrijorată că, din cauza stresului, ar putea face vreo prostie. Se temea să n-o fi făcut deja. Pe la jumătatea verii, Jan începuse să pună cap la cap fragmentele lui de monolog, pe care le auzise în timpul internării lui la Spitalul Universităţii, în luna aprilie. Într-o zi când luară prânzul împreună, că şi Celia Muir discutară despre asta. Celia îi spuse ce reuşise să audă în vacarmul stârnit de elicopterele de urgenţă.

— Jan, spunea întruna „Sunt atât de rău, iar tu atât de pură”. Ai vreo idee la ce se putea referi?

În drum spre spital, Jan se gândi la bolboroselile lui. Îl auzise spunând „Cass Corridor” şi „prostituată”.

— Oare ăsta să fie motivul depresiunii? Faptul că Al se simţea vinovat că-şi petrecuse o noapte cu o prostituată?

Trebuia să accepte. Relaţiile lor sexuale dispăruseră, ca şi plimbările de după-amiază. Chiar şi înainte de boală fuseseră neglijate. Al fusese întotdeauna un amant răbdător şi sensibil. Dar după ce ea îşi luase doctoratul în psihologie, el îşi pierduse tot interesul. După ce încetă să-i mai facă avansuri, începuse să se apere de ale ei, scuzându-se că e prea obosit. De obicei nu era nevoie să spună nimic, căci ea îşi dădea seama că n-are chef.

La început crezuse că era vina ei. Dar apoi pricepu că alte semne de afecţiune, de pildă ţinutul de mână şi îmbrăţişările, nu dispăruseră deloc. „Ei bine, gândi ea, la început, poate din cauza vârstei”. Apoi noţiunea asta i se păru de-a dreptul ridicolă. „Andropauza putea fi una din cauze, îşi zise, dar bărbaţii nu încetează complet într-o zi să facă dragoste”.

Jan încercase să abordeze acest subiect cu delicateţe. Se mândrise întotdeauna cu faptul că nu era o cicălitoare şi, cu siguranţă, n-avea de gând să-l cicălească tocmai în legătură cu relaţiile lor sexuale. De fapt, pe măsură ce programul lui de lucru devenea tot mai încărcat în ultimele luni, încerca să ia lucrurile în glumă.

— Al, acum că ţi-ai reluat activitatea, zise ea, înseamnă că putem înceta jocul de-a fratele şi sora?

— Încerc să rezolv asta prin terapie, răspunse Al.

Răspunsul său începea să servească acelaşi scop ca şi spectacolele de televiziune pe care le viziona. „Ei bine, reflectă ea, cred că nu mă pot aştepta din partea lui să-şi recapete potenţa peste noapte”.

Dar pe Jan o nelinişte a gândul că-şi căutase un mijloc de eliberare a stresului înainte de căderea lui nervoasă. Timp de patru luni de zile se abţinuse să-l întrebe despre prostituată, deşi îi venea mereu în minte lucrul ăsta. Era deja destul de stânjenit din pricina spitalizării şi, imediat după aceea, nu dorise să adauge nimic frământărilor lui. Dar acum, îşi zise ea, nu mai avea niciun motiv să nu-l întrebe ce însemnau bolboroselile lui despre Cass Corridor.

Când ieşi din baie, Jan îl aştepta pe hol. Al se opri o clipă în faţa uşii ca să-şi şteargă faţa cu prosopul.

— Sunt extenuat, zise el. Cred că o să mă întind în pat un pic.

— Al, începu ea, de multă vreme am tot vrut să te întreb ceva. Hai să ne aşezăm şi să discutăm despre asta.

În loc să se ducă spre dormitorul lor, Al se îndreptă spre camera de oaspeţi. I se păru ciudat. Rareori intra în camera aceea.

Ea începu discuţia reamintindu-i scena – căderea nervoasă, drumul cu maşina, spitalul.

— Îţi aminteşti că vorbeai dezlânat în drum spre Ann Arbor?

Al dădu din cap afirmativ.

— Al, îţi aminteşti că vorbeai despre faptul că te-ai dus în Cass Corridor cu o prostituată?

Gata, reuşise să-i spună până la urmă.

— Că te-ai implicat prea mult în chestia aia.

Pentru un moment, Al parcă nu mai avea aer. O privi extrem de ciudat, de parcă se străduia să-şi amintească.

— Ai spus asta, Al, şi vreau să ştiu la ce te referai, iubitule.

— Oh, Jan-Jan, îngăimă el.

Îi observă expresia aceea stânjenită de băieţaş, pe care i-o cunoştea atât de bine. Capul îi căzu în piept, tremurând uşor, de parcă o dezamăgise teribil.

— Înainte să-mi răspunzi, continuă ea, lasă-mă să-ţi spun părerea mea; cred că aceste lucruri i se pot întâmpla oricărui om. E mult mai important acum ca tu să fii cinstit şi să nu te îngrijorezi de reacţia mea.

— Dar Jan-Jan.

— Oricine poate greşi. Chiar şi eu. Vreau să spun că o astfel de noapte n-o să schimbe deloc situaţia dintre noi. Ai fost întotdeauna foarte bun şi m-ai ajutat când aveam necazuri şi ceea ce mă sâcâie acum e doar adevărul.

Îi oferea iertare deplină, dacă avea nevoie de ea. Îi oferea o scăpare. Voia doar să afle adevărul, de dragul propriei lui conştiinţe şi a liniştii ei personale.

Tratase chestiunea într-o manieră practică.

— *Confuz,* zise Al. Probabil că eram foarte confuz. Din cauza stării mele, am crezut că vorbesc despre mine.

Îi oferi o poveste foarte elaborată. O terapistă pe care o supraveghea încerca să reabiliteze o prostituată din Cass Corridor şi se „implicase până peste cap”.

— Nu-şi cunoştea limitele. Iar eu încercam să-i arăt care era rolul ei profesional. O preocupa prea mult pacienta ei. Se întâlnea cu ea şi în afara şedinţelor de

terapie. Ştii bine că nu trebuie să-ţi părăseşti cabinetul. Nu este etic. Nu în felul ăsta încerci să salvezi oamenii. Eram foarte îngrijorat pe atunci din cauza ei şi probabil că m-am confundat cu ea. Eu n-aş putea să fac un lucru ca ăsta. Pur şi simplu nu este etic.

— Şi chiar vrei să cred toate astea? zise Jan studiindu-i cu atenţie privirea.

— Da, răspunse el, privind-o drept în ochi. Apoi se arătă rănit de faptul că ţinuse prea multă vreme întrebarea în ea.

Jan se gândi cu atenţie la răspunsul lui. Îi cântărise deja comportamentul. Al nu fusese niciodată un soţ capricios. Văzuse mulţi bărbaţi de acest fel în slujba sa de sfătuitor şi auzise multe despre ei de la alte femei. Jan ştia unde se află la fiecare oră din zi. Al nu pierdea vremea prin baruri. Nu lipsise niciodată noaptea de acasă. Nu se uitase vreodată după alte femei. Nu abuzase de ea, nici fizic, nici verbal. Din câte ştia, Al n-avea niciun resentiment faţă de ea.

Uneori noţiunea asta părea absurdă. Al agăţând o prostituată în centrul oraşului Detroit? „Dumnezeule, gândi, n-am putut să-l scot din casă nici măcar la un meci de baseball al echipei Tigers”.

„Bine, hotărî, am să-l cred. Până când se va dovedi contrariul, sunt nevoită să-l cred. *Vreau* să-l cred. Dacă minte, atunci el este acela care va trebui să se împace cu asta”. Se decise chiar atunci că n-avea de gând să-şi trăiască restul căsniciei îngrijorându-se ce făcuse el, probabil, într-o noapte. Spera că nu se amăgea singură.

După discuţie se duseră să privească la televizor. Al dădu volumul mai tare. De data asta era fericită că aveau televizor. Tot restul serii se simţi foarte jenată.

Capitolul 55

Zi de zi, Cheryl Krizanovic străbătea strada

Parkinson de la casa de pe Clayton până la Michigan Avenue, unde agăţa clienţi în faţa unui bar sexy numit Dirty Harry’s.

Uneori vedea Buickul Regal al doctorului Al Miller trecând pe lângă ea şi ducându-se la o nouă întâlnire cu Dawn. Apoi, într-o după-amiază de octombrie, în care frigul transformase verdele copacilor în portocaliu şi roşu, Al se opri şi-o luă cu maşina. În drum spre casă îi făcu lui Cheryl complimente, zicându-i că arată bine. Perioada în care stătuse în Alanson îi redase sănătatea.

— Nu mă mai droghez de patru luni.

— Mă bucur cu adevărat pentru tine, Cheryl, spuse el.

Cheryl minţea. Se înfrupta şi ea din heroina pură cu care John făcea trafic pe strada Clayton. Dar de fiecare dată când vorbise de faptul că se lăsase de droguri, Al o încurajase.

Lui Cheryl întotdeauna i se păruse ciudat acest fapt. Se întreba în sinea ei de ce nu simţea la fel şi în legătură cu Dawn. Pe ea prefera s-o vadă drogată. Îl îngrijora doar prezenţa altor bărbaţi în jurul ei. Asta-l preocupa şi acum, când se îndreptau spre Parkinson.

— Cheryl, Dawn se mai întâlneşte şi cu altcineva? Cu tipul ăla John, de exemplu? vorbi de parcă ştia răspunsul.

— Din câte ştiu eu, nu, răspunse ea.

Cheryl n-avea chef să intre în mijlocul triunghiului. Al abandonă subiectul la fel de repede cum îl adusese în discuţie. Îndreptă conversaţia către culorile arţarilor şi ulmilor.

Al se arăta foarte şmecher în felul ăsta, observase Cheryl în ultimele zece luni. Putea aborda şi renunţa la un subiect spinos cu uşurinţă. Bănuise de la început că era un bun observator al comportamentului uman. Remarcase că uneori, în timpul vizitelor sale, stătea tăcut cu cafeaua

alături şi părea să-i studieze atent pe toţi.

Cheryl îşi dădea seama de ce John îl numea nătâng. Dar avusese întotdeauna senzaţia că fostul ei prieten îl subestima pe doctorul Al Miller. Acum, presupunea ea, Al descoperise că John se afla iar prin preajmă.

„Al, gândea Cheryl, la rândul lui are o impresie greşită despre John”. N-avea nici cea mai mică idee cât de calculat putea fi fostul ei prieten când venea vorba de bani. De fapt, ştia deja că John Fry îi plătise lui Al una din poliţe. Află asta în după-amiaza în care Dawn, John şi ea se urcară în Thunderbird-ul alb şi se duseră să ia nişte bani de la client. Al îi sugerase lui Dawn să se întâlnească în faţa spitalului Harper. Dawn îi lăsă pe John şi Cheryl peste drum, apoi opri maşina în faţa intrării spitalului, aşteptându-şi tăticul de zahăr. Când Al apăru în grabă, John începu să vorbească:

— Asta-i vrăjeală! Tipul nu lucrează aici. Are un cabinet în Fisher Building.

John zâmbea pe sub mustăţi. Îi mai văzuse expresia asta de-a lungul anilor de multe ori. Când arăta aşa, John nu se putea abţine să nu furnizeze nişte informaţii.

— Şi în plus, ticălosul nici măcar nu e doctor.

— Ţi-am zis că acea consultaţie pe care mi-a făcut-o a fost cam caraghioasă.

— Mda, nu e doctor. Şi *e însurat*, nemernicul.

Dacă era adevărat, ştia că pentru John informaţia asta era nepreţuită. Se întreba ce făcuse – îl urmărise pe Al până acasă? Sau până la cabinet? Sau poate doar inventa altă intrigă. Îi fusese întotdeauna greu să discearnă realitatea de ficţiune în spusele fostului ei prieten.

John rânji iar. Nu voia să mai spună altceva. Cheryl îl mai văzuse băgându-şi nasul în viaţa personală a clienţilor ei, de exemplu cu instalatorul acela ciung cu care se

întâlnise vreo trei luni. Când ea nu mai fusese în stare să scoată vreun ban de la el cu vorbe dulci, John preluase afacerea. O sfătuise să-i controleze actele şi să-l descoasă în legătură cu venitul lui. Într-o seară, John îl urmărise pe tip chiar până acasă, ameninţându-l c-o să-i spună totul soţiei sale. Îl storsese de trei sute cincizeci de dolari în total. Mai târziu, lui John îi pieri interesul, văitându-se că nu merita efortul depus.

Banii daţi de instalator erau apă de ploaie în comparaţie cu ce aducea Al. Cheryl presupuse că n-avea să mai treacă multă vreme până când John va face prima mişcare în cazul clientului lui Dawn. De un singur lucru era sigură în privinţa lui Lucky Fry: când era vorba de bani, nu-i scăpa nimeni din gheare. Înainte ca John s-o cunoască pe Dawn, Cheryl încercase asta. Dar găsea întotdeauna o modalitate s-o aducă înapoi – cu vrăjeli sau cu bătaie.

Mica sporovăială dintre Cheryl şi Al avea să fie ultima, în ziua de 23 octombrie plecă definitiv din Detroit. Data exactă avea s-o ţină minte multă vreme şi s-o considere o aniversare importantă.

Frank McMasters se întorsese în Alanson. Renunţase să mai încerce s-o aducă înapoi. Se certaseră din cauză că ea lua iarăşi droguri, chiar în ziua în care plecase, în faţa casei de pe strada Clayton. Frank îi trăsese haina de piele de pe umeri.

— N-o să-ţi las treanţa asta ca s-o amanetezi şi să-ţi iei droguri.

Ţipase după ajutor, iar John ieşise alergând din casă. Îi dovedise în ziua aceea cam cât de mult îi păsa de ea.

— Hei, strigă el de pe verandă. Dacă nu încetaţi, o să vină poliţia.

Luna în care locuise cu Dawn şi John în casa de pe Clayton îi aminti lui Cheryl de zilele petrecute în

apartamentul din Homewood Manor. Se întorsese în Detroit crezând că fostul ei prieten, John Fry, se schimbase. Dar singura schimbare era faptul că acum consuma droguri de calitate mai bună.

John îi mai acuza încă pe Dawn şi Al pentru eşecurile sale. Totul era atât de familiar. Îşi aminti de câte ori îi reproşase John că-l dezamăgise că „îl făcuse să sufere” – aşa spunea el mereu. Îl dezamăgise pentru că fusese violată de unul din prietenii lui, pentru că refuzase să mai agaţe clienţi. „Dar la sentimentele mele nu se gândeşte? se întrebă ea. Eu am fost cea violată. Eu am fost cea care trebuia să se prostitueze”.

Până la urmă, Cheryl începuse să-şi dea seama cum îi mergea mintea fostului ei prieten. N-avea conştiinţă. N-avea niciun fel de sentiment pentru nimeni. Avea doar o mulţime de deghizări credibile pe care le folosea ca să-şi acopere cusururile. Îşi petrecuse cinci ani ca să-i privească măştile – de filosof îngrijorat, protector mândru, băieţaş rănit. Însă orice atingea spunea altceva despre el.

— Băieţaşul, avea să conchidă ea mai târziu, avea pe diavol în el.

Totul începuse în septembrie, când împlinise douăzeci şi ung de ani. Nici măcar heroina nu mai putea ascunde adevărul. Nu-şi putea privi corpul în oglindă. Şi-l vânduse bucată cu bucată la mii de bărbaţi, iar ceea ce avea mai preţios îi dăduse pe gratis lui John Fry. Cheryl se întreba dacă mai are vreun an de trăit, ca să nu mai vorbim de o viaţă normală.

Într-o zi, Cheryl îşi aminti că văzuse în Petoskey un loc numit *Centrul de Ajutorare a femeilor*, care făcea reclamă pentru o casă destinată femeilor bătute de soartă, întrunea toate condiţiile pentru a intra fără probleme în această categorie. Nu trebuia decât să-şi scoată bluza.

În dimineaţa de 23 octombrie se afla pentru ultima

oară în Cass Corridor. Mai avea câteva ore de pierdut până la plecarea autobuzului spre Petoskey. Şi le petrecu stând în White Grove, privind prin geamurile cu zăbrele lumea de pe stradă, prinsă într-o formă sau alta de sclavie. Mark Bando o văzu acolo, intră şi o arestă pentru o amendă neplătită. Avea destui bani la ea ca să achite cauţiunea de o sută cincizeci de dolari.

— Plec, Bando, îi zise ea când ieşi din comandamentul general al poliţiei. Plec din Detroit ca să mă las de droguri şi prostituţie.

— Dacă spui tu, Cheryl, zise poliţistul.

Ştia că n-o crede. Dar când se urcă în autobuz mai târziu, nici nu-i mai păsa. Ştia că pleacă să-şi găsească un adăpost în Petoskey. Ştia că va renunţa la droguri – nu de dragul lui Mark Bando, nici pentru Lucky Fry sau Frank McMastres.

Pentru nimeni altcineva.

Când autobuzul ieşi din Detroit lăsând în urmă o dâră neagră de fum, Cheryl se cufundă în scaun şi închise ochii.

„De data asta, îşi spuse, o voi face pentru mine”.

Capitolul 56

Cei doi toxicomani aşteptară ca Buickul să se oprească lângă bordură. Trecură la atac când şoferul coborî din maşină.

John Fry o urmări de la geamul bucătăriei pe Dawn, care ieşise să-l întâlnească pe Al. Când unul din drogaţi îi băgă un cuţit lui Al sub coaste, John luă repede un cuţit de bucătărie şi-l băgă în buzunarul din spate ăl pantalonilor, îndreptându-se către uşă. Îşi ascunse intenţiile, apropiindu-se cu paşi leneşi.

— Hei, ce se întâmplă aici, amice?

— Ceva ce nu te priveşte pe tine.

— Tot ce se întâmplă în curtea asta nenorocită mă priveşte. Dacă ai de gând să foloseşti cuţitul ăla, mai bine

fă-o cu mine.

Unuia din ţipi nu-i plăcu scena, aşa că se întoarse şi-o luă la goană. Celălalt se îndepărtă încet. Când întoarse capul, John încă se mai uita urât spre ei.

— Mă bucur c-ai fost pe aici, John, zise Al.

Nu mai zâmbea. Dawn se urcă în Regal şi cei doi plecară. Peste mai puţin de o oră stăteau toţi trei la masa din bucătărie, sorbindu-şi cafelele. Al zise că avusese o discuţie serioasă cu Dawn.

— John, mi-a spus că a mai avut necazuri cu tipii ăia doi, începu el. Ai vreo treabă acum?

John îi răspunse că în ultimele luni lucrase ca şofer pe un camion, dar că-l puseseră pe liber.

— Ai vrea să stai prin preajma ei şi să ai grijă să nu i se întâmple ceva? Nu pot fi mereu aici. Munca mă ţine departe.

— N-am ceva mai bun de făcut, zise John.

După ce Ai plecă, Dawn îi destăinui că pregătise terenul pentru întoarcerea lui. Îi spusese lui Al că tot cartierul ştia că îi aducea bani şi din cauza asta hoţii puseseră ochii pe ea. Şi dacă el nu putea fi acolo ca s-o protejeze, cineva trebuia să facă asta.

— Ei, s-ar putea crede că a fost o înscenare, îi zise el mai târziu unui prieten. Dar jaful a fost real. În momentul ăla nu ştiam însă că ea pregătise terenul. Să-ţi spun ceva despre fata asta. E tare, amice. Nu e meritul meu. Am mai făcut şi eu câte ceva în privinţa asta, dar ea era o escroacă de când am întâlnit-o.

Capitolul 57

O parte din capacitatea copilului de a simţi încredere sau neîncredere se bazează pe capacitatea mamei de a lua în seamă crizele lui de furie şi de a accepta ideea că un copil are în mod normai şi sentimente de supărare şi furie.

W. ALAN CANTY

Conferinţa de la Colegiul Concordia

Lui Jan Canty nu-i plăcea să recunoască faptul că n-avea niciun chef să meargă la mama lui Al de Ziua Recunoştinţei. Nu se simţise niciodată bine în familia soţului ei. Ar fi fost încântată să petreacă o zi în casa părinţilor săi din Arizona, unde putea sta fără pantofi. Dar în casa familiei Canty nu-şi permitea niciodată să facă asta.

Întotdeauna i se păruse că bungaloul acela arăta ca un muzeu. Nu numai din cauza anticului pian pătrat şi mare ori a bibelourilor foarte vechi din sufragerie. Casa era întotdeauna neplăcut de liniştită. Ar fi vrut ca cineva să dea drumul la un casetofon sau măcar la televizor. Dar în loc să se întâmple asta, ştia că aveau să stea tăcuţi într-un semicerc pe scaunele cu spătare drepte. În spate era o cameră obişnuită pentru familie, dar cu uşa mereu închisă. Mai era şi o verandă cu geamuri de sticlă, unde nu stătea nimeni niciodată, nici măcar în nopţile cele mai fierbinţi de vară. Toată lumea stătea în sufragerie şi transpira.

Când Al Sr. Trăia, Jan înţepenise pe unul din acele scaune transpirată din cap până în picioare, ca la un interogatoriu. „Unde lucrezi acum? Nu te bucuri că Alte întreţine la facultate? Cât costă pregătirea ta? Puloverul ăsta e nou? Al ţi l-a cumpărat?”

— Ce maşină ai? o întrebase cândva Al Sr.

— Un Volkswagen decapotabil, vechi şi rablagit.

La început păruse uşurat; apoi urmaşe atacul.

— Presupun că vrei să-ţi iei un Cadillac acum, nu?

Încercase să riposteze. Bănuise întotdeauna că părerea lor era că se căsătorise eu Al pentru bani...

— Nu mă interesează Cadillac-urile. Nici măcar nu-mi plac. Sunt prea mari.

Îşi dădu seama că şi Al Sr. Avea unul.

Chiar dacă Al Sr. Murise, prezenţa lui încă mai domina casa. Se discuta prea mult despre statutul

profesional al familiei şi despre respectabilul nume Canty. Dar Jan mai simţea şi unele conflicte ascunse, care nu răbufneau niciodată. Nu ştiuse vreodată cu siguranţă ce sentimente aveau mama şi fiul faţă de Al Sr. Păreau să-l idolatrizeze, dar în ascuns nutreau resentimente faţă de el. Era incapabili să-şi împace aceste două porniri.

Tipică pentru acest fapt era o conversaţie bizară pe care o auzise într-o după-amiază, cu privire la contribuţia lui Al Sr. La un fond de burse pentru sportivii de in Universitatea Syracuse. Îşi amintea câteva replici:

— Oh, mamă, ştii că tata era o persoană generoasă.

— Era într-adevăr, Bus.

— Şi din cauza asta a donat acele fonduri pentru bursele sportivilor.

— Bus, eu n-am privit lucrurile în felul ăsta.

— Dar, mamă, de-asta a făcut donaţia, pentru că era generos. Nu crezi că a procedat bine?

— Nu, Bus. Nu cred. Eu nu l-am aprobat.

— Bine, mamă, dar…

— Am fost *foarte furioasă* pe el, Buster.

Şi asta fusese tot. Abandonaseră subiectul. Păreau să-l critice şi să-l protejeze pe Al Sr. În acelaşi timp.

Mama şi fiul aveau deseori astfel de discuţii în contradictoriu. Era un fel de sporovăială monotonă. Când începeau să spună „Oh, mamă” şi „Ei, Bus” însemna că ceva de acest gen se pregătea să iasă la iveală. Într-un an de Ziua Recunoştinţei nu fuseseră de acord unde să taie în felii curcanul. Mama voia pe masă, fiul – pe cuptor. Discuţia începuse cu „Să te ajut”.

— Nu, mamă, fac eu asta.

— Nu, Bus, o s-o fac eu.

— Oh, mamă.

— Ei, Buster…

În timpul disputei ajunseseră să tragă de curcan.

Tensiunea îi contamina pe amândoi, dar nu-şi exteriorizau mânia. Niciunul din ei nu ţipa şi nu-l jignea pe celălalt. În ziua aceea îşi dăduseră drumul mai mult în timpul certei – dar şi păsării. Curcanul căzuse cu zgomot pe podea. Al începuse să ridice tonul.

— Ei, Buster, se răstise doamna Canty. Aşa-i vorbeşti tu mamei tale?

Disputele lor se încheiau deseori cu replica asta, care-l îngheţa pe Al şi-i face umerii să cadă. „De ce, se întreba Jan, nu ia o atitudine şi nu-i spune că l-a înfuriat peste măsură? Părea la fel de incapabil ca un preşcolar să răspundă firesc”.

De-a lungul anilor, Jan sesizase că, în ciuda prefăcătoriei obişnuite, Gladys Canty se purta cu fiul ei ca şi cum era tot un copil. Primul indiciu îl avusese pe vremea când îşi cumpăraseră vila în stil Tudor. Când Gladys o vizitase, observase că-şi mutaseră lucrurile în dormitorul cel mare.

— Asta-i bună, Bus, doar n-o să dormiţi aici, nu-i aşa? zisese.

„Cine se crede?” gândise Jan.

Felul în care-l trata pe el – pe amândoi de fapt – ieşea la iveală şi în alte moduri. Îi îndopa mereu cu dulciuri ca pe copii – fursecuri, prăjituri şi ciocolate. Nu numai că exista porecla Buster, dar lui Gladys îi plăcea s-o numească şi pe ea Jannie sau „micuţa Jannie”. Odată, Gladys îi cumpărase lui Jan un pulover. Când îl dusese înapoi, pentru că făcea alergie la lână, descoperi că fusese cumpărat de la raionul de copii.

— Crede că sunt un copil? îl întrebase ea pe Al.

— Oh, doar ştii cum e mama, răspunse el.

Nu stăruia niciodată asupra ciudăţeniilor părinţilor lui, considerându-le nesemnificative.

Dar îşi dădea seama că avea câteva amintiri

neplăcute. În perioada în care făcuse o pasiune din fotografiat, descoperise că soţul ei avea o aversiune faţă de amarate.

— Îmi place ceea ce faci, spusese el. Dar fă-mi o favoare. Te rog să nu mă pozezi şi pe mine.

— De ce? îl întrebase ea.

— Pentru că în copilărie la fiecare mişcare mi se făcea o poză. Mi s-a făcut greaţă de asta.

Într-o seară se uitară la multe fotografii cu Al, de când avea nouă luni până la vârsta de şase ani. Pozele alb-negru erau pline de maşini vechi acum şi de scene de familie surprinse în curtea din spatele fostei lor case de pe Chalmers. Unele fuseseră făcute la petreceri. Îi atrăsese atenţia un singur lucru la el. De obicei Al era singurul copil, chiar şi la chefurile din grădină. Părea dezorientat în instantaneele în care se clătina printre fustele şi pantalonii giganţilor adulţi.

Al Sr. Era mereu îmbrăcat impecabil, în costume din trei piese ajustate pe corp. Gladys prefera rochiile simple şi pantofii fără toc. Totuşi, pe fiul ei îl dichisea şi-l îmbrăca cu mult mai multă grijă.

Într-o poză în care avea trei ani, Al purta bucle aurii ce-i cădeau pe umeri. Aşa era moda pentru băieţi la începutul secolului, dar erau în 1936 atunci. Al se simţi jenat de felul în care arăta. Mai târziu îi destăinuise lui Jan că, în cele din urmă, AI Sr. Îi ordonase soţiei sale „să-i taie afurisitele alea de bucle”.

Când se apropiase de vârsta şcolară, tânărul Al arăta ca un băieţandru tipic din Detroit, îmbrăcat în pantaloni groşi albaştri şi tricouri. În alte fotografii era în pantaloni scurţi şi bluze cu guleraşe albe, brodate. Al îi spusese cândva că în prima lui zi de şcoală, maică-sa îl îmbrăcase exact ca pe Buster Brown – flăcăul cu pălărie rotundă, cravată de mătase şi tunsoare olandeză. Al avea chiar şi un

buldog.

— Dumnezeule, spuse ea, ce idee să trimiţi un băiat îmbrăcat astfel la o şcoală din Detroit. Nu suntem la începutul secolului. A dat dovadă de multă insensibilitate.

— Doar o ştii pe mama.

— Ei bine, eu nu i-aş face asta copilului meu la vârsta de cinci ani.

— Mda, a fost destul de caraghios.

Apoi Al începu să râdă într-un mod straniu, de parcă se distra de minune amintindu-şi nişte lucruri secrete.

„Unde, gândi ea, era influenţa tatălui său din copilărie? O. Singurul lucru care-l preocupase vreodată părea să fie încercarea lui Al de a-şi obţine licenţa. Jan îşi imagina cu uşurinţă cum ar fi reacţionat tatăl ei dacă maică-sa l-ar fi feminizat pe fratele ei într-o asemenea manieră.

Dar ştia că influenţa soacrei sale asupra vestimentaţiei lui Al durase multă vreme. Când Al se mutase din casa lui de pe Fisher Road, Jan îl ajutase la împachetat. Dăduse peste o cutie care crezuse că aparţine fostei lui soţii, înăuntru era o jachetă cadrilată de un verde aprins cu negru şi un halat galben strident cu roşu şi negru. Toate păreau să aparţină unei femei.

— Uite, Al, Maggie şi-a uitat nişte haine, spusese ea.

Al avea o expresie îngheţată.

— Acelea… sunt hainele mele, se bâlbâise el.

— Nu te-am văzut niciodată purtându-le.

— Nu… nu le-am purtat niciodată.

Observase cât e de jenat.

— În mod sigur nu i-ar veni bine unui bărbat, spuse ea, încercând să mai atenueze efectul cuvintelor rostite mai înainte.

— Ei bine, *mama* mi le-a cumpărat.

Apoi schimbă subiectul. Făcea asta de câte ori Jan

încerca să iniţieze o discuţie mai semnificativă despre copilăria lui. Totuşi, de-a lungul anilor, din nemulţumirile sale voalate, îşi dăduse seama că soţul ei petrecuse toartă multă vreme ascultând predici despre ceea ce era cuviincios ori nu.

În timpul acestei vizite de Ziua Recunoştinţei, Jan nu detectă nimic de felul acesta, însă, în timp ce aşteptau curcanul, nu putu să nu observe cât de încordat era Al, retras în sine şi nevorbind aproape deloc. Casa era mai tăcută ca oricând. Jan ar fi considerat binevenită chiar şi o ciondăneală de-a lor, care să înviorează puţin atmosfera.

La un moment dat, lui Jan i se făcu milă de el. Era aproape patetic atunci când se aşeză, cu capul între umeri, pe Unul dintre scaunele din sufragerie, la distanţă de mama lui. Ciugulea dintr-o prăjitură şi privea fix pe fereastră.

— Al, ce e cu tine, iubitule? îl întrebă după ce plecară.

— Jan-Jan, mă ocup de asta în şedinţele de terapie, răspunse el.

Capitolul 58

Compensaţia va fi aleasă pentru atingerea unui scop diferit, dar de o importanţă la fel de mare. De exemplu, adolescentul care nu poate juca fotbal din cauza înălţimii sale necorespunzătoare va deveni şeful cercului de dezbateri al şcolii. Supracompensaţia, practicată pentru a te simţi superior celorlalţi, este un simptom al nevrozei.

W. ALAN CANTY.

Conferinţele ia Colegiul Henry Ford Community.

Ray Danford, operator pe computere, aruncă o privire calendarului şi se hotărî să-l sune pe vechiul său prieten Alan Canty. Aniversările lor de naştere erau la numai câteva zile distanţă una de alta şi, oriunde i-ar fi dus viaţa în ultimii treizeci şi cinci de ani, găseau întotdeauna

o modalitate de a lua legătura la sfârşitul lunii noiembrie. Al sugeră să se întâlnească într-o sâmbătă pentru a lua prânzul împreună.

„Originalul” Marcus Hamburgers, gândi Ray, unul din localurile pe care le frecventau în adolescenţă. Avea să-i predispună la nostalgie. Se întreba dacă mâncarea mai era la fel.

Când se întâlniră peste două săptămâni, constatară nu numai că în micuţul restaurant se serveau aceeaşi hamburgeri, dar părea că localul nu mai fusese renovat din 1949. Se aşezară pe scaune la bar şi dădură comanda.

— Chiar şi chelneriţa seamănă cu cea de pe vremuri, spuse Al.

— Poate că e aceeaşi, glumi Ray.

Cei doi prieteni trecuseră prin multe din vara anului 1949, când se întâlniseră. Tot timpul prânzului ar fi putut să depene amintiri, dar mintea lui Al era preocupată de nişte probleme din prezent.

— Apropo, Ray, am cunoscut o fată, Dawn. De fapt, e din Harper Woods, dar când am întâlnit-o locuia împreună cu prietenul ei într-un apartament din Cross Corridor. Da, e prostituată.

Al îi mai dădu câteva detalii sumare ale relaţiei lor. O vedea pe fată destul de des. Dawn şi prietenul ei erau toxicomani. Îi spuse că fusese destul de complicat să-şi aranjeze programul astfel încât escapada să fie posibilă. Se întâlneau de un an.

În timp ce povestea se desfăşura, Ray simţi că nu mai are aer. Avea uneori astfel de crize. Un doctor îi spusese că era vorba de hiperventilaţie. Până la urmă trebui să-l întrerupă.

— Uh-oh, Al, îngăimă el. Mi s-a tăiat respiraţia.

Al începu să râdă când văzu privirea înspăimântată a lui Ray. În curând râdea cu sughiţuri în vreme ce Ray se

chinuia să nu se lase cuprins de panică. Dar reacţia lui Atât ajută să-şi revină.

— Ce dracu' e aşa de nostim în faptul că nu mai puteam să respir? îl întrebă Ray.

— Nimic, răspunse el. Nimic.

„Al Canty avusese întotdeauna un simţ ciudat al umorului", gândi Ray. Dar râsul lui avea o notă de nebunie, ca al cuiva aflat sub o mare tensiune. După aceea Al reveni la povestea lui.

— Ray, continuă, ei mă cunosc sub numele de *A*! *Miller*, doctorul Al Miller.

Rânjea încântat. Era o glumă de-a lor. Al Miller era şoferul pe care Al Canty îl aclama la concursurile de la Schoenherr şi Eight Mile Road. Miller şi maşina lui neagră de curse câştigaseră majoritatea concursurilor la care asistaseră în adolescenţă. Pista ovală de zgură era considerată pe vremea aceea cea mai rapidă din ţară.

Marcus Hamburgers nu era singurul lucru care nu se schimbase de-a lungul anilor, medită Ray. El şi cu Al discutau despre asta când erau studenţi la secţia de psihologie a Universităţii Wayne.

— Nimeni nu se schimbă prea mult, nici măcar prin psihanaliză, obişnuia Ai să afirme. Trăsăturile de bază rămân.

Şi după câte îşi dădea Ray seama, mascarada cu doctorul Al Miller rămăsese o constantă a lui Al Canty, încă una dintr-o serie lungă de şarade. Al încerca mereu să compenseze lipsa curajului său bărbătesc prin combinaţii, maşinaţii şi îndrăzneală psihologică. Dar Ray îşi amintea că numai o dată fusese implicată şi o târfă.

Pe atunci erau amândoi la colegiu şi de-abia trecuseră de douăzeci de ani. Într-o vineri după-amiază, Al apăruse cu două sute de dolari pe care spunea că-i furase de la o prietenă. Auzise de un loc din Chicago numit Rush

Street. Fără să piardă timpul, cei doi plecaseră să-l viziteze în Volkswagen-ul negru al lui Ray.

Se instalaseră la un hotel din Chicago, Al agăţase o prostituată şi o adusese în cameră. De fapt, acostarea ei fusese singurul aspect normal al excursiei. Cel puţin o plătise. Majoritatea banilor furaţi, Al îi dăduse pe mâncare şi băutură. La plecare, Atât ţinuse de vorbă pe recepţioner, astfel încât Ray să poată ieşi pe furiş cu bagajele, fără să plătească. Al îi trimisese o vedere mamei lui de la Asociaţia tinerilor creştini din Chicago, scriindu-i că stăteau acolo.

Ceva tot scăpase din vedere. Trecuse în registrul hotelului adresa lui de acasă. Când venise nota de plată, scrisese pe plic „nu la această adresă" şi-l trimisese înapoi.

— Când ai de gând să faci nişte lucruri ilegale, trebuie să foloseşti un nume fictiv, declarase Al mai târziu.

Dacă lucrurile s-ar fi oprit acolo, probabil că ar fi putut fi considerată o poznă de tinereţe. Dar urmaseră multe altele. În special cu femeile, Al părea mai captivat de maşinaţiile lui de a cuceri fetele decât de sexul în sine. Prin baruri, Ray îl asculta ore întregi pe Al care elabora planuri minuţioase de abordare a câte unei fete frumoase, dar nu-l văzuse niciodată ridicându-se de pe un scaun şi încercând să facă cunoştinţă cu vreuna. O dată, Al se dăduse drept medic veterinar pentru a obţine de la un farmacist un medicament considerat afrodiziac. Închinase şi mobilase un apartament pentru a-l încerca pe fata cu care se întâlnea. Altă dată făcuse pe detectivul pentru a afla mai multe lucruri despre o fată care îi plăcea, O urmărise, îşi notase programul ei zilnic, dar nu o invitase undeva niciodată. Cu altă ocazie, îşi umflase obrajii cu vată şi-i spusese unei fete că era bolnav în ultimul stadiu. Ca o ultimă dorinţă, o rugase să facă dragoste cu el. Ea se prinsese de şmecherie şi îi întorsese spatele.

Urmaşe filmul pe care îl făcuse la colegiu, intitulat

Casa de sârmă. Avea două scopuri. În primul rând, era o dramă serioasă de tip freudian. În al doilea rând, era menit să o seducă pe regina anului lor de liceu, care se întoarse acasă. Era o fată ameţitor de frumoasă, cu păr lung, castaniu. Ai o angajase pentru rolul principal. Ray era operatorul.

În privinţa temei freudiene, *Casa de sârmă* simboliza un cămin în care legăturile de familie erau extrem de fragile. Era vorba despre un tânăr al cărui tată era mereu plecat din oraş cu afaceri şi a cărui mamă nu era interesată decât de vizite şi de jocul de cărţi. Personajul principal, fiul lor, îşi ucide prietena, sau ea îl omoară pe el. Ray nu era sigur. Al îi promitea de ani de zile că o să-i arate filmul.

Cât despre regina anului, Al nu făcuse nimic, cele mai multe din şaradele lui eşuau din cauza transparenţei şi a greşelilor de calcul, cum se întâmplase şi cu planul lui de a evita recrutarea. Cu câteva zile înainte de examenul corporal, închiriaseră o cameră la un motel de pe Jefferson pe care o umpluseră cu sticle de lichior de mure. Ray n-avea să uite niciodată cum îi proptise braţul lui Al de un telefon şi cum, la insistenţele lui, încercase să i-l rupă cu trei lovituri de bocanc. Nu reuşise decât să i-l julească şi să-l învineţească. Ray nu fusese în stare să-l lovească prea puternic. Al fusese îngrijorat de ceea ce avea să creadă mama lui, aşa că inventase pe loc o poveste despre felul în care căpătase rana.

N-aveau niciun fel de scrupule în timpul acestor aventuri. Pe atunci, Al Canty se considera deasupra codului moral obişnuit. Regulile sociale erau o parte a ceea ce mentorul lor intelectual, Sigmund Freud, numea supra-eul. Ray trebuia să admită că împărtăşea şi el aceleaşi opinii pe vremea aceea.

În tinereţe, cei doi fuseseră atraşi unul de altul de

viziunea asemănătoare pe care o aveau asupra lumii. Deşi Ray fusese crescut într-o casă de muncitori, iar Ai în mijlocul rafinamentului clasei mijlocii, ei doi aveau multe în comun. Ray era exagerat de timid şi se bâlbâia. Al era ostracizat ca un tip straniu şi distant. Împreună îşi găsiseră salvarea în eseurile lui Sigmund Freud.

Păziseră noul mod de cunoaştere de parcă le-ar fi fost destinat numai lor. Freud nu numai că le oferise un nou fel de a privi oamenii, dar le îndepărtase şi teama. Nimic nu mai putea fi măsurat după standardele alb-negru care îi deranjase întotdeauna. Ordinea superioară consta în capacitatea de a vedea şi analiza diversele nuanţe de gri.

Inventaseră porecle pentru cei neluminaţi. Freud numise o dată religia „obsesie în *masă* care se învecinează cu *new* roza”. Al le spunea celor care se duceau la biserică OMN-i. Eroii liceului erau uşor de deosebit. Ştiau că cei fanfaroni şi ţanţoşi aveau nevoie să fie flataţi de cei din jur.

Se considerau nişte intelectuali sofisticaţi. Vorbeau cu Al Sr. Despre comportamentul uman şi îi fascinau demonstraţiile acestuia despre hipnoză. Erau siguri că sunt şi ei promotorii ideilor zilei. Psihologia freudiană începea să invadeze cultura americană. Producătorii de film descoperiseră subconştientul. Regizori ca Elia Kazan foloseau alegoriile oedipiene şi alte concepte ale lui Freud în filme ca *East of Eden* şi *On the Waterfront*.

Toate astea avuseseră influenţă şi asupra studiilor lor. Ray urmaşe treizeci şi nouă de ore de psihologie la Wayne State, dar fusese nevoit să renunţe până la urmă, ca să-şi caute un serviciu. Acum avea o fată şi un băiat, locuia într-un bungalou din Harper Woods şi spăla covoare pentru a-şi rotunji veniturile. Se căsătorise cu iubita lui din liceu, Jeannie. De fapt, îl întâlnise pe Al la petrecerea în timpul căreia îi propusese lui Jeannie să fie prietena lui. Era pe 4 august. Încă mai sărbătoreau acea dată printr-o petrecere

anuală la care invitau prietenii lor din partea de est a oraşului.

Al nu renunţase la psihologie. Era singurul din vechea bandă care reuşise să transforme studiile de la colegiu într-un mod de viaţă. Prietenia lor fluctuase de-a lungul anilor. Relaţiile dintre ei se răciseră pe vremea când fusese căsătorit cu prima lui soţie, Maggie. Al umbla cu tipi foarte sofisticaţi pe atunci. Cu Jan, devenise mult mai accesibil şi dăduse chiar el câteva petreceri de 4 august, la vila sa în stil Tudor.

„Ce tâmpenie şi cu prostituata asta”, gândi Ray. O găsea pe Jan nepretenţioasă şi excepţional de atractivă. Al avusese secrete şi faţă de prima lui soţie, Maggie. Dar, după câte ştia Ray, totul se redusese la cumpărarea şi ascunderea a vreo şase maşini vechi prin mai multe garaje din oraş. Ray crezuse că Al se potolise după ce o întâlnise pe Jan. Dar acum avea această escapadă. Spera că prietenul său ştie ce face.

La plecare, Al era nerăbdător să se întâlnească din nou.

— Ray, hai să ne vedem o dată pe lună şi să luăm prânzul ca acum.

Ray Danford nu avu nimic de obiectat. Ştia prea bine că fusese întotdeauna singurul prieten apropiat şi confident al lui Al.

Spre sfârşitul acelei zile Ray îşi aminti că o auzise pe fiica lui, April, vorbind despre o fată numită Dawn care dispăruse în 1983, cu câteva săptămâni înainte de absolvirea liceului.

— Nu ziceai tu ceva despre o colegă din liceu care a dispărut pur şi simplu?

— Mda.

— Cum o; chema?

— Dawn Spens. Nimeni n-a mai auzit de ea de atunci.

De ce?

— A, nimic.

Se întreba dacă era aceeaşi fată.

PARTEA A TREIA

1985 – 1986

Capitolul 59

„Oricâte eforturi ai face, vor exista oameni care n-or să te placă”.

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Henry Ford Community

Dawn Spens începu noul an cu o altă internare în spital. Luase câteva înghiţituri de şampanie la o petrecere dată de o verişoară, se plânsese de dureri în partea dreaptă, apoi leşinase. Când se trezi în 1985, avea hepatită.

Doctorul Al Miller o prevenise că frecventele ei ameţeli şi greţuri erau din cauza drogurilor. Ea şi John nu luau numai heroină, îşi făceau şi injecţii intravenoase cu cocaină. Din cauza vărsăturilor, muşchii s-au încordat şi i-au provocat durerea de sub coaste, îi sugerase Al s-o lase mai moale cu drogurile câteva zile şi problema se Va rezolva.

Sfatul era probabil bun, dar diagnosticul lui Al îi punea în mod serios la îndoială priceperea de medic. Când John îşi duse prietena la Spitalul Southwest Detroit, situat lângă centrul comercial al oraşului, doctorii o internară pentru hepatită cronică. Era a treia ei spitalizare serioasă într-un an.

Săptămâna aceea Al stabilise să plece în vacanţa sa anuală în Arizona, unde se relaxa împreună cu bătrânul miner şi catârii săi. Dawn încercă să-l găsească pe Al înainte ca acesta să plece şi să-l anunţe că se află în spital. Dar la telefon i se răspunse că doctorul Alan Canty îşi avea cabinetul acolo.

Dawn şi John se hotărâseră să facă câteva investigaţii. John căută în cartea de telefon. Exista un doctor W. Alan Canty, având cabinetul în Fisher Building şi locuinţa în Grosse Pointe Park. Dawn îşi aminti că întruna din plimbările lor cu maşina Al îi arătase casa pe care o avea în Grosse Pointe Park, dar pe care spunea că o închiriase de la moartea soţiei sale. Strada, Berkshire, se potrivea cu adresa doctorului Canty din cartea de telefon.

— Dacă ăsta-i el, sună-l acasă pe nenorocit, zise Dawn.

Asemănările deveniră şi mai şocante după ce John formă numărul. O femeie răspunse la telefon, spunând că doctorul Canty nu e acasă. John se dădu drept un prieten ce trebuia să-l găsească neapărat pe doctor.

— E important, zise el. Unde îi pot lăsa un mesaj?

— Ei bine, eu sunt menajera, spuse femeia. Doctorul

Canty şi soţia sa sunt plecaţi din oraş pentru o săptămână.

John închise.

Peste o săptămână, când se întoarse, Al era nerăbdător să le arate noua pereche de bocanci pe care şi-i cumpărase din Arizona. Aveau vârfurile metalice.

— M-am gândit că s-ar putea să am nevoie de ei, îi spusese sarcastic lui John. În cazul în care mai trecem pe la Gaiety Bar.

Al îi duse lui Dawn la spital un album cu fotografii ale casei sale din Grosse Pointe Park. În vară se plânsese că i-a fost spartă şi jefuită casă, iar de atunci nu încetase să le povestească despre reparaţiile şi renovările pe care le făcea. Acum treaba se terminase şi voia să-i arate lui Dawn rezultatele. Îi lăsă albumul să-l studieze.

Mai târziu, John şi Dawn examinară colecţia de fotografii, ce etala un stil de viaţă cum nu mai văzuseră decât în reviste. Erau multe covoare, tapet şi lambriuri.

Ferestrele aveau grilaj, iar tavanele înalte de trei metri şi jumătate erau împodobite cu sculpturi ornamentale.

John şi Dawn priviră lung obiectele de ară japoneză şi mobilierul oriental în bronz şi lac negru. În fiecare cameră existau obiecte vechi de artă, bine întreţinute: un şifonier cu o oglindă lungă, ovală, un scrin din secolul al nouăsprezecelea, un pat dublu din bronz şi fier forjat. Priviră o bucătărie rustică cu mobilă solidă de stejar, o cameră solariu cu podea pardosită cu plăci de ceramică.

O cameră de zi mai mare decât întregul apartament din Homewood Manor. O canapea de piele şi un scaun comod erau aşezate în faţa şemineului. Exista o singură fotografie de exterior, aceea a unei alei pavate cu cărămizi.

Albumul lăsa impresia că cineva încercase să înregistreze toate bunurile proprietarului. Neştiind nimic de căutările lor în cartea de telefoane, Al le oferise fără să vrea celor doi dovezi ispititoare despre averea sa.

Dawn Spens nu rezistase nici două săptămâni în Spitalul Southwest Detroit. Când doctorii îi interziseră să primească vizite, plecă. John le povestea prietenilor că la analiza urinei reieşise că Dawn e toxicomană.

Pe treisprezece ianuarie, Al o duse cu maşina la alt spital unde a fost din nou internată cu diagnosticul hepatită. Îi fixară o perfuzie prin care i se asigura hrana şi

I se dădea Demerol. Asistentele au fost instruite să o supravegheze atent, deşi nu i se făcuseră teste care să depisteze prezenţa drogurilor.

Dawn avea să stea cincisprezece zile în spital. John Fry părăsise apartamentul din Clayton şi se mutase în casa unui văr, în partea de sud-vest a oraşului. În fiecare zi la prânz, cu excepţia duminicilor, Al trecea să-l ia, şi împreună vizitau pe Dawn. Al se oprea de obicei la un magazin de cadouri. Încă ar fi făcut orice pentru prostituată.

— Ce faci? o întrebă John pe Dawn într-o seară, la telefon.

— Fac o listă pentru Al. Vreau să văd ce pot să obţin.

Al îi cumpăra truse de unghii false, truse de machiaj, cărţi cu ilustraţii, reviste de umor, cartuşe de Marlboro mentolat şi reviste de cuvinte încrucişate, care ei îi plăceau atât de mult. Petrecea ore întregi dezlegând cuvinte încrucişate şi luând droguri.

Al le dădea, de asemenea, bani pentru heroină şi-l ducea pe John cu maşina la furnizorii de droguri. Îl aştepta întotdeauna pe John în maşină. Dawn era mereu nemulţumită de dozele mici de Demerol pe care i le dădeau la spital.

John şi Al începură să stea de vorbă câte puţin în timpul acestor plimbări. Pentru moment păreau să se tolereze unul pe altul.

Subiectele de conversaţie erau variate. Al vorbea despre istoria oraşului Detroit, explicând originea etnică a diverselor cartiere. John îi povestea despre familia sa, care se trăgea din sud. După ce văzuse la televizor un film documentar despre James Dean, Al vorbi cu multă admiraţie despre actor. Şi John avea multe amintiri din anii ’50. Al discuta despre automobile vechi, John despre modele vechi de motociclete. Îi arătă lui John poza unui Ford decapotabil pe care-l repara? îi spuse că merge uneori la Boston şi la New York să caute bucăţi de maşini. John îşi aminti că-l auzise pe Al spunându-i lui Dawn că avusese pe vremuri o motocicletă Harley.

— N-o să cred în vecii vecilor că individul ăsta a mers pe o Harley-Davidson, spusese John la început.

Acum nu mai era atât de sigur. „Al era plin de contradicţii”, începuse John să le spună prietenilor. Era clar că intelectualul bogat nu aparţinea mediului lor, dar, totuşi se pricepea foarte bine la cei ce se aflau în afara

legii. Uneori vorbea chiar cu un pic de accent, de parcă încerca să se familiarizeze cu toate aspectele străzii.

Una din plimbările pe care le făcuseră împreună îl uimise în special pe John. Merseseră cu maşina în cartierul Brightmore, o enclavă din partea de vest a oraşului locuită de familii de albi săraci şi de găşti de motociclişti. În timp ce-l aşteptau în Buickul lui Al pe un alt toxicoman să le aducă droguri, Al vorbi despre găştile de motociclişti…

— John, m-am distrat şi eu cu unii dintre ei. Forbbiden Wheels era gaşca mea preferată.

Numi şi altele: Renegades, Scorpions, Huns.

— Ştia amănunte pe care numai o persoană care a fost printre ei putea să le cunoască, îi spuse Fry mai târziu unui prieten.

Altă dată, Al îi destăinui că, în tinereţe, fusese aproape prins de poliţie comiţând un jaf înarmat asupra unei benzinării.

— Am făcut şi eu unele din lucrurile pe care le faci tu, John. Eu şi câţiva prieteni. Ei au fost prinşi, dar eu am reuşit să fug.

Fry încercă mai târziu să le explice prietenilor aparentul contrast dintre doctorul cu ochelari, mers legănat de raţă şi zâmbetul caraghios, şi poveştile pe care le spunea.

— În tipul ăsta zac contradicţii atât de mari, încât par un mare prost dacă încerc să explic ceva.

Totuşi, cea mai mare atenţie Lucky Fry o acorda banilor pe care Ai îi cheltuia. John folosi agenda lui Dawn pentru a calcula totalul pe anul 1984.

— În ceea ce priveşte banii, i-a cumpărat şase maşini, deşi numai două au fost cumpărate de fapt. Pentru celelalte, doar i-am luat banii. Punând împreună cheltuielile diverse şi banii pe care li-i dăduse în fiecare zi, totalul era între o sută treizeci şi o sută patruzeci de mii de

dolari.

Câteodată John umfla suma la trei sute de mii. Totalul se schimba în funcţie de persoana pe care încerca s-o impresioneze sau de cantitatea de droguri pe care o avea în sânge în acel moment. Dar, printre prietenii săi cei mai apropiaţi, suma de o sută patruzeci de mii de dolari rămăsese constantă.

John ştia că marfa nu e pe măsura banilor. La preţul ăsta Al ar fi putut s-o aibă pe cea mai costisitoare târfă de lux din Detroit, care să-l servească într-un apartament de la etajul şaptezeci şi cinci al Hotelului Westin. O întrebase pe Dawn despre asta într-o noapte.

— Ce obţine tipul de la tine de fapt?

— John, îţi jur. M-am culcat cu el numai de vreo câteva ori

Îi povesti că, după o săptămână sau două fără niciun contact sexual, Al obişnuia să-i facă o cerere formală, spunând:

— Ei bine, n-ai de gând să ai grijă de mine?

Urma o partidă de sex oral.

— Individul urmăreşte ceva, zisese John mai târziu. La început am crezut că o place foarte mult. Dar Dawn nu e *chiar* atât de grozavă, nu merită *atâţia* bani. Şi felul în care se poartă cu el, pur şi simplu nu e normal. Dacă-i dai unei fete două sau trei sute de dolari pe zi şi nu stai cu ea decât o oră, se-nţelege că fata trebuie să se poarte frumos cu tine în acea oră.

Dar lucrurile nu stăteau aşa. În ultimul timp John observase cum prietena sa îşi schimba atitudinea. Tăticul de zahăr care fusese sursa ei de mândrie cândva, acum nu mai era decât o sursă de dispreţ.

— Felul în care vorbea despre el. Îl ura, ura tot ce reprezenta el, spunea John.

Dawn Spens îl poreclise „fraierul”, şi numai aşa îi

spunea când Al nu era de faţă. Această atitudine era vizibilă şi în felul în care îi cerea sume din ce în ce mai mari de bani. Dacă Al încerca să se eschiveze, Dawn se îmbufna. Nu-i mai vorbea şi refuza să meargă să ia masa cu el.

— Cât despre sex, nici vorbă! spunea John.

Dar Al se întorcea mereu. Într-o zi, John o văzuse ieşind furioasă din casă, lăsându-l pe Al singur în bucătărie.

— Cu Al ce faci? o întrebă John.

— Dă-l dracului! răspunsese ea. O să plece acasă.

O dată îl făcu să plângă din cauza maşinii Thunderbird pe care i-o cumpărase. Când motorul acesteia începu să bată, John îi spuse lui Dawn s-o vândă. Înainte de asta, Atât asigurase pe un traficant de droguri numit Stumpy că va suporta el toate cheltuielile făcute de Dawn.

Într-o zi, când se întoarse acasă, John o găsi pe Dawn privindu-l ameninţător pe clientul ei permanent. Al plângea în hohote, îndreptându-se cu umerii încovoiaţi spre Buik-ul său.

— E vina ta că nu mai am maşina, ţipa ea. L-ai spus traficantului să-mi dea tot ce vreau, dar nu l-ai plătit şi a trebuit să-i dau maşina.

— Te rog, Dawn, o implora Al. Am să-ţi iau altă maşină.

Zău c-*o să-ţi iau*.

Mai târziu, pentru că Al tot nu-i adusese bani ca să-şi cumpere o altă maşină, Dawn aşteptă când John era şi el de faţă, ca să deschidă din nou discuţia.

— *Ai spus* c-o să-mi iei maşina, îi spuse ea.

Al păru încurcat. Apoi Dawn îl privi pe John.

— Să te ia dracu', zise ea. Am să-l fac pe *John* să-mi ia maşină.

Tactica dădu roade. Ca să justifice banii, John găsi o

rablă care nu rezistă nicio lună şi pe care o vândură pentru droguri până la urmă.

Pe la sfârşitul lunii ianuarie, Al alerga zilnic din partea de sud-vest a oraşului la casa traficantului de droguri, apoi la magazinul de cadouri şi de acolo la spital, unde Dawn îl primea adesea, cu indiferenţă. Nu mai încăpea nicio îndoială că prostituata îl avea la degetul mic. Dar John tot nu putea înţelege ce-l atrăgea la ea.

— Când am văzut toate astea, m-am gândit că trebuie să fie şi altceva la mijloc, spusese el mai târziu, l-am zis lui Dawn: „Cred că prostul ăsta scrie o carte” – „Viaţa toxicomanilor”, sau ceva în genul ăsta. Pentru că nimeni nu suportă atâtea şi continuă să vină înapoi.

Capitolul 60

Vedem, de asemenea, mulţi oameni tulburaţi de sentimente de nesiguranţă şi inferioritate. Ei încearcă uneori să-şi depăşească aceste complexe prin exces de viteză, încercând să păcălească poliţia, ori făcând pe grozavii într-un fel sau altul…

Traffic Clinic din Detroit le smulge masca acestor oameni şi le *arată ce sunt ei de fapt – neadaptaţi din punct de vedere social.*

ALAN CANTY Sr.

„The Detroit Traffic Clinic”.

În alte cazuri găsim tânărul care încalcă legea pentru că drept urmare a urii faţă de tată, ei comite acum o agresiune împotriva autorităţilor sau împotriva poliţiei ce reprezintă pentru ei un înlocuitor ai tatălui.

ALAN CANTY Sr.

„Problemele tânărului conducător auto”.

Ray Danford recunoscu melodia care începuse în timp ce ei stăteau de vorbă la barul Cadieux, aşteptând să li se servească prânzul. Era uimit că Al Canty nu recunoscuse şi el vechiul şlagăr din *My Fair Lady*, numit

„Pe strada unde locuieşti".

— Hei, Al, ascultă, spuse el. E melodia ta.

Îl tachina pe vechiul său prieten reamintindu-i cum îşi uzase discul tot ascultând-o când avea douăzeci şi cinci de ani. Pe vremea aceea Al era înnebunit după *Pygmalion*, piesa lui Bernard Shaw, după care se făcuse întâi un film, iar apoi un muzical. Era fascinat de povestea distantului profesor de engleză care pariază că poate să o scoată pe tânăra vânzătoare de flori din mediul ei, să o îmbrace elegant şi să o transforme într-o doamnă rafinată. Toţi ceilalţi ascultau discuri cu muzică blues şi mergeau cu maşina la cinematografe în aer liber. Tânărul Al mergea la filme muzicale, fredona „The Rain în Spain".

(„Ploaia din Spania") şi medita la eforturile lui Henry Higgins de a o educa pe şireata Eliza Doolittle. Vechea gaşcă găsea preferinţa lui un pic ciudată.

În timp ce aşteptau să le vină comanda de midii înăbuşite, Ray îşi dădu seama de ce vechiul sau prieten n-auzise melodia. Era preocupat din cauza tinerei prostituate pe care numai cu o lună în urmă o numise cu prea multă uşurinţă „ultima sa achiziţie".

— Toată chestia asta îmi face o gaură serioasă în buget, Ray, spuse el. Şi în general începe să devină o bătaie de cap prea mare.

— Cât de mare?

— Sume destul de mari.

— Vă întâlniţi în fiecare zi?

— De şase ori pe săptămână. Cam două sute de fiecare dată.

— Vrei să spui că-i dai două sute în fiecare zi? Dumnezeule, Al, asta înseamnă o mie două sute pe săptămână.

— Mai mult. Pe lângă asta, e vorba şi de timp. Îmi ia prea mult din timpul în care ar trebui să fac alte lucruri.

Dar prietenul ei e o adevărată pacoste.

Al îi povesti despre „peştele” tatuat pe care-l chema John. Dar pe Ray nu-l mira faptul că exista şi un astfel de personaj. Interesul lui Al pentru oameni de acest gen era vechi.

Ray îşi amintea că în liceu Al ştia foarte multe despre hoţii, escrocii şi găştile de motociclişti din împrejurimi. Spunea că puţini dintre ei ştiau într-adevăr meserie. Ray îşi amintea mai ales de un timp numit Harold. Harold putea să ia un Oldsmobile şi să-l remonteze în caroseria unui Cadilac, transformând un automobil ieftin într-o imitaţie valoroasă. Al se străduise, cu ajutorul lui Harold, să prindă şi el şmecheria. Se lăuda că Harold îi arătase şi cum să deschidă un lacăt. Apoi, într-o noapte, el şi cu Harold jefuiseră o benzinărie de pe strada Jefferson. Atât ţinuse de vorbă pe paznic, în timp ce Harold golea casa de bani. Se aleseseră cu trei sute de dolari.

Pe Atât interesaseră psihopaţii încă dinainte ca ei să afle despre tulburările de personalitate din manualele de colegiu. Avuseseră o grămadă de discuţii despre asta. Ca adepţi ai lui Freud, credeau că psihopatului îi lipsea dezvoltarea supereu-lui. Cu alte cuvinte, psihopatul nu avea conştiinţă.

Pe vremea aceea Ray Danford se îndoia de asemenea uneori de existenţa supereu-lui la Al. Când conducea, Al ignora semaforul sau alte legi de circulaţie. Odată, făcuse cu bună ştiinţă o greşeală de circulaţie chiar în faţa unei maşini de poliţie. Se purtase cu acel poliţist cum se purta cu toţi. La început, refuza să deschidă geamul. Apoi îl deschidea puţin şi spunea acelaşi lucru de fiecare dată:

— Ei bine, tatăl meu este Al Canty. Îl cunoşti. Lucrează la clinica psihopaţilor.

Reuşea adeseori să scape în felul acesta. Al se prăpădea de râs în timp ce se îndepărtau. Mai târziu Ray

avea să afle că, în adolescenţă, Al acumulase zeci de amenzi şi procese verbale de contravenţie. Tatăl lui, jenat, le plătise pe unele, iar pe altele reuşise să le anuleze. În cele din urmă un judecător îi sugerase lui Al Sr. Să-l lase să stea cinci zile în închisoarea districtului. Ai făcuse cele cinci zile, dar continuase să strângă contravenţii.

Lui Al îi plăcea atenţia şi încerca mereu să-i întreacă pe cei ce se aflau în centrul ei. În liceu, petrecuse o vară întreagă încercând să-l imite pe un coleg de clasă care avea mare succes printre fetele de la Asociaţia tinerilor creştini. Al muncise săptămâni întregi repetând felul în care acesta se purta, felul în care se mişca sau vorbea, şi sfârşise arătând ridicol pe ringul de dans.

Ray se întreba câteodată de ce nu putea Ai să fie pur şi simplu el însuşi. Iar apoi se întreba dacă există într-adevăr un Al Canty. Poza tot timpul. Îşi construise nenumărate atitudini teatrale. Când stătea pe loc, în picioare sau pe scaun, ţinea o ţigară între degetele întinse, iar cotul şi-l rezema pe talie. Când cineva din vechea lor bandă spunea un banc, Al îşi dădea capul pe spate şi începea să chicotească. Avea un râs sec şi fals.

La douăzeci de ani, Atât descoperise pe James Dean. Era intrigat de eforturile actorului de a-şi descoperi propria identitate, nu numai în rolurile sale, dar şi în viaţă. Era foarte probabil că suferea de complexul lui Oedip, deciseseră ei ca tineri freudieni. Se făcuse multă publicitate în jurul ataşamentului profund al actorului faţă de răposata sa mamă. Dean făcuse numai trei filme, dar toate îl fascinaseră pe Al.

Al considera că actorul strălucise în rolul tânărului ce încearcă să câştige dragostea unui tată pretenţios, din filmul *East of Eden*. În final, eroul o obţine, dar numai pentru că tatăl descoperă adevărata natură a dragostei pe patul de moarte.

Al era sigur că Dean furase filmul *„Giant”* de la Rock Hudson şi Elizabeth Taylor. Juca rolul unui magnat al petrolului nemulţumit de sine, ce avea totul, în afară de femeia pe care o dorea. Eroul sfârşeşte prin a se autodistruge, făcându-se de râs în faţa unui public din toată ţara.

Când *Rebel Without a Cause* apăruse pe ecrane, Al îşi cumpărase o jachetă roşie ca aceea a personajului principal interpretat de Dean, şi începuse să fumeze cu ţigara atârnând între buze. Luni în şir analizaseră filmul de la prima la ultima scenă. Era o dramă freudiană de bună calitate, hrană celebră pentru ei doi.

Erau amândoi de acord că eroul principal, neîndemânaticul şi timidul Jim Stark, nu ştia care este rolul său în viaţă. Filmul începea cu imaginea lui Stark, beat, încolăcit pe trotuar în poziţia fătului, ţinând strâns în mână o maimuţă jucărie la care nu voia să renunţe.

Stark era şi copil şi adult, pierdut în lumea sa imaginară. Nu putea găsi niciun sprijin la mama lui, care se plângea cât de mult suferise dându-i naştere, sau la tatăl lui, care îi cumpăra tot ce dorea. Într-una din scene, resentimentele înăbuşite îl fac pe Stark aproape să-şi omoare tatăl, strângându-l de gât.

Câteodată, din senin, Al îşi ducea mâinile la tâmple şi declama binecunoscuta republică a lui Stark către părinţii care-l certau întruna.

— *Mă distrugeţi*!

Al ştia tot dialogul. Într-una din scenele de la începutul filmului, Stark, tulburat, găseşte un pic de simpatie la un poliţist numit Ray. Al se distrase de minune pe chestia asta. Obişnuia să se întoarcă spre Ray Danford şi, imitându-l pe Dean, să rostească replica lui Stark din acea scenă:

— *Tu mă înţelegi cei mai bine*!

În film, Stark o întâlneşte pe prostituata adolescentă Judy, rol jucat de Nathalie Wood. Ea ducea o viaţă dezordonată ca să-l pedepsească pe tatăl ei înstrăinat afectiv. Alter ego-ul lui Stark este Plato, jucat de Sal Mineo, un tânăr nevolnic, cu un caracter slab, incapabil să supravieţuiască într-o societate dominată de brute. Tatăl său era mereu absent, iar mama sa veşnic plecată în excursii sau la recepţii mondene.

Jim Stark o cucereşte pe Judy. Avându-l şi pe Plato după ei şi fiind urmăriţi de brute, se ascunseră într-o casă părăsită unde încercară să se comporte ca şi cum ar fi format o familie. Plato găsi un pic de satisfacţie temporară în această mascaradă. Dar, în momentul culminant al filmului, Plato este ucis în timp ce Stark îşi găseşte bărbăţia.

Al spunea că filmul fusese epitaful actorului. Ray îşi aducea aminte că erau împreună când auziseră ştirea la radio. Îl ducea pe Al cu maşina la Clarkston, pentru o şedinţă cu psihiatrul său. James Dean murise într-un accident de maşină. Pe atunci, actorul tocmai scria un scenariu pentru un film pe care urma să-l regizeze şi în care urma să aibă rolul principal.

— *Dr. Jekyll and Mr. Hyde*. Fusese accident sau sinucidere?

Ca şi actorul său preferat, Al căuta ceva care să-l ancoreze mai puternic în viaţă. Cândva Al se plânsese că era incapabil de a se concentra asupra sentimentelor sale. Îşi povestise una din cele mai vechi amintiri, de la vârsta de opt ani.

— Construisem un fort şi l-am lovit pe alt copil cu un bulgăre de zăpadă, spusese Al. Singurul lucru care mi se plimba prin minte era *asta e tot*? *Ca* în cântecul lui Peggy Lee.

Pe Al păreau să-l intereseze foarte puţine lucruri;

incapacitatea sa de a se murdări pe mâini când lucra la maşinile sale era un exemplu perfect în acest sens. Psihologia fusese prima şi singura entitate care îl angajase total. Fusese un succes şi din punct de vedere material. În schimb, experienţa sa clinică nu-l ajutase deloc în privinţa atracţiei pe care prostituata şi peştele ei o exercitau asupra lui, gândea Ray.

— Păi, ar trebui poate s-o laşi baltă pur şi simplu, spuse Ray în timp ce-şi deschideau midiile.

— Nu e chiar aşa de simplu. Ar trebui s-o vezi. E galbenă. E în spital acum, are hepatită. Se omoară, efectiv, cu drogurile.

— Atât de rău?

— Da, dacă ar muri, necazurile mele s-ar termina.

— Ei bine, asta ar fi o soluţie, zise Ray.

Lui Al afirmaţia i se păru amuzantă. Cei doi prieteni râseră cu poftă, dar neliniştea lui Ray Danford fu atenuată doar pentru moment.

Capitolul 61

Christine Duchene Messmann se plictisise de controversele cu privire la toxicomana de douăzeci de ani, cu o fişă medicală încărcată. Pe la sfârşitul lunii ianuarie, Dawn Spens devenise cel mai interesant caz printre studenţii din anul al treilea ce-şi făceau practica la spitalul din Detroit.

Messmann avea mari speranţe în privinţa tinerei femei care spunea tot timpul că vrea să înceapă o nouă viaţă. Locuia în Harper Woods, aşa că o considera pe Dawn vecină.

— Ascultă-mă bine, îi spunea lui Dawn. La douăzeci de ani eşti tânără, dar nici nu ştii când ai împlinit treizeci. Dacă nu te îndrepţi, nu cred că ai vreo şansă să ajungi la Treizeci de ani.

Stăteau mult timp de vorbă şi Dawn îi dădea dreptate

întotdeauna. Prietenul ei John, spunea ea, era un fost toxicoman şi avea de gând s-o ajute şi pe ea să se lase de droguri. O vizita şi un bărbat mai în vârstă, cu ochelari cu rame de baga. Părea îngrijorat. Messmann bănuia că e un prieten de familie.

— Se pare că te interesează într-adevăr Dawn, îi spusese el într-o zi, luând-o de-o parte. Vreau să-ţi mulţumesc pentru asta. E frumos din partea ta, pentru că are nevoie de ajutor. E o fată foarte bună.

Messmann era mulţumită de felul în care abordase cazul. Se oferise să o înscrie pe Dawn la un program de dezintoxicare, însă Dawn voia să se mute la mama sa, în Windsor. Messmann vorbise cu mama ei de două ori, şi aceasta părea nerăbdătoare s-o aibă pe Dawn. Tatăl ei o vizitase şi el de câteva ori.

Lui Messmann cazul i se părea promiţător. Totuşi internul din grupa ei nu era de aceeaşi părere.

— Cu un toxicoman, îţi risipeşti energia zadarnic. N-ajungi la niciun rezultat cu ei.

Avuseseră multe discuţii contradictorii despre acest caz. Massmann nu era naivă. Observase că Dawn avea talentul de a profita de slăbiciunile oamenilor. Într-o noapte Dawn menţionase numele ei ca să obţină mai mult Demerol de la o asistentă îngăduitoare.

Durerile lui Dawn – sau lipsa lor – fuseseră subiectul cel mai dezbătut de grupa sa. Dawn pretindea că se simte rău, deşi diagrama ei arăta o vindecare progresivă a hepatitei. Internul voia să nu i se mai dea Demerol; Messmann insista ca doza să i se micşoreze doar.

— Da, sigur, spunea ei. Nu ştii că pacienţii ăştia sunt nişte prefăcuţi? E toxicomană şi n-ar trebui să i se mai dea calmante.

Messmann îşi pusese toată reputaţia în joc, contrazicându-l pe colegul ei mai în vârstă.

— Când avem un alcoolic suferind de pancreatită nu-i spunem pur şi simplu: „E neplăcut, dar ţi-ai făcut-o cu mâna ta”, argumenta ea.

Situaţia atinse un punct critic în ultima săptămână a lunii ianuarie.

Pe 25 ianuarie tratamentul cu Demerol fu întrerupt, păstrându-se perfuzia numai pentru hrană. Când Messemann stătu de vorbă cu ea două zile mai târziu, Dawn o anunţă că-şi pusese la punct planurile de a merge să locuiască cu mama ei. Pe douăzeci şi nouă ianuarie, dimineaţa, când Christine Messmann intră în tură, pacienta ei lipsea.

Îşi ceruse ieşirea din spital cu o seară înainte, împotriva recomandării medicilor, şi părăsise spitalul fără să aştepte să i se scoată acul perfuziei. Messmann ştia la ce-i folosea. Cunoştea deja valoarea pe care un astfel de lucru îl avea pentru toxicoman.

— Ai auzit ce s-a întâmplat cu tânăra noastră pacientă? o întrebă internul maliţios.

Messmann se simţi ca şi cum Dawn Spens i-ar fi dat o lovitură puternică în stomac.

Peste o lună Christine Messmann lua cina la Blue Pointe, când îl văzu din nou pe bărbatul cu ochelari de baga. Avea să-l vadă acolo de mai multe ori, însoţit întotdeauna de o femeie tânără şi frumoasă. Într-o marţi seara, Christine trecu chiar pe lângă masa lor. El se uită la ea şi zâmbi. Se salutară. Însoţitoarea lui îşi ridică privirile.

Messmann ar fi vrut să-l întrebe despre Dawn Spens şi, poate, să-i povestească ce păţise cu toxicomana pe care o vizita atât de des. Dar simţi că el nu vrea să vorbească despre asta.

„E-n ordine, gândi ea. De ce să-ţi strici o masă bună din cauza unei amintiri neplăcute?”

Capitolul 62

Linda Sue Stennett, fostă dansatoare de striptease, începea să se întrebe dacă fusese o idee atât de bună să-i găzduiască pe vărul ei John Fry în timp ce Dawn Spens era în spital. De când Dawn ieşise din spital, ceea ce se întâmpla în casa ei din partea de sud a oraşului îi amintea de obiceiul fostului ei soţ de a cheltui nouă sute de dolari pe zi pentru heroină.

Sue nu era total împotriva drogurilor. Nu refuza un pic de cocaină sau câteva ţigări de marijuana dacă i se ivea ocazia. Dar avea treizeci de ani, patru fiice, şi trăiau toate din ajutorul social. N-aveau nevoie de necazuri şi se temea că Al, pe care John îl numea uneori „doctorul", pune ceva la cale.

După câte înţelegea ea, Al încerca s-o facă pe Dawn să renunţe la prostituţie şi la droguri. Când Dawn era în spital, venea uneori cu termosul lui de cafea şi stăteau de vorbă. Al avea de gând să-i înscrie pe Dawn şi pe John la un program de dezintoxicare pe bază de metadon.

John se purtase foarte bine cu Sue cât fusese Dawn în spital. Îi cumpăra alimente cu banii de la Al şi se juca tot timpul cu cele două fetiţe ale ei mai mici. John se pricepea întotdeauna la copii. Fetiţa ei de şase ani, Tonya Sue, îl adora pe „unchiul ei John".

Şi Al încerca s-o ajute. Într-o zi fetiţa ei de nouă ani Tony, se plângea de dureri de stomac. Când veni „doctorul", John îl rugă s-o consulte. Al îi palpă stomacul şi partea dreaptă.

— Ca să îi mai sigură ar trebui s-o duci la spital să fie examinată. Ar putea avea apendicită.

Până la urmă nu fusese decât indigestie. Chiar dacă fusese un diagnostic greşit, ei tot îi plăcea purtarea lui Al. Sue nu putea înţelege de ce le dădea atâţia bani, mai ales că Dawn îi spusese odată că nu avea relaţii sexuale.

Sue Stennett ştia că John şi Dawn erau şi ei foarte

curioşi în privinţa „doctorului” şi că nu mai erau mulţumiţi cu banii pe care-i primeau zilnic. Mai târziu, ei doi discutaseră cum să facă să-i stoarcă sume mai mări. Dawn adusese vorba despre asta într-o seară, în timp ce stăteau în jurul mesei ei din bucătărie.

— Al ştie mai mult decât lasă să se înţeleagă, spusese Dawn. Aş vrea să aflu exact cu ce se ocupă.

Ea şi John făcuseră tot felul de speculaţii, că s-ar ocupa cu trafic de droguri sau o altă „afacere importantă”.

— Ştim că este căsătorit, spusese ea. Dar mai ascunde şi alte lucruri. E implicat în ceva. Cred că am putea obţine o grămadă de bani de la el dacă am şti ce. L-am putea şantaja. L-am putea şantaja pe cinste.

Dawn se ambalase cu totul la ideea asta, iar John era şi el de acord. „Ce fac oamenii e treaba lor”, gândise Sue.

Dar, pe la sfârşitul lui februarie, cei doi începuseră s-o deranjeze. Simţea că profită de ea. John nu-i mai cumpăra alimente şi nici măcar câteva cutii de bere din când în când. Bănuia că Dawn obţinea bani în fiecare zi de la Al când acesta venea la ora prânzului s-o ia la plimbare cu maşina, dar totul se ducea pe droguri.

Într-o dimineaţă, Sue o găsi pe Tonya stând în sufragerie înfăşurată într-un prosop cu părul ud.

— Tonya, ce faci aici?

— Făceam baie şi Dawn cu unchiul John m-au dat afară.

Sue nu-şi dădea seama cum încăpuseră amândoi în baia ei micuţă. Dar când deschise uşa, pe lângă Dawn şi John mai ieşiră încă alţi trei toxicomani. Se injectaseră toţi.

— John, n-am de gând să mai trăiesc în felul în care am trăit, îi spusese ea.

John zisese că nu-i vina lui. Dawn plecase dimineaţă după droguri şi se întorsese cu cei trei bărbaţi.

— Puţin îmi pasă cine a făcut-o. Nu vreau să-mi las

copiii să mai treacă prin mizeria asta. Tu şi cu Dawn va trebui să vă găsiţi o altă locuinţă.

Plecaseră mai târziu în aceeaşi zi.

Capitolul 63

Când văzu expresia placidă de pe faţa lui Gladys Canty.

Jan regretă că adusese vorba despre mobilierul cabinetului.

— Ei bine, Bus, eu n-am ştiut nimic despre asta, spuse Gladys. Cum Dumnezeu îţi poţi permite?

„Şi ce o priveşte pe ea? se întrebă Jan. Al are cincizeci şi unu de ani. O mamă nu trebuie să supravegheze cheltuielile fiului toată viaţa”. Jan nu putea pricepe de ce Gladys se purta de parcă soţul ei o tapa pe maică-sa de bani în mod regulat.

— Buster, continuă doamna Canty. Mobila pe care o ai acum e foarte potrivită. Nu înţeleg de ce trebuie să cumperi alta nouă.

„Nu cumpără el, gândi Jan. *Eu* cumpăr, fir-ar să fie!”

Al îşi lăsă capul în jos. Se bâlbâia încercând să schimbe subiectul. Jan se bucură când veni vremea să plece.

— Chiar dacă mi-ai plăti tu mobila, ce-i pasă ei ce faci cu banii *tăi*? întrebă pe Al în maşină.

— Păi, Jan-Jan. Ştii cum e mama.

Jan economisise trei ani ca să-şi poată decora cabinetul aşa cum voia. Ştia oare sunt limitele bugetului ei, dar nu putea spune acelaşi lucru despre al soţului ei. În loc să afle care e situaţia lor financiară, cum îi promisese Al de atâtea ori, ea simţea că misterul se adânceşte. O dată îl întrebase dacă nu cumva pregătirea ei pentru doctorat îi strâmtorase prea tare.

— Oh, nu, Jan, răspunsese el. *„Cercetări terapeutice”* va apărea în a şaptea ediţie.

Dar Jan bănuia că vânzarea cărţii nu fusese atât de profitabilă cum susţinea el. Recent, îi propusese să calculeze suma exactă pe care o obţinuse din toate vânzările. Al spusese că n-are timp. Li sugerase, de asemenea, să combine o vacanţă cu vizite la câteva din cele zece spitale unde el spunea că i se testează videocasetele…

— Hai să vedem cum se descurcă, zisese ea.

— Nu, Jan, nu e acum momentul potrivit, îi răspunsese el.

Nu înţelegea de ce era atât de evaziv în privinţa aspectelor de cercetare şi financiare ale proiectului. Pe de altă parte, începuse să-i destăinuie mai multe despre sursele de inspiraţie ale cărţii. Recunoscuse într-o seară că era întrucâtva autobiografică, că el însuşi trecuse în copilărie prin conflicte cu părinţii şi avusese accese de furie ca acelea pe care le descrisese în carte.

Erau şi alte semne de jenă financiară. De curând, Jan deschisese o scrisoare trimisă de departamentul de administraţie financiară a statului. Al le datora în jur de cinci sute de dolari reprezentând impozitele pe anul 1984. Îi dădu scrisoarea.

— Oh, am avut grijă de asta, spusese el. A fost o neglijenţă a lor.

Când alte câteva plicuri similare sosiseră în cutia poştală, Al le înhăţă înainte ca ea să apuce să le deschidă. Când încercă să-i pună întrebări despre bugetul casei, el tăcu stingherit.

Poate că în timpul bolii îl părăsiseră mai mulţi pacienţi decât recunoştea el, gândea Jan. La dracu’, aş vrea să nu se mai ascundă de mine încercând să mă protejeze. Ceea ce o încântase atâţia ani acum o enerva. „Ei bine, gândi ea, asta e *problema lui*”. Am propria mea carieră de care să mă ocup, propriul meu buget din cauza

căruia să-mi fac griji”.

Îi luase nouă luni, dar eforturile ei neîntrerupte de a-şi face o clientelă începură să dea roade pe la începutul lunii martie. Începuse cu câteva recomandaţii şi cu două zile de lucru pe săptămână. Acum, pacienţii ei o recomandau altora şi cariera ei înflorea.

Când Corporaţia Burroughs luase etajul al nouălea din Fisher Building, cerându-le ei şi lui Ai să se mute, Jan considerase schimbarea o bună ocazie pentru un nou început. Aleseseră un apartament la etajul al zecele care avea să fie gata la începutul lui aprilie.

Jan aprecia mutarea de bun augur pentru amândoi. Al părea să se mai elibereze de grijile care îl chinuiseră tot anul 1984. Era entuziasmat de şedinţele sale de terapie cu doctoriţa Awes şi chiar îşi făcea timp să ia prânzul cu Ray Danford. Al vorbea atât de frumos despre el, încât ea încurajase întotdeauna prietenia lor. Acum, dacă l-ar putea determina să înceteze munca la închisoarea Wayne County şi la biroul procurorului, poate că ar putea începe să ia din nou prânzul împreună.

— În curând am să-mi închei socotelile acolo, Jan-Jan, îi spunea el.

Dar simţea că mintea soţului ei era preocupată de altceva. Părea să fie jignit, chiar iritat de faptul că ea îşi începea propria ei carieră. Primul indiciu în acest sens îl avusese cu mai mult de un an în urmă, când fusese invitată să conducă dezbaterile la conferinţa de primăvară a Asociaţiei consultanţilor în problemele cuplului şi terapiştilor, din Michigan. Asta fusese după criza ei de mono…

Al îi spusese prietenei ei Celia Muir.

— Nu cred că Jan ar trebui să meargă. A fost atât de bolnavă.

După câteva secunde adăugase:

— Ştii, pe mine nu m-au invitat niciodată.

Lui Jan i se păru ciudat ca el să spună asta. Al nu mergea niciodată la conferinţe de specialitate. Jan crezuse că va fi cel puţin dornic să-şi împărtăşească cunoştinţele despre autism, un domeniu cu care ea venise puţin în contact printre psihologii de copii. Ea găsea conferinţele educative, dar Al refuza toate invitaţiile.

Mai erau şi alte semne. Discuţiile lor amicale despre modurile de abordare ale psihoterapiei se transformaseră în polemici vindicative. Se enervase când ea fusese de părere că ar trebui să-i consulte împreună pe tatăl şi fiica pe care el îi trata separat. Era jignit când făcea corectări în lucrările pe care el o ruga să i le dactilografieze.

— Pot să rezolv şi singur, se răstea el.

Jan începea să se întrebe dacă, ceea ce considerase sprijin din partea lui Ai în ultimii ani, nu fusese de fapt atitudine părintească. Păruse mult mai binevoitor când ea avea braţele încărcate de cursuri.

În timpul vacanţei recente din Arizona, mama lui Jan îi observase preocuparea. În timp ce familia se uita la televizor într-o cameră, Al stătea singur în altă cameră, lângă şemineu, ridicându-se numai ca să scormonească focul. Mama lui Jan se dusese lângă el să stea un pic la taifas. Al se întorsese spre ea, spunând:

— Nu pot să vă mulţumesc îndeajuns pentru că aţi avut grijă de Jan când eu n-am putut. Nu-mi place când nu pot să am grijă de Jan-Jan.

Mama ei spusese mai târziu:

— Jan, parcă jelea pe cineva. Mi-a fost tare milă de el.

Jan ştia că Al se considera apărătorul femeilor tinere.

Îşi amintea cât de mândru fusese când devenise eroul agenţiei care îi trimitea tinere actriţe pentru proiectul

Indianwood. Un om de afaceri, ce se întoarce de la prânz unde băuse zdravăn Martini; o abordase grosolan pe una dintre tinere în lift. El obţinuse cartea lui de vizită, antrenându-l într-o discuţie de afaceri. Apoi îi sunase pe şeful lui.

— Vreau să ştiţi ce a făcut angajatul dumneavoastră în Fisher Building, şi vă anunţ că n-am să tolerez asta, îi spusese el.

Mai târziu îi povestise lui Jan:

— Ştii, e sătulă de bărbaţii care o dezbracă din priviri. E păcat că talentul şi inteligenţa ei nu sunt recunoscute din cauză că e aşa frumoasă.

Pe atunci Jan fusese impresionată. Acum se întreba dacă Al era într-adevăr omul cu vederi largi care se pretindea a fi. Când îi spusese că avea să profeseze cu numele ei de fată, stătuse îmbufnat zile întregi. Voia doar să elimine eventualele confuzii din moment ce amândoi aveau acum titlul de „doctor”. Toate celelalte le şi separaseră deja: telefoanele, fişierele, conturile. Nu răspunsese niciodată la telefonul lui, pentru că aşa dorea el.

„Aşa că, se întreba Jan, de ce era atât de nemulţumit de schimbarea numelui ei?” Jan insistase, de asemenea, să-şi plătească partea ei de chirie a cabinetului. Lui nu-i plăcea nici asta.

Păreau să se fi îndepărtat atât de mult unul de altul în ultimii ani. Iar viaţa lor sexuală continua să rămână inexistentă. Poate că nu era o coincidenţă faptul că încetaseră să facă dragoste imediat după ceea îşi luase licenţa. Poate că am devenit o ameninţare pentru el, gândea ea.

Încercase de câteva ori să vorbească cu el despre asta şi despre alte probleme. Dar el avea întotdeauna acelaşi răspuns.

— Jan-Jan, mă ocup de asta în şedinţele de terapie.

Spera ca el să-şi rezolve problemele în curând.

Capitolul 64

Anne Fordyce hotărî că singurul mod elegant de a pune capăt şedinţelor de terapie cu Alan Canty era printr-o minciună. Atractiva graficiană de douăzeci şi cinci de ani voia să pună punct tratamentului cu doctorul Al Canty.

În primul rând Anne dorise un hipnoterapist. Îl găsise pe doctorul Canty sub acest titlu în cartea de telefon când insomnia ei cronică o forţase să caute ajutor specializat.

Mama ei, sceptică ca întotdeauna, fusese suspicioasă de la început. Îl sunase pe doctorul Canty să-l chestioneze în privinţa pregătirii sale. El îi enumerase diplome primite de la Universitatea din Michigan, Universitatea din Chicago şi alte câteva facultăţi.

— Nu v-am mai văzut numele undeva? îl întrebase ea.

— Ei bine, e foarte posibil. Am scris pentru ziarele *News* şi *Free Press* din Detroit. Am scris cărţi şi am publicat articole în multe publicaţii de specialitate.

Când doctorul Canty termină de vorbit zece minute mai târziu, mama Anne-ei amuţise. Câteva luni mai târziu aveau să afle că se lăudase exagerat, cum făcuse şi cu Ann.

— Vindec cu succes nouăzeci la sută din pacienţii cu insomnie, îi spusese imediat. Mă specializez în acest domeniu. N-o să ne ia mai mult de zece şedinţe.

Asta fusese cu şase luni şi douăzeci şi patru de şedinţe în urmă, şi încă nu trecuseră la somnoterapie.

Doctorul Canty îi spunea că sursa insomniei sale era mama ei. Erau prea apropiate, spunea el, şi lipsa de somn a mamei ei i se transferase şi ei.

Într-un anumit fel, terapistul părea să ţină la ea. Era ultima lui pacientă în fiecare marţi. Când terminau, el o conducea întotdeauna până la lift şi-i strângea mâna. Când se întorsese din vacanţă îi spusese că i-a fost dor de ea. De

câteva ori îi făcuse complimente pentru înfăţişarea ei. Prima dată venise vorba despre asta în timpul unei conversaţii pe care o aveau despre nesiguranţa femeilor în privinţa dimensiunii sânilor.

— Tu nu ai de ce să te ruşinezi, spusese el. Eşti foarte bine proporţionată.

Dar nu ăsta o deranja, ci faptul că doctorul avea o comportare care te neliniştea. Se foia tot timpul. Mâinile lui nu stăteau o clipă locului în timpul şedinţelor. Se ferea să o privească în ochi. Dacă îi întâlnea privirea, părea să devină şi mai agitat. Pe măsuţa de lângă scaunul lui avea o sculptură reprezentând o bilă lucioasă din alamă, închisă într-un cub de lemn. Îi evoca personalitatea lui încordată. Degetele lui se jucau cu acel obiect, încercând parcă să scoată bila prin una din găurile cubului.

De câteva ori, doctorul Canty o adusese în cabinet pe soţia lui. Era drăguţă şi se îmbrăca în stilul profesional modern, care îi plăcea şi Anne-ei. Doctorul Canty părea o rămăşiţă şifonată a începutului anilor şaizeci. Îi făcea impresia unui intelectual singuratec, pe care îl aşteptau numai cărţile când se întorcea acasă, seara.

„Ce diferiţi sunt", gândi ea. Dar terapistul vorbea foarte frumos despre căsnicia lui şi despre viaţa conjugală în general. Cu câteva luni în urmă Anne se căsătorise, un fapt pe care doctorul îl lăudase.

— Soţul tău este cea mai importantă persoană din viaţa ta şi trebuie să i te dedici total, zisese el.

Altă dată îi spusese: – Jan şi cu mine ne înţelegem foarte bine. De câte ori întârzii, îi dau telefon ca s-o anunţ. Căsnicia îţi impune dăruire şi respect.

Dar Anne Fordyce nu era acolo pentru sfaturi în privinţa căsătoriei sau tulburări psihice. Chiar el îi spusese că nu are niciun fel de tulburări mintale. Ea nu voia decât să doarmă.

Aşa că Anne îi declarase terapistului că doarme şase până la opt ore pe noapte, deşi nu dormea nici trei ore. Nu voia ca doctorul să încerce să o convingă că-i mai sunt necesare şi alte şedinţe dă terapie. Nu mai avea încredere în el şi adesea îl găsea intolerant.

— Nu, nu asta te-am întrebat, se răstea el când era nemulţumit de răspunsurile ei.

Spre sfârşitul iernii, începuse să-i creadă minciunile în privinţa somnului. Fusese chiar de acord să o adoarmă prin hipnoză în timpul ultimei şedinţe. Şase luni îl tot rugase să facă asta.

În cele din urmă veni şi ziua aceea. O conduse spre o canapea dintr-o altă cameră a apartamentului. Fusese stânjenită de la început. Purta o fustă scurtă. Simţi cum i se ridică mult deasupra genunchilor în timp ce se întindea pe canapea.

„Ce moment să fii într-o fustă mini idioată”, gândi. Doctorul Canty stătea în spatele ei. Nu ştia dacă era din cauza faptului că era atât de jenată sau din cauza neîncrederii, dar îi simţea ochii fixaţi pe picioarele ei. Îi spuse să numere până la o sută şi să se destindă muşchi cu muşchi.

Când termină de numărat era mai încordată decât la început. Doctorul Canty îi spuse să folosească tehnica relaxării în fiecare noapte, înainte să adoarmă.

— Asta e tot?

— Mulţi oameni au concepţii greşite despre hipnoză.

Îi strânse mâna şi îi ură noroc. O îndemnă să vină din nou la tratament dacă va mai avea nopţi de insomnie.

— O să fie bine, îi spuse el. Eşti pe cale să scapi de asta.

„Bineînţeles că sunt”, gândi ea.

Capitolul 65

O altă tulburare de comportament este nomadismul.

— *Aceşti oameni sunt tot timpul în mişcare*.

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Henry Ford Community

Bungaloul cu acoperiş de tablă de pe strada Casper nu semăna deloc cu casa din West Bloomfield pe care John Fry şi Dawn Spens visau cândva s-o cumpere. Dar era luxoasă în comparaţie cu locuinţele pe care le avuseseră de când se cunoscuseră în vara lui 1983.

În afară de apartamentele din Homewood Manor, Congress Inn şi Clayton, mai locuiseră la vreo şase moteluri ieftine, în casele unor traficanţi de droguri sau se înghesuiseră pe la prieteni şi rude îndepărtate. Bungaloul de la numărul 2518 avea o peluză mare şi o verandă cu grilaj din fier forjat. Casa lor avea două dormitoare şi era la vreo două sute de metri de stradă, ascunsă în spatele unei clădiri cu două etaje.

Cu toate mutările prin care trecuseră, drogurile şi Al rămăseseră două constante în viaţa lor. Vizitele lui zilnice – în afară de duminici – nu încetau, cum nici ajutorul lui financiar nu încetase când găsiseră casa din Casper El depusese garanţia casei, patru sute cincizeci de dolari, şi tot el le plătea lunar chiria, două sute douăzeci şi cinci de dolari. Doctorul era mulţumit că găsiseră această casă, ce le fusese recomandată de un vechi prieten al lui Fry pe care-l cunoscuse în închisoarea Jackson. Vechea parte de sud a Detroit-ului, unde se afla strada Casper, era un cartier fermecător pe lângă asprul Cass Corridor.

Bungaloul era la câteva străzi distanţă de cartierul comercial Vernor-Springwells. În această zonă se înşiruiau magazinele de familie şi mici restaurante ce îi serveau pe localnicii polonezi, italieni, unguri sau sudişti, care se stabiliseră aici ca să fie aproape de complexul Ford Motor Rouge sau de alte uzine din apropiere. Veste cu

monograma „Sindicatul mecanicilor auto – Secţia 22”, puteau fi văzute pretutindeni. Costume şi cravate nu purta nimeni. Doctorul, cu strălucitorul său Buick Regal, cu nelipsitul său termos, îmbrăcat în pantalonii săi largi şi haine sport, avea să se remarce în curând ca una din ciudăţeniile zonei.

Vechii locuitori ai Vernor-Springwells-ului văzuseră multe lucruri ieşite din comun în ultimii ani. Crimele se înmulţeau şi persoane nedorite puneau stăpânire pe apartamentele şi casele atât de bine întreţinute odinioară. Pe de altă parte, Dawn Spens şi John Fry păreau să fie genul de oameni care nu vor contribui la creşterea numărului crimelor.

Semnaseră contractul de închiriere şi în aceeaşi zi se înscriseră la un program de dezintoxicare pe bază de metadon, numit „Sisteme sanitare private”. Aproape doi ani de injectare cu droguri îi făcuseră mult rău lui Dawn. Pielea ei era galbenă. Semne rotunde, cicatrizate, îi punctau picioarele deasupra gleznelor umflate. Abcesul se vindecase, dar vintrele ei arătau de parcă fusese lovită cu o toporişcă acolo.

Al îi ducea în fiecare zi pe Dawn şi John la clinică şi plătea o sută de dolari pe săptămână pentru dozele lor zilnice de metadon. Dar Dawn nu pomenise de Ai în chestionarul pe care-l luase cu ea acasă de la programul de dezintoxicare.

Chestionarul îi cerea să specifice membrii familiei şi alte persoane pe care le considera importante în viaţa ei.

Descrise relaţia cu tatăl ei ca „proastă”, dar pe acelea cu mama şi sora ei ca „bune”. Despre „John C. Fry” scrise că e logodnicul ei şi îl menţionă drept „cea mai însemnată persoană” pe care o cunoştea. Apoi explică de ce:

„Pentru că îl iubesc, mă iubeşte, avem o relaţie foarte

bună şi sinceră, ne facem fericiţi unul pe altul când nu luăm narcotice, şi mă ajută să-mi rezolv problema drogurilor şi alte probleme pe care le am”.

Dawn răspunse la mai multe întrebări despre prietenul ei, pe care-l indicase ca singura persoană care ştia că e toxicomană: „Ce părere avea el despre asta?”

„Că e o problemă serioasă pe care o pot depăşi dacă doresc cu adevărat şi dacă îmi, dau toată silinţa”.

Ce aşteaptă John de la ea?

„Doar să fac tot posibilul şi speră c-am să încerc”.

Chestionarul continuă:

„Intenţionează vreuna din persoanele menţionate să se implice în tratamentul dumneavoastră?”

„Logodnicul – John Fry”.

„Ce părere aveţi despre problemele cu care se confruntă în prezent membrii familiei?”

„Logodnicul meu nu găseşte de lucru din cauza faptului că lua droguri în trecut, dar acum această problemă este sub control”.

Dawn răspunsese la întrebările despre viaţa sexuală:

„Ce credeaţi despre sex în adolescenţă?”

„Voiam să-mi încep viaţa sexuală după căsătorie”.

„Cine v-a făcut educaţia sexuală?”

„Părinţii”.

„Vi s-au schimbat părerile despre sex?”

„Da”.

„În ce fel?”

Spaţiul fusese lăsat liber. Apoi chestionarul o întreba cum îşi administrează banii.

„Cum vă descurcaţi cu banii când îi aveţi?”

„Bine, deoarece cumpăr numai ceea ce este necesar – lăsând la o parte drogurile”.

Chestionarul cerea informaţii despre felul în care se deconecta.

„Cum vă petreceţi de obicei timpul liber?”

„Fac cumpărături, citesc, dezleg cuvinte încrucişate, mă ocup de casă, mă uit la televizor, stau de vorbă cu logodnicul meu”.

În final chestionarul încerca să determine cauzele pentru care lua droguri.

„Aţi fost un copil maltratat?”

„Nu”.

„S-a abuzat de dumneavoastră de când aţi devenit adult?”

„Nu”.

„Credeţi că dumneavoastră aţi fi în stare să abuzaţi de alţii?”

„Nu”.

„Aveţi vreo problemă gravă?”

Dawn răspunse „da”, adăugând, „Dorinţa mea de a face exces de droguri”.

„Răspundeţi cu da sau poate. Credeţi că aveţi nevoie de ajutor ca să vă rezolvaţi problemele?”

„Poate”.

O chelneriţă de la bar, şomeră, în vârstă de douăzeci şi patru de ani, pe nume Juanita Deckoff, se întreba ce fel de oameni or fi noii vecini pe care îi privea mutându-se în bungaloul din spatele casei ei, pe cincisprezece martie. Bărbatul vânjos cu barbă şi tânăra brunetă descărnau cutii dintr-un Buick negru. Văzu şi un bărbat în vârstă, într-un sacou sport, cărând înăuntru un ghiveci cu un ficus.

Mai târziu făcu cunoştinţă cu Dawn şi John. Păreau destul de simpatici. John spunea că se ocupă cu amenajarea parcurilor şi a grădinilor şi că avea tot felul de planuri pentru pajişte şi arbuşti. John era sociabil, se agita tot timpul şi uneori vorbea în dialectul negrilor.

— Da, spunea el. Oamenii mă acuză mereu că vorbesc ca un negru.

Idele lui Martie fură o zi de mutat şi pentru Jan şi Al Canty. Noile lor cabinete de la etajul zece al clădirii Fisher erau gata. Jan se gândea că e o ocazie potrivită să scape de câteva dintre lucrurile vechi ce se strânseseră la fostul cabinet. Unul dintre ele, observă, dispăruse deja, un ficus artificial ţipător pe care Atât păstra de-o veşnicie.

— Am o pacientă care l-a admirat mereu, spuse Al. I l-am dat ei.

Jan râse.

— Cred că glumeşti, Al. Era îngrozitor de urât. Nu cred că există cineva care să vrea aşa ceva.

Dar Jan nu se mai amuză atât de bine când Al o lăsă singură cu echipa de muncitori, imediat după prânz.

— Trebuie să plec la tribunal, spuse, înşfăcându-şi termosul.

Ea protestă.

— Jan, ştii cum sunt avocaţii şi judecătorii. Trebuie să mă duc acolo.

Ştia că are programate în fiecare zi câteva ore la închisoare, la tribunal sau la biroul procurorului. Dar o irita faptul că nu-şi rezervase vinerea aceea pentru mutare. Ascultă, fără să-i vină să creadă, ultima remarcă pe care o făcu în timp ce se îndrepta spre uşă.

— N-ai putea să termini azi cu cabinetul meu? De mâine trebuie să încep să-mi văd pacienţii.

Avea să se reîntoarcă abia peste patru ore.

„Cum poate să-mi facă una ca asta când încă mai avem atâta treabă?” gândi ea. Cei de la Fisher Building le asiguraseră oameni pentru mutat, dar cineva trebuia să-i supravegheze, să împacheteze şi să despacheteze dosarele şi să aranjeze toată mobila. Trebuia să alerge de la un etaj la altul şi nu era nimeni care să-i supravegheze pe cei ce instalau telefoanele. Neavând secretară, pacienţii lui Al aveau să înceapă să-i sune acasă. De săptămâni era

deranjată la orice oră din noapte de aceeaşi persoană, cineva care tot forma numărul greşit. Jan nu înţelegea cum cel ce o suna putea face aceeaşi greşeală de atâtea ori la rând.

După voce părea un negru cu o pronunţie neclară şi o cerea de fiecare dată la telefon pe o anumită femeie.

Capitolul 66

Copiii care vor să se răzbune îşi vor imagina ceva de acest gen: *vor dori să fie pe spatele unui elefant mare, iar elefantul să meargă printre oameni şi să zboare cu trompa capetele tuturor băieţilor răi*.

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Concordia

La al treilea prânz pe care îl luau împreună, Ray Danford găsea situaţia în care se afla prietenul său cu prostituata şi peştele ei mai degrabă ironică, iată-l pe Al Canty folosind apelativul „doctor" în partea de sud a oraşului. Ani de zile Al jurase că n-o să facă niciodată caz de titlul pe care-l va purta în faţa numelui său.

Ray ştia de ce. Al Canty Sr. Îl împinsese de la spate necontenit să-şi ia doctoratul, în timp ce Ai îşi respecta tatăl pentru că realizase atât de multe fără studii. Admira modul îndârjit în care tatăl îşi abordase profesia, ceea ce includea şi înclinaţia bătrânului de a devora articole de specialitate până noaptea târziu, cu un pahar de whisky în mână.

În timp ce se uitau peste meniul nemţesc de la „The Lottie Cafe", Al începu să-şi răscolească amintirile despre conflictele sale timpurii cu părinţii.

— Hei, merg iar la consultaţie la doctoriţa Awes ca să mă ajute în privinţa problemei pe care o am.

— Awes? Mai lucrează încă?

Ray era uimit că doctoriţa psihiatru nu ieşise la pensie până acum. Evocară zecile de drumuri pe care le

făcuseră la cabinetul ei în 1950. Mergeau la Clarkston cu maşina lui Ray. Al îi dădea cei cinci dolari de la tatăl său pentru drum, dar nu cheltuiau niciodată mai mult de un dolar pe benzină. Le lua o oră ca să ajungă acolo, o oră pentru terapie şi o oră la întoarcere. Făceau acest drum de două sau trei ori pe săptămână.

Soţia lui Ray, Geannie, obişnuia să se plângă de faptul că erau plecaţi aproape toată noaptea. O fată cu care Ai se întâlnea îl acuzase că e homosexual, pentru că ei doi petreceau atât de mult timp împreună. Apoi Al fusese îngrijorat că ar putea fi homosexual latent. Ray îşi amintea uşurarea lui Al când doctoriţa Awes îi spusese că nu, ea nu credea că e homosexual.

Explicaţia pe care o dădeau tuturor pentru şedinţele lui Al era că studia ca să devină terapist, dar Ray ştia că nu e numai asta. La întoarcere, discutau uneori despre psihanaliza lui Al. În cea mai mare parte, se referea la relaţiile cu părinţii săi.

— Ray, am în fiecare noapte un vis ciudat. Sunt pe spatele unui elefant mare care îi zdrobeşte cu picioarele pe mama şi pe tata.

Avură o lungă discuţie în noaptea aceea, prin prisma a tot ce învăţaseră de la Freud. Ray ştia că Al suferea de ceea ce porecliseră „mămism” când erau tineri. Oricine putea să vadă cât de ataşaţi erau mama şi fiul unul de altul. Aproape toată ziua mama lui Al era plecată, dar când era acasă se învârtea în jurul lui, îndopându-l cu mâncare.

— Ei, acum o să te aşezi frumos la masă, Buster, iar eu am să-ţi pregătesc ceva bun, spunea doamna Canty când se opreau pe la Al pe-acasă după ore.

Totul era destul de străin pentru Ray. Vechea locuinţă a lui Al de pe strada Chalmers era prima casă cu o cămară pe care Ray o văzuse vreodată. Familia lui era săracă şi el nu mâncase un sandviş ornamentat cu frunze de salată

decât după ce plecase de acasă. Al inspecta fiecare frunză. De multe ori, ciugulea doar din felurile de mâncare la restaurantele unde se opreau în drum spre casă de la şedinţele lui cu doctoriţa Awes.

— Asta nu e bună, spunea el.

— Hm, nu e ca la mama acasă, îl necăjea Ray.

— Da, mama mă cam răsfaţă.

Totuşi, Al nu putea suferi reputaţia pe care o avea de „băiatul mamei”. Odată, când venise în vacanţă de la Colegiul Hillsdale, Ray şi cu câţiva băieţi din vechea lor gaşcă îl tachinaseră, acuzându-l că suferise de dor de casă. Fusese singura dată când îl văzuse pe Al sărind la bătaie.

Acum, Ray observa că Al încerca să-şi adune tot curajul şi să găsească o soluţie problemei cu prostituata, dar, în mod tipic, tărăgăna totul.

— Şi cum mai merge cu fata? întrebă Ray.

— Încerc să ies din situaţia asta răspunse Al. Am de gând s-o iau treptat, ştii, să le dau din ce în ce mai puţini bani.

Al ţinea şi o nouă dietă care să însoţească planul său de a o elimina pe Dawn din viaţa lui. Când Ray comandă bere, el insistă să ia Pérrier cu lămâie. Ray ştia că lui Al, spre deosebire de Al Sr., nu prea îi plăcea să bea, deşi uneori obişnuia să considere alcoolul un drog, o formă de evadare din realitate. Al se îmbăta cu unica intenţie de a-şi elibera conflictele interioare, o beţie bună transformându-se într-o criză de plâns purificator.

Dar la prânzul acesta de la jumătatea lui martie Al căuta mijloace de a-şi recăpăta controlul, nu de a-l pierde.

— Ştii că am stat în spital anul ăsta din cauza metabolismului meu, spuse Al. Încerc să supraveghez atent ceea ce mănânc şi beau. Trebuie să fiu în formă, în special pentru o evaluare la tribunal pe care o am în după-amiaza asta.

Capitolul 67

Pe întâi aprilie, de Ziua Păcălelilor, Dawn Spens intră cu John în magazinul de mobilă „Central Outfitting” de pe şoseaua Vernol şi cumpără pe credit mobilă de bucătărie, îi spuse directorului magazinului că lucrează de doi ani ca asistentă pentru doctorul Al Miller.

La numărul de telefon pe care i-l dăduse răspunse un bărbat care confirmă că e angajată acolo cu 275 dolari pe săptămână. Dawn plăti 129 de dolari în numerar când mobila le-a fost livrată acasă, dar nicio altă rată n-a mai fost plătită magazinului.

— Întâi aprilie a fost întotdeauna ziua mea favorită, spuse John mai târziu. E ziua în care am ieşit din închisoare.

Treizeci de zile mai târziu Dawn şi John plecară din nou la cumpărături, de data aceasta la magazinul Albert’s Furniture şi dând un nume diferit persoanei care urma să-i dea referinţe pentru credit.

Administratorul Robert Saleh, în vârstă de treizeci şi patru de ani, era nerăbdător să facă o vânzare în noul magazin pe care familia sa îl deschisese pe Fort Street. Afacerea se afla într-una din cele” mai vicioase zone ale părţii de sud, dar fostul atacant din echipa de fotbal a Universităţii Michigan State nu putea fi intimidat uşor de niciunul dintre clienţii săi. Asta îl includea şi pe bărbosul impozant cu sacou alb şi pălărie cu boruri largi care se tot plimba prin magazin împreună cu o fată în pantaloni strâmţi şi cu părul proaspăt făcut permanent.

Ea alese un televizor color cu diagonala 55 de centimetri, în valoare de 479 de dolari, apoi întrebă dacă îl poate obţine pe credit. În timp ce completa cererea de credit a lui Dawn Spens, Saleh se surprinse privindu-i buzele cărnoase şi sperând să-i zărească sânii printre nasturii bluzei. Decise că pieptănătura adăuga un aer

sălbatic felului în care se mişca prin magazin.

— Unde lucrezi? o întrebă.

— Sunt recepţioneră la Fisher Building. Lucrez pentru doctorul W. Alan Canty.

— Poţi să-mi dai adresa şi numărul de telefon?

Dawn nu ştia numele străzii sau codul poştal, dar avea numărul de telefon.

— Spune-mi numele doctorului literă cu literă.

Dawn se încurcă. Saleh completă numele aşa cum se auzea – „Cantee". O recepţioneră care nu ştie adresa şefului ei sau felul în care se scrie numele lui? gândi el. Dar Dawn îi dădu şi alţi giranţi, pe mama şi pe tatăl ei, pe sora sa, pe bunicul ei şi pe prietenul ei cu sacou alb şi pălărie, John Fry.

Saleh îi ceru un avans de 50 de dolari şi îi spuse că îi va aduce el însuşi televizorul după ce va face verificările de rigoare. Dawn insista să-i fixeze o rată mai mare, promiţând să plătească 25 de dolari pe săptămână. După ce plecară, îl sună doar pe unul dintre giranţi, pe doctor. Îi răspunse robotul. Era într-o sâmbătă. Luni îl sună doctorul.

— Doctorul Canty la telefon. Dawn Spens a venit la magazin şi a făcut o cerere de credit pentru un televizor, nu-i aşa?

— Aşa este. Lucrează pentru dumneavoastră?

— Ascultă, dă-i tot ce vrea. Dacă nu poate plăti, nu te îngrijora. Îi acopăr eu toate cheltuielile.

Saleh se gândi că, dacă doctorul mergea atât de departe, poate ar trebui să-l cheme să consemneze.

— Puteţi să veniţi să-mi semnaţi ceva?

— Ascultă, n-am timp de aşa ceva. Pur şi simplu dă-i ce-ţi cere. Plătesc eu tot.

Mai târziu, Dawn apăru la magazin cu alţi 50 de dolari.

— Doctorul tău pare un tip de treabă. Frumos din partea lui să-ţi dea asemenea referinţe.

— Da, spuse ea. Lucrăm împreună de multă vreme.

„E clar, gândi Saleh, că nu e recepţioneră. Probabil că e pacienta sau concubina lui”. Pe el nu-l interesa care din ele. Avea cuvântul doctorului, telefonul şi adresa lui. În aceeaşi zi livră marfa la bungaloul de pe Casper.

Dawn întârziase de la început cu plata ratelor săptămânale. Saleh se ducea el însuşi la bungalou să încaseze taxele. Un timp, nu se impacientase, mai ales că vizitele îi ofereau ocazia s-o întâlnească pe fata cu părul răvăşit care-i stârnise curiozitatea.

Dawn invoca o mulţime de necazuri ca să justifice întârziere plăţilor. Altă dată îi deschidea John uşa. Era politicos, binevoitor, şi spunea că-i place să i se spună Lucky. Saleh n-avea încredere în el. „Cine are o înfăţişare atât de aspră, gândea el, nu poate fi atât de amabil”.

Într-o zi veni şi doctorul la magazin. Saleh eră ocupat cu o cerere de credit.

— Cine e Bob? întrebă tipul cu ochelari, îmbrăcat cu un sacou ţipător în carouri.

— Eu sunt. Cine sunteţi dumneavoastră?

— Am venit să plătesc rata pentru Dawn Spens. Şi ce importanţă are cine sunt? îţi dau banii, nu-i aşa?

Părea să fie grăbit. Îi dădu lui Saleh 25 de dolari, apoi zâmbi cu aroganţă.

— Eu sunt doctorul, spuse el.

Dacă Saleh n-ar fi fost ocupat, l-ar fi rugat să contrasemneze chiar atunci. Dar hotărâse deja să închidă linia de credit a lui Dawn Spens pe viitor. În curând avea să facă câte două sau trei excursii pe săptămână ca să încaseze rata de 25 de dolari. Într-o zi înmiresmată de primăvară, Dawn şi John îi deschiseră uşa îmbrăcaţi în tricouri. Când văzu cicatricele de pe braţele lor, îşi dădu

seama că intrase într-o mare încurcătură.

Jan Canty nu-şi amintea să-l mai fi văzut pe soţul ei atât de agitat cum era în după-amiaza aceea de la sfârşitul lui aprilie. Se întorsese la Fisher cu o oră mai târziu decât de obicei, de la vizita sa zilnică la închisoare.

— Al, ce s-a întâmplat? Pari foarte supărat.

— Cei de la Fisher Building mă strâng cu uşa pentru restanţele la chirie, izbucni el.

„Probabil că au făcut o greşeală”, gândi ea. Avem cabinetele doar de o lună. Cum putem avea restanţe la chirie?

— Ei totdeauna au fost oameni cu bun simţ. Hai să mergem împreună şi să rezolvăm problema.

Al respiră adânc şi se linişti.

— Nu, e în ordine. Nu-ţi face griji. Am exagerat.

Se întoarse în cabinetul lui cu o mină preocupată. „Dumnezeule – reflectă ea – ce repede a rezolvat totul”.

Jan clătină din cap. „*Mă strâng cu uşa*!” Era prima oară când îl auzea folosind acea expresie. „Probabil că a auzit-o la închisoare”.

Capitolul 68

Doctoriţa psihiatru privea pacientul care încerca să-şi potolească tremurul membrelor strângând degetele şi punându-şi mâinile pe genunchi. Se grăbise să vină la ea acasă imediat după ce descoperise adevărul.

— Ah, acum s-a sfârşit, spuse el. Ei *ştiu*. Ştiu cine sunt într-adevăr.

Doctoriţa Lorraine Awes îl asculta povestind ce găsise mâzgălit pe o foaie de hârtie într-un maldăr de mărunţişuri în bungaloul din partea de sud a oraşului. Scria: „Canty, W. Alan, doctor în psihologie”, şi urma adresa cabinetului, numărul de telefon de la cabinet şi numărul de telefon de acasă.

— Probabil că mi-au cotrobăit prin maşină, dracu’ să-

i ia! se bâlbâia el. În torpedou, unde îmi ţin portofelul.

Pierdută era încrederea în sine pe care doctoriţa o observa la el de unsprezece luni. Fusese de neclintit în convingerea că identitatea lui era un secret ce nu va fi descoperit vreodată.

— N-am nicio grijă, spunea el foarte des. Ei mă ştiu doar ca Al sau „doctorul”.

Doctoriţa Awes suspectase tot timpul că pacientul ei încercase doar să o tină la distanţă cu astfel de raţionamente. Până la urmă el a trebuit să-şi dea seama că ceea ce făcea nu era lipsit de consecinţe neplăcute.

— Cred că tot timpul n-am făcut decât să mă amăgesc, nu-i aşa? întrebă el.

Toată ora cât ţinu şedinţa, Al tremură încontinuu, dar psihiatrul considera frica lui la fel de binevenită ca zilele calde ale lui aprilie. Acum poate că se putea apuca serios de treabă.

Lorraine Awes ţinuse întotdeauna foarte mult la pacientul cu talente introspective de psiholog şi zâmbet de băieţaş. Îşi amintea de vremea când venise prima oară pentru terapie la cabinetul ei, cu mai mult de treizeci de ani în urmă. Avea douăzeci de ani, dar din punct de vedere afectiv era la fel de fragil ca şi trupul său subţire ca trestia, şi la fel de răvăşit ca părul său ondulat. Era de doi ani în facultate, dar nu reuşise să facă mare lucru. Tatăl lui nu putea să accepte asta. Trebuie făcut ceva în privinţa băiatului, îi ceruse el.

Doctoriţa Awes se aşteptase ca fiul energicului director al Clinicii tribunalului să fie apatic şi fără vlagă. Îl judecase greşit. Alan se dovedise inteligent şi plin de energie, însă încătuşat de o personalitate teribil de complexă. Le trebuiseră mai mult de cincisprezece ani, cu intermitenţe, de psihanaliză, ca să pună totul în ordine. Terapia avusese ca rezultat luarea doctoratului, pe care Al

Sr. Ţinea atât de mult ca fiul său să-l aibă, şi câştigarea unei mari admiraţii pentru tatăl său. Fără ajutor, ar fi fost posibil că Ai să nu reuşească niciodată, credea doctoriţa, pentru că tatăl încerca să-şi vindece propriile obsesii prin fiul său.

Psihiatrul regreta că lăsaseră o parte din treabă neterminată. În mod evident, scăpaseră ceva din vedere. Ştia că unele conflicte nerezolvate se pot ascunde în felul ăsta, stagnând atâta timp cât anumite nevoi sunt satisfăcute.

Alte lucruri nu se schimbaseră odată cu trecerea timpului. Încă se mai discuta despre asemănarea izbitoare a doamnei Awes cu actriţa Bette Davis şi despre pronunţia numelui ei. Unii dintre pacienţii ei îi relatau visele pe care le aveau despre vrăjitorul din Oz. Dar foarte puţini făceau legătura. Şi ea ar fi dorit ca psihiatria să fie la fel de simplă ca felul în care vrăjitorul scotea din tolba sa suflete şi minţi noi. Psihanaliza pe termen lung era preponderentă în domeniul ei când începuse stagiul de specializare la Pontiac State Hospital. Acum, medicamentele vindecau complet unele boli mintale. Salutase acest progres. Nu toţi pacienţii erau destul de inspiraţi şi destul de introspectivi pentru psihoterapie.

Ştia că Alan Canty era. Faptul că înţelesese el însuşi: adâncimea prăbuşirii sale, îl adusese într-o stare paranoidă temporară şi într-un salon de psihiatrie, dar ea nu credea că suferă într-adevăr de psihoză. Când ieşise, din spital era confuz, dar dornic să se vindece de nevroză. Când reîncepuseră terapia părea că Nu pierduseră decât câteva şedinţe, deşi trecuseră zece ani de la ultima lor întâlnire.

Al mai călcase pe-alături şi altă dată. Îşi amintiră de studenta de la teatru de care se îndrăgostise în timpul facultăţii. Ar fi stat şi în cap pentru fata aceea. Fuseseră amândoi de acord că era nevrotică, poate chiar

schizofrenică. Dar asta o făcea şi mai seducătoare. Când Al îşi dăduse seama că e o fiinţă neajutorată fusese incapabil să reziste avansurilor ei repetate.

Pe Maggie, prima lui soţie, Al o judecase complet greşit. O văzuse cu o grămadă de necazuri, o mamă ce-şi creştea copilul singură, dar în câţiva ani realitatea se dovedise alta. Era o fire independentă cu voinţă proprie şi o carieră proprie. Când îşi dăduse seama că se putea descurca foarte bine fără îngrijirea lui psihologică, căsnicia eşuase.

Doctoriţa Awes făcea multe paralele în timp ce Ai îi povestea despre ziua în care împlinise cincizeci de ani şi despre tânăra prostituată pe care o văzuse la un colţ de stradă.

— Părea atât de tânără, atât de neajutorată, zise el.

Psihiatrul ştia că Al fusese singur săptămâna aceea în mai multe privinţe. În mintea sa, izolarea lui începuse în ziua în care Jan îşi luase doctoratul. Credea că ea nu mai are nevoie de el în postura de mentor care îi dăduse satisfacţie atâţia ani.

Doctoriţa prefera să analizeze psihicul uman în termeni simpli, decât în jargonul psihologic. Al Canty, credea ea, avea o nevoie imperioasă de a se face necesar. Acum, această dorinţă părea să fie împlinită de fata numită Dawn…

Poate că nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat dacă i-ar fi spus lui Jan cât de mult îl durea că pleca în Arizona chiar în săptămâna zilei sale de naştere. Dar astfel de etalări riscante ale sentimentelor erau străine firii lui Al.

De la început, doctoriţa Awes nu se îndoise de faptul că părinţii lui Al fuseseră hotărâţi să crească un fiu bun. Poate prea hotărâţi. Îşi aminti un caiet de însemnări despre creşterea lui Al, ţinut de mama sa, din care reieşea

că aceasta începuse să-l înveţe să folosească toaleta încă de când avea doar câteva luni. Asta spunea multe despre autocontrolul care se cerea în familia Canty.

De-a lungul anilor, psihiatrul şi pacientul discutaseră despre lucruri: un tată pe care nu-l putea mulţumi niciodată, o mamă care îl considera încă un copil, generozitatea lui excesivă prin care încerca să cumpere dragostea şi respectul altora, interpretarea multor roluri într-o căutare solitară a respectului de sine. Aceste lucruri şi multe altele fuseseră sursa mascaradei sale distructive.

Când venise în luna mai pentru terapie, Al îşi ascundea intenţiile chiar şi de el însuşi. Era neliniştit din cauza perioadei în care stătuse în spital. Îşi făcea griji în privinţa lui Dawn, care ar fi putut să creadă că o abandonase, cum făcuseră atâţia alţii. Îi plăcea să-şi imagineze că, dacă ar putea să-i insufle prostituatei puţină încredere, ea s-ar lăsa de droguri şi ar începe o viaţă nouă.

Preocuparea lui exterioară era să-şi ascundă cât mai bine identitatea, conştiinţa lui fiind liniştită astfel. Psihiatrul îi recomanda insistent să privească în faţă realitatea acţiunilor sale. Împreună, scoseseră măştile una câte una. Sub generozitate era control. Sub afecţiune, dorinţa de a cuceri. Sub sacrificiu, dorinţa de a domina. Da, recunoscuse în final, cu cât Dawn era mai dependentă de el, cu atât mai bine.

Totuşi, Al continua să se întoarcă la ea, chiar dacă mai târziu se plânsese că Dawn profita de el. Îi descria amănunţit încercările lui Dawn de a-l umili şi zvonurile că, pe la spate, vorbea într-un mod imposibil despre clientul ei cel mai bun.

— Foarte des mă primeşte cu mâna întinsă, spusese odată. Îmi zice: „Ei, cât mi-ai adus astăzi?”

Cu toate astea, el îi dorea şi mai mult compania. Doctoriţa Awes subliniase faptul că Dawn făcea ca

lucrurile să fie mai uşoare pentru el, fără să-şi dea seama. Purtarea ei aspră îi uşura sentimentul de vină pe care-l simţea din cauza faptului că îi stăpânea viaţa dându-i, în acelaşi timp, impulsul de a o domina şi mai mult. O purtare binevoitoare din partea prostituatei ar fi dus chiar la terminarea legăturii, hotărâse psihiatrul.

Al vorbea mult şi despre John, pe care îl considera însă uşor de manevrat. Îi explică cum John încercase să rămână în umbră la început, dar până la urmă recunoscuse că e „peştele” ei. Al spunea că patologia lui e evidentă, John era clar un psihopat. Era convins că nu există niciun fel de dragoste între Dawn şi John, ci doar o relaţie de afaceri.

— Oh, a stat la răcoare doar pentru găinării mărunte, afirmă el.

Doctoriţa Awes gândi că e naiv.

— Dar există posibilitatea ca această situaţie să devină periculoasă, îi spuse ea. El are un temperament de tip exploziv.

Lorrainne Awes era deja neliniştită de cantitatea de droguri pe care perechea o consuma. La început, spunea Al, îl bătuseră la cap să le aducă reţete de tranchilizante.

— L-am făcut să înţeleagă că nu sunt un doctor de acest gen, susţinu.

Al pretindea că stilul lor de viaţă îi oferea şansa de a-şi satisface curiozitatea ştiinţifică. Îi povestea cu multe amănunte despre chefurile lor, adăugând că de multe ori le refuzase categoric invitaţiile de a fi se alătura. Îşi dădea seama că numai ajutorul lui financiar nu ajungea apetitului insaţiabil pentru narcotice al cuplului. Îi detalia îndeletnicirile lor ilegale, care mergeau de la încasarea unor cecuri falsificate până la mobilarea noii lor case cu obiecte furate.

— Purtarea lor m-a uluit în repetate rânduri, spuse

Al. Aceşti oameni sunt stricaţi până-n măduva oaselor. Nimic din ce fac ei nu e bun.

Al observa îndeaproape înrăutăţirea sănătăţii lui Dawn şi era mirat că personalul medical nu descoperise că lua heroină. Era surprins, de asemenea, de faptul că John credea că prostituata exercita vreo atracţie sexuală asupra sa, peştele lăsându-i de obicei singuri când el venea în vizită. Al declara că nu dorea deloc să aibă contact sexual cu Dawn. Spunea că Dawn suferea de boli venerice.

Luni de zile, doctoriţa Awes încercase să-i scoată din cap pacientului său iluzia puternică a invulnerabilităţii. Dar adesea îi era greu să-l facă să se concentreze, când el găsea atâtea laturi ale scenariului său distractive.

Al era amuzat de teatrul pe care târfa şi peştele ei îl jucaseră mult timp. Îl intrigaseră poveştile despre viaţa ei plină de necazuri, pe care Dawn le inventase la început ca să-l stoarcă de cât mai mulţi bani. Îi făcuse jocul, ştiind că totul se duce pe droguri. Găsea comice şi încercările lui John de a ascunde faptul că trăia cu Dawn, lăsând în acelaşi timp dovezi ale prezenţei sale prin toată casa. Râdea pe înfundate de scuzele lui Dawn pentru zilele când maşina ei lipsea. Văzuse de multe ori maşina plecând, cu John postat la volan.

Cu toate acestea, prin luna aprilie Al era dezgustat de întreaga situaţie, dar cel mai dezgustat era de el însuşi, începuse să-şi facă griji în privinţa căsniciei sale şi se simţea foarte vinovat. Recunoştea că arunca banii pe fereastră, bani pe care ar fi trebuit să-i cheltuiască cu Jan, pentru casa lor.

Doamna Awes era extrem de uimită de iscusinţa cu care pacientul ei ascunsese totul de soţia sa. Când îl întrebase despre strâmtoarea financiară care era probabil că apăruse la ei acasă, el o asigurase că în privinţa aceasta nu e nicio problemă.

— M-a văzut odată cheltuind şaisprezece mii de dolari pe o maşină veche, care a sosit în bucăţi, spusese el. E foarte înţelegătoare în privinţa veniturilor mele.

Dar Al se condamna că o trădase şi era hotărât să facă orice ca ea să nu-i afle secretul. „Nu trebuie să afle niciodată”, spunea. Psihiatrul credea că pacientul ei era pe punctul de a descoperi că o iubeşte cu adevărat pe soţia sa. Timpul petrecut împreună de Al şi Jan putea forma baza unei noi relaţii sănătoase.

Psihiatrul simţea că pacientul făcea progrese considerabile. Al îşi dădea seama că putea să-şi taie buclele blonde, şi să se îmbrace elegant fără teamă de ridicol. Nu trebuie să fie un surogat de doctor în psihiatrie, căruia nu-i e teamă să privească un psihopat în ochi. Dacă se simţea singur, putea s-o spună. Dacă era supărat, putea s-o arate. Dar numai Al Canty putea să-şi dea jos măştile. Dar, dacă nu-şi rezolva singur problemele, credea psihiatrul, terapia ei nu realizase nimic.

De curând, Al născocise un plan prin care să-i dezveţe pe John şi pe Dawn de ajutorul financiar. Spunea că acum luau metadon şi se simţea obligat să-i mai ajute un timp, având în vedere faptul că el le dăduse posibilitatea să-şi cumpere droguri atâta vreme. Doctoriţa Awes se temea că Al trage de timp, ca un alcoolic ce trece la bere într-un ultim efort de a-şi stăpâni excesele şi a-i face pe toţi să-l lase în pace.

Dar acum, nici psihiatrul, nici pacientul nu mai aveau timp. Al rămăsese singurul ei pacient şi îl primea acasă, îşi închisese cabinetul din West Bloomfield în ianuarie. Doctoriţa Lorraine Awes plănuia ca într-o lună să se stabilească în Anchorage, Alaska, unde o aştepta familia, întârziase deja cu mutarea din cauza lui Al. Primul pas fusese să-şi înţeleagă propria problemă. Acum trebuia să acţioneze.

— Al, ştii ce ai de făcut, îi spusese.

Spera că are, în sfârşit, toate stimulentele care îi trebuiau.

Capitolul 69

Juanita Deckoff considera transformarea izbitoare. Doar în câteva săptămâni se schimbaseră multe lucruri la noii ei vecini.

La început, Dawn fusese vioaie ca o tânără căsătorită – frecase şi spălase în fiecare cameră, lipise tapet nou în bucătărie. Într-o zi se întorsese de la cumpărături cu câteva sacoşe pline cu articole de menaj, incluzând un set de cutii (pentru zahăr, cafea, ceai) din marmură gri, în valoare de o sută de dolari.

Se lăudase în faţa Juanitei:

— Hei, ia uită-te, am cheltuit patru sute de dolari dintr-o lovitură la magazinul K Mart.

— Hm, mi-ar plăcea şi mie să am patru sute de dolari de risipit, spusese Juanita.

Veni rândul mobilei – o sufragerie în stil American timpuriu, un nou televizor color şi mobilă de bucătărie. Juanita se întreba de unde au atâţia bani. Nu-l văzuse niciodată pe niciunul dintre ei plecând la lucru. Bănuia că primesc ajutor social, iar pe John îl suspecta că se ocupă cu tranzacţii de obiecte furate.

Fetiţa de trei ani a Juanitei făcu imediat o pasiune pentru John, care îi aducea mereu bomboane de la braserie, şi pentru bărbatul mai în vârstă care îi vizita în fiecare zi, exceptând duminicile. Când îl vedea îndreptându-se cu termosul în mână spre bungalou, fetiţa alerga să-l îmbrăţişeze.

— Noul meu vecin, noul meu vecin, ţipa ea.

Câteva săptămâni Juanita crezuse că bărbatul pe care-l chema Al era tatăl lui Dawn – i se părea că se poartă cu ea ca un tată cu fiica lui. Apoi Dawn îi explicase că era

doar un bun prieten de familie.

La început, Al fusese singurul vizitator, Apoi, cam după o lună, bungaloul începu să atragă o mulţime de oameni. O tânără blondă pe nume Tammy Becker stătu cu ei o vreme şi diferiţi indivizi veneau şi plecau la ore ciudate.

Juanita se considera destul de versată în problemele străzii. Crescuse în Dearborn Heights, mersese cu autostopul prin patru zeci şi trei de state şi se căsătorise în California. După ce-şi părăsise soţul, se întorsese în Michigan unde îl întâlnise pe Mike, un fost coleg de clasă care locuia acum cu ea. Mike Oliver lucra la o spălătorie de maşini, dar stătea pe acasă destul ca să-şi dea seama ce se întâmplă în bungalou. Mike spunea că vecinii lor erau toxicomani şi nu voia să aibă nimic de-a face cu acel loc.

Prin mai, Juanita văzu că avusese dreptate. Lucrurile din bungalou dispăreau unul câte unul. Prima dată mobila din sufragerie, apoi televizorul. Într-o zi intră în casă să stea un pic la taifas cu Dawn şi observă că nu se mai făcuse curăţenie de două săptămâni. Munţi de vase nespălate zăceau prin toată bucătăria. Ziare şi diverse gunoaie umpleau camera de zi. În mijlocul dezordinii stătea Dawn, dezlegând cuvinte încrucişate.

— Dumnezeule, fato, altceva nu ai de făcut? îi spuse Juanita. O să ţi se încrucişeze ochii de la chestiile alea.

În timp ce Dawn căuta cuvinte pentru careurile sale, creditorii începuseră să se perinde la numărul 2518 de pe strada Casper. Unul de la magazinul de mobilă din vecinătate era cel mai asiduu. Uneori venea la Juanita s-o întrebe pe unde sunt vecinii ei. Mai târziu telefonul le-a fost închis. Dawn o. Sunase pe mama ei la Windsor aproape în fiecare zi, timp de două luni. Aveau restanţă patru sute de dolari când firma Ma Bell le închisese telefonul. Mama lui Dawn începu să vină din când în când

în vizită cu prietenul ei şi nu făceau decât să stea la palavre cu braţele încrucişate.

John îi spuse până la urmă Juanitei că Al îi înscrisese la un program de dezintoxicare cu metadon. Dar Juanita vedea bine că un alt drog, pe lângă metadon, lua cu iuţeală locul heroinei. Dawn şi John erau înnebuniţi după cocaină.

Juanita nu voia să aibă nimic de-a face cu injecţiile, dar îi plăcea să tragă de două, trei ori pe nas un pic de cocaină. Dawn o invita uneori să se drogheze împreună, în iunie, Dawn şi John făceau trei sau patru drumuri pe zi după cocaină, cheltuind sume de la douăzeci şi cinci la o sută de dolari. La prânz, Al o ducea de multe ori cu maşina pe Dawn la traficant.

Juanita şi Dawn începură să stea de vorbă. În mod regulat. Într-o după-amiază de la începutul lui iunie, Dawn trecu pe la Juanita să-i dea un telefon lui Al şi după aceea discutară despre băiatul Juanitei. Acesta avea frecvente crize de furie, iar alteori nu scotea nicio vorbă.

— Al e psiholog, îi spuse Dawn. Se pricepe la copii. S-a ocupat de copii autişti. Cheamă-l să-ţi vadă băiatul şi după o jumătate de oră o să-ţi spună dacă are nevoie de ajutor specializat.

Juanita reţinu să-l întrebe pe Al data viitoare când îl va întâlni. Nici măcar nu era sigură ce însemna termenul „autist”.

În alte zile se plângeau de bărbaţii lor. Dawn şi John se ciorovăiau câteodată pentru nimicuri. Pe măsură ce lucrurile din casă erau vândute pentru cocaină, tensiunea părea să crească. Odată, John o trimise pe Dawn să dea radioul lor AM-FM în schimbul drogurilor.

— L-am sunat deja şi mi-au spus că nu-i interesează, spuse ea.

— Ia-l cu tine, oricum, îi comandă John.

Dawn dădu cu aparatul de pământ, dar se calmă

repede. Certurile lor nu ţineau niciodată mult. Erau întotdeauna din cauza banilor pentru droguri. Juanita bănuia că aceştia se împuţinau vizibil.

Capitolul 70

Principalul scop ai psihoterapiei este de a-i ajuta pe pacient să ajungă ia punctul unde poate lua singur anumite decizii pe care să le pună în practică, iar apoi să se bucure în tihnă de rezultate.

W. ALAN CANTY.

Recomandări şi Psihoterapie

Pregătindu-se să plece în Alaska pe 5 iunie, doctoriţa Lorraine Awes era optimistă în privinţa pacientului său. Avea impresia că Al îi lăsase deja să înţeleagă pe cei doi care îi erau intenţiile.

— Am şi redus considerabil sumele de bani, spunea el. Sunt destul de furioşi din cauza asta.

Acum îi dădeau telefoane acasă pentru bani, povestea Al, adăugând că trebuia să se repeadă de fiecare dată când suna telefonul, ca să i-o ia înainte lui Jan. Încă nu-l ameninţaseră cu şantajul şi spera că nu va fi acesta următorul pas. Pentru orice eventualitate îşi schimbase numărul de telefon cu unul secret. Jan se văita de „greşelile" care îi deranjau la orice oră din noapte.

Doctoriţa Awes nu reuşise să-i clintească hotărârea de a o sprijini pe Dawn până la sfârşitul programului de dezintoxicare. Spunea că îi ducea cu maşina la clinică şi le achita notele de plată în fiecare vineri după-amiaza. Dar programul avea să se termine în câteva săptămâni şi atunci totul se va sfârşi…

Al îi destăinuise că perechea prefera acum un alt drog, cocaina. Îl făcea curios purtarea lor animată când se aflau sub influenţa stupefiantului. Uneori fumau cu o pipă, dar de obicei şi-l injectau intravenos. Prima reacţie a lui Dawn era să alerge la baie să vomite. Doctoriţa Awes

continua să-l avertizeze că e în pericol.

Dar Al nu putea să scape de sentimentul că avusese o influenţă proastă în viaţa lui Dawn. În ultimele şedinţe, psihiatrul îl ascultase creând un nou rol pentru peşte. Atâta timp cât Dawn îl avea pe John, considera Al, nu avea de ce să se condamne pentru faptul că o părăsea. Era crucial ca John să fie acolo s-o prindă când el avea s-o lase. Şi acum că-i cunoşteau identitatea, Al voia să încheie afacerea pe cât posibil fără altercaţii.

Ultima lor şedinţă era în săptămâna în care psihiatrul pleca spre Anchorage. Al părea excepţional de bine dispus. Nu mai semăna deloc cu bărbatul debusolat care venise la ea cu treisprezece luni în urmă. Voia să-şi continue viaţa, dedicându-şi timpul şi energia soţiei şi carierei sale. Era convinsă că avea motivele necesare pentru a acţiona.

— Am să vă scriu ca să vă spun cum mă descurc, îi spuse Al la plecare. Ştiu ce am de făcut şi am s-o fac. Sunt sigur că am totul sub control.

Spera că are dreptate.

Capitolul 71

Lui Gladys Canty îi plăcu propunerea fiului ei. Buster voia s-o scoată la prânz în oraş, un lucru pe care nu obişnuia să-l facă.

Doamna Canty avea o întâlnire în acea vineri a lunii iunie cu membrele clubului Sorosis, unul dintre cele mai vechi cluburi de femei din stat. Numărul membrelor scăzuse de-a lungul anilor de la o sută la douăzeci şi patru, iar doamna Canty promisese deja că se va întâlni cu cinci sau şase dintre ele acasă la o prietenă.

— Bine, mamă, am să te iau de acolo, spuse Bus. La prânz.

Fiul apăru exact la timp, apoi schimbă câteva cuvinte cu prietenele ei, dând mâna cu fiecare. Era strălucitor şi prietenele ei erau încântate de felul în care înviorase

atmosfera. Gladys Canty era mândră.

— Ei, mamă, unde vrei să luăm prânzul?

— Oh, spuse ea, am băut cafea cu gogoşi şi nu prea mi-e foame.

Bus sugeră cofetăria Sanders din Grosse Pointe. După ce îşi termină tarta de pere, o întrebă:

— Te grăbeşti să ajungi acasă?

— Nu, Bus, ştii că nu sunt prea ocupată zilele acestea.

— Hai să facem o plimbare cu maşina.

Bus conduse până în centrul Detroit-ului, apoi o luă spre est pe Jefferson Avenue. Trecură pe lângă Renaissance Center şi pe lângă noul şantier de construcţii din apropiere. Lăsară în urmă cimitirul Elmwood unde era îngropat Al Sr. În timp ce Buickul se îndrepta spre est, Al îi arătă clădirile ce urmau să fie demolate şi. Vorbi despre planurile oraşului de a reconstrui pe terenul din faţa râului. Oraşul, spunea el, arăta mai bine decât arătase de ani de zile.

Fiul ei o fascinase ou mica sa plimbare. Părea atât de relaxat – el însuşi din nou. Luni de zile îi observase proasta dispoziţie. Cu o săptămână în urmă, venise la ea pentru încă un împrumut.

— Tot primesc note de plată de la spital, spusese el. Când cred că s-au terminat, primesc alta.

Nu se certau din cauza banilor. „Probabil că a pierdut mult din cauza bolii”, gândea ea. Cecul fusese pentru două mii cinci sute de dolari. Îi jurase că era ultimul.

În curând ajunseră în cartierul Chalmers şi Bus o luă spre strada unde crescuse. Se lăsă în voia amintirilor în timp ce parcurgea distanţa spre vechea lor locuinţă de lângă râu. Îşi aduseră aminte de ulmii înalţi şi de pajiştile îngrijite. Acum casele se înălţau sub cerul liber şi buruienile creşteau peste tot.

Buster parcă Buickul Regal în faţa fostei lor case. Era locul multor amintiri. Doamna Canty păstra cu sfinţenie fotografiile cu Bus pedalând maşinuţa sa pe alee. „Ce păr buclat avea! gândi ea. Cât de mult ura să i-l taie!”

Acum, cândva grandioasa casă colonială în stil nemţesc, era zugrăvită într-un roz ţipător şi un verde de prost gust. Nu mai exista nici urmă de grădina pe care ea o îngrijise. Partea din faţă a casei era aproape distrusă. Unul din stâlpii în stil roman care susţineau veranda stătea să cadă.

Singurul lucru care merita privit era copacul sădit de Al Sr. Se numea „mărul cu cinci feluri de mere” şi se presupunea că trebuie să producă un amestec de cinci tipuri distincte ale fructului. Dădea rod bogat, dar merele erau întotdeauna viermănoase. Se întrebă cum îi mergea acum, în plină maturitate.

— E o ruşine ce s-a întâmplat, nu-i aşa? spuse fiul ei, privind lung casa şi curtea. Rămase tăcut o vreme.

Brusc, ceva îl trezi din visare. Se uită la ceasul Seiko pe care i-l dăruise de Crăciun.

— Ce oră e? se întrebă. Era trecut de unu. Trebuie să plec. Trebuie să mă duc undeva, neapărat.

— Dar, Bus, credeam că asta e ziua ta liberă.

— Da, este. Însă trebuie să ajung la tribunal, încă mai lucrezi acolo?

— Da, mamă, dar nu pentru mult timp. Aproape am reuşit, în cele din urmă, să descurc iţele pe-acolo.

În câteva minute o lăsă acasă. Gladys Canty privi pe geam maşina ce se îndepărta cu viteză.

Capitolul 72

Keith Bjerke îşi împinse ceaşca de cafea, spre bărbatul pe care ştia că-l cheamă Al, dar căruia prefera să-i spună „doctorul”. Cunoscut de prieteni ca BJ, fostului puşcăriaş în vârstă de treizeci şi patru de ani îi plăcuseră

întotdeauna cafeaua şi compania lui Al.

— BJ, eşti un pic palid astăzi, spuse doctorul. Te simţi bine?

Se simţea bine acum, stând în bucătăria lui Lucky Fry. Cu o săptămână în urmă, zăcea pe un pat de spital suferind de insuficienţă renală. Doctorul ştia asta şi voia să-i facă un nou control, al patrulea în tot atâtea zile. Întinse mâna după stetoscop şi după aparatul de luat tensiunea, pe care le ţinea la Fry acasă, şi începu să-l înfăşoare în jurul mâinii lui B.J…

Fry şi Dawn erau în dormitor cu o seringă plină cu cocaină. Mai devreme îi dusese pe toţi trei la casa traficantului şi aşteptase afară în timp ce ei încheiau târgul.

— Cred că-ţi dai seama, BJ, că va trebui să-ţi îngrijeşti sănătatea, îi spuse. Deficienţa renală nu e de glumă.

— Ai dreptate, doctore.

Îi luă pulsul, apoi îl bătu uşor cu degetele pe spate. Când doctorul se întoarse la termosul său, BJ luă prima pagină a ziarului şi aruncă o privire titlurilor. Era mijlocul lunii iunie şi revoltele din sudul Africii nu dădeau încă niciun semn că vor înceta.

— Ce crezi doctore, nu e o porcărie? spuse B.J. Dacă ar fi după mine, i-aş omorî pe nenorociţii ăia de negri. De fapt, ar trebui să anexeze pur şi simplu Madagascarul şi să le dea lor toţi negroteii.

— Ei, haide, BJ, rosti doctorul. Ar trebui să aibă şi ei drepturi. Sunt nouăzeci la sută din populaţie şi au zero la sută reprezentare.

Continuă vreo cinci minute pe tema asta. Vorbi despre istoria ţării, enumeră motivele tulburărilor şi încheie cu un emoţionant apel că americanilor ar trebui să le pese mai mult. BJ nu era surprins că doctorul era atât de

idealist.

„Dar cel puţin îşi poate exprima clar ideile”, decise BJ după ce doctorul plecă. Cei mai mulţi din anturajul lui Lucky Fry nu erau în stare să formuleze nicio propoziţie simplă, iar interesul lor nu mergea mai departe de calitatea ultimei doze de droguri. Fraier sau nu, doctorul se bucura de respectul lui B.J. Credea că îl înţelege întrucâtva.

Mai întâlnise cazuri asemănătoare, ţipi cinstiţi amestecându-se cu criminalii şi toxicomanii. Dar, spre deosebire de ceilalţi, doctorul nu venea acolo ca să se drogheze. Uneori BJ avea impresia că-i studiază pe toţi, stând la masă cu cafeaua şi ziarul lui. Era atât de tăcut, că mulţi dintre prietenii lui Fry nici nu mai observau că e în cameră.

Dar BJ avea de asemenea impresia că doctorului îi păsa de unii ţipi din cercul lui Lucky Fry. Îl văzuse făcându-le cumpărături, înlocuind baterii consumate, ducând toxicomani la spital şi punându-şi maşina la dispoziţia oricui avea nevoie. Odată îl dusese şi pe el la un centru de amanetare. Îl văzuse de multe ori consolând-o pe Dawn când era deprimată.

— Unul dintre cei mai simpatici ţipi pe care ţi-ai dori să-i cunoşti, BJ îi spuse mai târziu unui prieten. Doctorul era un om şi jumătate.

BJ fusese întotdeauna încredinţat că doctorul ar fi făcut mult mai mult pentru Dawn dacă ea n-ar fi abuzat I atât de mult de generozitatea lui. Vorbea despre el cu ură, făcând uz mereu de fraza ei favorită:

— Al dracului nătărău. Nu m-aş culca cu el nici moartă.

E norocos că-i sug jucăria.

BJ văzuse cum Dawn îl întărâta pe Fry împotriva: doctorului. Îi arunca în faţă prietenului ei oferta

permanentă a lui Al de a-i cumpăra o casă în cartierele mărginaşe.

— N-am nevoie de tine, John, spunea când se certau.

Al a spus că o să aibă grijă de tot.

— Atunci, căţea, du-te cu Al, para John de fiecare dată.

BJ observa o animozitate crescândă a lui Fry împotriva doctorului, o aversiune care începuse cu multe luni în urmă. BJ îşi aminti cum Buickul Regal fusese furat imediat după ce Fry îşi manifestase nemulţumirea faţă de banii care se împuţinau, cu aproximativ un an în urmă. BJ bănuia că acesta şi alte furturi reprezentau felul în care Fry înţelegea să plătească cu aceeaşi monedă. În ultima vreme, BJ îşi găsea adesea vecinul fierbând de furie în timp ce-l aştepta pe doctor să vină cu banii.

— Unde-i doctorul? întreba B.J.

— Nenorocitul ăla a devenit o adevărată pacoste, răspundea Fry.

În privinţa prietenei sale, Fry era mult mai iertător şi se fălea mereu cu talentele ei ca prostituată…

— E bună, omule, spunea el. E cea mai bună.

Dar BJ ştia că Dawn nu mai făcea trotuarul aproape deloc, depinzând de doctor şi de alţi câţiva clienţi fideli. Fry făcea şi el câteva învârteli, folosindu-se de un teanc de cecuri în alb şi de obligaţiuni. Fry şi alţi câţiva toxicomani lansaseră în tot oraşul astfel de hârtii false, în valoare de aproape opt mii de dolari. Când BJ îl întâlnise prima oară la închisoarea – Jackson, Fry se ocupa tot cu astfel de chestii periculoase ca să obţină marfă de la comercianţi. Era şef acolo şi noii veniţi trebuiau să meargă la el pentru distribuirea celulelor. Era prieten cu toată lumea, dar nu-şi uita niciodată interesul.

— Lucky Fry ştie cum să te flateze şi să te bată prieteneşte pe spate, BJ spunea mai târziu. De trei ori

„ura” pentru echipa noastră şi chestii din astea. Dar John Fry este un cameleon. Se schimbă după cum i-o cer împrejurările.

Practica aceleaşi înşelătorii şi când. Se ocupa cu traficul de droguri. Lua pungi cu cocaină de calitate pe care le desfăcea şi le transforma în gunoaie, păstrând pentru el ce era mai bun. Nici cu banii nu era mai generos. Îşi făcuse o grămadă de duşmani neplătind traficanţilor din partea de sud a oraşului, care îi dăduseră pe datorie. „Fry era norocos că-l avea pe doctor care s-o ducă pe Dawn la un intermediar din Morrell Apartaments, la câţiva kilometri distanţă”, gândea B.J. Mijlocitorul lua banii şi cumpăra cocaină pentru ei. Traficantul nu mai voia să aibă nimic de-a face cu Fry sau cu prietena lui.

BJ cunoştea programul perechii atât de bine, pentru că în funcţie de el îşi făcea vizitele la bungalou. Locuinţa lui era la câteva case distanţă. Când vedea Buickul negru al doctorului trecând pe Casper, ştia că Fry şi prietena lui vor avea bani pentru cocaină. Dacă doctorul nu putea să-i ducă, BJ le oferea maşina lui. În schimb, îi dădeau şi lui din drogurile achiziţionate. Fry şi Dawn cumpărau cocaină în valoare de cel puţin trei sute de dolari pe zi, şi o ţineau aşa de vreo lună.

BJ ştia din experienţă că or să continue cheful cât îi vor ţine banii şi metabolismul. El luase cocaină ultima oară până se alesese praful de rinichii săi. Nu te mai puteai opri cum. Era cazul cu heroina. Cocaina producea senzaţia puterii şi stimula minţile rătăcite să inventeze noi planuri pentru a face rost de bani ca să cumpere şi mai multă. Apoi, după câteva luni de nopţi nedormite, sistemul nervos începea să fie încărcat parcă cu electricitate. Amatorii de cocaină deveneau iritabili şi paranoici. O scânteie şi erau gata de atac. Dar, de cele mai multe ori, cocaina stimula o pălăvrăgeală prietenească, mai ales când erau folosite

câteva cutii de bere sau un sfert de whisky care să micşoreze voltajul.

Într-o seară, câteva zile mai târziu, BJ, Dawn şi Fry se delectau chiar cu această combinaţie, stând în camera de zi în faţa televizorului. Un aparat micuţ alb-negru, având un umeraş de haine ca antenă, luase locul noului televizor color. BJ nu avea nevoie să întrebe ce făcuseră cu el.

Se uitau la reclama unui produs numit cuţitul Ginsu. Fry bea bere din cutie şi îi luă peste picior pe crainicul care tăia cu cuţitul de bucătărie într-un ritm ameţitor. Apoi apăru un bucătar şi folosi cuţitul minune pentru a tăia o cizmă de cauciuc şi o cutie de bere. În final, tăie o roşie felii.

— Mai du-te dracului, izbucni Fry. Asta e vrajă.

— Bine, deşteptule, spuse Dawn. Dacă aşa crezi, ia încearcă şi tu. Avem şi noi unul.

Intră în bucătărie şi se întoarse cu un cuţit cu lama lungă, zimţată, având marca Ginsu pe mânerul negru. Fry zâmbi superior, pregătindu-se să încerce cuţitul pe o cutie de bere. În clipa următoare ţinea în mâini cele două jumătăţi.

— Să fiu al naibii! spuse el.

Toţi râseră în hohote.

Capitolul 73

Cu o avalanşă de sunete stridente de claxon, un şir de peste două sute de automobile vechi înainta pe West Grand Boulevard. Apoi, parada „Roţilor libertăţii” se opri într-un nor de fum, iar şoferii parcară maşinile în jurul clădirii Fisher.

Dan Hall, fost inginer la Ford Motor, îşi parcă automobilul Chrysler 1929 lângă bordură, bulevardul fiind înconjurat de un cordon de poliţişti care ţineau spectatorii la distanţă. În afară de focurile de artificii, procesiunea maşinilor era cel mai pitoresc episod al săptămânii

„Festivalului Libertăţii” din Detroit. F

Hali fu surprins să-l vadă pe Al Canty ieşind radios, cu mersul său clătinat, pe uşile metalice ale Fisherului. Împreună urmăriseră până-n pânzele albe câteva automobile vechi, iar Hall privise întotdeauna cu jind Fordul Cabriolet, 1932, al lui Al. Terapistul nu mai fusese prin cercurile de colecţionari de mai mult de un an.

— Unde naiba ai fost, Al? îl întrebă.

— Ei, Dan, am avut probleme, răspunse Al, privind automobilul lui Hall. Dar în câteva săptămâni am să pun totul la punct.

Hali voia să-l întrebe dacă-l poate ajuta cumva, dar Al era grăbit.

— Dan, mă aşteaptă sus câţiva pacienţi, spuse el.

Psihologul propuse să ia masa împreună într-o zi şi insistă să fixeze data imediat. Stabiliră pentru 19 iulie, într-o vineri. Problemele lui urmau să fie puse în ordine până pe 13 iulie.

Celia şi John Muir nu putuseră să nu observe că purtarea lui Al Canty se schimbase în ultimele luni. Şi nu dădea niciun semn că se va schimba din nou când se întâlniră pentru cină în prima sâmbătă a lunii iulie. Stăteau la o masă lângă fereastră într-un restaurant din centru numit Floods, ascultând povestirea lui Jan despre călătoria pe care o făcuse în Arizona primăvara trecută. Un grup de persoane în vârstă, cu o atitudine solemnă, stăteau afară citind meniul lipit pe geam în dreptul scaunului lui Al. Deodată, Al începu să bată în geam, dând din cap şi făcând un semn cu degetul mare în jos spre cei de afară.

— Al, spuse Jan, ce Dumnezeu faci?

Al râse, neintimidat de privirea ei dezaprobatoare. Fusese o glumă neînsemnată, dar atât de diferită de formalismul şi sobrietatea ce caracterizau înainte ieşirile lor împreună. Al Canty începea să-şi dea drumul, să se

distreze, fără să-i mai pese ce gândeau ceilalţi.

Din primăvară până acum, cei doi Muir observaseră mai multe schimbări. Al vorbea despre el, în loc să rămână atât de ermetic închis în sine. Îi cerea sfatul în privinţa veniturilor sale lui John, care era agent de bursă.

— Stau destul de prost, spuse Al. Nu pot să pun niciun ban deoparte. Cheltuielile mele sunt atât de mari.

John se enervă un pic. „Cum vine asta, eu să am economii iar Al nu? gândi el. Eu nu sunt decât un mărunt agent de bursă cu copii şi nevastă care nu lucrează. El e un psiholog care lucrează zi şi noapte, iar soţia lui are şi ea venituri proprii”. Jan se plângea uneori că Al îşi cheltuie toţi banii pe maşini. Dar în ultimul timp mai mult vânduse decât cumpărase. Al îşi vânduse până şi iubita sa maşină Porsche, ca a lui James Dean.

Într-o seară „cu două luni în urmă, A! spusese că ştia că mama lui „n-o să trăiască veşnic”, adăugând că ea avea mulţi bani.

— E crud să spui asta, dar e un fapt de viaţă, spuse el. Oricum, în câteva luni am să-mi achit toate datoriile, inclusiv cele patru maşini lui Jan şi maşina mea. Am să pot să pun ceva bani deoparte. Am să încep să investesc.

Deja Al investea mai mult din el însuşi în timpul pe care cei patru îl petreceau împreună. O îmbrăţişa pe Celia şi-i strângea cu căldură mâna lui John. Începu să povestească despre tinereţea lui şi să spună anecdote interesante pe care înainte le ţinea ascunse. Povesti de vremea în care fusese bucătar în Garda Naţională prin anii cincizeci, despre interesul lui pentru teatru. Le dădu numele pieselor în care avusese roluri în timpul facultăţii: *Partea întunecată a lunii, Cete mai frumoase clipe ale vieţii taie, Oamenii frumoşi*. Celia şi John erau surprinşi. Habar n-avuseseră că Al fusese actor.

Al începuse să dea cadou lucruri care însemnau mult

pentru el. Veni într-o seară la ei acasă cu câteva obiecte pe care le folosise în piesele din Proiectul Indianwood. Printre altele, era un fluier şi o pălărie de viking. Făcu un pic pe bufonul cu ele înainte să le dea fetiţei lor de opt ani, care fu şocată şi ea. Ştia că Al nu se prostea niciodată.

Al nu părea să se mai simtă stânjenit la ei acasă, deşi adoptaseră al treilea copil şi erau mai ocupaţi ca oricând: Dar lui Al îi plăcea activitatea. Într-o seară, Celia şi John amuţiră de uimire ascultându-l povestind dus pe gânduri despre Ray, un vechi prieten al său:

— Avea o casă ca asta, unde mă duceam des. Îmi plăcea să dorm acolo. Nu aveau bani şi Ray nu avea tată. Dar mă simţeam bine la ei. Mama lui nu-şi prea bătea capul cu curăţenia, pentru că era prea ocupată să le şteargă nasurile şi să-i întrebe ce-au făcut la şcoală.

Apoi se întoarse spre Celia şi o mângâie pe ceafă.

— Eşti o mamă atât de bună, îi spuse el. Nici n-ai idee cât de bine faci că stai acasă lângă copiii tăi. Eşti o mămică bună, Celia. Ai grijă să rămâi aşa.

Al nu se mai uita după o ceaşcă de cafea. Ochii lui erau calzi şi zâmbetul mai degrabă sincer decât viclean. Celia se simţi emoţionată.

Cei patru se distraseră foarte bine în ultimele luni cu noul videocasetofon al familiei Muir. Făceau floricele şi transformau camera de zi într-o mică sală de cinema. Al îi punea mereu să ia filme de mister, în care personajele erau victimele unor crime pregătite cu grijă.

Regizorul lui favorit era Alfred Hitchcock. Ştia tot despre maestrul suspansului. Îi ruga adesea să închirieze casete cu filmele lui Hitchcock pentru întâlnirile lor de sâmbătă seara. Recent, văzuseră *Fereastra din spate* (Rear Window), povestea unui om care îi văzuse pe un vecin omorându-şi nevasta, de la fereastra apartamentului său. Ucigaşul tăiase corpul în bucăţi cu un fierăstrău ca să-i

poată scoate cadavrul din clădire fără să bată la ochi. Apoi îi îngropase capul în grădina din curte. Al considera filmul nemaipomenit.

Dar cea mai izbitoare schimbare la el era felul în care îşi lăsa sentimentele să zboare spre Jan. Celia şi John bănuiseră întotdeauna că lui Al nu-i plăcea ca soţia sa, şi nu el, să fie în centrul atenţiei. Înainte, într-o asemenea situaţie, se închidea într-o tăcere încăpăţânată. Acum trecea la fapte. Celia bănuia că mica şicană din restaurant fusese aranjată cu scopul de a pune frână monologului lui Jan despre Arizona.

Când cei patru se opriră în aceeaşi seară să vadă cabinetul proaspăt decorat al lui Jan, Ai făcu încă un pas îndrăzneţ înainte. În timp ce ei priveau cu plăcere mobila lăcuită în negru şi tapetul roz cu gri, Al se uita pe fereastră spre oraşul întunecat.

În cele din urmă se întoarse şi îi împinse spre ieşire:

— Să mergem. Gata. Hai să ieşim naibii de aici.

Era gelos, dar cel puţin o arăta. Dispăruse vechiul său autocontrol. „Cine ştie, poate în curând or să aibă o ceartă sănătoasă de familie în locul unui *dezacord* gândi Celia.

În timp ce se ridicau de la masă, după cină, îndreptându-se spre ieşirea restaurantului, John Muir încercase să evite şi el o ceartă cu Al. Nu putea să creadă că ceea ce văzuse era adevărat. Lăsase o hârtie de zece dolari bacşiş pentru chelneriţă. Apoi îl văzuse pe Al luând-o pe furiş şi băgând-o în buzunar.

— Al, ce faci cu bancnota? îl întrebase după ce Jan şi Celia o luaseră înainte. E pentru chelneriţă.

Al se opri brusc, părând surprins, ca şi cum luase banii din neatenţie.

— Oh, da, cred că aşa e.

John îşi dădu seama că joacă teatru, dar îşi păstră

sentimentele pentru sine.

„De ce, se întrebă el, ar face un om de talia şi cu mijloacele lui Al Canty una ca asta? Şi, pentru numele lui Dumnezeu, cum putea să creadă că o să-l lase s-o facă?”

Capitolul 74

Dorothy Wilson, o femeie divorţată în vârstă de cincizeci şi cinci de ani, îşi puse receptorul telefonului pe umărul stâng şi făcu ceea ce făcea de fiecare dată când o suna John Fry. Ascultă.

De când murise mama lor în 1967, John şi fratele lui Jim o priviseră ca pe o rudă apropiată. Jim îi spunea mamă, iar John îi spunea mătuşa Dot, deşi nu erau de fapt decât veri de-al doilea. Ea nu căutase niciodată să-şi asume acest rol, dar simţea că cei doi băieţi doriseră într-un fel ca ea să ia locul lui Nell Ruth Fry.

— Mă însor, mătuşă Dot, spuse John. Vreau să vii la nunta mea.

Ca majoritatea planurilor lui John, nimic nu era stabilit precis.

De când murise Jim, John o suna la câteva luni. Înainte, ea fusese prima persoană căreia îi dădea telefon când avea necazuri. De-a lungul anilor, primise multe telefoane de la secţii de poliţie şi agenţi de supraveghere din câteva state.

— John Fry o să-şi sfârşească zilele în închisoare, îi spusese odată unul dintre poliţiştii supraveghetori.

Altă dată îşi închipuia că băieţii Fry au pur şi simplu nevoie de cineva mai în vârstă căruia să-şi deschidă sufletul. John se folosea extrem de mult de această favoare, făcând paradă de drogurile pe care le lua, de prietena lui Dawn şi de doctorul despre care spunea că le dă o grămadă de bani. Îl întreba mereu:

— Johnnie, de ce-mi spui mie toate lucrurile astea?

De multe ori John o lăsa perplexă. Auzise că obişnuia

să se laude că fusese proprietarul câtorva staţii de benzină, deşi nici altcineva din familie nu ştiuse ca el să aibă vreuna. La suprafaţă, John nu părea un zurbagiu. De fapt, părea mai degrabă un tip care se înţelegea bine cu toată lumea. Însă asta nu se potrivea cu faptul că îşi făcea atâţia duşmani.

Dot ştia că asta nu excludea nici familia. Odată vorbise atât de mult la telefonul ei, încât îi fusese închis. Jim îi spusese că John furase şi de la el, printre altele un casetofon stereo, pe care şi-l cumpărase cu partea lui din banii lăsaţi de mama lor. Dar asta nu era nimic în comparaţie cu ceea ce i se întâmplase fostei soţii a lui John, o altă fată numită Dawn, cu zece ani în urmă.

Dot n-avea să uite niciodată ziua în care venise ia ea. Fata arăta de parcă fusese atacată de un trib de canibali lihniţi de foame. Plângea, spunându-i că de-abia ieşise din spital. John şi gaşca lui de motociclişti îi făcuseră o vizită, povestea ea. Fusese violată, bătută şi muşcată.

— Unde era John când s-au întâmplat toate astea? o întrebase Dot.

— El e cel care a făcut-o, îi răspunsese Dawn.

Fosta soţie a lui John apucase strâns mâna băieţelului lor de patru ani şi jurase că va părăsi ţara pentru totdeauna. Ultima oară când auzise de ea, se stabilise undeva în Australia.

Jim avea şi el probleme, gândi Dot, dar niciodată n-ar fi făcut un lucru ca ăsta familiei sale. Încă se mai gândea la moartea lui îngrozitoare. Tatăl lor, Pete, era convins că nu fusese sinucidere.

Jim îşi cunoştea fratele mai bine ca oricine, îşi imagina Dot, amintindu-şi ce îi tot spunea acesta ani în şir.

— John o să mă omoare într-o zi. Dacă mi se întâmplă ceva, prima oară pe el să-l luaţi la întrebări.

Jim îi mai dăduse un sfat, iar Dot ţinea seama de el în

timp ce-l asculta pe John vorbind despre nişte planuri de a se muta în Texas sau California:

— Ţine minte, îi spusese el de multe ori. Dacă-l superi vreodată pe John, te omoară.

Capitolul 75

Oricât ar părea de ciudat, copilul din familii bogate este mult mai vulnerabil ia acest tip de infracţiune. Copilul de *Prin cartiere este mai experimentat. El trăieşte în mijlocul violenţei*; *scutul său protector este mult mai puternic*.

W. ALAN CANTY, *un bun menaj*, Septembrie 1977.

John Oliver Bumstead, şofer de taxi şomer, în vârstă de treizeci şi şase de ani, îl asculta pe John Fry care îndruga vrute şi nevrute. Cei doi se îndreptau spre est în ziua de şase iulie, ajutându-l pe un vecin care se muta la New York. John se oferise să vină şi el ca să conducă cu schimbul, drumul durând douăsprezece ore. Dacă ai cu cine vorbi, timpul trece mai repede, iar Lucky Fry era într-adevăr foarte bun de gură.

Bumstead îl cunoscuse pe Fry în 1977, în închisoarea Jackson şi îl reîntâlnise în casa lui Keith Bjerke cu câteva luni în urmă. Curând după aceea, John venea la el de câte ori avea nevoie de telefon, apoi ca să împrumute bani.

În timp ce distanţa parcursă se înmulţea pe kilometrajul camionului, ei discutau despre o mulţime de lucruri, inclusiv despre bărbatul pe care Bumstead îl ştia drept „doctorul”. Din locuinţa sa, aflată la douăsprezece case distanţă de a lui Fry, vedea Buickul negru rulând încet pe Casper. Uneori chiar îl pândea. Bumstead ştia că exista şansa ca Fry să-i dea înapoi unul din împrumuturi după vizita acelui om.

— Da, banii au devenit o problemă, spuse John Fry. Arăta pleoştit.

Doctorul o lăsase mai moale cu banii, explică Fry. Le

spusese că îi îngheţaseră contul din bancă şi nu mai putea ridica fonduri.

— Se întrece cu gluma, zise Fry. Nu-mi dă banii pe care ar trebui să mi-i dea şi am de gând să-l scot din circulaţie dacă nu se potoleşte.

Ameninţarea îi trecu pe lângă urechi lui Bumstead. Şi el dorise „să scoată din circulaţie" vreo câţiva la viaţa lui. Dar se îndoia că Lucky Fry ar fi trecut la fapte, cum nici el nu trecuse. Să te dai mare şi să faci pe durul. Erau chestii pe care oricine le învăţa în închisoarea Jackson.

De vreo săptămână, Keith Bjerke auzea aceeaşi vorbărie ameninţătoare de la Lucky Fry. Fry îi spusese lui BJ de câteva ori că banii de la doctor se împuţinau vizibil şi că el şi Dawn bănuiau că se pregătea să pună capăt legăturii.

— Mizeria asta nu poate să rămână aşa, îi spunea Fry. Am să-l fac să se răzgândească.

În două sau trei conversaţii mai recente, Fry adusese iar vorba de asta. Părea furios şi frustrat.

— O să-l curăţ, spunea Fry.

Dar BJ îl mai auzise pe Fry plângându-se de „plăţile" doctorului şi înainte. O ameninţare venind de la John Fry era ca poluarea aerului în partea de sud a oraşului. În unele zile o observai, dar nu stăruiai asupra ei prea mult.

BJ avea şi el necazurile lui, cum ar fi evacuarea din locuinţa sa de pe Casper. Înainte să plece la New York cu Bumstead, Fry trecu pe la BJ şi stătură de vorbă pe verandă. Menţionă în treacăt că, dacă va avea nevoie de un loc unde să stea, bungaloul său va fi liber în curând, probabil la sfârşitul săptămânii, pe 13 iulie. Fry spunea că vrea să părăsească Detroitul. Pleca în California „să-şi adune dracului minţile". Fry zicea că-i ceruse doctorului să le finanţeze călătoria.

BJ ştia deja despre cei cinci mii de dolari pe care îi

storsese de la doctor cu un an în urmă. Bănuia că şi acum Fry juca aceeaşi carte. Era sigur că Dawn pleca cu el în vest.

Dacă tot se muta, nu putea să-i dea lui unele lucruri? întrebă B.J. Se gândea la masa şi scaunele lor de bucătărie. Fry dădu din cap aprobator, dar îl preocupa mai mult ce putea obţine de la doctor decât lucrurile pe care avea să le dea cadou. Spunea că problema banilor era pe cale să atingă un punct critic.

— Ar face mai bine să-mi dea banii, spuse Fry. Altfel o să regrete.

BJ punea planurile de plecare în California în aceeaşi categorie cu ameninţările în privinţa doctorului. După ce Fry plecă acasă, BJ se hotărî să nu-şi facă iluzii în privinţa mobilei de bucătărie. Nu ştiai niciodată la ce să te aştepţi din partea lui Fry. „Lucky Fry e un escroc, gândi el, şi încă unul grozav. Poate că va obţine banii de la doctor, poate că nu. Singurul pe care îl mai poate fraieri acum, socoti BJ, e vecinul său, John Bumstead”.

Mai devreme, BJ îi spusese şi lui Bumstead asta: ştia că Fry îi datorează bani. Stătea pe verandă când Bumstead trecu pe lângă el, îndreptându-se spre casa lui Fry. BJ mimă aruncarea unei undiţe în direcţia vecinului său. Apoi înfăşură mulineta imaginară, ţipând:

— Uite, Bumstead. Asta îţi face ţie Fry.

BJ îi explică mai târziu.

— Dacă John Fry vede că poate obţine bani de „la tine sau prin intermediul tău, ar fi mai bine să te pui în gardă.

Tamara Becker, în vârstă de douăzeci şi unu de ani, locuind şi ea în partea de sud, nu înţelesese niciodată de ce John Fry, vărul fostului ei prieten, îi spunea doctorului Al „nemernicul”. Când locuise cu Dawn şi John, îşi dăduse seama că le dădea destui bani.

Tammy îl simpatiza pe Al, care o dusese la spital când fusese bolnavă. Marţi după-amiaza, pe 9 iulie, când văzu Buickul parcat în faţa bungaloului, se hotărî să-i întoarcă serviciul. Înăuntru îl găsi pe doctor stând singur pe canapea, cei doi fiind cu drogurile lor în dormitor.

— Ar trebui să ieşi din mizeria asta pentru că se poartă cu tine atât de groaznic, îi spuse.

Când plecă, îl lăsă pe Al stând nemişcat în acelaşi loc.

Două zile mai târziu, joi, Tammy îi văzu pe John şi pe Dawn mergând pe strada Pitt. Se opri să-i ia în maşină. Cei doi începură să vorbească despre viitorul lor.

— Plecăm în California ca să ne punem viaţa în ordine, spuse Dawn.

John încuviinţă cu capul, adăugând că vor pleca la începutul săptămânii următoare. Tammy se întrebă cu voce tare cum vor putea face asta fără niciun ban. John spuse că se aştepta să facă rost de bani la sfârşitul săptămânii.

— Ar trebui să fie cam zece, douăzeci de mii de dolari, spuse John. Poate chiar treizeci de mii, dacă lucrurile merg cum trebuie.

Când îl întrebă cum îi va obţine, John ignoră întrebarea. În schimb, dorea să ştie dacă Tammy va fi liberă, ca să-l ducă cu maşina undeva, sâmbătă, pe la ora unu după-amiază. Se oferi să-i facă plinul în caz că era de acord. Tammy Becker îi spuse că era ocupată în ziua aceea.

Comerciantul de mobilă Robert Saleh gonea în viteză spre bungaloul de pe strada Casper. De data asta luase cu el un ciomag de baseball şi pe uriaşul magazioner pe nume Bosco.

Se blestema că le suportase prea multe putorilor ălora. Săptămâni în şir aproape le cerşise lui John Fry şi Dawn Spens ratele pentru televizorul color. Acum nici

măcar nu mai exista un televizor pe care să-l ia înapoi. Saleh încercase să-l sune pe acel „doctor Cantee”. Dar renunţase când nu primise niciun răspuns în schimbul mesajelor care le lăsase robotului telefonic.

Îl sunase pe tatăl lui Dawn, Roy Spens.

— Uite care-i treaba, ştiu că n-o să-mi restitui banii, îi spusese Saleh. Dar înainte ca ceva îngrozitor să se întâmple, ar trebui să faci ceva. L-am văzut semnele de pe braţe. Tipul ăsta, Lucky Fry, e un netrebnic. Fata ia heroină sau vreun alt drog. Ştiu sigur asta.

— Ce dracu’ vrei *să* fac eu? îşi aminti Saleh că-i spusese Roy Spens. Încerci să mă faci să mă simt prost? Oricum mă simt groaznic din cauza asta… Pur şi simplu m-ai întors pe dos. Ce-ar fi să mă laşi în pace? Lasă-ne pe toţi în pace, şi-am să mă ocup eu de toate.

Până la urmă Dawn Spens veni la el pe 9 iulie şi-i spuse că are un cec pentru el. Voia să-şi achite datoria de două sute douăzeci şi patru de dolari. Saleh ar fi trebuit să-şi dea seama că e o cursă.

Cecul de patru sute zece dolari era extras din contul firmei Chuck’s ce se ocupa cu închirieri de utilaje. Dawn spunea că doctorul este unul din coproprietarii firmei. Saleh sună la numărul de pe cec. Nu răspunse nimeni, dar era trecut de şase după-amiaza. Suma urma să fie încasată la o sucursală a băncii de credit din Detroit.

Acceptă hârtia şi-i dădu rest o sută optzeci şi şase de dolari. Era nerăbdător să scape de ea şi de prietenul ei. Dar a doua zi află că cecul era bun de aruncat la gunoi, contul fiind închis.

— Compania aceasta s-a desfiinţat, îi spuse un director al băncii.

În magazinul său de mobilă, Saleh se holbă la bucata de hârtie mormăind o litanie de înjurături. Nu putea să creadă că fusese atât de tâmpit. Cecul fusese completat la

birourile firmei de pe Fort-Campbell, care se afla vis-à-vis de magazinul său. Se uită pe geam. Clădirea era acum părăsită.

Acela fusese momentul în care luase ciomagul şi plecase după Bosco. Când ajunse pe veranda bungaloului, aşeză ciomagul lângă uşă. Era pregătit dacă Fry făcea vreo mişcare ciudată.

— Vreau toţi banii acum, zbieră el când cei doi deschiseră uşă. Nenorocitul ăsta de cec nu-i bun de nimic.

John se prefăcu scos din pepeni.

— Păi, ea a cheltuit deja banii pentru nişte chestii personale. Şi cum poţi să-mi dovedeşti că nu e bun?

— Firma s-a desfiinţat.

Când Saleh le spuse că va chema poliţia, John deveni mai prietenos, iar Dawn îi întinse o bancnotă de zece dolari.

— Uite care-i treaba, Bob, îi spuse el. Îmi pare foarte rău de tot ce s-a întâmplat. Tot ce pot să fac e să-ţi dau douăzeci de dolari pe zi până când voi achita tot. Vezi tu, am nevoie de bani mai mult ca oricând. Ne căsătorim.

„Ăştia sunt în stare să toarne minciuni la nesfârşit”, gândi Saleh. Dar n-avea chef de toată bătaia de cap pe care o implica o plângere la poliţie. Avea de gând să-l silească pe Fry să se ţină de cuvânt venind după bani în fiecare zi, chiar şi sâmbăta şi duminica.

Joi seara, Lucky Fry luă un aparat de ras şi o foarfecă şi decise să i se întoarcă la „înfăţişarea pe care o prefera pe vremea când umbla cu motocicleta. Când termină, nu-i mai rămăsese decât mustaţa.

Prietenii comentară mai târziu că arăta vicios. Fry dădea explicaţii diferite pentru noul său stil. Unui prieten îi spuse că folosea un tonic capilar şi fusese nevoit să se radă pe cap. Vecinei sale, Juanita Deckoff, îi spusese:

— Vreau să arăt curat.

O loterie naţională era anunţată săptămâna aceea pentru cei ce foloseau produsele de gospodărie „Mr. Clean”[17].

— Ar trebui să participi şi tu, glumi ea.

Dar John Fry şi Dawn Spens aveau alte planuri la care meditau de mai multă vreme. Prin aprilie, într-o dimineaţă, înainte de răsăritul soarelui, John scrisese un bilet pentru prietena sa, cu mintea umblându-i razna din cauza cocainei. Îşi încredinţase gândurile unui carneţel albastru.

Rămăseseră acolo printre alte pagini cu liste de cumpărături şi numere de telefon.

Scria:

Al: Aranjează să stai mai mult timp „singură” cu el.

La prânzul cu el cel puţin o dată pe săptămână.

Poate şi masa de seară, sau îi prepari tu o cină specială. După „treabă” e cel mai bun moment.

Toate astea vor pregăti terenul ca să-i stoarcem o sumă frumuşică de bani înainte de a-i spune „la revedere”.

Capitolul 76

În ultimele săptămâni o dusese cu maşina prin oraş ca să facă fotografii, căutând amândoi privelişti inedite. Făcuse poze cu clădirile din centru şi cu remorcherele de pe râul Detroit. În timp ce ea se plimba, fotografiind din diverse unghiuri, el stătea în maşină zâmbind. Părea răbdător, relaxat.

Jan Canty avea motive să fie optimistă. Al dormea mai bine, mânca mai bine şi era din ce în ce mai dispus să-şi petreacă timpul cu ea în locul pacienţilor săi, al tribunalului sau închisorii. Până la urmă, priorităţile lui se schimbau. Într-o vineri, coborî aferat din dormitor, îmbrăcat ca şi cum excursia lor era preocuparea lui principală, deşi avea în program şi câteva ore de lucru la

---

17 CLEAN (în lb. Engleză) – curat

tribunal în acea zi.

— Al, îi spuse ea, dacă te duci la biroul procurorului, de ce nu te-ai îmbrăcat cu un costum? Ţi-ai pus blugii şi vechitura aia de cămaşă…

El se opri, se uită în jos la blugii săi şi încercă să facă pe profesorul distrat:

— Oh! Da. Cred că ai dreptate.

Vineri, pe 12 iulie, se trezi cu ideea fixă de a merge împreună la Fisher Building.

— Hai să mergem la cabinet şi să terminăm treaba acolo, spuse el.

„Ai să facă gospodărie? gândi ea, Doamne, cât s-a schimbat!” Aveau cabinetele de patru luni, dar încă mai rămăseseră câteva lucruri de făcut. După ce ajunseră la Fisher, îl privi fără să-şi creadă ochilor cum deschide cutii şi mută mobile. Apoi scoase un ciocan şi câteva cuie. Zise că are de gând să pună ceva pe perete. Nici nu-şi mai putea aminti când îl văzuse ultima oară pe soţul ei făcând aşa ceva.

Mai târziu, Jan care aranja nişte cărţi în cabinetul lui, luă o pauză şi intră în camera ei de consultaţii. Al agăţa pe perete diploma ei de doctorat şi diplomele de psiholog şi sfătuitor în problemele cuplului. Le aranjase în linie dreaptă.

— De ce le-ai pus aşa? Credeam că o să le pui în formă de T, ca pe ale tale.

Când se întoarse să-i răspundă, văzu că ceva era schimbat la el. Părea trist, de parcă se resemnase în faţa inevitabilului. Arătă spre spaţiul gol de sub cele trei rame.

— *Asta*, spuse el, e pentru viitorul tău, Jan.

Era ceva ciudat nu în cuvintele sale, ci în felul cum le rostise. Simţise că Al încerca să-i spună:

— O să realizezi mult mai multe decât am făcut eu vreodată.

Parcă îşi jelea toată munca, ca un om care a ajuns la sfârşitul unei lungi cariere. Impresia fusese atât de acută, încât nu ştiuse ce să spună, dar avea să-şi amintească multă vreme de acel moment.

Mai auzise în ziua aceea şi alte afirmaţii stranii, Al devenind mai melancolic cu fiecare dintre ele. Chemă câţiva vecini din Fisher Building să se laude cu cabinetul ei. Spunea tot timpul cât de frumos era.

— Nu-mi vine să cred cât de mult ai realizat într-un timp atât de scurt.

Mai târziu, îl găsi stând cu braţele încrucişate, cuprinzând cu privirea întregul cabinet.

— E de necrezut ce avânt ţi-ai luat, Jan, îi spuse el. Eşti acum unde eram eu cu cinci ani în urmă, şi nu lucrezi decât de cinci luni.

„Cât de mult i s-a schimbat dispoziţia de azi-dimineaţă şi până acum”, gândi Jan.

La prânz, îşi umplu iar termosul şi se îndreptă spre uşă. Nu părea deloc încântat s-o lase singură.

— Am să mă întorc, spuse el. Trebuie să mă duc din nou la blestematul ăla de tribunal.

Juanita Deckoff stătea la soare în grădina sa din spatele casei, când văzu o siluetă familiară mergând clătinat spre bungaloul vecinilor ei.

— Drace! zise Al. Ai să iei foc dacă nu te opreşti.

— Ar trebui să vii şi tu aici, Al, îi spuse ea. După felul cum arăţi, nu ţi-ar strica un pic de soare.

Peste câteva minute trecu şi ea pe la bungalou. Al îi luă tensiunea lui Dawn şi îi făcea morală în privinţa sănătăţii ei.

— Dawn, ar trebui să mănânci cum trebuie din cauza inimii, îi spuse.

— Bine, bine, zise Dawn. Încerc să mănânc cât pot.

— Da, Dawn, dar mănânci numai prostii, nu o

mâncare cumsecade.

O duse la intermediarul care-i făcea rost de droguri. Când se întoarseră, Dawn o invită pe Juanita să se drogheze. Lăsă pe masa din bucătărie o grămăjoară pentru Juanita, iar ea se duse în dormitor să-şi injecteze restul.

Al stătea în camera de zi. Dawn avea o mulţime de instantanee din perioada în care locuia la Harper Woods, împrăştiate prin toată camera. Când Dawn ieşi din dormitor, Juanita avea chef de vorbă din cauza cocainei.

— Deci eşti un amărât de psihiatru, spuse ea, lăsându-se să cadă pe un scaun.

— Nu-mi place să-mi spui aşa, zise el. Sunt psiholog.

— Oh, bine, chicoti ea.

— A scris chiar o carte, spuse Dawn.

Vecina lui Dawn scoase o carte ce zăcea printre mulţimea de obiecte împrăştiate în camera de zi. Văzu numele autorului, doctor W. Alan Canty. Poza lui Al de pe coperta din spate a cărţii îi atrase atenţia. Purta un pulover pe gât, ochelari cu ramă neagră de baga şi arăta cu douăzeci de ani mai tânăr.

— Dumnezeule, spuse Juanita. Ce bine arătai!

— Da, ăsta sunt eu în tinereţe. Într-adevăr, eu am scris-o. E un lucru pe care l-am realizat şi de care oamenii îşi vor aduce aminte. Vor şti că am existat şi eu pe aici.

Juanita îi spuse că singurul necaz cu slujba lui era că trebuia să poarte costum.

— Da, zise el, dar uneori, vinerea mă duc în blugi la cabinet.

— Unde e cabinetul tău?

— În Fisher Building.

— Ei bine, ar trebui să te duci şi să le spui celor din Fisher Building să-şi pună costumul de baie şi pantaloni scurţi şi să-şi facă de cap un pic.

Vorbiră despre vacanţe. În după-amiaza aceea, mama

lui Juanita venea s-o ia ca să petreacă împreună o săptămână lângă Traverse City.

— Deci pleci în nord cu mama ta? o întrebă Al.

— Da. Am de gând să fac şi câteva plimbări călare.

— Şi mie îmi place să mă plimb călare. Eu şi soţia mea ne vom lua o binemeritată vacanţă în curând.

De-abia după ce plecă îşi dădu seama cât de multe îi spusese despre el, ca şi cum ar fi vrut ca ea să ştie exact cine era el, unde lucra şi ce făcea. Aflase toate aceste lucruri doar în câteva minute. Până atunci, Juanita nu avusese nici cea mai vagă idee că era însurat.

În ultima vreme, îi auzise şi pe John şi Dawn vorbind despre căsătorie şi despre o posibilă mutare în California. Juanita auzise cu totul altă variantă. Bănuise întotdeauna că John putea deveni violent în anumite împrejurări. Era o chestie pe care Dawn va trebui să o suporte dacă aveau să se căsătorească şi Juanita ştia că petrecerile până noaptea târziu şi cocaina nu vor îndrepta lucrurile.

— John pare un tip simpatic şi neliniştit, îi spuse ea mai târziu unei prietene. Dar ascultă-mă pe mine, când se înfurie, omul ăsta mătură totul din calea lui, ca un uragan.

Capitolul 77

Cât despre criminalii psihopaţi, aceşti oameni nu au conştiinţă. E periculos să ai de-a face cu ei

W. ALAN CANTY

Conferinţe ia Colegiul Henry Ford

Community

Jan Canty nu-şi putea crede ochilor. Al îmbrăcase cămaşa nouă. Ar fi fost şocată chiar dacă ar fi scos-o din pachet după o săptămână, nu la o zi după ce i-o cumpărase.

— Vezi, e cămaşa pe care mi-ai cumpărat-o! spuse Al, zâmbind fericit.

— Ce bine-ţi stă! zise ea.

Îşi pusese, de asemenea, costumul verde închis, cu tăietură modernă, care ei îi plăcea cel mai mult. Doar încălţămintea nu se potrivea cu restul. Avea în picioare bocancii negri, placaţi cu metal la vârfuri. Ţinând cont de faptul că Al îşi neglijase întotdeauna ţinuta, arăta acum de parcă se pregătea să plece la o nuntă sau la o înmormântare.

În timp ce el îşi fierbea cafeaua, Jan privea gânditoare pe geam. Ramurile ulmilor erau încărcate de frunze. Pentru prima oară de luni de zile privea cu încredere viitorul. Al începuse să comunice, să vorbească mai mult despre el.

— Am fost foarte speriat în spital, Jan, recunoscuse el într-o noapte când stăteau amândoi întinşi în pat. Am să fac tot posibilul să evit o astfel de criză. Nu mai vreau să trec niciodată prin aşa ceva.

După ce-şi umplu termosul, Jan îl conduse până la maşină. Era o dimineaţă răcoroasă şi înmiresmată de vară, tipică pentru statul Michigan. Arşiţa avea să se instaleze abia pe la ora prânzului.

Jan îl sărută şi-i spuse că-l iubeşte.

Flutură mâna spre Buickul negru care se îndepărta. Ulmii înalţi îşi uneau vârfurile deasupra şoselei, formând un acoperiş ca de catedrală.

În ziua de treisprezece iulie, W. Alan Canty lăsa tuturor impresia că e pe cale să facă o schimbare importantă în viaţa sa. De asemenea, părea conştient de faptul că acea schimbare implica şi anumite riscuri.

Ray Danford vorbise cu Al la petrecerea de absolvire a fiicei lui April, cu numai două săptămâni înainte. Stabiliseră să ia din nou prânzul împreună la jumătatea lunii iulie.

— Cum mai merge cu chestia aia? îl întrebase Ray.

— Aproape am rezolvat-o. Am să-ţi povestesc totul

când ne vom întâlni.

În lunea următoare, Al avusese o programare la oftalmolog, ca să-şi scoată noua pereche de ochelari. Erau tot cu rame de baga, dar mult mai mări.

Îi spusese şi lui Gladys Canty despre ei.

— Aşteaptă să-i vezi, mamă. Sunt într-adevăr deosebiţi. Pe treisprezece iulie, Gladys primi o felicitare pentru ziua ei, care fusese de fapt cu şaisprezece zile în urmă. O frapă felul în care fiul ei semnase: „cu dragoste, pentru totdeauna, Bus”. Niciodată nu mai folosise cuvintele „pentru totdeauna” într-o astfel de felicitare.

Buster era extrem de bine dispus când o sună la prânz, dar curios să afle ce făcuse cu felicitarea.

— Le păstrezi pe toate, mamă, nu-i aşa? o întrebă el.

— Ştii bine că da.

— Oh, mă bucur, mamă.

Îi spuse că el şi cu Jan erau foarte ocupaţi pregătindu-se pentru o vizită a părinţilor ei din Arizona, dar că or să-şi facă timp să treacă şi pe la ea.

— Jan şi cu mine o să venim într-o duminică cu bicicletele, îi zise el înainte să închidă.

Gladys nu-l văzuse niciodată pe fiul ei venind la ea acasă pe bicicletă.

La numărul 2518 de pe strada Casper fu iarăşi o noapte agitată de chef, chiar dacă un copil inocent dormea în camera lui John şi Dawn. Cu o seară înainte, cei doi îi făcuseră o vizită verişoarei lui John, Sue Stennett. Fetiţa ei de şapte ani, Tonya Sue, o implorase să-i dea voie să stea în noaptea aceea cu „unchiul ei, John”. Fry acceptase fără nicio tragere de inimă avertizând-o pe Sue că o va aduce a doua zi înapoi. Nu voia niciun musafir în sâmbăta aceea.

— Încerc să scot nişte bani de la Al, spusese John. Am să-l fac să vină mâine cu o sumă frumuşică.

— Dawn şi Al o aduseră înapoi pe Tonya Sue sâmbătă

la prânz. Prostituata avea să povestească mai târziu că la acea întâlnire Al îi dăduse 40 de dolari, în bancnote de câte zece dolari. Nu mai zăbovise deloc la masa lor din bucătărie să citească ziarul. Într-o jumătate de oră era înapoi la Fisher Building.

John Fry umblase toată dimineaţa pe la intermediarii de droguri, de unde cumpărase cocaină şi Tylenol 4. Nici el, nici Dawn nu mai dăduseră pe la clinica de dezintoxicare de vreo două săptămâni.

La ora trei după-amiază, Al avea o întâlnire cu un tânăr psiholog pe care îl supraveghea. Acesta îşi găsi colegul mai în vârstă vesel şi destins. La trei şi jumătate Al îi telefonă lui Jan. Îi spuse că va veni direct acasă după ultima şedinţă, care se termina la şase seara.

— Cred că o să mă opresc la Kroger să iau nişte cafea, adăugă el. Băcănia era chiar în drumul lui spre casă.

La cinci şi un sfert Al se întâlni cu ultima pacientă din ziua aceea, o femeie foarte receptivă, care venea la el pentru terapie de trei ori pe săptămână. În timpul acelei şedinţe de patruzeci şi cinci de minute, psihologul primi un telefon. Impresia pacientei fusese că la capătul firului se afla o femeie. Al era iritat şi încerca să pună capăt convorbirii, astfel încât această nervozitate i se transmise şi ei. Psihologul îşi ceru scuze pentru întrerupere.

— A fost o pacientă a mea care mă sâcâie mereu, explică el furios…

La şase şi jumătate, sunetul unor paşi grăbiţi se auzea de-a lungul holurilor pustii ale Fisherului. Câteva minute mai târziu, Buickul negru ieşea în viteză din garajul clădirii. Un mecanic îi făcu semn cu mâna, dar Al n-avea timp de amabilităţi. Mecanicul avea să spună mai târziu că Al Canty părea „întors pe dos”.

Era o căldură sufocantă în acea după-amiază. Aerul era încărcat de umiditate, iar temperatura se apropia de

patruzeci de grade; în serile de acest fel locuitorii oraşului Detroit se rugau să vină o furtună care să alunge arşiţa.

Se împlineau optzeci şi patru de săptămâni şi trei zile de când psihologul o văzuse pe tânăra prostituată la colţul dintre Peterboro şi Secound Avenue. Indiferent că mergea spre bungaloul de pe Casper cu voie sau fără voie, rămânea faptul că Al Canty era la acea oră falit. Nu mai avea niciun ban în contul său din bancă, nu plătise chiria cabinetului şi datora bani unei lungi liste de creditori, printre care se numărau şi cei de la Serviciul de impozite pe venit.

Tăticului de zahăr al lui Dawn Marie Spens nu-i mai rămăsese niciun pic de dulceaţă. Înainte de a ajunge în partea de sud, Al Canty decise să se fortifice cu câteva pahare de băutură.

Jimmie Carter, un locuitor al părţii de sud în vârstă de nouăsprezece ani, se întorcea de la magazinul din colţul străzii, când văzu Buickul negru oprind lângă el pe Clark Avenue. Era mult după apusul soarelui. John Fry, care stătea pe locul din dreapta volanului, rulă geamul.

— Hei, băiete, spuse el. Te interesează un ceas?

John ţinea în mână un Seiko de aur. Carter aruncă o privire în maşină. Dawn Spens stătea pe locul din spate. La volan era un om cu ochelari. Carter îl identifică mai târziu ca fiind Al Canty.

— Cât vrei pe el?

— Douăzeci şi cinci de dolari.

Carter dădu o fugă la sora sa acasă şi se întoarse cu banii. Când îi întinse banii lui John, observă că cei doi bărbaţi schimbaseră locurile. Lucky Fry stătea acum pe locul şoferului.

La un moment dat, între şapte şi opt seara, figura impozantă a lui John apăru în micuţul hol de la intrarea în bungalou. John şi cu Al se uitau unul la altul prin uşa

deschisă a dormitorului. Al stătea pe un scaun lângă Dawn, lângă toaleta pe care-şi ţineau drogurile şi seringile, la un metru sau doi de salteaua pe care dormeau. O crosă de baseball era rezemată de perete.

Pe toaletă se afla un pachet desfăcut de cocaină. După ce se injectă, Dawn îi trecu seringa prietenului ei. Al rămase pe scaun în timp ce John se droga.

Când drogul începu să-şi facă efectul, Dawn fugi în baie, lăsându-i pe cei doi bărbaţi singuri. În timp ce voma, – în dormitor vocile creşteau în intensitate. După explicaţii, trecură la insulte. Când începură să se audă ţipete, Dawn se ridică şi se îndreptă spre dormitor.

Al stătea în faţa lui John Fry, urlând:

— Sunt banii mei şi fac ce vreau cu ei. Dacă nu-ţi convine, poţi să te duci dracului. Nu trebuie să-ţi dau ţie absolut *nicio* explicaţie.

Al o luă cu paşi apăsaţi spre uşă. John îi bloca parţial ieşirea. Atât împinse cu mâna în umăr. John se dădu un pas înapoi, dar se împiedică de un taburet şi căzu pe spate. Când se ridică, respira precipitat şi fata i se înroşise puternic. Apucă cu amândouă mâinile crosa şi lovi năprasnic.

Fură trei lovituri, poate chiar patru. Două îl izbiră pe Al în partea dreaptă, deasupra urechii, a treia în frunte, zburându-i ochelarii cu ramă de baga. Ţeasta pârâi şi se crăpă în mai multe locuri.

Dawn Spens ieşi în fugă din casă după prima lovitură auzind în spatele ei sunetul înfundat al celorlalte. Oricare dintre ele putea fi fatală. Psihologul se prăbuşi. Sângele inundă suprafaţa creierului şi ţâşni cu putere în afară. După câteva convulsii, corpul rămase nemişcat. Muri doar în câteva minute.

Fry stătea lângă cadavru cu mâna încleştată pe crosă. Ridică-te, nemernicule! urlă el. Ridică-te!

Dawn se întoarse cu stetoscopul lui Al şi îngenunche lângă corpul care nu mai dădea niciun semn de viaţă. Dar nu. Auzea decât bătăile puternice ale inimii ei.

— John, nu ştiu ce să zic!

Fry o dădu afară.

— Ieşi dracului de aici! Ai grijă să stai la distanţă de mine!

— Unde să mă duc?

— La dracu’. Nu-mi pasă. Du-te şi fă rost de nişte bani.

Se duse pe Vernor Highway şi agăţă doi clienţi cu care avu contact sexual în maşinile lor. Fiecare îi dădu treizeci de dolari.

John se aşeză pe taburet şi fumă o ţigară privind fix cadavrul. Se hotărî să înfăşoare capul lui Al cu o pătură şi să-l târască în baie. Îl aşeză în cadă, proptindu-i picioarele de perete. Apoi îi tăie gâtul.

L-am tăiat gâtul ca să fac sângele să-i curgă mai repede declară el mai târziu. Nu ştiu de ce. Pur şi simplu mi s-a părut o idee bună în momentul ăla.

În timp ce acoperea corpul cu o pătură, auzi paşi pe verandă. La început, crezu că s-a întors Dawn.

Afară Robert Saleh bătu nerăbdător în uşă. Aşa cum e promisese, venise după cei douăzeci de dolari ai săi. În mână ţinea o crosă de baseball. Văzând că nu-i răspunde nimeni, împinse uşa şi făcu un pas sau doi înăuntru.

Aruncă o privire în camera de zi şi observă o ţigară aprinsă într-o scrumieră. Nu se auzea decât ciripitul păsărilor de afară. Simţi că ceva nu e în ordine.

Aşteptând ca musafirul nepoftit să plece, John simţi cum i se accelerează bătăile inimii. Apoi luă cheile Buickului, încuie uşa casei şi plecă s-o caute pe Dawn. O găsi stând pe o bancă într-un refugiu de pietoni de pe autostrada Vernor. Se duseră împreună la traficantul de

droguri, unde-şi făcură provizii de cocaină şi heroină. Când se întoarseră acasă, John avea deja un plan.

— Era mort, oricum, avea să-şi amintească mai târziu. Nu i-aş fi făcut niciodată asta dacă ar fi fost în viaţă. Dar trebuia să scap cumva de cadavru. Nu încăpea nicio îndoială în privinţa asta. Erau înconjuraţi de case din toate părţile şi la orice oră din zi sau din noapte circulau oameni pe străzi, în zona aceea.

Fry umplu o seringă şi se injectă în grabă. Cocaina îi dădu energie, iar heroina îl făcu insensibil la ceea ce avea să urmeze. Deschise dulapul din bucătărie şi luă un cuţit lung, cu marginea zimţată”, cel care avea marca „Ginsu” pe mânerul negru.

Se duse în baie şi-i scoase lui Al bocancii şi ciorapii. Se chinui puţin cu pantalonii verzi şi cămaşa nouă, dar în final toate hainele zăceau azvârlite pe podeaua din baie.

Apoi John îşi dezbrăcă şi el tricoul şi blugii şi se descălţă de pantofi. Nu voia să-şi murdărească îmbrăcămintea de sânge. Păşi în cadă cu desăvârşire gol, aşezându-şi genunchii de fiecare parte a cadavrului. Pe capul ras scânteiau broboane de transpiraţie în lumina puternică din baie.

Unde fusese Dawn Spens în acea noapte, ce făcuse şi cât văzuse, erau probleme care aveau să fie lăsate în seama judecătorilor şi a propriei sale conştiinţe. Ea susţinea că fusese în oraş, făcând trotuarul. În schimb, John avea să declare mai târziu că ea stătuse pe scaunul de toaletă, ajutându-l să facă pachete.

Era ora zece şi jumătate când Fry începu să-şi pună în aplicare înfiorătorul plan.

Capul căzu prima dată, urmat de mâini, tăiate chiar deasupra încheieturii. După aceea reteză labele picioarelor, un pic mai sus de gleznă. Tăietura fusese atât de precisă, încât un medic avea să potrivească mai târziu

bucăţile ca la un joc de puzzle.

John era uimit de repeziciunea cu care înainta.

— A fost mai uşor decât aş fi crezut, spunea el mai târziu.

Împachetă capul, mâinile şi labele picioarelor în ziare, punându-le separat în patru pungi verzi de plastic: capul şi picioarele în trei pungi, mâinile împreună în a patra. John voia o geantă mare în care să pună pachetele cu aceste părţi ale corpului, care ar fi putut să fie oricând identificate ca aparţinând lui Al Canty.

— Unde dracu' e geanta aia maro? înjură el.

Umplu geanta de voiaj cu care Ai obişnuia să-i ducă daruri lui. Dawn la spital, apoi o băgă în frigider.

Fumă o ţigară, iar după aceea termină treaba. Separă braţele şi picioarele de trunchi şi le stivui ca pe nişte lemne la un capăt al căzii. Puse picioarele în pungi separate, iar mâinile le aşeză împreună într-un sac. Înfăşură trunchiul într-o cuvertură şi îndesă totul în alte trei genţi pe care le cără în spatele bungaloului. Aruncă într-o altă pungă de plastic cuţitul, crasa şi hainele lui Al. Dar mai lipsea ceva…

— Unde-i termosul ăla? ţipă el. Atâta ne-ar trebui să găsească termosul aici.

După ce împachetă totul, făcu baie în spălătoria de la subsol.

La miezul nopţii, Dawn se agita prin casă, făcând bagajele. Îndesă hainele în saci de plastic, iar fotografiile, notele de plată şi alte hârtii le puse pe toate într-o cutie de carton. Scoaseră mocheta din baie şi hol, iar din covorul din dormitor tăiară o bucată.

— Am ceva de rezolvat, spuse John. Tu stai aici şi fă curat. Dacă vezi vreo pată de sânge, şterge-o bine.

Dawn intră în baie şi spălă cada. Auzea paşii lui John care încărca cele trei genţi în Buickul parcat pe aleea din

spatele casei.

John se opri la câteva locuri de descărcat gunoiul din partea de sud a oraşului. Azvârli trunchiul undeva lângă strada treizeci şi cinci, membrele le aruncă în spatele unei benzinării de pe Springwells, iar punga cu crosa, cuţitul şi celelalte, în spatele pieţei Lafayette, de lângă Livernois. Când se întoarse, făcu un tur prin bungalou.

— Am mers prin toată casa, spuse John mai târziu. Totul mi s-a părut în ordine.

După ce încărcară maşina cu lucrurile lor, Dawn scoase din frigider geanta maro de voiaj şi o băgă în portbagajul maşinii. John se opri în bucătărie înainte să plece. Umplu o seringă cu ce mai rămăsese din cocaină şi îşi înfipse acul în braţ. Câteva picături de sânge fură împroşcate pe podeaua bucătăriei.

— Haide, plecăm în Nord, spuse el.

Se opriră să lase cheile bungaloului la un prieten, spunându-i că poate să ia tot ce vrea din casă. După o jumătate de oră de mers se opriră din nou. John parcă maşina la marginea şoselei, chiar la ieşirea de pe Goslyn Avenue, şi se duse să scoată o pernă din portbagaj pentru Dawn, care moţăia în dreapta sa.

În timp ce scotocea, observă într-un colţ al portbagajului o pungă verde de plastic. Apucă pachetul lunguleţ cu amândouă mâinile şi îl zvârli pe câmpul plin cu buruieni. Dawn scoase capul pe fereastră.

— Ce faci, iubitule? îl întrebă.

— Arunc nişte gunoi, răspunse John.

Jan Canty se aşeză în faţa televizorului la şapte şi jumătate seara, imediat după ce aşezase pe masa din bucătărie un platou cu hamburgeri şi ceapă proaspăt tăiată. Concertul de trei ore numit „Live Aici” (Sprijin viu) o fascină de la început. Îi privi pe Sting şi pe Phil Collins interpretând „Long Long Way to Go” (încă un drum lung de

parcurs) şi „Driven to Tears” (Izbucnind în lacrimi), îi ascultă pe foştii elevi ai lui Led Zeppelin, Robert Plant şi Jimmy Page, cântând împreună „Stairway to Heaven” (O scară spre Paradis).

Apoi se dezmetici brusc. Era întuneric afară. Se duse în bucătărie şi se uită la ceasul pe care i-l dăruise Al de Crăciun. Era zece şi jumătate. „Al, se întrebă. Unde este Al?”

„Probabil că ceasul s-a stricat”, gândi Jan. Controlă şi celelalte ceasuri din casă. Fiori de gheaţă îi alunecară pe şira spinării. „Dumnezeule, îşi spuse, au trecut *trei ore*. Cum de nu mi-am dat seama că e atât de târziu? Al nu uită niciodată să mă sune dacă întârzie, *niciodată*!”

Telefonă la cabinetul lui din Fisher Building, apoi la biroul de pază. Al semnase de plecare la ora şase şi jumătate.

Se duse spre fereastra din camera de zi, sperând să vadă Buickul rulând spre casă. Se simţi cuprinsă de panică. Intră în biroul lui Al şi sună la familia Muir. Fiica lor cea mai mare îi răspunse că John şi Ces erau la un film. Le lăsă un mesaj.

Se aşeză pe scaunul lui Al, neputând să-şi scoată din minte banii pe care soţul ei îi purta tot timpul în buzunarele pantalonilor. Telefonă la secţia de poliţie din Grosse Pointe, rugându-i să verifice parcarea din faţa magazinului Kroger.

— Mi-a spus că va trece pe acolo să cumpere cafea.

— Sigur, doamnă, îi răspunse poliţistul.

Telefonă la poliţia oraşului Detroit. Cei de-acolo îi spuseră că va trebui să aştepte douăzeci şi patru de ore. Apoi o sunară cei de la secţia din Grosse Pointe.

— Nu, îi spuse poliţistul. Niciun Buick nu e parcat acolo...

Jan simţi nevoia să plece undeva, să-l caute. Dar, nu,

se răzgândi ea. S-ar putea să dea telefon. Mai bine stau acasă. Se mută pe un scaun de lângă fereastra camerei de zi şi aşteptă. Tresărea de fiecare dată când vedea lumini de faruri. Avea impresia că unele maşini chiar încetineau, apropiindu-se de casa lor. Dezamăgirea era şi mai mare când se convingea că se înşelase.

Pe la miezul nopţii, nu mai putu să suporte încordarea, îl rugă pe un vecin să o ajute. Se duseră împreună la Fisher Building, dar nimic deosebit nu le atrase atenţia. Doar Jan observă că soţul ei făcuse un pic de ordine înainte să plece”.

Se întoarseră la Grasse Pointe Park. Jan încerca să-şi potolească imaginaţia, care i-o luase razna. Îi mulţumi vecinului şi intră în casă.

Totul era pustiu. Se aşeză de data aceasta pe canapeaua de piele, dar fără să-şi poată dezlipi ochii de fereastră.

Fulgere începeau să brăzdeze cerul, ca lumina unor reflectoare uriaşe. Începu să plouă. Vântul izbea de geam picăturile de apă, amintindu-i de noaptea petrecută la Spitalul Universităţii, cu cincisprezece luni în urmă.

Lui Al îi plăcea o astfel de vreme, dar pe ea o speria.

Curând, rafalele de vânt se năpustiră asupra ulmilor cu o viteză de treizeci de kilometri pe oră. Jan privea cerul luminat de fulgere din ce în ce mai dese. Era de un verde aprins.

Spera că nu se va declanşa un uragan şi încerca să scape de presimţirea că ceva îngrozitor se întâmplase.

Capitolul 78

Frank McMasters dădu plapuma la o parte şi merse în vârful picioarelor să vadă cine bătea în geam.

— Cheryl, cine crezi c-a venit?

Cheryl Krizanovic se uită, apoi simţi cum i se contractă muşchii de pe abdomenul umflat. Era gravidă în

luna a şasea, dar acum nu era obişnuita lovitură cu piciorul a copilaşului.

— Dumnezeule, spuse ea.

Nu-l mai văzuse pe John Fry de nouă luni. Cheryl se întrebă ce harababură va mai aduce în vieţile lor de data asta.

Când perechea intră în casă, Frank îşi dădu seama că nu era doar o vizită obişnuită. Dawn se aşeză pe canapea fără să scoată o vorbă, punându-şi mâinile între genunchi. Arăta sleită de puteri. Fry îl chemă afară să-i spună ceva.

— Frank, trebuie să renunţ la droguri pentru că am de făcut un drum lung.

Frank se întrebă ce căuta Buickul Regal al lui Al parcat pe aleea din faţa casei lui. John îi spuse că Al i-l împrumutase pentru câteva zile, maşina lui Dawn fiind stricată.

Frank se uită la capul ras al lui John şi începu să râdă.

— Hei, cheliuţă!

John n-avea chef de glume. Părea obosit şi încordat.

— Frank am nişte chestii de care trebuie să scap urgent, altfel în fund puşcăria.

— Ce chestii?

— Dawn a falsificat o grămadă de cecuri şi alte hârţoage. Ce-ai zice să luăm geanta pe care o am în maşină şi s-o aruncăm în nisipurile alea mişcătoare?

Frank râse din nou. John nu sosise decât de cinci minute, dar circul deja începuse. „Nu te plictiseşti nicio clipă cu omul ăsta”, gândi el. Dar cel mai amuzant era faptul că John crezuse poveştile pe care i le îndrugase despre nisipurile din vecinătatea proprietăţii sale. Unde credea el că suntem, în filme? Imaginaţia lui Fry rămăsese la fel de bogată.

— Păi, dacă vrei într-adevăr să scapi de ea, putem s-o

îngropăm undeva în pădure.

Frank bănuia că John avea un morman de cecuri şi acte false pe care voia să le arunce. Îi propuse să bea întâi o cafea.

— Nu, Frank, acum!

„John nu va fi mulţumit până nu-şi va juca mica sa piesă cu poliţişti şi hoţi până la capăt”, decise Frank. Puse o lopată în maşină şi apoi intră să le spună fetelor că pleacă.

— Cheryl, o să lipsim un timp, spuse Frank.

Dawn se uită la John şi-l întrebă:

— Pentru *aia*?

— Da.

John începu să vorbească în timp ce mergeau pe şoseaua 31, spre Pellston.

— Frank, am omorât pe cineva în Detroit noaptea trecută.

— Ce, iarăşi?

Frank zâmbi. Lucky Fry şi poveştile sale despre crime şi mutilări. Înainte de fiecare vizită la Alanson, John tocmai omorâse pe cineva.

— Nu, nu, nu. L-am omorât pe Al. Am aici părţile de corp după care ar fi uşor de identificat.

— Bine, măi cheliuţă.

În timp ce Buickul mergea cu viteză spre nord, Frank se întreba ce planuri de viitor îşi mai făcuse John de data asta. Bătea câmpii că trebuia să ajungă neapărat în Florida sau Texas. Frank avea deja în minte un loc unde să-i îngroape „probele incriminatorii”.

După ce trecură de aeroportul Pellston, o luară pe şoseaua Douglas Lake. Zona fusese desemnată bază de cercetări biologice a Universităţii din Michigan, dar micile plăcuţe din copaci, de-a lungul drumului de ţară, te induceau în eroare. Nu se vedea nicio bază şi niciun om de

ştiinţă prin împrejurimi. Vechiul drum de ţară, pe care nimeni nu-l mai folosea, se desprindea din şoseaua Douglas Lake şi ducea drept în inima pădurii.

Localnicii numeau acea zonă „cimitirul animalelor”. Departamentul resurselor naturale îngropa aici, într-un luminiş, stârvurile cerbilor şi ale altor animale găsite pe autostrăzile statului. Frank cutreierase de mai multe ori prin această parte a pădurii.

După câţiva kilometri nu mai putură înainta cu maşina din cauza bolovanilor. Era o dimineaţă fierbinte şi calmă. Aerul era împânzit de roiuri de ţânţari şi muşte.

Frank îl aşteptă pe John să scoată geanta maro din portbagaj. Mânerele genţii erau pe punctul de a se rupe. Înşfăcă lopata. „John a îndesat ceva marfă acolo, gândi el. Ce nu fac drogaţii ăştia pentru bani!”

Merseră pe poteca în pantă, pe sub stejari şi mesteceni, afundându-se adânc în pădure. Găsi locul pe care-l căuta, sub trei pini înalţi, şi-l curăţă de ferigi şi ace de pin.

Săpă o groapă cam de un metru. Pe John îl necăjeau insectele. Pielea capului său era acoperită cu urme de muşcături din care picura sânge.

„Muştele negre sunt scârboase şi periculoase, gândi Frank. Majoritatea victimelor le iau drept muşte obişnuite şi flutură doar cu mâna prin aer, dar ele nu se sperie şi te muşcă fără milă”.

Fry aruncă geanta în groapă şi zâmbi în felul pe care Frank i-l cunoştea atât de bine.

— La revedere, Al, spuse John.

„Ce dracu’ tot spune acolo? gândi Frank. Nu cumva o fi furat ceva şi de la Al?”

John acoperi geanta cu pământ. Frank împrăştie ace de pin pe deasupra. Era sigur că nimeni n-o să găsească vreodată locul. Se întoarseră la maşină, luptându-se cu

mulţimea de insecte. John părea să se destindă pe măsură ce se apropiau de Alanson.

— Ei bine, spuse el, am scăpat de porcăriile alea. Fără dovezi, n-o pot băga pe Dawn la închisoare pentru fals.

Făcură planuri pentru ziua aceea. Frank propuse să meargă la cumpărături. N-aveau în casă destulă mâncare pentru patru persoane. După aceea, ar putea să facă un pic de drumeţie.

— Ascultă, omule. Eu şi cu Dawn n-am dormit toată noaptea. Cred că o să ne culcăm.

— Prostii. N-ai să pierzi cea mai frumoasă parte a zilei dormind.

Când intrară în casă, Frank încă se mai gândea că ar putea merge împreună în ziua aceea. Dawn stătea tot pe canapea. Cheryl tocmai ieşise din dormitor. John se opri, arătă cu degetul spre Dawn, şi spuse cu asprime:

— Ştii foarte bine că *e şi viaţa ta în joc*. Suntem legaţi pentru totdeauna.

Dawn izbucni în plâns şi alergă în baie. Cheryl se duse după ea. Brusc, Frank McMasters se simţi de parcă cineva îl lovise în stomac cu lopata pe care o luase în pădure. „L-am omorât pe Al”. „Părţile după care poate fi uşor identificat”. „La revedere, Al”.

Are *maşina lui Ai*.

— John, ce dracu’ ai făcut?

— Frank, n-am vrut să-l omor. Doar el ne întreţinea.

Cheryl ieşi din baie clătinându-se:

— John, e adevărată povestea asta?

— Da, n-am ştiut ce fac.

— Oh, drace! spuse Frank.

John povesti că Al băuse, se luaseră la ceartă şi Atât împinsese.

— Am văzut negru în faţa ochilor.

— Când îşi dăduse seama ce făcuse, intrase în panică, spunea el. Trebuia să scoată cadavrul din casă. L-a tăiat bucăţi în cadă. Capul, mâinile şi labele picioarelor erau în valiza maro.

Frank era în acelaşi timp furios, speriat şi curios. Amprentele mele sunt peste tot în maşină, gândi el. Iisuse, sunt complice la crimă.

Nu putea să creadă că John fusese atât de prost, începu să-i pună lui John toate întrebările care îi veneau în minte, de parcă ar fi schimbat cumva lucrurile, ca şi cum în felul ăsta ar fi putut să facă ceva ca să nu fie şi el implicat. „Dar sunt deja implicat, gândi el. Sunt băgat până la gât într-o chestie cu care n-am avut nimic de-a face”.

— Am fost în legitimă apărare, Frank.

— De ce dracu' n-ai chemat poliţia?

— Cine o să mă creadă, cu cazierul pe care-l am?

— John, ai fi putut să fii acuzat de omor prin imprudenţă sau chiar ceva mai simplu, în loc de crimă prin lovire.

— Frank, nu vreau să mă întorc la închisoare. Am fost în legitimă apărare. El m-a împins primul.

— Te-a împins, nu te-a omorât, dracu' să te ia! Legea spune că, dacă cineva te loveşte, poţi să-l loveşti şi tu. Dar dacă cineva te împinge cu mâna, nu poţi să iei pur şi simplu un ciomag nenorocit şi să-l omori în bătaie!

„Omor prin imprudenţă? gândi Frank. Cine ştie? Dar l-a tăiat bucăţi! Iisuse, ce-ar putea un juriu să creadă? Dumnezeule mare!”

Frank îşi plimbă ochii prin încăpere. Dawn plângea. Fry îşi doftoricea înţepăturile de pe cap. Şi Cheryl, Dumnezeule, Cheryl. Părea slăbită şi nervoasă. Nu poate suporta asta. Copilul poate să păţească ceva.

Trebuia să acţioneze într-un fel. Trebuia să-i dea pe

John şi pe Dawn afară din casa lui. Dar cum? Ce să le spună? Ce va face Fry? „În afară de el, eu sunt singurul care ştie unde e îngropată valiza”, gândi el. Lucky Fry era capabil să omoare în continuare.

Frank McMasters trebuia să facă faţă situaţiei. „Sunt implicat până peste cap. Stau aici cu toxicomanii ăştia nenorociţi. Cum o să pot explica vreodată faptul că m-am dus cu el în pădure? Ce poţi să le spui poliţiştilor, juriului şi oricui în apărarea lui Lucky Fry”?

„Buickul negru. Stă proţăpit chiar în faţa casei mele”. Nu vedea decât amprente, amprentele lui peste tot în Regal.

— Maşina, spuse el. E primul lucru de care trebuie să ne ocupăm. Trebuie să scăpăm cumva de maşina aia împuţită.

Capitolul 79

Celia Muir simţea că înnebuneşte încetul cu încetul. Toată lumea părea paralizată. Sosise la impozanta vilă în stil Tudor dis-de-dimineaţă, pe o ploaie cumplită, şi de atunci nici Jan nici Gladys Canty nu se mişcaseră şi nu scoseseră nicio vorbă.

Jan stătea ghemuită într-un colţ al canapelei, strângând în braţe o pernă încreţită ca pielea din jurul ochilor ei. Ai fi crezut că nu dormise de câteva zile, dar, de fapt, trecuseră numai cincisprezece ore. Noua pereche de papuci ai lui Al era şi acum aşezată sub măsuţa de cafea.

Imobilitatea lui Gladys Canty era de alt gen. Venise de dimineaţă devreme, se aşezase în faţa ferestrei pe un scaun incomod, cu spătar de lemn, şi rămăsese neclintită.

Din cauza picăturilor de ploaie nu se vedea mare lucru pe geam, dar ea stătea acolo cu spatele ţeapăn, iar ochii nu i se dezlipeau o clipă de şosea.

„Unde e fiul meu? Unde este fiul meu?”

Toată dimineaţa Celia telefonase la spitale şi.

Pendulase între cele două femei, ţinând-o pe una de mână, bătând-o încurajator pe spate pe cealaltă. Nici măcar o dată nu se aşezaseră una lângă alta pe

canapea. „O ruptură completă există între aceste două femei din viaţa lui Al, reflectă. Niciun astfel de necaz nu le poate apropia”.

„Trebuie să fac ceva să le scot din amorţeală”, hotărî Celia. Trebuia să-şi scoată prietena din camera aceea.

— Hai să mergem, spuse. Nu putem să stăm la infinit cu braţele încrucişate. Să mergem împreună să-l căutăm. Doamna Canty e aici ca să răspundă la telefon.

Apoi Gladys Canty rupse tăcerea. Nu, nu era de acord cu regula poliţiei din Detroit de a aştepta douăzeci şi patru de ore până să înceapă căutările unei persoane dispărute, cel puţin nu în cazul lui Buster.

— Cunosc câţiva oameni sus-puşi, zise. Cât vor fi ele plecate, plănuia să le telefoneze.

De când primise mesajul lui Jan, Celia se temea că ceva groaznic se întâmplase. Probabil că Al avusese o altă cădere nervoasă şi zăcea undeva, dezorientat, neştiind să se întoarcă acasă. Apoi îşi aminti de monologul lui de la Spitalul Universităţii.

— Jan, îţi aduci aminte că zicea ceva despre o fată din Cass Corridor? zise în timp ce se ridicau. Ar trebui, poate, să mergem să ne uităm şi pe acolo.

— Oh, nu Ces, nu, răspunse Jan. Era vorba despre un pacient. Era confuz şi trăia viaţa acelui pacient.

Doamna Canty se ridică pe neaşteptate, însă fără să-şi ia ochii de pe geam…

— Cass Corridor? întrebă ea cu neîncredere.

— Păi, răspunse Celia, când era în spital, Al a pomenit că se ducea uneori prin Cass Corridor.

— *Fiul meu*, zise doamna Canty furioasă, n-ar avea ce să caute acolo. Ştii foarte bine ce fel de oameni trăiesc în

Cass Corridor.

„Am făcut o gafă, cugetă Celia. N-ar fi trebuit să vorbesc despre asta în faţa mamei lui”.

Nici Jan nu voia să audă de Cass Corridor în timpul celor câteva ore de căutări. Celia insistase ca Jan să conducă. Cu cât era mai activă, cu atât mai bine, considera ea. Colindară pe la toate locurile unde Al obişnuia să se oprească. Cercetară parcarea magazinului Kroger şi trecură pe la un magazin de băuturi aflat la ieşirea din Detroit, de unde Al îşi cumpăra mereu bere. Intrară pe aleea din spatele magazinului. Jan nu voia să se uite la numerele maşinilor.

— Uită-te tu, Ces, spunea ea când vedea la distanţă vreo maşină neagră. E a lui?

— Nu, Jan, nu e a lui.

Următorul popas aveau să-i facă la Fisher Building. În acea zi mohorâtă, clădirea părea la fel de sumbră ca un monument vechi dintr-un cimitir. Acoperişul său, de un verde strălucitor în zilele însorite, luase acum culoarea cenuşie a noroiului.

Lui Celia totul i se părea ciudat şi rău prevestitor când coborâră din lift la etajul al zecelea. În hol era beznă. Jan îi spuse că luminile se stricaseră şi erau în reparaţie. Deşi ştia că Jan fusese acolo noaptea trecută, inima Celiei bătea cu putere când deschiseră uşa spre cele două cabine.

— Aşteaptă, Jan, spuse Celia, oprindu-şi prietena care voia să deschidă uşa spre cabinetul soţului ei. Îşi imagina că Al zace înăuntru, mort. Intrară în cabinetul lui Jan.

După câţiva paşi, Celia simţi mirosul. Dulceag, gândi, ea. Nu, de lămâie. Ulei de lămâie pentru lustruit mobila. Se plimbă prin camera de aşteptare încercând să detecteze sursa mirosului, apoi intră în camera de consultaţii. Biroul mare din lemn de stejar, care cândva îi aparţinuse lui Al

Sr., era sclipitor şi fără niciun fir de praf.

— Uită-te, Ces, spuse Jan. Mi-a lustruit biroul.

Jan Canty se prăbuşi pe un scaun şi izbucni în plâns.

— Ştia că voiam să-l lustruiesc mai demult, dar n-am avut timp. Uite, mi-a pus şi tablourile pe perete. Celia, îşi dădea *toată silinţa*, crede-mă!

Descoperiră că mai făcuse şi alte treburi, îi aranjase cărţile pe rafturi. Dulapul chinezesc era şi el lustruit. Jan era de părere că făcuse toate astea cu o seară în urmă, înainte să plece. „Nu e Al Canty pe care-l cunosc eu”, gândi Celia.

Celia intră şovăind în cabinetul lui Al. Era curat şi îngrijit. Nici urmă de notiţele pe care obişnuia să le lase împrăştiate peste tot.

Se cutremură. Bănuise asta de la început. Al Canty se sinucisese, era sigură de asta. Lăsase totul într-o ordine atât de perfectă, ca şi cum nu intenţiona să se mai întoarcă niciodată.

— *Toaletele*, Jan, spuse ea. Trebuie să verificăm şi acolo.

— De ce?

— Ştii, Al ar putea fi înăuntru. S-ar putea să aibă nevoie de ajutor.

Jan se uită la ea întrebător. Celia îi înconjură umerii cu mâna şi o privi în ochi.

— Jan, ascultă-mă. Trebuie să ne adunăm tot curajul şi să ne gândim că s-ar putea să se fi sinucis. Ştii că avea o mulţime de probleme financiare. Poate că n-a *mai* rezistat încordării şi a comis un gest disperat.

Celia controlă toate toaletele de pe palier, ale bărbaţilor, dar şi ale femeilor. Intra în vârful picioarelor în camerele întunecate şi se uita întâi de la distanţă la spaţiul gol de sub uşi. Era gata să fugă după ajutor în momentul în care ar fi văzut ceva – marginea unui pantalon, un pantof,

orice.

Când ajunseră la secţia a treisprezecea a poliţiei districtuale, îşi făcuseră deja un plan. De fapt, considerau ele, Al *lipsea* de mai mult de douăzeci şi patru de ore. La urma urmelor, Jan nu-l mai văzuse de sâmbătă dimineaţa.

Celia observă cum Jan adopta o ţinută hotărâtă în timp ce intrau în clădire. Dar nu reuşi să-i relateze mare lucru femeii din spatele biroului. Poliţista o întrerupea mereu ca să-şi schimbe comanda pentru masa de prânz, pe care o dăduse la restaurantul Burger King.

Următorul ofiţer de poliţie căruia i se adresară, privea un meci de box la televizor. Se întorcea spre ele numai când punea întrebările.

— Doamnă, v-aţi certat cumva? întrebă poliţistul.

— Nu, răspunse Jan. Ces, tu ştii că noi nu ne certam.

— Totuşi, se întâmplă foarte des, spuse el.

— Înţeleg.

— Aţi verificat la prieteni? Dacă a plecat undeva cu prietenii lui?

— Da. Nu, el nu pleacă niciodată cu prietenii. Nu înţelegeţi situaţia.

— Aţi controlat la localurile pe unde umblă?

— Soţul meu nu umblă prin localuri, asta încerc să vă explic.

— Aţi sunat la spitale?

— Da, am sunat la toate spitalele. Prietena mea a verificat la spitale.

Interveni o pauză în care poliţistul se concentră asupra meciului. Telefonul sună în camera alăturată şi el se întoarse şi întrebă:

— Doamnă, v-a trecut prin minte că trebuie să controlaţi şi la morgă?

Jan se aşeză brusc pe un scaun. Părea gata să leşine.

— N-aţi putea să sunaţi dumneavoastră? întrebă

Celia.

— Ei bine, trebuie să verificaţi şi la morgă, răspunse el.

Dar văzu şocul de pe faţa lui Jan şi se dezmetici. Era posibil să fie un caz serios, recunoscu. Îşi ceru scuze de câteva ori în timp ce completa formularul pentru persoane dispărute.

— Celia, spuse Jan în timp ce ieşeau. Ei nu-şi dau seama cât de gravă e problema. Al îşi dădea toată silinţa. Ştii bine că ne înţelegeam mai bine ca niciodată.

Când se întoarseră acasă, Gladys Canty era tot la postul ei de observaţie. Jan scoase carnetul lui Al de programări. Era târziu şi trebuia să sune pacienţii ca să anuleze întâlnirile de luni.

— Nu, spuse Gladys. Nu trebuie să faci asta. Nu încă.

Ce-or să creadă? Ascultă, izbucni Jan. Nu trebuie neapărat să le spunem ce s-a întâmplat…

Se uitară pe programările care se împuţinaseră în ultima vreme. Numele unor pacienţi îi erau necunoscute lui Jan. Erau nume care sunau ciudat, de parcă ar fi fost inventate. Programările din ultimele săptămâni erau scrise cu litere de tipar, cu cerneală de culori diferite albastru, galben, portocaliu şi verde. După ziua de sâmbătă, 13 iulie, toate paginile erau goale.

Când doamna Canty văzu paginile albe, erau două persoane care suspectau o sinucidere.

După ce nora ei plecase, Gladys Canty dăduse un telefon. Îl sunase pe un vechi prieten cu care lucrase la Comitetul de conducere al şcolii din Detroit. Pastorul Nicholas Hood era membru în Consiliul de conducere al Detroit-ului, organul legislativ al oraşului.

— Nick, îi spuse ea, nu e un caz obişnuit de soţ care îşi părăseşte domiciliul. E vorba de *fiul meu* şi cred că merită o atenţie specială. Ceva nefiresc s-a întâmplat cu el.

Îi spuse că va face tot ce va putea.

Stătea nemişcată pe scaun când Celia Muir plecă. Jan se oferi să-i pregătească patul în camera de oaspeţi.

— Nu, cred că am să stau aici la postul meu.

Era tot acolo când soarele răsări a doua zi.

Capitolul 80

Frank McMasters voia să termine garajul pe jumătate construit de lângă casa lui, să bage Buickul înăuntru şi să-l facă bucăţi, pe care să le arunce într-un loc unde nimeni să nu le poată găsi.

Dar Lucky Fry voia să se aleagă cu nişte bani de pe urma maşinii.

Dorothy Wilson, mătuşa lui din Detroit, aţipise pe canapea în faţa televizorului când sună telefonul.

— Bună, îi spuse John. Cred c-am făcut-o din nou. De fapt, nu mai încape nicio îndoială în privinţa asta.

— Ce-ai făcut? îl întrebă ea.

— Am omorât un om cu o crosă de baseball.

— De ce?

— Pentru că n-a plătit-o pe Dawn.

Înainte ca Dot să-i mai pună şi alte întrebări, John îi făcu oferta. N-o interesa un Buick Regal, 1984, la preţul de numai o sută de dolari? Johnnie Carl, gândi ea, ar trebui să te gândeşti mai bine înainte să-mi vinzi mie o maşină care e probabil furată.

Îi spuse că o iubeşte, apoi închise.

— John trebuie să iei maşina asta blestemată de aici, îi spuse Frank.

John era convins că putea plasa Buickul în Motor City, la un atelier care se ocupa cu desfacerea în bucăţi şi vinderea maşinilor furate. Hotărî să se întoarcă în Detroit împreună cu Dawn. După ce Frank ieşea de la lucru, putea să vină cu Cheryl să-i ia cu maşina.

Înainte de plecare, John intenţiona să distrugă actele

din portofelul lui Al, pe care le găsise în torpedoul maşinii. Frank şi Cheryl văzuseră deja numele din buletinul de identitate.

— Frank, până când i-am scotocit portofelul, m-a păcălit şi pe mine.

După ce Frank plecă la serviciu, John şi Dawn aduseră actele lui Al din dormitor. Cheryl le îndesă în soba din camera de zi şi Dawn le aprinse cu un ziar făcut sul.

— Mai puneţi hârtii, le spuse el. Vedeţi, să ardă în întregime., îşi păstrase cartea de credit Mobil a lui Al. O folosise deja ca să facă plinul maşinii în Flint.

După o altă noapte nedormită, dan se hotărî să solicite sprijinul mass-mediei. Luni dimineaţa telefonă influentului post de radio WJR-AM, care îşi avea sediul în Golden Tower din Fisher Building. Poate că reporterii vor accepta să ajute un vecin.

Era în maşină ei Thunderbird, îndreptându-se spre Fisher Building, când auzi prima oară ştirea dată pe post. Decisese că munca era singurul lucru care putea să i-l, scoată pe Al din minte.

Foarte puţini din chiriaşii blocului de apartamente cu trei etaje de pe strada Morrell ascultau postul de radio WJR, dar majoritatea îl ştiau pe John Fry şi pe Dawn Spens. Cunoşteau, de asemenea, şi Buickul negru al bărbatului căruia i se zicea „doctorul”.

John Bumstead fusese prima persoană care îi văzuse pe cei doi, după întoarcerea lor în oraş. Se îndreptau spre Morrell Apartments, imediat după prânz. Bumstead trecuse să-l vadă pe Keith Bjerke, care se mutase acolo.

Când îl văzu. Pe Bumstead, John puse frână şi opri lângă trotuar. Îl înjură urât pe fostul lui vecin. Voia să ştie de ce acesta nu-i spusese, când îl sunase cu o zi înainte din Michigan-ul de nord, că maşini de poliţie patrulaseră duminică pe strada Casper.

Tammy Becker se uită pe fereastra apartamentului prietenei Cecelia Ramirez şi văzu Buickul parcat în faţa blocului. În câteva minute fu afară. Dawn stătea pe treptele de ciment de la intrare. Fry veni spre ea din direcţia maşinii. Voia ca Tammy să vină după el cu maşina ei, ca să lase Buickul undeva şi apoi să se întoarcă împreună.

— Unde e Al? întrebă ea.

— Lucrurile n-au ieşit aşa cum voiam, zise John.

Tammy îi spuse că nu vrea să se amestece în aşa ceva.

— Tammy, trebuie neapărat să scap de maşina asta.

John căuta prin cartier un hoţ de maşini. Se oferi să-i umple rezervorul cu benzină. Scoase din buzunar o carte de credit pe care ea văzu numele Alan Canty.

— John, nu mai vreau să aud nimic!

Îi întoarse spatele şi intră în bloc, dar John o apucă de braţ, repetându-i că trebuie să scape de Buick cu orice chip. Îi explică de ce.

— Al nu mi-a adus banii. Şi-a făcut-o cu mâna lui.

Doctorul a ridicat mâna asupra lui, spunea John, aşa că a trebuit să-l „liniştească” cu o crosă de baseball.

— Al aparţine trecutului, declară el. N-or să-i găsească corpul niciodată. E împrăştiat în cinci state.

Tammy refuză din nou să-l ajute, dar înainte de a pleca aproape fugind, John o avertiză că e singura căreia îi spusese despre crimă.

— Dacă se află, voi şti cine a vorbit.

Mai târziu, Cecelia Ramirez vorbi şi ea cu cei doi, în faţa blocului.

— Unde-i doctorul? îi întrebă.

Fry se strâmbă batjocoritor. Dawn stătea încă pe trepte, pentru că mâinile şi picioarele îi tremurau.

— Ai fi crezut că doctorul o să bea şi o să

îndrăznească să-l înfrunte pe John? o întrebă Dawn. A avut chiar curajul să-l împingă.

Puţin mai târziu, John şi Dawn băteau la uşa apartamentului închiriat de Gary Neil, un fost puşcăriaş, în vârstă de treizeci şi trei de ani. Voiau să dea câteva telefoane. Neil şi cu Fry făcuseră multe afaceri împreună în vara aceea. John îi povestise cu câteva zile înainte de crimă despre planurile lui de a-i stoarce doctorului o sumă mare de bani.

— Ce-ai făcut cu treaba aia? îl întrebă Neil.

— S-a ales praful.

— Şi doctorul?

— A împins lucrurile prea departe.

John îi spuse că doctorul venise „doar cu şaizeci şi şase de dolari" şi le declarase că terminase cu ei. Voia să înceapă o viaţă nouă. Sărise cu pumnii la el.

— Corpul e în cinci state diferite, adăugă el. Chiar acum m-am întors din Ohio…

John îl întrebă dacă nu vrea să-l ajute să vândă Buickul şi să împartă apoi câştigul. Neil îl întrebă dacă are actele maşinii. John îi răspunse că nu.

— Nu pot să vând o maşină fără acte, John.

Între timp, Dawn vorbise la telefon, plângând tot timpul.

— Fii cu ochii pe Dawn, îi spuse Neil lui John. N-o mai ţin nervii.

— A trecut ea prin altele mai rele, zise Fry. N-or s-o lase nervii tocmai acum. Viaţa mea e în mâinile ei.

Prietena lui Gary Neil, Consuelo Flores, trăsese cu urechea la convorbirea lui Dawn, care o sunase pe mama ei în Windsor. Îi spunea că aproape fusese violată şi trebuia să părăsească Detroitul. Urma să plece în California sau Florida şi avea nevoie de cât mai mulţi bani. O preveni pe mama ei să nu spună nimănui că îi dăduse

telefon.

Prietenul lui Tammy Becker, Steve Kovach, tocmai se pregătea să plece cu maşina prietenei lui, când îl văzu pe Fry alergând spre el. Îl rugă să meargă cu el undeva. Kovach ştia că John o ameninţase pe Tammy în după-amiaza aceea. Se hotărî să-i facă pe plac, ca să-l ţină astfel la distanţă de prietena lui. Dawn se urcă în maşina lui, iar John la volanul Buickului, spunându-i să meargă după el.

John parcă Buickul pe o stradă principală, aproape de autostrada 1 – 75. Kovach mai avea puţină benzină în rezervor. Fry se oferi să-i facă plinul, scoţând o carte de credit Mobil. Kovach văzu numele şi-i spuse s-o lase baltă.

Când se întorceau la Morrell Apartments, îl auzi pe Fry spunându-i lui Dawn:

— Dacă nu putem vinde maşina, va trebui să-i dăm foc.

Până la sfârşitul după-amiezii, zvonul despre soarta doctorului se răspândise în tot blocul. Keith Bjerke bănuia de vreo două zile că doctorului i se întâmplase ceva. Sâmbătă, înainte de omor, se ducea spre duşurile de la subsolul blocului, când Gary Neil îl strigă din apartamentul său de la etajul al doilea:

— Hei; să urmăreşti în ziare. Doctorul e în rahat până la gât.

Spre seară, Buickul era parcat iarăşi vis-à-vis de Morrell Apartments. Când BJ văzu maşina, se apropie de fostul său vecin, care stătea pe trepte împreună cu Dawn.

— Ei bine, unde e doctorul? îl întrebă sarcastic.

— A plecat într-o vacanţă prelungită, spuse John şi izbucni în râs.

Influenţa lui Gladys Canty începea deja să se facă simţită în Secţia a treisprezecea de poliţie, când schimbul de după-amiază se prezentă la lucru. Sergentul Carl Robinson se aşeză lângă instalaţia defectă de aer

condiţionat gândindu-se că avea şi aşa de lucru până peste cap. Îşi lărgea nodul cravatei, când un tip atletic, de aproape doi metri, intră în biroul său. Greg Osowski arbora surâsul lui bine-cunoscut, care cerea palme.

— La dracu', ce zici de dispariţia asta? îl întrebă Robinson pe poliţistul cu o vechime de şaptesprezece ani. Am o grămadă de cazuri nerezolvate şi telefonul sună încontinuu. Acum mă mai înnebuneşte şi comandantul cu dispariţia asta.

Osowski aşteptă urmarea.

— Greg, nu vrei să-mi dai o mână de ajutor şi să răspunzi la telefon în locul meu?

Intenţiona să facă mai mult decât atât. Înhăţă raportul despre persoana dispărută, de pe biroul lui Robinson. Doi ani fusese la moravuri, iar de cincisprezece ani lucra la Secţia a treisprezecea şi nu i se întâmplase niciodată să refuze vreun caz. Nu mai purtase uniformă de treisprezece ani, dar rămăsese singurul ofiţer de poliţie din secţia de investigaţii cu gradul cel mai mic.

Îl întrebase odată pe un superior de ce el nu a avansat niciodată. I se răspunsese:

— Cineva trebuie să fie de vină când lucrurile merg prost. Rahatul se rostogoleşte la vale întotdeauna.

Osowski îi telefonă lui Jan Canty, care îi descrise în amănunt programul soţului ei.

— Părea un soţ perfect, îi spuse el mai târziu unui alt anchetator.

Pe la opt seara, Osowski se hotărî să se pună pe treabă. Douăzeci de minute mai. Târziu stătea la taifas cu câţiva paznici de la Fisher Building.

— E un tip ciudat, spuse unul dintre ei. Lucra de la douăsprezece până la paisprezece ore pe zi.

Luă liftul şi intră în cabinetul lui Al Canty din Detroit Guidance Center. Privi Fordul Mustang roşu de pe perete

şi cubul de lemn cu bilă metalică înăuntru. Sculpturile africane cu feţe contorsionate din bibliotecă îl umplură de groază. Prima impresie era formată, iar instinctul nu-l înşelase niciodată.

— Ce înţelegi prin tip ciudat? îl întrebă pe portar când ajunse iarăşi în holul de la intrare.

— E obsedat sexual.

— De unde ştii?

— Acum câţiva ani mai avea un cabinet aici şi o mulţime de tipe superbe intrau şi ieşeau non-stop.

Peste câteva minute, Osowski se uita prin peretele de sticlă de la etajul al zecelea al parcării Fisherului, unde Al Canty îşi ţinea maşina. Privea oraşul torturat de o noapte fierbinte. Muncea exagerat. Fete frumoase. „Unde, gândi el, se duce un tip ca ăsta să-şi facă de cap după o zi lungă?”

Observă Second Avenue care şerpuia spre sud, dând direct în inima Cass Corridor-ului.

Franck McMasters nu era sigur că mai are chef să aştepte. Era trecut de opt seara, iar John Fry şi Dawn Spens erau în întârziere. Frank şi Cheryl stăteau în maşina lor Dodge Aspen la un colţ de stradă din sudul oraşului, unde stabiliseră să se întâlnească. Frank fu uluit când Buickul se opri lângă ei.

— Hei, ţipă el la John, ai spus că o să scapi dracului de maşina asta.

— Mai am de vorbit cu câţiva tipi, pe urmă scap de ea şi plecăm.

Frank făcea eforturi să se ţină după John, care mergea cu viteză mare, nu oprea la stopuri şi lua curbele în viteză. Opri în faţa unei case, intră înăuntru, apoi ieşi spunând că individul nu voia maşina.

Se duseră la Morrell Apartments, unde John se întâlni cu Gary Neil. Dawn se mută în Aspen-ul lui Frank.

Neil şi un prieten de-al lui se urcară într-o altă maşină. Acum erau două maşini care alergau după Buick, îndreptându-se spre altă locuinţă, unde o nouă tentativă de a plasa Buickul eşuă.

Pe la unsprezece noaptea, Franck se săturase. Cheryl îşi petrecuse toată seara zdruncinată dintr-o parte în alta a maşinii. După ce parcară maşinile lângă trotuar, lui John îi veni altă idee.

— Frank, scoatem din ea tot ce putem, apoi îi dăm foc. Du-te şi cumpără patru litri de benzină.

Frank o luă spre cea mai apropiată benzinărie. Celelalte două maşini erau în spatele lui. În timp ce Dawn plătea benzina, Fry, Neil şi al treilea bărbat începuseră să desfacă neîndemânateci capacele roţilor. Cauciucul, de rezervă şi cricul erau în portbagajul lui Frank.

Intenţionau să ducă Buickul într-un loc pustiu şi să-i scoată toate patru cauciucurile şi radioul. Lucky Fry era hotărât să ia tot ce se putea vinde. Atunci Frank puse piciorul în prag.

— La dracu', John, eu plec. Nu mai pot să stau sub tensiune. Drogaţii ăştia mă calcă pe nervi. Plec.

— Stai puţin, luăm doar cauciucurile şi…

— N-o să luăm niciun cauciuc. O să scăpăm pur şi simplu de afurisita asta de maşină.

Neil şi celălalt toxicoman se pierdură în noapte cu capacele de la roţi. Frank merse în spatele lui John, care conducea Buickul spre un loc viran de pe Federal Street, vis-s-vis de un depozit. John parcă maşina lângă calea ferată. Se chinui să scoată fără şurubelniţă şuruburile plăcuţei cu numărul maşinii. Frank o apucă cu amândouă mâinile şi o smulse.

John aruncă benzina peste maşină. Începu să şchiopăteze. Se plânse că i se deschisese un vechi abces de la picior, şi-l rugă pe Frank să dea el foc maşinii. Frank

aprinse o bucată de cârpă, o aruncă pe Regal şi o rupse la fugă. După cinci secunde Buickul Regal explodă.

Plecară în viteză, lăsând în urmă. Zona părăsită luminată de flăcări. Frank era uşurat. Nu mai trebuia să-şi facă griji din cauza amprentelor.

Niciunul dintre ei nu aveau bani pentru mâncare şi benzină, iar drumul până la Alanson dură cinci ore. John şi Dawn îşi cheltuiseră banii pe un flacon de tranchilizante Somas. Se opriră la un restaurant de pe Vernor Highway şi aşteptară până când Dawn agăţă un client şi veni cu banii.

Când ajunseră la Pontiac, la treizeci de minute spre nord de Detroit, pe Frank începu să-l doară capul. Îl rugă pe John să treacă la volan şi acceptă să ia o pastilă de Somas. John şi Dawn înghiţiseră deja câte un pumn.

Frank începu din nou să-i pună lui John întrebări despre crimă. Ştia că acum e implicat total şi îi ceru lui John să-i dea toate detaliile. Mai devreme, John îi spusese că cearta fatală începuse din cauză că psihologul îi aducea droguri lui Dawn.

Acum, în timp ce Aspen-ul rula spre nord pe autostrada 1 – 75, John depăna o altă poveste. Planul fusese să-l facă pe Al să-i dea zece sau douăzeci de mii de Dolari ca s-o părăsească pe Dawn – aceeaşi mişcare pe care o făcuseră cu mai mult de un an în urmă. De data asta, John urma să plece pentru totdeauna din Detroit şi să se stabilească în California. Dar, spre deosebire de anul trecut, John adăugase încă ceva intrigi.

Dawn trebuia să ceară banii. John, între timp i-ar fi făcut unele mărturisiri lui Al. Avea să-i spună între patru ochi că o făcuse pe Dawn să creadă că vor pleca împreună în California după ce vor pune mâna pe bani, lăsându-l pe Al cu ochii în soare. Dar asta nu era decât un foc de paie, l-ar fi asigurat el pe psiholog. Intenţia lui reală era să ia banii şi să i-o lase lui pe Dawn. În felul acesta banii i-ar fi

parvenit prin ea, fără să-i dea nimic de bănuit.

„Numai Dumnezeu ştie, gândi Frank mai târziu, ce-ar fi făcut într-adevăr Lucky Fry dacă ar fi primit acei bani”.

Însă Al Canty nu-i adusese nimic sâmbătă seara. După ce Dawn intrase în baie, se luaseră la ceartă. Fry voia să ştie de ce înţelegerea lor nu mai era valabilă.

— Du-te dracului, îi spusese Al. Nu trebuie să-ţi dau ţie nicio explicaţie.

Apoi Atât împinsese. Frank McMasters ştia deja ce se întâmpla dacă-l atingeai pe Lucky Fry. Îl mai văzuse cu o crosă de baseball în mâini.

„Nu, probabil că nu fusese o crimă premeditată”. Dar se îndoia că exista vreun avocat în Detroit care să-l poată apăra pe John Fry în faţa juraţilor. Spera că John îşi ţinuse gura.

— Nu există niciun indiciu care să-i pună pe urmele mele, îl asigurase el. Şi, Frank, n-am spus nimănui niciun cuvânt.

Era miezul nopţii când Greg Osowski le abordă pe cele trei prostituate care se plimbau pe strada Temple, la est de Cass Corridor. Făcu uz de vechea regulă a poliţiştilor. „Tratează o târfă ca pe o doamnă şi pe o doamnă ca pe o târfă”.

— Da, spuse una dintre ele. Cunosc o fată numită Dawn, care are un client bun cu un Buick. Locuia pe strada Charlotte.

Când se întoarse la secţie, primi un telefon de la Ray Danford. Ray fusese foarte îngrijorat de când Jan îi spusese despre dispariţia lui Al. Trebuia să spună cuiva, dar nu soţiei prietenului său. Osowski îl ascultă povestindu-i despre întâlnirile lor de la prânz.

— Cred că numele e Spens, zise el.

— Dawn Spens?

— Da, ăsta e.

La ora unu şi jumătate noaptea, pe ecranul computerului apăru lista cu infracţiunile comise de Dawn Spens şi o adresă – strada Charlotte, numărul 645. Peste câteva minute, Osowski stătea într-o maşină obişnuită, cu motorul oprit, privind spre un teren viran. De cealaltă parte a străzii era Homewood Manor. O recunoscu pe fata care stătea pe trepte.

De ani de zile Osowski îşi selectase un grup de informatoare, majoritatea târfe, care căutau mereu mijloace de scăpare când se aflau în închisoarea Secţiei. Le făcea o mulţime de favoruri şi uneori poliţistul se întreba dacă le meritau. Se hotărî să traverseze strada şi să-i pună câteva întrebări fetei pe care o chema Suzi Q.

— Da, Dawn, spuse ea. Umblă cu un tip, Lucky.

— Haide, am nevoie de mai mult.

Făta îi ocoli întrebarea, dar peste o jumătate de oră îl sună la Secţie.

— Greg, e Fry, spuse ea. Cred că îl cheamă Lucky Fry.

Dodge-ul Aspen trecu în zbor pe lângă maşina poliţiei care stătea ascunsă pe unul din drumurile laterale. Când John Fry văzu girofarul în oglinda retrovizoare îşi aminti că Frank îl prevenise că vitezometrul e stricat.

— Frank, Frank ţipă el. Treci la volan „omule! N-am permis de conducere şi tocmai am omorât un nenorocit.

— Nu. Frank era moleşit de la Somas.

— Ba da, mişcă-te!

Maşina se clătină când cei doi schimbară locurile. Peste un sfert de oră, Frank primi amenda pentru exces de viteză. Poliţistul fu cordial şi nebănuitor.

— Credeam că mai am cel puţin şaptezeci şi două de ore de libertate, spuse John.

Frank află mai târziu de ce John fusese atât de pornit să nu fie el prins la volan. Avea patru mandate de arestare care figurau pe computerele poliţiei din întregul stat –

pentru furt din magazine în Petoskey, ofensă la adresa Curţii în Allen Park, molestare şi ultraj în Detroit şi încălcarea regulilor de circulaţie în Saginaw, oraşul pe lângă care de-abia trecuseră.

Frank McMasters se gândi la felul nesăbuit în care John condusese prin Detroit noaptea trecută. „La dracu'! îşi spuse. Poate ăsta-i motivul pentru care toată lumea îi spune Lucky (norocosul)".

Capitolul 81

Marţi dimineaţă, pe pagina a doua a ziarului din Detroit, *Free Press*, apăru un articol însoţit de fotografia lui W. Alan Canty, reprodusă după coperta din spate a cărţii sale, *Cercetări terapeutice*. Era Al la treizeci de ani, purtând un pulover pe gât şi o pereche de ochelari cu rame negre de baga. Titlul era: UN PSIHOLOG DISPARE DUPĂ CE PLEACĂ DE LA CABINET.

Reportera Betsey Hansell aflase despre cazul Canty cu o noapte în urmă stând la taclale cu un sergent prietenos de la Comandamentul general al poliţiei. Acolo, cele treisprezece secţii de poliţie raportau zi şi noapte zeci de cazuri unui centru de control al informaţiilor. Dar numele Canty se detaşa de celelalte.

— Ar trebui să-ţi bagi un pic nasul în chestia asta cu doctorul Canty, îi spuse sergentul reporterei. A predat la Academia de poliţie. Era un tip interesant.

Confuzia dintre tată şi fiu se perpetuă când Hansell ajunse la redacţia de Ştiri a poliţiei şi-l ascultă pe un bibliotecar de la *Free Press* citindu-i la telefon articole selectate din ziare mai vechi. „Doctorul Canty, spunea el, avea la activ expertize făcute criminalilor psihopaţi sexuali

şi experienţe cu LSD [18]pentru CIA[19].

Un alt articol pe care îl citi în dosarul lui Al Canty îl cita de fapt pe Al Jr. Articolul era din 1975 şi se ocupa de hipnoză, lansând un nou punct de vedere în cazul dispariţiei liderului sindical Jimmy Hoffa, acela că un *psihiatru* hipnotizase martorii. Unul din experţii citaţi amplu pe tema eficacităţii hipnozei era *psihologul* W. Alan Canty. Acest articol fu sursa unei alte confuzii.

Primul paragraf al relatării de marţi suna cam aşa: „Un psiholog din Detroit, care a hipnotizat martorii în timpul cercetării dispariţiei liderului Sindicatului şoferilor Jimmy Hoffa, şi care a făcut teste cu LSD pentru CIA, a dispărut de sâmbătă”.

Chiar şi ca persoană dispărută, Al Canty continua să întreţină misterul asupra identităţii sale, pusă în umbră acum de cea a tatălui său. Informaţiile, deşi majoritatea eronate, generară un flux de anunţuri pe posturile de televiziune. Jan le dăduse reporterilor o poză cu ea şi Al, stând pe marginea Marelui Canion.

— Îi place să frecventeze aceleaşi restaurante, îi spusese ea unui reporter cu o mini-cameră. Îi place să facă cumpărăturile de la aceleaşi magazine…

O expunere a cazului la televiziune începu cu un film despre Jimmy Hoffa: „Sunt zece ani de când Jimmy Hoffa a fost văzut ultima oară, urcându-se într-o maşină în faţa unui restaurant din suburbiile Detroit-ului”. În curând, cazul lui Al Canty asociat cu cel al fostului lider sindical, avea să stârnească o curiozitate generală. Canty avea să i se alăture lui Hoffa în ierarhia celor mai derutante crime

---

18 LSD - prescurtare de la Lysergic Acid Diethylamide: un compus cristalin care dă naştere unor tulburări psihice asemănătoare cu cele ale schizofreniei.

19 CIA - prescurtare de la Central Intelligence Agency (Agenţia Centrală de Informaţii).

din Detroit, dar pentru motive complet diferite.

Atenţia mass-mediei îi mai uşură lui Jan sentimentul de frustrare pe care îl simţise din noaptea aceea cu cer verzui, brăzdat de fulgere. Părinţii ei veniră cu avionul din Arizona, devansând vizita pe care urmau s-o facă abia peste două săptămâni. Până când sosiră, luni noaptea, Jan nu-şi dăduse seama cât de mult se uitase pe sine.

— Jan, ce-i asta? o întrebă mama ei din bucătărie.

Hamburgerii de sâmbătă seara zăceau şi acum pe masa din bucătărie. Ceapa şi salata pe care le tăiase erau maronii şi veştejite. Înţelese brusc că nu mâncase de două zile.

Marţi după-amiază plecă împreună cu tatăl ei la Fisher Building. Consultă câţiva din pacienţii ei şi răspunse apelurilor numeroase al pacienţilor lui Al.

Ray Danford o sună şi îi spuse că trebuie să o vadă neapărat. Îl chemă la cabinet. Sosi exact cu zece minute înainte să înceapă şedinţa cu un pacient.

Ray Danford simţi nevoia unei băuturi tari când Jan închise uşa camerei de consultaţii, rugându-l pe tatăl ei să aştepte afară. Buzele îi tremurau şi se bâlbâia ca un adolescent.

— Ţi-a… Ţi-a spus Al ceva despre toxicomanii cu care-şi pierdea vremea? îngăimă el.

Ray încercă să-i povestească despre droguri şi despre Dawn şi John, despre cartierul din sud şi vizitele pe care Ai le făcea acolo în fiecare zi.

— Dar nu putu să lege decât propoziţii incoerente. Jan îl privea cu stupefacţie fără să scoată un cuvânt…

Ray aproape plângea când plecă. Dorise să-i spună lui Jan ce credea el că se întâmplase. Dorise să-i spună că era convins că vechiul său prieten era mort. Dar nu fusese în stare.

Mintea lui Jan Canty rătăcea, în timp ce Ray mormăia

ceva despre o toxicomană pe care Ai o trata, îi era greu să se concentreze, având un pacient programat peste numai câteva minute.

„Despre cine, se întrebă ea, vorbeşte omul ăsta? Despre Ai în niciun caz”. îi mulţumi că venise. „E la fel de traumatizat ca şi mine”.

După ce plecă pacientul, hotărî să abordeze problema banilor. Al avea o grămadă de note de plată neachitate. Se gândi la colaborarea lui cu procuratura de la Wayne

County şi la avocatul particular despre care Al spunea că-i datorează bani pentru evaluări judiciare.

Tatăl ei se oferi să telefoneze în ambele locuri şi să-i grăbească cu plata. Când îi dădu rezultatul, Jan se îngălbeni la faţă. Cei de la procuratură îi spuseseră că nu-l văzuseră niciodată pe W. Alan Canty şi deci nu avuseseră cum să-i dea vreun caz. Avocatul particular îl asigurase că nu existase nicio afacere între el şi doctorul Canty.

„Probabil că Nu a vorbit cu cine trebuia”. Începu să-şi amintească de alte lucruri pe care Ai i le spusese de curând. Lui Jan nu-i plăcea felul în care lucrurile se puneau cap la cap.

Capitolul 82

Greg Osowski renunţă la orice speranţă de a dormi mai mult de şase ore când se întinse să răspundă la telefon, marţi dimineaţa.

— Bună, Greg. Suzy Q. La telefon. Te-am trezit, nu?

Fiind necăsătorit, poliţistul îşi dădea numărul de telefon de acasă celor mai bune informatoare.

— Am ceva pentru tine dacă mă inviţi la masă.

Osowski se dedica total fiecărui caz. Îi plăcea să-şi considere cele două duzini de informatoare nişte copii pe care îi învăţa să meargă. Luni de zile toate căzuseră în fund. Dar acum se simţea ca un tată mândru de odrasla lui

– una dintre ele făcea paşi uriaşi.

Se părea că Lucky Fry şi Dawn Spens se învârteau într-o zonă pe care el o cunoştea foarte bine. Pe lângă legăturile sale din Corridor, casa lui era doar la câteva sute de metri de locul unde Dawn îşi agăţa clienţii, pe Michigan Avenue. Şi următorul pont pe care Suzy Q. Avea să i-l vândă îi plasa pe cei doi chiar în cartierul copilăriei lui.

Târfa îl aştepta la barul Cruise Inn de pe autostrada Vernor, lângă cartierul Springwells. Îi cumpără o pungă de cartofi prăjiţi şi o vodcă cu suc de portocale.

— Îl numesc pe tip doctorul, spuse ea. Iar doctorul e un client foarte bun, Greg.

— Aha!

— Locuiesc foarte aproape. Pe Casper, mi se pare.

— N-ai putea să faci mai mult decât atât?

— Te sun după-amiază.

Osowski îi lăsă douăzeci de dolari pe marginea mesei.

— Hei, Greg, spuse ea, înhăţând bancnota. Fii cu ochii-n patru. Lucky e un nebun.

— Poartă armă?

— N-are nevoie de armă, răspunse ea.

Dan Hall, colecţionar de maşini vechi, stătea cu familia în jurul mesei de la bucătărie privind ştirile de la ora şase, în care se făcuse iar un anunţ despre dispariţia psihologului. Hali se întreba dacă Al va mai ajunge vreodată la întâlnirea pentru masa de prânz pe care şi-o stabiliseră. În buletinul de ştiri se menţionase că poliţia caută Buickul Regal, 1984, care îi aparţinuse lui Al Canty. Hall se întoarse spre ginerele lui, Jim Campbell.

— Am mers şi eu cu Regalul ăsta pe care-l caută, spuse el.

Campbell îşi aminti deodată ce văzuse mai devreme, când supraveghea o echipă de muncitori lângă Grand

Trunk. Printre dărâmături, lângă şină, era parcat un Buick negru.

— Am văzut astăzi o maşină ca asta pe care au descris-o. Era incendiată.

Hali îi sugeră să dea telefon la poliţie.

— N-are rost, sunt sigur c-au reperat-o deja.

— Jim, eu zic să-i suni totuşi.

Nu trecuse nicio jumătate de oră de când Greg Osowski primise un telefon de la Suzy Q. Dawn Spens şi John Fry locuiau „la o casă sau două mai jos de Pitt”, îi spuse ea. Iar apoi urmă ceva cu adevărat interesant.

— Încercau să scape de maşina doctorului ieri. Se zvoneşte că zace undeva pe strada Federal.

Înainte să găsească un coleg care să-l însoţească, telefonul secţiei sună iarăşi. Jim Campbell, care locuia în cartierul Bloomfield Hills, îi relată că văzuse o maşină arsă, dar nu era sigur de numele străzii.

— Începe cu F, spuse el. Lângă calea ferată, aproape de Livernois.

— Federal?

— Exact. Pe un teren viran, în faţa unui depozit.

Osowski îl smulse pe un coleg, Robert Carroll, de la biroul său şi o porniră împreună spre Federal Street.

— Greg, îi spuse el, nu ştiu cum dracu’ faci de-o scoţi întotdeauna la capăt.

Când văzu maşina arsă lângă şine îşi dădu seama că o nimerise în plin.

În interiorul Regalului nu mai rămăseseră decât arcurile scaunelor şi scheletul metalic. Copiară numărul maşinii de sub capotă. Peste câteva minute îl introduseră în computerul Secţiei a parta de poliţie şi aşteptară. Era aproape de ora nouă când imprimatorul afişă răspunsul.

După ce-i informară pe cei de la brigăzile de Omucideri şi Jaf înarmat, se întoarseră la Buick. Cinci

maşini de poliţie ajunseseră deja acolo, iar un câine cerceta zona. La zece şi jumătate, Osowski şi Carroll se urcară din nou în maşină, luând-o spre strada Casper.

— Sunaţi la secţie, le spuse dispecerul.

Osowski opri la o mini-staţie de poliţie de pe Vernor, una din multele unităţi mici cu personal voluntar împrăştiate prin tot oraşul. Se aflau la o stradă sau două de bungaloul de pe Casper.

Înăuntru, Carroll se repezi la telefon, iar Osowski trase un pic cu urechea. Un poliţist voluntar stătea de vorbă cu un tip solid, pe care Osowski îl auzi pomenind de „doctor”.

Numele lui era John Oliver Bumstead.

— Da, îl cunosc pe Lucky Fry, spuse el.

— Bob, hai să ne facem treaba cum scrie la carte, îi spuse Osowski partenerului său. Sună-i pe băieţii de la Comandament.

Mai târziu, Osowski avea să susţină că avusese un noroc porcesc în ziua aceea.

După lăsarea serii, Celia şi Jan ieşiră la plimbare pe strada Berkshire şi mai departe, pe Windmill Pointe Drive. Fără să vrea, trăgeau cu ochiul spre maşinile parcate pe alei. Mai devreme, Celia se surprinsese cercetând parcările magazinelor pe lângă care trecea.

Cu timpul, se destinseră un pic. Celia reuşi chiar s-o facă să râdă pe Jan. Deodată, prietena ei se opri. Celia auzi cum respiraţia lui Jan se precipita.

— Uită-te acolo!

Ochii Celiei se fixară pe silueta unui bărbat aflat la vreo sută de metri în faţa lor, pe trotuar. Deşi era o ceaţă uşoară, îi distingea clar umerii care i se legănau în mers. „Vine spre noi, vine clătinându-se spre noi”, gândi Celia.

Rămaseră împietrite câteva secunde, privind spre omul care se apropia. Apoi începură să respire din nou.

Mai avea şi altcineva mersul distinctiv al lui Al. Jan voia să se întoarcă acasă.

— Am crezut că e Al, spuse ea. Am crezut că e Al venind înapoi acasă.

Capitolul 83

Copilul, căruia câinele familiei o dată fi Unge mâna, iar altă dată îi *latră, nu ştie niciodată cum să se poarte cu animalul. La fel se întâmplă şi cu copilul care uneori e lăudat, iar alteori pedepsit pentru un comportament pe care el îl consideră similar*: *nu va şti niciodată ce se aşteaptă de la el*.

W. ALAN CANTY

Recomandări şi Psihoterapie

Doris de Deckere, specialistă în relaţii cu publicul, cu o voce ca de mătase, lua prânzul cu o prietenă, comentând dispariţia relatată pe larg în ziare. Îl întâlnise pe W. Alan Canty când acesta era în liceu. Adolescentul apăruse într-o zi la biroul tatălui său de la Clinica tribunalului, unde ea lucra ca secretară pe vremea aceea.

— Eram singură în birou când a intrat tânărul Alan Canty. Nu ştiam cine e. Voia să-l vadă pe doctorul Canty şi era atât de nervos, încât am crezut că e bolnav mintal, i-am spus că doctorul Canty e cu un judecător şi că se întoarce repede. Se plimba încoace şi încolo prin birou, întrebându-mă întruna: „Când crezi că se întoarce?” Aşa că m-am dus în celălalt birou, l-am sunat pe doctor la tribunal şi i-am spus să se întoarcă urgent pentru că un tânăr tulburat psihic cere cu insistenţă să-l vadă.

Când Canty a venit şi şi-a văzut fiul a strigat la el: „Ce cauţi aici? Ce vrei?”

Era ceva în legătură cu dentistul. L-a luat în birou şi a ţipat la el încontinuu. A fost oribil. Nu trebuia să se poarte aşa cu fiul lui, mai ales într-un loc public. Putea cel puţin să-şi controleze furia. Ştia că sunt şi eu acolo şi nu

închisese uşa. L-a făcut în toate felurile, şi „prost” printre altele...

N-am uitat incidentul că m-a şocat foarte tare: mi-a părut atât de rău că nu mi-am dat seama la timp că e fiul lui. A fost o tâmpenie din partea mea să-l numesc „tulburat psihic”.

Poate din cauza asta s-a iscat tot scandalul. A fost unul din acele incidente de care, când îţi aminteşti, îţi îngheaţă sângele în vine.

Dar adevărul e că întotdeauna vorbea cu dispreţ de fiul lui. Niciodată cu dragoste sau cu mândrie. Nu se referea la el decât ca să spună că ar fi dorit că Ai să facă altceva, că ar fi dorit să fie mai deştept... ştii tu, „*neisprăvitul ăla de băiat al meu*”. Dacă a putut să se poarte aşa cu el la birou, îmi imaginam ce-i făcea acasă.

Când am citit în ziar că tânărul Canty a dispărut, i-am spus soţului meu: „Uită-te la asta. Nu e ciudat? Nu l-am mai văzut pe omul ăsta de ani de zile. Îmi aminteşte totul din nou”.

Nu mă miră deloc ce i s-a întâmplat. Dacă îi arăţi cuiva numai dispreţ şi-l faci să simtă că n-are nicio valoare, acel cineva se va purta în consecinţă.

L-am spus soţului meu: „Ascultă-mă bine, or să-l găsească într-o ladă de gunoi undeva”.

Capitolul 84

Anchetatorul de succes trebuie să fie şi un actor convingător. Este necesar să înveţe să interpreteze mai multe roiuri.

ALAN CANTY Sr.

„Pregătirea psihologică a ofiţerilor de poliţie”, 1953.

În săptămâna în care Omuciderile preluară cazul Alan Canty, şeful brigăzii, Gilbert Hill tocmai îşi punea la punct dantura. Cu şapte luni în urmă, inspectorul îşi făcuse debutul în cinematografie, cu rolul şefului lui Eddie

Murphy din filmul *Poliţistul de pe Beverly Hills*.

Gâl Hill era un om de culoare, zvelt, cu o privire pătrunzătoare şi o predilecţie pentru costumele de haine din trei piese. Se grăbise să pună mâna pe acel rol când nişte producători de la Hollywood apăruseră într-o zi în biroul lui, căutând locuri de filmare. Găsiseră destule în închisoarea bine întreţinută a secţiei Omucideri.

De cincizeci de ani, faţa ucigaşului de copii şi a deviatului sexual W. Goodrich împreună cu titlul mare „PRINDEŢI-L PE GOODRICH”, îi întâmpina pe vizitatori la uşă. Afişul şi câteva tăieturi din ziare asupra cazului din 1932 fuseseră înrămate şi puse acolo. Dar poza acuzatului imprima ritmul activităţii Secţiei de la etajul al cincilea al Comandamentului general. Mutra stranie a lui Goodrich reprezenta pentru toată lumea imaginea tipică a ucigaşului nebun.

— Hill îşi făcea lucrarea dentară anticipând şi alte filme, îşi pierduse deja rolul favorit când devenise şeful celor cincizeci de detectivi ai brigăzii care anchetau peste şase sute de crime pe an. Avansarea îl scosese din rutina cazurilor zilnice, în care se dovedise atât de priceput, încât fusese desemnat cândva să facă parte dintr-o echipă trimisă în Atlanta să pună capăt valului de crime de copii. Hill însă nu rezista nici acum tentaţiei de a se implica dacă un caz interesant se ivea la orizont.

Primele rapoarte asupra cazului Canty îi sosiseră pe birou miercuri dimineaţa, împreună cu ceaşca de cafea neagră. Inspectorul îl trimisese deja în cercetare pe unul din cei mai buni anchetatori ai săi, numit Bernard Brantley.

Sergentul Brantley era succesorul lui Hill la comanda echipei speciale a brigăzii, care cuprindea un grup de şase detectivi străluciţi. Chelios şi burtos cum era, Brantley părea mai potrivit în spatele unui birou de la primărie decât în cel mai dur post de la Omucideri. Dar în cazul lui,

aparenţele erau înşelătoare.

— E de o inteligenţă diabolică, spunea Hill despre el. Şi nu-i e frică de nimeni, nici măcar de mine.

Brantley îşi privi şeful care îi aruncă înapoi peste birou raportul preliminar. Apoi îi spuse cu o voce spăsită:

— O să-l numim omucidere, deşi nu avem cadavrul. Cazul îţi aparţine, Brantley.

Brantley bănuise că se va întâmpla aşa. Noaptea trecută fusese de serviciu. Şi astfel intrase primul în contact cu cazul Canty. Când sosise ia agitata mini-staţie de pe Vernor, îl găsise pe John Bumstead înconjurat şi luat la întrebări de peste doisprezece poliţişti dornici de acţiune. Bumstead spunea că John Fry şi Dawn Spens erau la Morrell Apartments, încercând să facă rost de bani ca să fugă din oraş.

— Ei bine, spusese Brantley, dacă Fry e în acel bloc şi tipul ăsta spune că probabil el e autorul crimei, hai să mergem să-l luăm.

Poliţiştii care acopereau ieşirea din spate a blocului auziră un potop de uşi de la toalete trântindu-se când Brantley sosi acolo însoţit de alţi poliţişti. Era clar că unii dintre chiriaşi crezuseră că se face o razie printre toxicomani.

Doar şase oameni declaraseră că îi cunosc pe cei doi. Brantley presupunea că toţi ştiu câte ceva şi bănuiala i se întări când o femeie îl luă deoparte în hol.

— Ascultă, îi zise ea. Chiar ei au spus că au făcut-o. Trebuie să-i prindeţi. Probabil c-or să mai treacă pe aici.

Plecând din biroul inspectorului Hill miercuri dimineaţa, Brantley ştia exact cu ce o să înceapă. Aveau să se întoarcă ş-o ia pe tipa vorbăreaţă de la Morrell Apartments şi pe încă alţi câţiva locatari. Poate în felul ăsta se vor găsi mai mulţi care să-şi dea drumul la gură.

— Haideţi, domnilor, spuse el. E timpul să luăm nişte

ostateci.

Obiceiul echipei speciale de a concentra şase detectivi la un caz adusese multe succese brigăzii de omucideri. Lui Brantley îi plăcea să-i dea fiecărui detectiv o sarcină care se potrivea personalităţii sale. Spectrul era bine acoperit.

La un capăt se afla Gerald Tibaldi, un sergent aproape cărunt care nu zâmbea niciodată. Opt ani de muncă într-o secţie de poliţie, având de rezolvat un morman de cazuri, îl făcuseră intolerant pe poliţistul cu o vechime de douăzeci şi unu de ani.

La celălalt capăt era detectiva pe care Brantley o numea „infirmiera" – Marlyss Landeros, o poliţistă cu trăsături blânde care avusese multe de suportat, fiind prima femeie de culoare din Secţie. Dar chiar şi cei care o criticau trebuiau să admită că, „în ceea ce privea religia" se descurca mai bine decât oricine. Poliţista de treizeci şi şapte de ani considera ea însăşi că înclinaţia ei pentru „salvarea sufletelor" deţinuţilor era un „dar divin". Învăţase multe de la Gâl Hill despre care se spunea că „are talentul supranatural de a te face să crezi că eşti cel mai bun prieten al lui în timp ce te bagă la închisoare pe viaţă".

Cazul Canty îi fusese dat în mod oficial lui Landeros, asta însemnând că ea avea să se ocupe cu punerea la punct a actelor şi să aibă grijă ca martorii acuzării să fie la înălţime, la tribunal. Ultimul era un alt punct forte al ei. Primea deja vreo cincizeci de telefoane pe zi de La „prietenii" pe care şi-i făcuse în timpul anchetării cazurilor de crime din trecut. Unii o sunau cu taxă inversă din închisoarea Jackson.

Un nou şir de „prieteni" sosiră la Secţia de Omucideri în acea după-amiază, când Brantley se întoarse cu maşina poliţiei de la Morrell Apartments. Tammy Becker, Consuelo Flores şi Gary Neil erau în primul grup.

Mai târziu. Keith Bjerke, Steve Kovach şi Cecelia Ramirez îi urmară. Landeros găsi un punct comun în relatările lor.

— Am avut sentimentul, spuse ea, că mulţi dintre ei îl simpatizau într-adevăr pe tipul căruia îi spuneau doctorul. Era un simbol al prestigiului pentru ei şi erau de părere că John şi Dawn abuzaseră de generozitatea lui.

Punerea sub supraveghere a bungaloului de pe Casper, 2518, avu ca rezultat luarea unui singur captiv temporar – negustorul de mobilă Robert Saleh, care venise să-şi încaseze rata de douăzeci de dolari. Până miercuri seara, Omuciderile obţinuseră un mandat de percheziţie.

Secţia considerase lăudăroşenii poveştile lui John Fry despre tăierea şi împrăştierea corpului, dar asta numai până când detectivii şi tehnicienii criminalişti intrară în bungalou după apusul soarelui.

Chiar de la uşă, Brantley observă absenţa mochetelor. Apoi văzu sângele: O pată la baza scaunului de toaletă, altele pe peretele alb de deasupra căzii, picături uscate pe tocul uşii de la dormitorul din spate.

În camera de zi şi în dormitorul din faţă găsi două prosoape cu sânge înnegrit. Podeaua din bucătărie era şi ea mânjită de sânge. Anchetatorii urmăriră o dâră de sânge care începea la bucătărie şi se – termina într-o băltoacă uscată pe ştergătorul de cauciuc de la intrarea din spate. Lângă scările de la subsol era o altă băltoacă de sânge.

Brantley se duse lângă cada de ciment din spălătorie şi se uită înăuntru. Pe fundul ei rămăsese un firişor de apă amestecată cu sânge. Un criminalist îi arătă o cutie ascunsă sub ultima treaptă a scării. Era o cutie de pungi de plastic pentru gunoi şi era mânjită cu sânge.

— Iisuse! exclamă Brantley. Trebuie să recoltăm probe din toate astea.

Marlyss Landeros privi dezordinea pe care cei doi o

lăsaseră în urma lor în dormitorul din spate. Obiectele de pe toaletă veneau în sprijinul a ceea ce oamenii îi spuseseră toată ziua. O lingură pentru pregătirea drogurilor. Sticle goale de medicamente. Pungi în care fusese cocaină. Mai era şi un stetoscop, un plic cu antetul băncii Comerica şi o carte, *Psihologia conflictului de muncă*.

Landeros ridică de jos cartea de telefoane. Pe prima pagină era mâzgălit „Dawn Marie Spens Fry”. Pe podea mai găsi o foaie de hârtie ruptă dintr-o agendă: „Canty, W. Alan, doctor în psihologie. Fisher Building, 906”. Numerele de telefon de la cabinet şi de acasă ale psihologului erau şi ele acolo. Un smoc de păr roşu zăcea pe covor.

În timp ce blitzul aparatului de fotografiat trimitea fâşii de lumină pe ferestrele bungaloului, în curte Brantley stătea de vorbă cu un vecin, Mike Oliver. Prietena lui Juanita Deckoff, nu se întorsese încă din excursia pe care o făcea în Nord. Oliver îi povesti lui Brantley ceva ce detectivul ştia deja, despre vizitele zilnice ale lui Al Canty şi despre banii pe care îi dădea lui Dawn Spens. Apoi îi spuse că săptămâna trecută trăsese cu urechea la o discuţie pe care John o purtase cu un prieten la masa de picnic de lângă geamul bucătăriei sale.

— Într-o zi o să-l omor pe nenorocitul ăla de doctor, spusese Fry.

Când Oliver pomeni de pungile de plastic pentru gunoi, Brantley începu să-şi învârtă stiloul între degete. Vecinul îi relată că văzuse în noaptea de sâmbătă doi oameni scoţând pungi din bungalou şi cărându-le pe aleea din spate.

— Câte pungi ai văzut? îl întrebă Brantley.

— Cel puţin cinci, dar nu mai mult de şase.

— Ai mai văzut vreodată pungi de felul acela?

— Da. Păreau să fie pungi mari de plastic pentru

gunoi.

— L-ai văzut vreodată pe John sau pe Dawn folosind aşa ceva?

— Nu. Nu foloseau niciodată pungi de plastic pentru gunoi. Aruncau pur şi simplu gunoiul pe fereastră sau îl puneau în pungi de hârtie şi-l aruncau pe fereastră.

După ce găsiră lăzile de gunoi goale, poliţiştii se întoarseră la secţie şi verificară programul de ridicare a gunoiului. Camioanele goliseră tot cartierul de Sud luni dimineaţa. Brantley era convins că Alan Canty plecase împreună cu conservele de supă şi cutiile de lapte.

— Avem ghinion, spuse el.

După câte ştia şeful echipei speciale, fără un cadavru nimeni nu fusese vreodată condamnat pentru crimă în Statul Michigan, iar un fost puşcăriaş versat ca Lucky Fry era imposibil să nu ştie asta. Brantley sună la procuratura din Wayne County. Voia un mandat de arestare pentru crimă pe numele de John Fry şi Dawn Spens.

— Uite care-i treaba, îi spuse unui ajutor de procuror. Avem sânge. Avem martori. Avem un martor care a văzut pungile de plastic.

Ajutorul de procuror voia cadavrul.

— Lăsaţi-o dracului, de câte dovezi mai aveţi nevoie?

N-o să găsim niciodată corpul.

— Bernard, nu emitem mandate de arestare dacă nu există un cadavru.

Brantley înjură când auzi cum fusese redactat anunţul pentru televiziune. John Fry şi Dawn Spens erau căutaţi pentru a fi „chestionaţi” în cazul dispariţiei lui W. Alan Canty.

Gal Hill nu fu surprins să constate că Jan Canty era o femeie distinsă. Cunoştea bine numele de Canty. Alan Canty Sr. Fusese unul dintre lectorii săi favoriţi la Academia de poliţie. Dar, în acea dimineaţă de joi,

inspectorul se întreba cum s-ar fi descurcat bătrânul dacă ar fi fost în locul lui, având-o pe soţia victimei aşteptând în faţa biroului său.

Hill n-avea nici cea mai mică îndoială că Jan Canty era văduvă. Datoria îl obliga să-i spună toată povestea care ieşea la iveală, despre soţul său şi partea de sud a oraşului.

Jan se aşeză pe scaunul din faţa biroului său. Purta un taior albastru, elegant. Hill începu cu maşina incendiată. Apoi îi spuse că obţinuseră un mandat de percheziţie, iar acum erau pe urmele a doi suspecţi.

— Date fiind toate aceste împrejurări, cred că soţul dumneavoastră este mort. Sigur, întotdeauna mai există speranţe. Dar, bazându-mă pe experienţa mea, prefer să le spun oamenilor întotdeauna părerea mea sinceră.

Buzele lui Jan începură să tremure. Îl rugă să-i lase pe părinţii ei să stea lângă ea. Familia se ţinea de mâini în timp ce el continua relatarea faptelor. Partea cea mai dificilă abia acum începea.

— Avem tot felul de zvonuri cu privire la ceea ce i s-a întâmplat soţului dumneavoastră.

Îi povesti despre prostituata numită Dawn, despre vizitele regulate ale soţului ei şi despre banii pe care, după cum se spunea, îi ducea târfei în fiecare zi.

— Asta spun oamenii, încheie el. Şi aceşti oameni ne-au spus, de asemenea, că soţul dumneavoastră a fost ucis şi tăiat în bucăţi.

În timpul tăcerii care urmă, Hill îşi aminti ce se întâmplase ultima oară când dăduse aceeaşi veste unei familii. Întreaga echipă bătuse pasul pe loc două săptămâni pentru că soţia nu voia să recunoască nimic, încă mai auzea ecoul ţipetelor ei:

— Cum puteţi să-i faceţi asta? E mort acum! Nu mi-a luat niciodată bani din casă. Soţul meu nu a umblat cu nicio târfă nenorocită!

Oricum, avea nevoie ca Jan să-i răspundă la câteva întrebări. Trebuia să ştie sigur dacă ceea ce avea nu era cumva scornit de imaginaţia prea bogată a unui grup de toxicomani. Şi lui toată povestea i se părea de necrezut.

O oră întreagă discutară despre bani, viaţa sexuală şi programele lor de lucru. Jan plângea. Mania şi tatăl ei plângeau.

— Ştiam că ceva nu e în ordine, spunea ea printre suspine. Deşi lucram amândoi, banii nu ne ajungeau niciodată. Nu reuşeam să înţeleg. Dar acum înţeleg. De fapt, ceea ce mi-aţi spus clarifică situaţia în care ne aflam de luni de zile”.

— Şi acum, doamnă Canty, spuse Hill, lucrurile sunt clare şi pentru noi.

Toate întrebările care o chinuiseră pe Jan timp de nouăsprezece luni îşi găsiseră răspunsul dintr-odată. Apoi din cauza şocului mult mai puternic, mintea i se blocă. O singură luminiţă mai strălucea în timp ce părinţii ei o duceau înapoi cu maşina la vila în stil Tudor.

„Deci, gândea ea, din cauza asta nu puteam lua niciodată masa de prânz împreună. Al poate că e mort acum. Ce-ar trebui să fac? Să sper? Să-l jelesc? Sau să fiu furioasă?”

Era prea şocată ca să simtă vreunul din cele trei sentimente.

Gladys Canty primi telefonul mamei lui Jan joi, înainte de prânz.

— Gladys, cheamă pe cineva să fie cu tine. Venim imediat.

Ştia că aduce veşti îngrozitoare. O rugă să vină pe prietena ei Edna, în vârstă de optzeci şi şapte de ani, văduva unui doctor, pe care o cunoştea de mulţi ani.

Aceasta sosi puţin înaintea părinţilor lui Jan. Mama ei avea faţa roşie, iar tatăl stătea cu capul plecat şi mâinile

încrucişate.

„Spuneţi odată”, gândi doamna Canty.

— Alan a fost ucis, zise mama lui, Jan.

Gladys închise ochii.

— Şi e mai rău decât atât. A fost încurcat cu o prostituată. Peştele ei l-a omorât. A fost dezmembrat.

— Îmi pare bine că tatăl lui nu este aici.

Era sigură că Al Sr. N-ar fi făcut faţă tensiunii.

— Cum a fost omorât? întrebă.

— Nu ştim.

Plecară imediat.

„Trebuie să fie o greşeală, gândi Gladys după aceea. Adevărul o să iasă la lumină. Trebuie să iasă”.

Simţi că o tăcere de moarte se lăsase asupra casei. Ea şi cu Edna rămaseră una lângă alta pe canapea, prietena ei bătând-o uşurel pe mână.

Următoarele câteva zile, informatorii sunară încontinuu la poliţie. Mulţi spuneau că Fry comisese crima cu o crosă de baseball şi apoi încercase să vândă Buickul. Altul spunea că-l auzise pe un vânzător de la un magazin de piese auto afirmând că Fry cumpărase de la el un fierăstrău.

Cineva care ţinuse să rămână anonim, încercase să-i arunce în spate lui Fry încă o crimă. Fry, spunea persoana înspăimântată, îşi omorâse propriul frate de Crăciun, în Tennessee. Pe străzi se vorbea că Jim Fry îl văzuse pe John omorând doi oameni din cartierul de sud şi voia să-l denunţe înainte ca Lucky să-i înscenze sinuciderea.

Când Marlyss insistase să obţină şi alte detalii, persoana închisese. Cei din echipă aveau deja mai mult decât le trebuia despre Fry pentru un singur dosar.

— Probabil că Fry a devenit prea sigur pe el, spuse Landeros la sfârşitul unei alte zile de muncă de optsprezece ore. A scăpat nepedepsit altă dată şi a prins

încredere.

Dar nimeni nu ştia unde erau John Fry şi Dawn Spens. Spre sfârşitul săptămânii, cazul Canty era în toate ziarele şi la televiziune.

Vineri seara, primiră un telefon de la cineva care avea datorii mai vechi de plătit lui Lucky Fry.

— Există un loc unde se duce când vrea să renunţe la droguri sau să se ascundă. Se numeşte Alanson, aproape de Petoskey. În momentul ăsta se află acolo.

Capitolul 85

Pe la mijlocul săptămânii, Frank McMasters dormea iepureşte, cu un pistol vechi ascuns sub cearşaf.

John Fry făcuse deja o încercare să mute geanta cu bucăţile de corp când Frank era la serviciu. Însă, singurul mijloc de transport din gospodărie era o rablă de motocicletă, pe care John nu reuşise s-o pornească.

Fry îşi petrecea majoritatea timpului în jurul casei, vorbind pompos despre următoarea mişcare pe care avea s-o facă, în timp ce Dawn stătea bosumflată. Dacă cineva pomenea de crimă, izbucnea în plâns. Prima grijă a lui Frank era Cheryl. Era din ce în ce mai nervoasă, iar Frank se temea să nu i se întâmple ceva copilului.

Când i se dădu pe neaşteptate o zi liberă, Frank hotărî să se ocupe puţin de calmarea nervilor tuturor. Cumpărară mai multe cutii de bere şi plecară într-o excursie de o zi în nord. Trecură de podul Mackinac şi se plimbară pe străduţa plină cu magazine de cadouri, în oraşul St. Ignace din Upper Peninsula. La întoarcere, se opriră în oraşul Indian River la un telefon cu plată. Dawn îşi sună o rudă din Texas, despre care spunea că e fost toxicoman. „S-ar putea să ne ajute”, zise ea. Îl rugă să-i trimită două bilete de autobuz până acolo, dar el o refuză.

Joi, sosi un ordin de plată de cincizeci de dolari de la mama lui Dawn. Era pentru Frank, care încasă banii şi îi

împărţi pe din două cu musafirii săi. Mai cumpără nişte bere şi o porniră iar la drum. În seara aceea o luară pe şoseaua Douglas Lake, pe lângă locul în care rămăşiţele lui Al erau îngropate. John zâmbi cu dispreţ când recunoscu zona.

— Acolo e îngropat Al, spuse el. Are cimitirul său personal.

Se uită pe fereastră, râse cu satisfacţie şi-şi flutură mâna.

— La revedere, nenorocitule, strigă el.

Dawn izbucni în lacrimi.

Frank era de părere că problema care le stătea în faţă n-avea nimic de-a face nici cu râsul nici cu plânsul. „Unul dintre noi trebuie să facă ceva", gândea el. Citiseră în ziarele din Detroit, pe care le cumpăraseră mai devreme, că poliţia găsise Buickul incendiat şi făcuse percheziţie la numărul 2518 de pe Casper. Într-un alt reportaj scria că mai multe persoane fuseseră reţinute pentru cercetări.

Vineri, dis-de-dimineaţă, Frank plecă la lucru. La scurtă vreme se sculară şi ceilalţi şi împrăştiară pe masa din bucătărie ziarele din Detroit *News* şi *Free Press*. Numele şi descrierile lui John şi Dawn erau pe prima pagină...

„Generozitatea lui l-a pierdut" erau citate opiniile lui Gâl Hill despre Al. „Unii oameni ne spun că încerca s-o facă să renunţe la droguri".

— Rahat, comentă Fry. Poate le-ar place să afle şi despre toate reţetele alea pe care i le-a adus.

Cheryl se gândi că John nu vede miezul problemei.

— John, îi spuse ea, pozele voastre or să fie mâine în ziar. Poţi să contezi pe asta.

De fapt, cei de la Omucideri autorizaseră publicarea fotografiilor chiar în acea dimineaţă. Îl arătau pe John cu

barbă şi pe Dawn cu părul lung şi drept, pieptănat pe spate. Când Frank se întoarse de la lucru, cei doi îşi făcuseră deja bagajele şi-l aşteptau pe el să-i ducă cu maşina în Detroit.

— Trebuie să plecăm, îi spuse John, arătându-i ziarul.

— Aşa cred şi eu, răspunse el.

Frank McMasters nu mai aşteptă să fie rugat.

În timp ce maşina rula pe autostradă spre sud, John şi Dawn discutau unde să plece, după ce luau legătura cu un prieten din Detroit. Texas, Florida, California, oriunde.

Începură să pună la punct o poveste. Perechea fusese văzută de prea mulţi oameni în Alanson, deciseră toţi patru. Era doar o problemă de timp până când se va descoperi că trecuseră pe acolo. Hotărâră ca Frank şi Cheryl, în cazul în care aveau să fie luaţi la întrebări de poliţie, să spună că cei doi le făcuseră o vizită apoi plecaseră.

Fry începu să-i spună lui Dawn ce să facă dacă vor fi arestaţi. Nu exista nicio şansă ca el sau ea să fie acuzaţi de crimă dacă toată lumea îşi ţinea gura. Dar mai adăugă ceva pentru cazul în care nu le ieşea socoteala.

— Dacă se descoperă totul, dai vina pe mine, spuse John. Dai toată vina pe mine.

— Iubitule, ce vrei să spui?

— Faci cu ei o înţelegere să depui mărturie împotriva mea ca să-ţi dea ţie drumul. Cazi cu ei la înţelegere, altfel iese rău.

— Dar, John, nu vreau să fac asta. Nu vreau să te pierd.

— La dracu'! N-are niciun rost să stăm amândoi în blestemata aia de închisoare. Oricum, n-o să fim împreună. Cel puţin tu să fii afară.

Le dădu lui Frank şi Cheryl instrucţiuni ce să facă dacă lucrurile ieşeau în felul cel mai prost.

— Băieţi, voi faceţi tot ce puteţi s-o scăpaţi pe ea şi mă lăsaţi pe mine să mă duc dracului. Pentru că, dacă se dovedeşte crima, tot acolo ajung, oricum.

„N-a fost Dawn cea care i-a crăpat capul lui Al”, gândi – Frank. Dar ştia că i se putea aduce şi ei destule acuzaţii.

La începutul săptămânii, când Frank îl supusese unui interogatoriu sever în privinţa omorului, John accentuase mereu că Dawn fusese acasă în timpul mutilării. Mai târziu, mergând spre o berărie, discutaseră problema între patru ochi.

— John, astea sunt minciuni şi nu vreau să le mai aud, declarase Frank.

— Şi ce dracu' vrei să-ţi spun? Că făcea pachete în timp ce eu tăiam?

— Asta pare ceva mai credibil.

— Bine. Atunci, aşa s-a întâmplat. Dar nu-i spune lui Dawn că ţi-am zis. Nu vrea să ştie nimeni că a fost acolo.

Dorothy Wilson primise deja o vizită, în casa ei modestă din cartierul de vest, de la Marlyss Landeros, în timpul căreia îi spusese detectivei despre telefonul pe care John Fry i-l dăduse duminica trecută. Vineri noaptea, adormise pe canapea după ce ascultase noi relatări asupra cazului Canty la ştirile de la ora unsprezece, care îi întăriseră convingerea că Johnnie Carl Fry era un ucigaş.

Alunecă pe covor încercând să-şi limpezească mintea şi să ajungă la telefonul care suna. Era douăsprezece şi jumătate.

Vocea de la capătul firului era profundă şi joasă.

— John la telefon. Sunt la colţul străzii Kentfield şi mă îndrept spre tine.

Închise înainte ca ea să scoată vreo vorbă. Gura i se uscă atât de tare, încât nu mai putu să înghită. „Doamne, îşi spuse ea, şi mie mi-a vorbit despre omor. *John Fry se va*

întoarce să-i omoare pe toţi cei care ştiu despre crimă!”

Formă numărul de telefon cât putu de repede. Îi telefonă fratelui ei, care stătea la capătul străzii. Dar telefonul lui fusese închis. Îl sună pe fiul ei, ce locuia vis-à-vis.

— Nu răspunse nimeni. O sună pe mama ei şi, de data asta, i se răspunse.

— John vine la mine Cheamă ajutoare. Cheamă poliţia.

„Dumnezeule mare, nici nu mai sunt în stare să gândesc”. *Poliţia*. „Panica ei era atât de mare, că nu nimerea numărul de urgenţe, 911. Reuşi să formeze numărul vecinului ei, Ray Brewer. Era detectiv la secţia a patra. Nu-i răspunse nimeni. „Aşa e, îi trecu prin minte. Lucrează după-amiaza”. Telefonă la o mini-staţie locală. Numărul era chiar lângă telefon.

Ofiţerul de poliţie avea să scrie în raport că primise un telefon de la o „femeie isterică”.

— Ascultă-mă, bâigui ea. Nu pot să vorbesc prea mult. Tipul care l-a ucis pe doctor mi-a telefonat adineaori. Vine să mă omoare! E doar la câteva străzi distanţă.

— Cine?

— Johnnie Fry. Vă rog, trimiteţi o maşină. Vă rog, trimiteţi una! Dar aveţi grijă, e pe aproape.

Dispecerul alertă o maşină aflată la câţiva kilometri distanţă, sugerându-le celor doi poliţişti care nu purtau uniformă să vadă ce se întâmplă în casa unei femei isterice, aproape de capătul străzii Heyden.

Dot îl sună pe Bernard Brantley la Omucideri. Vorbiră foarte puţin. „Ce mai poate să facă el? gândi ea. E tocmai în centrul oraşului”. Încercă iar la vecinul ei, Ray Brewer, sculând-o pe soţia acestuia din pat.

— Bine, Ray va fi acasă în curând, spuse ea.

Formă apoi un alt număr, cel al surorii ei, care locuia

pe aceeaşi stradă. Robotul telefonic îi răspunse. Puţin mai târziu sora ei ascultă mesajul de pe bandă.

— Doamne, fă-o să vină. Oh, Doamne, fă-o să răspundă. Oh, Doamne…

Deodată, Dot aruncă receptorul. Trebuia să iasă din casă. Aleargă în papuci până la sora ei, care fusese trezită de vocea stăruitoare de pe bandă şi o aştepta la uşă.

Ray Brewer, un sergent de poliţie cu o vechime de treizeci de ani, se gândea cu plăcere la fotoliul său şi la o emisiune târzie de la televizor, când soţia lui îl întâmpină îngrijorată la intrarea în casă. În timp ce ea îi spunea despre telefonul primit de la vecina lor, observă o furgonetă oprind pe stradă. Văzu un bărbat cu o şapcă de baseball pornind spre uşa lui Dot Wilson şi o tânără care se târa în urma lui.

— Cheamă ajutoare, îi spuse soţiei şi aleargă afară.

Brewer îşi duse mâna la armă, apoi, coborând de pe verandă, se simţi flancat. Avea un bărbat pe care-l suspecta a fi John Fry, în dreapta sa, iar în stânga era furgonetă, parcată chiar în faţa peluzei sale. Se simţi uşurat când tipul cu şapcă făcu semn furgonetei să plece. Acum trebuia să tragă de timp până veneau întăriri.

— Ce faci aici?

— Mătuşa mea locuieşte aici.

— Nu te cred, spuse Brewer. Am impresia că ai de gând să ne faci necazuri. Ai vreun act la tine?

Brewer nu voia să-l lase să intre în casă. Credea că Dot Wilson e înăuntru şi, dacă omul era într-adevăr Fry, putea să încerce s-o ia ostatecă. Tipul îi dădu un permis de conducere pe numele Julienne Scott. Fata stătea pe verandă, cu capul în mâini.

„Unde dracu' e maşina aia de poliţie?” gândi sergentul. Bărbatul cu şapcă era cordial.

— Vărul meu stă vis-à-vis. Mă duc până la el.

— Doar dacă rămâi în câmpul meu vizual.

Brewer rămase lângă fată, dar nu-l slăbi din ochi. Tipul traversă şi bătu la uşă. Sergentul se aştepta ca unul dintre ei s-o ia la fugă în orice clipă.

— Mai am un unchi puţin mai încolo, lasă-mă să mă duc să văd dacă e acasă, spuse bărbatul, luând-o în josul străzii.

Fata rămase pe verandă. Brewer începea să-şi dea seama că e prea obosită să fugă.

La ora unu fără un sfert, un poliţist cu paisprezece ani vechime, pe nume William Johnson şi partenerul său, William Deck, ajunseră la capătul străzii Hayden în momentul în care Fry se îndrepta spre casa celeilalte rude a sa.

— El e, chiar aici, le şopti Brewer.

— Cine? întrebă unul din ofiţeri.

— Fry. John Fry.

Deck ieşi cu un salt din maşină şi alergă cu bascheţii săi ca o pisică. Fry tocmai întinsese mâna să bată la uşă când Deck îşi făcu simţită prezenţa cu o atingere rece a pistolului său pe ceafa lui John.

— Nu mişca sau îţi zbor creierii.

Fry încercă să le arate şi lor permisul pe numele Julienne Scott, dar amândoi poliţiştii îi văzuseră capul ras lucind sub un felinar de pe stradă şi îl puseseră să-şi scoată şapca.

În timp ce maşina gonea spre Comandamentul general, pe bancheta din spate, John se aplecă spre urechea singurei fiinţe care fusese martoră la uciderea lui W. Alan Canty.

— Or să se dea peste cap ca să te facă să vorbeşti, pentru că ştiu că tu eşti veriga slabă. Spune-mi, ai să fii veriga slabă sau femeia pe care o cunosc eu?

— Fii liniştit, iubitule. N-am să scot o vorbă.

— Trebuie pur şi simplu să stai calmă trei zile. Or să te sucească şi învârtească în toate felurile.

— Or să mă bată?

John râse.

— Nu, n-or să te bată. Dar s-ar putea să-ţi doreşti să te fi bătut înainte să termine cu tine. Nenorociţii se pricep al dracului de bine să-ţi aplice un tratament special care să te sleiască de puteri, însă fără să te atingă.

Capitolul 86

Uneori anchetatorul îl va confrunta pe individ cu dovada incontestabilă a vinovăţiei sale, în timp ce altă dată îl va ţine în derută. El poate face aluzii repetate la ceea ce-l nelinişteşte pe individ, iar cu altui dimpotrivă, se va lăsă copleşit de emoţie şi va vărsa şuvoaie de lacrimi împreună cu suspectul cuprins de remuşcări pentru ruşinea pe care a abătut-o asupra familiei.

ALAN CANTY Sr.

„Pregătirea psihologică a ofiţerilor de poliţie".

Bernard Brantley decise să-i dea lui Dawn în noaptea aceea câteva lucruri la care să mediteze înainte de a fi condusă în celula sa de la etajul al optulea al închisorii. O considera deja veriga slabă a acestui caz.

Era aproape de două noaptea şi Brantley tocmai termina de scris mandatul de percheziţie pentru casa lui Frank McMasters. Un avion al poliţiei avea să fie pus la dispoziţia detectivilor echipei sâmbătă după-amiază. Nu se obosi să-şi ridice privirea când Dawn fu introdusă în biroul său, la nici două ore după arestare.

— Ştii cu ce fel de oameni ai de-a face? o întrebă el. Cred că *eşti convinsă* că persoanele din preajma doctorului Canty n-or să stea cu braţele încrucişate când un lucru atât de grav se întâmplă.

Ea nu scoase niciun cuvânt. Brantley îşi ridică în final privirea şi se uită la ea.

— Dacă vrei să ştii adevărul, nici măcar n-am chef să stau de vorbă cu tine. Sunt obosit şi vreau să mă duc acasă să mă culc. Dar aş vrea să te fac să te gândeşti la câteva lucruri. Îl avem pe John pentru crimă de gradul întâi. Asta nu se mai discută. Suntem siguri că tu l-ai ajutat, dar nu ştim cât. Sau poate că nu l-ai ajutat deloc.

Poate doar l-ai încurajat. Dar ştii totul despre acest caz.

Vocea monotonă a lui Brantley suna ca aceea a unui birocrat obosit, care dădea instrucţiuni următorului solicitant cum să-şi completeze cererea.

— Acum, continuă el, problema se pune în felul următor, vrei să mergi la închisoare pentru tot restul vieţii tale sau vrei să ajuţi poliţia? Meditează la asta. Avem deja toţi martorii care ne trebuie şi ei ne-au spus tot ce voiam să ştim. O avem pe Tammy. Îl avem pe Gary. Dawn, de tine chiar că nu mai avem nevoie. Aşa că, dacă vrei să fii condamnată pentru crimă de gradul întâi, n-ai decât. Eu sunt prea obosit. Chiar dacă vrei să vorbeşti, nu vreau eu să vorbesc cu tine. N-am chef să mai stau aici şi să bat la maşină o declaraţie.

Aplicarea tratamentului special începuse. Dawn Marie Spens nu închise ochii în noaptea aceea.

Când Marlyss Landeros se prezentă la Secţie sâmbătă dimineaţa, crezu că fata cu părul zburlit din faţa biroului său era doar o altă martoră fără importanţă. O servi cu o gogoaşă.

— Bună, îi spuse poliţista. Vrei o cafea?

Îi zâmbi cu căldură, încercând să-i întâlnească privirea. Fata îmbrăcată în blugi şi o bluză decoltată o privi cu răceală. Marlyss simţi că se uită prin ea. Mai târziu cineva îi spuse că era Dawn Spens. Nu semăna deloc cu cea din fotografie.

— Fata asta e ca un brici bine ascuţit, spuse ea.

Frank McMasters şi Cheryl Krizanovic auziră ştirea despre arestarea celor doi la radioul maşinii, înainte de răsăritul soarelui, în timp ce se tot învârteau încercând să găsească casa fratelui lui Cheryl.

— Cred că e cazul să mergem la Omucideri, spuse Frank.

Voia să le toarne povestea pe care o inventaseră şi să vadă ce se întâmplă. Dar partea proastă abia începea.

La începutul după-amiezii n-avea nici cea mai vagă idee ce făcea Cheryl sau ce spusese poliţiei. Stătea în camera de anchetă a Secţiei cu Marlyss Landeros şi cu o altă detectivă, numită Madelyn Williams.

Williams, cu o vechime de zece ani în poliţie, avea un râs zgomotos şi plin de tupeu care te molipsea. Frank încă nu putea să uite felul cum îi răspunsese în acea dimineaţă, când el se prezentase ca Dale McMasters.

— Bună, Dale, vreau să spun Frank, chicotise ea. Nu-i aşa că preferi să ţi se spună Frank?

— De unde ştii?

— Ştim totul despre tine, Frank. Doi ani de eliberare condiţionată pentru tăinuire de bunuri furate. Încă n-a trecut termenul, nu-i aşa?

Zâmbea. „Dumnezeule, gândi Frank, şi mai aveam doar cinci luni". Fusese condamnat în districtul Emmet. Cumpărase materiale de construcţii fără să ştie că sunt furate, dar avea să câştige în final procesul de apel.

Dar asta nu avea cum să-l ajute acum, când se afla în faţa celor două detective. Spusese deja ceea ce intenţionase despre vizita lui John şi Dawn. Când termină, Williams se ridică râzând cu poftă.

— Am văzut câţiva mincinoşi teribili de buni în viaţa mea şi pot să spun că tu eşti unul dintre cei mai proşti, îi zise. Nu poţi nici măcar să stai liniştit două secunde în scaunul ăla.

— Cum?

— Ştii că ne-ai turnat o grămadă de gogoşi. Şi noi ştim acelaşi lucru. Pe lângă asta, se citeşte pe faţa ta. Recunoaşte Frank. Habar n-ai să minţi.

Landeros nu râdea. Îi atinse mâna, privindu-l în ochi şi-i spuse cu blândeţe:

— Frank, e o venă pe mâna ta care se zbate când minţi.

Frank îşi privi braţul.

Williams plecă, iar Landeros începu să înşire probe pe birou. Fotografii cu pete de sânge din bungalou. Rapoarte ale laboratorului despre grupa sanguină. Declaraţii în care se relatau lăudăroşeniile lui John Fry.

„Iisuse Cristoase, gândi Frank. Şi-a dat drumul la gura aia spurcată pe la toţi din cartier”.

— Vrei să bei ceva? îl întrebă Landeros.

— Ce dracu’ se întâmplă aici? se bâlbâi Frank. Poliţista bună şi poliţista rea?

— Frank, continuă ea. Îţi dai seama, sper, că ofiţeri de poliţie sunt acum la tine acasă.

— Nu.

Frank o privi formând numărul. Ştia telefonul de la poliţia Statului Petoskey pe de rost.

— Da, sergent, zise ea. Cred că inspectorul e de acord cu folosirea unui buldozer. Nu e nicio problemă.

Casa mea, îşi spuse Frank, e tot ce am.

— Sergent, vrei să vorbeşti un pic cu tânărul pe care-l, am în birou?

Frank apucă strâns receptorul.

— Ascultă-mă bine, McMasters, sunt sergentul Gerald Tibaldi de la Secţia Omucideri. Sunt în posesia unui mandat de percheziţie semnat de un judecător şi te anunţ că am de gând să-l execut conştiincios. Dacă nu găsesc nimic în casă, mă întorc cu un buldozer şi rad tot.

— Nu, zise Frank. Am lăsat cheile la un vecin, la tot ce vrei, dar nu te atinge de casa mea.

— Frank, am să folosesc câini. Mă duc cu buldozere şi macarale. Nu mă las până nu găsesc cadavrul.

Frank era gata să cadă la învoială. Cerea imunitate de la procuratură. Aşteptă până când Landeros sună la biroul procuraturii, apoi îi dădu o declaraţie de şase pagini. Scrise despre geanta de voiaj şi despre felul în care incendiaseră maşina, dar evită să vorbească de motivele pe care i le dăduse John pentru omor. „În plus, gândi el, care versiune aş putea s-o dau?”

— L-a ajutat cineva pe John să taie cadavrul? puse Landeros ultima întrebare.

— Nu ştiu, răspunse el.

Mai târziu, înainte de a semna declaraţia, mai adăugă ceva acestui răspuns.

„La ultima întrebare, scrise el, dacă cineva l-a ajutat pe John să taie cadavrul, am răspuns că nu ştiu. Dar acum îmi amintesc că John mi-a spus odată că a dat-o pe Dawn afară din casă şi a fost singur până a terminat totul”.

Landeros îl duse apoi într-o altă cameră s-o vadă pe Cheryl. Ea nu renunţase la povestea ei. Încă îi mai era loială lui John Fry, în ciuda faptului că-i distrusese viaţa.

— Cheryl, îi zise Frank, le-am spus adevărul. Asta ar trebui să faci şi tu.

— De ce?

— Ascultă-mă Cheryl. Din cauza lui John Fry ai pierdut deja un copil. Ce vrei, să-l pierzi şi pe al doilea?

Cheryl se simţea întoarsă pe dos. Numai cu o săptămână în urmă era în siguranţă cu Frank şi viaţa ei nouă. Dar de fiecare dată venea fostul ei prieten şi distrugea tot. Trebuia să se elibereze cumva. Se uită la Frank, apoi la poliţistă.

— Nu, Frank, zise ea. Nu merită John chiar atâtea.

Peste puţin timp, Cheryl se îndrepta spre locuinţa fratelui ei. Frank îi dăduse patruzeci de dolari înainte să plece cu avionul poliţiei, însoţit de detectivii brigăzii Omucideri. Nu dormise de trei zile şi nervii ei erau la pământ.

— Ştii, îi spuse fratelui ei, dacă a fost vreodată un moment în viaţa mea când am avut într-adevăr nevoie de droguri, momentul ăla e acum.

Ştia că o să mai fie anchetată şi avea să vină procesul în care trebuia să depună mărturie.

— Dar ştii ce? continuă ea. Nu vreau. Nu mai vreau niciun fel de droguri.

Avea să simtă astfel multă, multă vreme.

Gilbert Hill veni sâmbătă să facă cunoştinţă cu Lucky Fry. Nu scoase mare lucru de la el. Se zvonea că Fry se întorsese în Detroit ca să omoare pe cineva care-l denunţase poliţiei. Hill nu putu să reziste să nu-i pună încă o întrebare:

— Spune-mi, îl întrebă el, de ce te-ai deranjat să mai vii în Detroit?

— Aveam o treabă de rezolvat, omule.

— Înţeleg, spuse Hill. Mă bucur că te-am găsit înainte s-o rezolvi.

Fry izbucni în râs.

Dawn Spens pendulase toată ziua dintr-o cameră în alta. Refuzase de trei ori să facă o declaraţie. La un moment dat, în timpul zilei un detectiv îi spuse:

— Se pare că John urmează să facă o declaraţie împotriva ta.

După-amiază târziu, Hill se hotărî s-o invite la o mică discuţie în biroul său. Numai acolo îţi puteai da seama de popularitatea de care se bucura inspectorul. Primea încontinuu telefoane de la mass-media sau de la fiicele sale, care îi puteau enerva pe vizitatori. Acum era serios,

iar peste un minut râdea cu un necunoscut de la celălalt capăt al firului.

Printre convorbiri, o întrebă pe Dawn dacă vrea să dea o declaraţie. Ea refuză. Apoi îl chemă înăuntru pe Roy Spens. Sora ei, Patty, aştepta pe hol.

— Dacă vrei să dai o declaraţie ar fi bine să te gândeşti, Dawn, îi spuse Hill după ce plecă tatăl ei.

Peste câteva minute îi chemă pe sergenţii Brantley, Williams şi Landeros în biroul său şi închise uşa.

— Marlyss, Dawn o să dea o declaraţie.

Dawn ezita. Bernard Brantley se ridică, bodogăni ceva plin de furie şi ieşi ca o furtună din birou, trântind uşa.

— Nu-l supăra pe Bernard, spuse Hill. Dawn, nu e cazul să-l superi. E singurul de partea ta.

La ora şase după-amiaza Marlyss Landeros terminase aproape de bătut la maşină declaraţia de unsprezece pagini a lui Dawn Spens.

Dawn povestise sumar relaţia ei cu Al Canty. Spunea că-l ştiuse tot timpul ca doctorul Alan Miller şi aflase numele lui adevărat în ziare, după crimă. Susţinea că nu ştiuse că e însurat şi crezuse că lucrează la spitalele Harper-Grace.

Recunoştea că în ziua crimei îl aştepta să-i aducă nişte bani „în plus”, dar nu mai mult de patru sute de dolari. Recunoştea, de asemenea, că se lăudase că îl storsese mai înainte pe doctor de cinci mii de dolari, dar spunea că minţise. Ocolise întrebarea despre planurile lor de a pleca în California. Declară că vomita în baie când John şi Al se luaseră la ceartă. Îl văzuse pe John ridicând crosa şi auzise două lovituri. În timpul în care ea agăţa clienţi, corpul lui Al dispăruse din casă.

La un moment dat vocea lui Dawn începu să tremure. Dar Landeros nu-şi ridică mâinile de pe maşina de scris.

Poliţista renunţase la „darul ei divin” în acea noapte. Îşi făcuse deja o părere despre Dawn, după ce îi oferise gogoaşa.

— S-a pus destul de bine la adăpost, spuse Landeros. Ai fi zis că e nevinovăţia personificată. Şi ştie exact când să-şi clatine genele alea lungi.

Dacă echipa specială găsea corpul, Dawn îi asigurase lui John Fry o condamnare pe viaţă.

Detectivul Tony Brantley înjură când îşi aminti. O bere rece. Lăsase în urmă o bere rece, fotoliul său şi echipa de base-ball Detroit Tigers exact când erau a şaptea oară la serviciu. Şi ţânţarii. Ultima oară văzuse ţânţari atât de mari cu douăzeci de ani în urmă, în Vietnam. „Pădurile astea din Nord seamănă bine cu Vietnamul, îşi spuse el. Aceeaşi climă fierbinte şi umedă”.

Bernard Brantley „uitase” să-i spună lui Tony că avea de făcut patru sute de kilometri într-un avion Beechcraft bimotor, care avea să-l lase în pădurea aia afurisit. Se simţea ca un director de bancă pus să taie cherestea.

Apăruse la datorie în costum, cravată şi cu o pereche nou-nouţă de pantofi de stradă.

Ţânţarii fură impresionaţi de apariţia lui. Transpira abundent şi asta părea să-i atragă cu sutele. Detectivul dolofan, în vârstă de patruzeci de ani, îi invita pe cei trei poliţişti din Petoskey, care se îmbrăcaseră mult mai adecvat pentru misiunea ce le stătea în faţă.

— Ştii că pământul ăsta aparţine Universităţii Michigan? îl întrebă un tehnician de ia criminalistică. Iau ţânţari de aici pentru experimente.

Micile insecte setoase de sânge bâzâiau sonor.

— Sper că tipul ăsta, McMasters, să nu-şi bată joc de noi, se plânse Tony Brantley. Poate că ar trebuit s-o lăsăm dracului de imunitate şi să-l băgăm la răcoare.

Brantley, sergentul Tibaldi, criminalistul din Detroit

şi cei trei poliţişti de la secţia locală mergeau de două ore în zigzag după Frank, care cerceta zona de dincolo de vechiul drum de ţară. Frank era într-o cămaşă cu mâneci scurte, iar braţele sale puternice erau acoperite cu urme roşii de la muşcăturile de ţânţari.

— Credeţi-mă, spuse el. E pe aici pe undeva. Puneţi-mă la detectorul de minciuni. Hipnotizaţi-mă. Dar vă spun, e pe aici.

Hotărâră să încerce o altă tactică. Se duseră la locul în care poteca întâlnea şoseaua Douglas şi-l băgară pe Frank într-o maşină. O luară înapoi pe drumul de ţară şi merseră cam o jumătate de kilometru, până când Frank zbieră:

— Stop! Chiar aici.

Frank o porni în linie dreaptă cam optzeci de metri, trecu de pâlcul de stejari şi mesteceni şi se afundă în pădure. Văzu cei trei pini înalţi.

— Am găsit, ţipă el.

Un câine poliţist găsise şi el locul în acelaşi timp.

Singurul semn că se mai umblase pe acolo era uşurinţa cu care lopata criminalistului aluneca în pământul negru. După un metru lovi geanta. Brantley observă că mânerele mai aveau un pic şi se desfăceau.

Echipa înconjură folia de plastic pe care aşezaseră geanta. Frank se miră de felul îngrijit în care totul fusese împachetat. Părul şi pielea erau încleiate de sânge, dar Brantley, Tibaldi şi McMasters recunoscură trăsăturile feţei. Se păstraseră bine în pământul rece.

Era ora opt fără un sfert seara – o săptămână de când Jan Canty aşezase farfuria cu hamburgeri pentru soţul ei pe masa din bucătăria vilei în stil Tudor din Grosse Pointe Park.

Echipa specială se achitase de atribuţiile sale. Aveau mâinile şi labele picioarelor. Aveau capul psihologului W.

Alan Canty.

Capitolul 87

Duminică dimineaţa, Jan Canty, păşind prin faţa afişului cu Merton W. Goodrich, se întreba ce putea s-o mai aştepte. Marlyss Landeros îi dăduse telefon şi o chemase de urgenţă la Comandamentul general.

Jan găsise multă consolare în felul în care detectivii se purtau cu ea. O făceau să creadă că lăsaseră totul baltă ca să-l găsească pe Al. Bernard Brantley îi făcuse o vizită la Fisher Building cu câteva zile în urmă. Părea atât de impunător şi de eficient, stând în faţa biroului ei.

— Se întâmplă vreodată să nu rezolvaţi cazuri de acest gen? întrebase ea.

— Foarte rar, răspunse Brantley.

Mai târziu, Jan avea să trimită o scrisoare deschisă ziarelor locale în care lăuda profesionalismul şi sensibilitatea detectivilor brigăzii. Însă niciunul dintre ei n-avea cum să atenueze şocul a ceea ce o aştepta în acea duminică.

Întâi identifică ceasul de aur Seiko al lui Al, apoi se arătă un colţ aproape ars de hârtie pe care Gerald Tibaldi îl pescuise în soba casei din Alanson.

Jan recunoscu ceea ce fusese o caricatură tăiată din ziar, pe care Ai o îmbrăcase în plastic şi o purta de mulţi ani în portofel. Era unul din acele lucruri speciale, mult savurate de cupluri.

Textul caricaturii sunase cam aşa: „Unul din locurile mele favorite din lume e oriunde sunt cu tine”.

Landeros începu să-i povestească cu blândeţe despre mutilare şi părţile de corp pe care le aveau la morgă.

— E nevoie să mergi în cabinetul medicului nostru legist şi să-ţi identifici soţul.

„Cred că n-am auzit bine, îşi spuse Jan. Să identific *ce anume*? *Ce am să văd*?” Afirmaţia o umpluse de groază.

„Cât cred ei că am să mai pot rezista?”

Realitatea începu să capete contururi întunecate şi stranii. „Poate, toate astea nu sunt decât un coşmar „o glumă proastă, un film de Hitchcock cu scenariul scris de Al într-o zi cu furtună şi vânt”.

„Al Canty e soţul meu, îşi spuse. Dar nu-l mai cunosc, nu l-am cunoscut niciodată. Cine e el? Ce a făcut? *Şi de ce îmi face mie asta*?”

— Jan, îi spuse Landeros mângâind-o pe umăr, e important pentru noi, dar şi pentru tine.

Landeros continuă s-o pregătească în timpul drumului spre morgă. Identificarea era o cerinţă legală, îi spuse. Se făcea acum cu ajutorul unui video, pe un televizor alb-negru. N-o să-i vadă decât capul.

— El o să fie, îi zise Marlyss. Ştim că e el. Nu există nicio îndoială. Trebuie să zici doar „da” şi apoi poţi să închizi ochii.

— Luminile fluorescente şi pereţii acoperiţi cu faianţă îi evocară un spital de alienaţi. Tatăl lui Jan voia să facă el identificarea, dar ea simţea că era un lucru pe care trebuia să-l ducă singură la capăt.

— Nimeni nu poate fi pus să facă asta în locul meu.

— E-n ordine, dar vin şi eu cu tine.

Se apropie de televizor, avându-l pe tatăl ei de o parte şi pe Marlyss de cealaltă parte, ţinând-o strâns de braţe. Aşteptă să apară imaginea.

Ceea ce văzu câteva secunde pe ecran avea să-i provoace coşmaruri luni în şir. Cearşaful era înfăşurat în jurul gâtului ca un guler. Ochiul drept era doar o gaură neagră. Gura era deschisă şi limba îi atârna, ca în noaptea aceea la University Hospital.

Jan amuţi şi capul îi căzu în piept. Nu putea să rostească cuvântul din două litere…

Repetară întreaga procedură. Imaginea apăru din

nou pe ecran.

— Da, şopti ea.

— Eşti cenuşie la faţă, îi spuse mama ei când ieşi din cabinet.

Nu voia decât să ajungă mai repede acasă. O luă spre ieşirea din morgă, dar văzu mulţimea de oameni care aşteptau afară. Mitraliere, îi trecu prin minte, mitraliere cu picioare subţiri, cum văzuse în filmele documentare despre primul război mondial. „Nu, gândi ea, sunt trepiedele aparatelor de filmat. Ce caută ele aici?" îşi dădu apoi seama că erau îndreptate spre ea. Reporterii o aşteptau.

„Dumnezeule, n-o să se sfârşească niciodată", îşi spuse. Se simţea de parcă cineva încercase s-o violeze.

Landeros o răsuci pe Jan, trecură în goană printr-un coridor şi ieşiră prin spate. O aşezară în maşină. Şi porniră cu viteză.

Jan îşi simţea întreaga viaţă întoarsă pe dos. „Asta e tot, gândi ea. Nu cred că îmi mai rămâne ceva de învăţat". Se rezemă cu spatele de banchetă. A doua zi, mania ei îi spuse că adormise.

Landeros nu exagerase când îi spusese lui Jan că erau siguri de identitatea lui Al Canty. Medicul legist făcuse deja identificarea cu ajutorul amprentelor. Un set le venise din închisoarea unde Al stătuse pentru încălcarea repetată a legilor traficului rutier.

Un set mai nou era din douăzeci şi opt februarie, 1983. În acea noapte Alan Canty abordase o poliţistă care se deghizase în prostituată şi lucra în Cass Corridor. Îi oferise douăzeci şi cinci de dolari în schimbul favorurilor sexuale. Plătise o amendă de şaptezeci şi cinci de dolari pentru această infracţiune.

Mark Brando dorise o bucăţică din cazul Canty încă de când văzuse anunţul la televizor. La începutul săptămânii îl arestase pe un vizitator frecvent al Cass

Corridorului, care se drogase cu Fry cu o noapte înainte de crimă.

Brando nu mai lucra pe maşina cu care făcea razii printre prostituate. Se săturase de munca ăsta şi îşi ceruse transferul. Unul din motive fusese târfa de nouăsprezece ani numită Sheila Blanton. Îşi făcuse mari speranţe în privinţa fetei frumoase, cu păr lung, castaniu. Dar ea se îmbătase şi luase o doză prea mare de droguri în februarie 1983, cu o lună înainte de a împlini douăzeci de ani.

Vorbise cu Sheila chiar în noaptea în care murise. Îi povestea despre un doctor care devenise tăticul ei de zahăr. Îl chema Al şi voia să-i cumpere un apartament în care ea să înceapă o altfel de viaţă. Într-o zi, îi scotocise prin torpedou şi-i aflase numele întreg: doctorul Alan Canty. Când Sheila îi mărturisise ce făcuse, acesta o rugase:

— Să nu spui nimănui, te rog. Ar fi o catastrofă dacă ar afla cineva.

Văduva lui Alan Canty îi lăsase pe reporteri cu buza umflată, dar aceştia reuşiseră până la urmă să filmeze ceva mult mai captivant pentru spectatorii de duminică seara.

Spre sfârşitul după-amiezii, Gerald Tibaldi şi Madelyn Williams se îndreptau spre panta de la capătul bulevardului Joslyn. Când avionul poliţiei se întorsese de la Alanson, Fry îi mărturisise lui Gilbert Hill unde aruncase „gunoiul” cu o săptămână în urmă.

Brigada încerca să păstreze secretul în jurul cercetărilor. Hill voia să oprească răspândirea oricăror ştiri până luni, când Fry şi Spens aveau să fie puşi sub acuzare. Înţelegerea era ca Tibaldi să anunţe Comandamentul prin radio, folosind parola „am ajuns la destinaţie”, în cazul în care mărturia lui John Fry se confirma.

Tibaldi văzu primul punga verde de gunoi, care zăcea

la vreo cincizeci de metri de şosea. O bucată de ziar ieşea pe la un capăt. Viermii se apucaseră deja de treabă.

Echipa de televiziune sosi odată cu medicul legist. Îl filmară pe criminalist ridicând cu amândouă mâinile punga verde şi ducând-o în furgonetă. Înăuntru era piciorul stâng al lui Al.

În ziua următoare apăru în ziar ştirea eronată că fusese găsit trunchiul. La Comandament, Marlyss Landeros era supărată.

— Dumnezeule, o să fie îngrozitor pentru soţia lui, îi spuse ea altei poliţiste. Câte bucăţi o să mai găsim? Câte palme peste obraz o să mai primească?

Duminică seara, echipa specială se afla în biroul procurorului discutând capetele de acuzare la care Omuciderile se puteau aştepta luni dimineaţa. John Carl Fry: crimă de gradul întâi şi mutilarea cadavrului. Dawn Marie Spens: complice la crimă, după comiterea faptului şi complice la mutilare.

Câţiva membri ai echipei, inclusiv Landeros, cereau ca prostituata să fie acuzată de crimă de gradul întâi.

— Declaraţia ei a fost aranjată dinainte, spuse Marlyss.

E la fel de implicată, dar el ia totul asupra lui.

Un ajutor de procuror le spuse că acuzaţia de mutilare era la fel de gravă. Dawn Spens nu mărturisise că ar fi tăiat cadavrul sau că ar fi ajutat la împachetarea bucăţilor.

De fapt, se distanţase de acest act, spunând că agăţa clienţi în timpul acela.

Cu toate acestea, ea cădea sub influenţa legii emise în 1846, datorită modului în care această lege era formulată. Era declarată crimă „transportarea unei părţi dintr-un cadavru al unui individ…”

Dawn recunoscuse că transportase geanta maro de la

frigider la maşină.

Detectivii echipei îşi dublaseră în ultimele cinci zile cele patruzeci şi trei de ore câte lucrau în mod obişnuit pe săptămână. Gerry Tibaldi nu terminase încă. Gary Neil era închis de trei zile, ameninţat cu punerea sub acuzare pentru complicitate la incendierea Buickului. Echipa voia să scoată mai multe de la el despre afacerile pe care le învârtise cu John Fry. Tibaldi urma să-i ia lui Neil a patra şi. Ultima mărturie.

Poliţistul era deja plin de nervi când i se transmise că Lucky Fry voia să facă o declaraţie.

Tibaldi transmise oferta echipei. Nimeni nu era interesat.

— E un caz atât de bun, de ce să-l stricăm? spuse Tibaldi.

Luni dimineaţa John Fry şi Dawn Spens fură duşi la Tribunalul Frank Murphy pentru îndeplinirea formalităţilor de punere sub acuzare. Procesul urma să aibă loc la Judecătoria districtuală numărul treizeci şi şase. Marlyss Landeros şi Gerald Tibaldi îi conduseră pe cei doi prin mulţimea de reporteri care umpleau strada ce ducea de la Comandament la Tribunal.

Toată lumea voia să vadă perechea despre care auziseră atâtea lucruri. Dawn purta încă blugii strâmţi şi bluza decoltată, încercând să se ascundă în spatele unor ochelari de soare. Cu capul ras şi pieptul masiv ieşind din cămaşa descheiată, Fry părea un personaj din filmele de aventuri. Reporterii de televiziune le strigau aceleaşi întrebări:

— De ce-aţi făcut asta? John Fry, de ce-ai făcut asta?

— Dawn, l-ai iubit pe doctorul Canty? Dawn, de ce-aţi făcut asta?

Ei nu scoteau un cuvânt. Rămaseră tăcuţi şi în timpul procedurii de punere sub acuzare. Fry fu declarat arestat

fără drept de cauţiune. În ochii lui Dawn luciră lacrimi. Ea fu declarată închisă cu o cauţiune de o sută de mii de dolari. Judecătorul îi privi şi spuse:

— Curtea e şocată.

Capitolul 88

În următoarele zile titlurile din ziare se înmulţiră, de la POLIŢIA SE TEME CĂ PSIHOLOGUL A FOST UCIS ÎNCERCÂND SĂ DEA AJUTOR, la VIAŢA DUBLĂ A PSIHOLOGULUI A FOST DESCOPERITĂ.

La început, redactorii şefi tratară detaliile sordide ale cazului Canty cu delicateţea cu care ar fi făcut-o pentru un preot. Dar, o dată ce întreaga istorie ieşi la suprafaţă, începură să apară şi versiuni fără o bază reală. Într-un reportaj de televiziune apăru o prostituată vorbăreaţă, care stătea cu spatele la cameră. Ştia exact ce voia reporterul de la ea. Pretindea că ea îi făcuse cunoştinţă lui Dawn Spens cu Canty.

Canty, spunea ea, avea „tot felul de fantezii… mă lega – m-a legat odată cu lanţuri de perete, cu mâinile şi picioarele desfăcute”.

Telefonul. Popularei emisiuni de conversaţie cu ascultătorii a lui David Newman, care se transmitea din Golden Tower, sună încontinuu nopţi la rând numai pe această temă. Imaginaţia celor din Detroit o luase razna. Cineva afirma că deţine din surse sigure informaţia că Dawn Spens „era singura care putea să se îmbrace şi să se poarte ca o fetiţă pentru el”.

Unii din pacienţii lui Canty îi veniră în ajutor. Luară legătura cu reporterii şi le relatară că doctorul Canty le spusese că încerca să ajute o prostituată din Cass Corridor. Era foarte priceput în meseria lui, declarau ei. Dar niciunul nu dorea să-şi spună numele.

Reportajele îi stârniră un noian de amintiri asistentei sociale Carla Meguire. Îl întâlnise pe Alan Canty cu

şaisprezece ani în urmă, când urma cursul lui de psihologie la Colegiul Henry Ford Community. La început o îndrumase în privinţa pregătirii sale universitare şi a alegerii unei cariere. După aceea începuseră să se întâlnească o dată pe săptămână să bea împreună un pahar, mereu în acelaşi loc şi la aceeaşi oră.

În 1969, Caria era o mamă necăsătorită, în vârstă de douăzeci şi trei de ani, având de plătit sume mari persoanei care îi supraveghea copilul. Lui Al părea să-i placă la nebunie stilul ei de viaţă. Era fascinat de faptul că ea fuma marijuana, că se ducea la concerte de muzică rock şi participa la marşuri împotriva războiului. Începuse să-i dea câte cincizeci de dolari pe săptămână.

— L-ai şi cumpără-ţi ceva, spunea el.

Vorbeau mult despre psihologie. Îi plăcea să-i povestească detalii picante din viaţa unor personalităţi ale Detroit-ului care erau pacienţii săi. Mai târziu aflase că asta nu corespundea eticii medicale, dar, oricum, considera că psihologia i se potriveşte ca o mănuşă. Îl captivau aspectele întunecate ale vieţii oamenilor.

Pentru tatăl Cariei, Al era o partidă excelentă. Dar ei relaţia i se părea tot mai penibilă. Avansurile lui timide şi sărutările cu buzele strânse îi aminteau de un adolescent.

Nu-i venea să creadă că fusese însurat. Spunea despre fosta lui soţie că era schizofrenică, dar mai târziu se convinsese că mintea.

Când Al îi cumpărase o maşină de ocazie, îşi dăduse seama că trebuia să pună capăt legăturii cu el. Se simţea şi aşa stânjenită din cauza celor cincizeci de dolari. Nu se culcase niciodată cu el în timpul celor şase luni cât.

Fuseseră prieteni, dar se simţea ca o târfă. N-o mirară deloc poveştile din ziare.

Când avocatul de patruzeci şi opt de ani din Mount Clemens, pe nume Bruce Karash, văzu ştirile, simţi că s-a

făcut un act de dreptate. Fusese întotdeauna de părere că Al Canty era un om imoral. „Acum a aflat toată lumea”, gândi el.

Karash îl cunoscuse pe Canty prin tânăra care avea să devină prima lui soţie. La mijlocul anilor şaizeci, Jane era o fată de douăzeci de ani, extrem de atractivă, cu păr negru, lung. Lucra la o agenţie de publicitate din Fisher Building şi-l întâlnise pe Canty într-un mic restaurant al clădirii. O interesa psihologia şi era fascinată de programul pentru copiii autişti la care el lucra pe atunci.

Canty îi oferise o slujbă. Avea să-i plătească cinci dolari pe oră dublu salariului minim – ca să citească poveşti copiilor al căror comportament îl studia. Şase luni lucrase după-amiaza la cabinetul său, o dată sau de două ori pe săptămână…

Karash îl suspectase pe Canty că avea altceva decât copii autişti în minte. Jane nu făcea altceva decât să citească poveşti, în timp ce el stătea în fotoliu şi o asculta. Linele poveşti erau scrise de el, altele erau tradiţionale. Canty pretindea că în felul acesta „punea la punct” prezentarea basmelor în faţa copiilor.

Mai târziu, Canty angajase şi câteva prietene de-ale ei. Dar niciuna dintre ele nu văzuse vreodată un copil.

— Jane, lasă-l dracului, îi spunea Karash. Ăsta e un escroc.

Oh, toţi avocaţii sunteţi la fel, îi răspundea. Sceptici întotdeauna.

Mai târziu însă îi dăduse dreptate. Canty îi spusese că nevasta lui era bolnavă de cancer în ultimul stadiu şi că avea să moară foarte curând. Dăduse apoi nas în nas cu psihologul şi soţia sa într-un restaurant.

— Bruce, e sănătoasă tun, zise Jane.

De atunci, îi supraveghease comportamentul cu mult mai multă atenţie. Canty încercase fără succes s-o

hipnotizeze de câteva ori. De asemenea, observase că, în timp ce-i citea poveşti, el avea adeseori o erecţie.

Îl lăsase baltă la scurt timp după aceea.

Doctoriţa Lorraine Awes află de la fosta ei secretară».

Despre uciderea pacientului ei şi arestarea celor doi suspecţi. Recunoscu descrierile lui John şi Dawn. Vestea o tulbură profund.

Dar psihiatrul se bucura că e în Alaska. Ştia că ar fi putut fi citată ca martoră şi forţată să depună mărturie la proces. Nu voia să detalieze profilul psihologic al pacientului ei într-o sală de tribunal. Şi, după câte auzise la ştiri, procuratura avea toate dovezile care îi trebuiau.

Pe Gladys Canty o uluiau articolele pe care le citea despre fiul ei. Dar era foarte mulţumită de competenţa de care dăduse dovadă brigada Omucideri. „Dacă Al Sr. Ac mai trăi, gândea ea, i-ar lăuda pe detectivi pentru treaba bună pe care o făcuseră”.

Era demnă şi chiar îndatoritoare când o sunau reporterii. Voia să spele pata de pe numele lui Buster…

— El rămâne fiul meu, îi spuse unuia. Şi îl iubesc foarte mult.

Gladys Canty avu o conversaţie şi cu Gilbert Hall, care presupunea că fiul ei fusese şantajat. Se îndoia că numai sexul îl făcuse să cheltuie atâţia bani. Îi vorbi în termeni elogioşi despre soţul ei, AI Sr.

— Obişnuiam să-l întrebăm, relată Hall, cum să facem să scăpăm în viaţa particulară de toată mizeria cu care venim în contact. El ne răspundea întotdeauna: „Vă lăsaţi meseria la birou. Nu o luaţi cu voi acasă niciodată”.

— Mi s-a părut ironic, avea să spună doamna Canty mai târziu. Având în vedere faptul că Al Sr. Vorbea acasă numai despre cazurile lui.

Ştirile care îi aduseseră atâta uşurare cu numai o

săptămână în urmă deveniseră acum un chin pentru Jan Canty. Începea să realizeze că reporterii erau nişte intruşi încăpăţânaţi, care nu se sfiesc să tragă cu ochiul chiar şi pe fereastra casei tale. O sunau încontinuu la telefon şi erau în permanenţă la uşa vilei. Pe strada Berkshire, cu casele vechi şi copacii înalţi, unde maşinile nu erau niciodată parcate pe trotuar, furgonetele televiziunii păreau să aparţină unor invadatori furioşi.

Jan ştia ce voia mass-media. „Dar cum, gândea ea, aş putea vreodată să le explic ce s-a întâmplat în ultimii doi ani? Cine m-ar crede? Şi la urma urmelor nu e treaba lor”.

Ceea ce se petrecea i se părea un alt fragment din scenariul scris de soţul ei, inspirat din filmele lui

Hitchcock: în fiecare zi, viaţa psihologului iese din relativa sa obscuritate şi se face cunoscută publicului ca un coşmar. „Iisuse, îşi spunea, probabil că toată lumea mă consideră proastă, *naivă*”. Ar fi vrut să poată smulge acest cuvânt din dicţionar.

Părinţii ei făceau tot ce le stătea în putinţă ca s-o protejeze. Răspundeau la uşă şi la telefon şi-i povesteau pe scurt ce se mai transmitea la televizor sau ce scriau ziarele. Ea văzuse doar câteva imagini dintr-un reportaj filmat în bungaloul de pe Casper. Peste tot părea să fie numai sânge. Se temea că Al fusese hăituit prin toată casa, bătut şi torturat.

Uneori reporterii o întâmpinau în camera de aşteptare din Fisher Building. Unul o aşteptase împreună cu un pacient de-al ei. Refuzase să-şi spună numele şi crezuse că e un pacient al lui Al. Dar imediat începuse să-i pună întrebări. Îi rugase pe cei de la pază să nu mai lase reporterii să intre în cabinetul ei.

Jan era hotărâtă să nu tragă obloanele şi să se ascundă. Nu lipsise nicio zi de la lucru. Soarta carierei sale o îngrijora serios. Se întreba ce-ar putea să creadă oamenii

despre un psiholog şi un sfătuitor în problemele cuplului al cărei soţ îşi făcuse de cap cu târfele aproape doi ani. „Ce-or să creadă despre profesia mea şi despre *mine*?”

În facultate nimeni nu o învăţase cum să se descurce

Într-o situaţie ca asta. Trebuia să găsească singură o soluţie. Se hotărî să nu permită ca ceea ce i se întâmplase soţului ei să domine şedinţele de terapie, dar nici să nu facă din asta un subiect tabu. Încerca să fie sinceră cu pacienţii care intrau în camera de consultaţii cu gura uscată şi încheieturile degetelor albe. Aborda problema direct, începând fiecare şedinţă cu aceleaşi cuvinte:

— Îmi dau seama că aţi stat la îndoială dacă să veniţi astăzi sau nu, dar să vă spun că mă bucur că aţi venit. N-aş fi dorit să staţi acasăîntrebând u-vă ce fac. Şi sunt sigură că vreţi să aflaţi nişte răspunsuri la câteva întrebări. Aveţi dreptul la asta. Mass-media v-a dezvăluit multe lucruri şi acum problemele mele au devenit, într-o anumită măsură, problemele dumneavoastră. Dacă aş fi în locul dumneavoastră şi eu mi-aş pune destule întrebări. Nu vă faceţi griji pentru mine, nu sunt o persoană delicată. Întrebaţi-mă tot ce vreţi. Dacă nu pot să răspund, am să vă spun.

Nu pierdu decât un singur pacient. Cea mai frecventă întrebare care i se punea era: „Veţi părăsi Detroitul?”

Reporterii mai puteau obţine informaţii şi din alte surse. Făcură o vizită în Harper Woods, unde cadrele didactice şi colegii de clasă o caracterizară pe Dawn ca o elevă eminentă, care o luase în mod misterios pe căi greşite. Un reporter îl găsi pe Roy Spens la bungaloul său şi stătură de vorbă.

— Nu lua heroină, ci doar cocaină, spuse el. Am vizitat-o la închisoare... Trece foarte bine prin perioada aceasta în care a fost nevoită să renunţe la droguri. Se simte bine. E o fată puternică. Era îndrăgostită de Fry, La

optsprezece ani te îndrăgosteşti foarte uşor.

E o fată inteligentă. S-a descurcat foarte bine în şcoală până când, acum doi ani şi jumătate, mi-a dat o lovitură care m-a zdrobit. N-am vrut să cred că e prostituată, dar poliţia mi-a dovedit-o. A fost cel mai îngrozitor lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Fosta prietenă intimă a lui Dawn, Dee Cusmano, se delecta cu o băutură răcoritoare în barul East Warren Lane când la televizor începuse o relatare despre cazul Canty. Se repezise să-l dea mai tare. Mai mulţi prieteni vechi ai lui Dwan se aflau acolo. În încăpere se făcuse linişte.

— Mi-a fost foarte greu să accept ce se întâmplase, avea să spună ea mai târziu. Am fost zguduită.

La scurt timp, Dee Cusmano primi un telefon cu taxă inversă de la Dawn Spens, din închisoarea Wayne County. De atunci, Dawn o sună în fiecare seară rugând-o să vină s-o vadă.

Într-o seară, Dee se duse cu maşina la închisoare. Nu-i venea să creadă ce vedea şi auzea prin fereastra micuţă a vorbitorului. O întrebă pe prietena ei ce se întâmplase. Dawn îi povesti că John îi ceruse lui Canty cinci mii de dolari, dar nu primise decât o sută. În ultimele săptămâni, spunea ea, doctorul le redusese sumele la zece sau douăzeci de dolari. Îi vorbi despre scandal şi crosa de baseball. După aceea, John o trimisese să facă rost de bani. Când se întorsese, corpul era ciopârţit şi făcut pachete.

Dawn era foarte slabă, plină de urme de injecţii şi râdea tot timpul. După ce o duseră înapoi în celulă, Dee nu-şi găsi permisul de trecere. Rămase închisă în camera vizitatorilor o jumătate de oră. Un paznic începu s-o tachineze c-o vor ţine toată noaptea acolo. Intră în panică.

— Lăsaţi-mă să ies! ţipă ea. Nu sunt o criminală!

Când ajunse în sfârşit afară, la aer curat, jură să nu se mai întoarcă acolo niciodată. Dawn o sună încă o

săptămână, în fiecare seară. Dar când n-o găsi pe Dee acasă de câteva ori, încetă cu telefoanele.

Dee nu ştia dacă să fie tristă sau uşurată.

Capitolul 89

Era atât de cald în ziua serviciului de comemorare al lui W. Alan Canty, încât trotuarul strălucea la amiază. Dar în capela Verheyden instalaţiile de aer condiţionat menţineau temperatura scăzută.

Jan Canty ajunse acolo ţinând strâns în mâini două din cărămizile preţioase ale soţului ei. În timp ce le aşeza afară, un bărbat se apropie de ea.

— Pentru ce sunt astea? întrebă el.

— Vreau să fie îngropate împreună cu cenuşa lui Al. Ţinea atât de mult la cărămizile astea, încât m-am gândit că ar fi un gest frumos.

— Eu nu m-aş deranja atâta pentru el. De fapt, având în vedere ce-a făcut, nici n-ar merita o înmormântare decentă.

Jan amuţi. Toată săptămâna încercase să-şi amâne furia. Ştia că fusese o soţie bună şi voia să-şi încheie rolul cu acest serviciu de comemorare. N-am să mă opresc înainte de ultimul act al piesei – după aceea am să uit totul pentru totdeauna.

Celia şi John Muir stăteau alături de ea. Celia simţea o tensiune crescândă între cele două femei care fuseseră atât de importante în viaţa lui Al. Se simţea uşurată că a treia se afla în închisoarea Wayne County. Ştia că Jan şi Gladys nu se înţeleseseră în privinţa aranjamentelor funerare. Presupunea că furia înăbuşită a lui Jan împotriva lui Al se revărsa asupra soacrei ei.

Furia părea să domnească în toată capela. La început, crezuseră că n-o să apară nimeni. Jan, părinţii şi sora ei, împreună cu Celia şi John stăteau pe o canapea în partea dreaptă a culoarului de trecere, iar Gladys Canty

stătea singură în stânga. Nepotul şi cumnata doamnei Canty, care locuiau în Cleveland, trebuiau să sosească.

— Mă duc să stau lângă doamna Canty, spuse John Muir. Eu nu văd decât o femeie care şi-a pierdut fiul.

În scurt timp, capela se umplu repede. Numărul celor care veniseră acum pentru Al Jr. Avea să-l egaleze pe al celor care se adunaseră cu nouă ani în urmă, în acelaşi loc, la înmormântarea lui Al Sr. Multe dintre cele aproape trei sute de persoane prezente aflaseră de serviciul funerar chiar în acea dimineaţă, din ziarul local.

În ediţia din 28 iulie, ziarul *News* dădea la iveală tot ceea ce reporterii putuseră găsi în săptămâna de după descoperirea piciorului pe autostrada 1 – 75. Relatarea intitulată „Poliţia caută o explicaţie”, propunea vreo şase teorii complet diferite despre cauzele comportamentului psihologului. Ele variau de la căutarea unor emoţii tari în afara căminului, până la efectuarea unui proiect de cercetare care îi „scăpase de sub control”.

Jurnaliştii desemnaţi să ia parte la ceremonia funerară simţiră ostilitatea rudelor îndoliate. Stăteau pe locurile din spate încercând să-şi ascundă carnetele de notiţe.

— Nemernicilor, îl bombăni o femeie pe unul care scria repede. Nu vă mai săturaţi!

Altă persoană îl întrebă pe acelaşi reporter:

— Hei, îi spuse el arătând spre un negru înalt. Nu-i ăsta poliţaiul din film?

Unul după altul, oamenii veneau din arşiţa de afară în capela răcoroasă, unde mirosea a trandafiri. Celia observă o femeie şi un bărbat care păreau oameni ai străzii. Ziarul *News* o citase pe o locuitoare a cartierului de sud ce susţinea că va veni la serviciul funerar. Mai erau prezenţi colegi, pacienţi, colecţionari de maşini vechi şi mulţi prieteni ai lui Gladys Foster Canty. Nu erau locuri de

ajuns pentru toată lumea.

Gladys Canty era şocată de ceea ce îi spunea bărbatul care nu părea să aibă mai mult de treizeci şi cinci de ani.

— Doamnă Canty, eu sunt cel care a cumpărat colecţia de monezi a lui Al, îi spuse el, strângându-i mâna. M-am gândit că e o investiţie bună pentru copiii mei.

De când Gillbert Hill îi spusese câţi bani cheltuise fiul ei, doamna Canty fusese îngrijorată de soarta monezilor.

La începutul săptămânii, o rugase pe Jan să caute în podul vilei lor, unde Buster îşi ţinea ascunsă colecţia. Bunicul Canty începuse primul să adune monezi, pentru nepotul său. Al Senior continuase, cumpărând bucăţi de aur şi argint, iar în ultimii ani, cheltuia sume mari din pensia lui pentru a îmbogăţi colecţia destinată tânărului Alan.

Jan îi transmisese că nu găsise decât plicuri goale împrăştiate prin pod.

— Cred că a fost cu adevărat disperat ca s-o vândă, comentase Gladys mai târziu. Îmi spunea mereu: „Mamă, am să apăr monezile cu preţul vieţii mele”.

Doamna Canty aprecia că valoarea lor depăşea zece mii de dolari. Ray Danford semnă în registrul oaspeţilor şi îşi conduse familia înăuntru. Stătu cu ochii pironiţi în covor tot timpul. Nu putea s-o privească în ochi pe Jan. Se simţea vinovat că nu luase problema lui Al mai în serios.

Printre persoanele îndoliate se mai aflau viitorul psiholog de copii Bob Willing şi fostul pacient al lui Al, John Mosey, alcoolicul restabilit.

Willing se simţea înşelat. Presimţea că cele două mii de ore de practică sub supravegherea doctorului Canty aveau să se transforme într-un alt capitol irosit al carierei sale lungi şi dezlânate. Doar cu o lună înainte, psihologul îi semnase recomandările pentru examenul de licenţă, în

care îl caracterizase drept un om de caracter şi „cu o ţinută morală ireproşabilă”. „Acum cei din conducerea colegiului or să-mi râdă în nas”, gândi el.

John Mosey nu-şi mai văzuse terapistul de un an. Atât asigurase că nu mai are nevoie de tratament, deoarece reuşise să-şi învingă gândirea auto-distructivă. După aceea, doi prieteni apropiaţi ai lui Mosey muriseră. Unul dintre ei era un alcoolic vindecat, care se apucase din nou de băutură şi murise. Mosey îl sunase de curând pe Al, dorind alte câteva şedinţe de terapie care să-l ajute să treacă mai uşor peste supărarea cauzată de cele două decese. Psihologul îi spusese că e ocupat, dar că va fi mai liber în toamnă. Numai gândul că Al va fi disponibil îi uşurase mult din durere.

Mosey citise ziarele cu sufletul la gură toată săptămâna. O cunoştinţă îi spusese în bătaie de joc:

— Ia ascultă, nu-i ăsta nenorocitul la care voiai să mă trimiţi? Tâmpitule, corpul lui e împrăştiat pe toată autostrada 1 – 75.

Se gândi unde te pot duce dorinţele nestăpânite şi îşi aminti de cei doi prieteni morţi. Ultimul lucru pe care îl dorea era o băutură.

Jan Canty se simţi prinsă între două ecouri. O auzi pe mama ei, de la un capăt al canapelei:

— Nemernicul. Nemernicul. Cum a putut să-ţi facă asta?

O auzi pe sora ei:

— Oh, Jan, o să-mi fie dor de el. Era aşa de bun cu mine, atât de înţelegător.

Nu voia decât să se termine totul. „De ce, gândi ea, n-a început ceremonia?” îl rugase pe doctorul Thomas Mooney, un psiholog din Port Huron pe care Atât supraveghease, să ţină discursul funerar. Nu voia niciun fel de simboluri religioase. Al n-ar fi dorit aşa ceva.

— Povestea a fost în toate ziarele, îi spusese ea. Ne trebuie ceva potrivit.

Mooney fusese ultimul care îl văzuse pe Al în acea sâmbătă.

— Lasă totul în seama mea, zisese el.

Serviciul de comemorare începu cu Psalmul douăzeci şi trei. Gladys Canty îl rugase pe John Muir să-l citească. Apoi doctorul Mooney începu să se achite de îndatorirea atât de dificilă pe care şi-o asumase. Vorbi o jumătate de oră.

— Când Jan m-a întrebat acum o săptămână dacă vreau să ţin discursul funerar… l-am dat răspunsul pe loc: Da, va fi o onoare şi un privilegiu pentru mine. Dacă n-ar fi fost Al şi priceperea sa extraordinară, eu n-aş fi ceea ce sunt astăzi. Singura rezervă pe care am avut-o în privinţa rostirii ultimelor cuvinte pentru prietenul, mentorul şi terapistul meu a fost aceea că durerea s-ar putea să mă copleşească înainte de a duce totul până la capăt. Jan m-a asigurat că o să fie în ordine.

Mooney făcu eforturi de a-şi păstra calmul, dar asta nu diminuă valoarea mesajului său, cu spicuiri din operele celor mai importanţi psihologi ai secolului. Vorbi despre competenţa profesională a lui Al, apoi încercă să-şi emoţioneze auditoriul:

— Aş vrea să ne amintim, de asemenea, de lecţiile pe care Ai le-a dat oamenilor. Una dintre ele, atât de oportună acum, este să nu calomniem şi să nu judecăm pe nimeni, pentru că toate astea nu fac decât să ne mărească jalea şi dau naştere unui sentiment de vină. Mai bine să căutăm alinarea în credinţa că acolo unde soarele străluceşte intens, există şi umbre. Să nu stăruim asupra umbrelor din viaţa lui Alan Canty, ci să ne îndreptăm gândurile asupra luminii pe care a revărsat-o.

Evocă lucrarea Elizabeth-ei Kuebler, citând stafiile

durerii: negarea şi izolarea, mânia, încercarea de a te împăca cu durerea, depresiunea şi, în final, acceptarea ei.

— Pe măsură ce tragedia lui Al şi felul în care a murit ni s-au dezvăluit, sunt sigur că toţi am trecut, într-o măsură sau alta, prin primele patru stadii… Pe măsură ce alte amănunte ieşeau la iveală, îmi spuneam: *Cum a putut el să facă asta*? *Cum au putut ei să facă asta*? Dar aceste întrebări chinuitoare nu făceau decât să-mi amplifice supărarea.

Vorbi despre gândirea raţională a lui Albert Ellis, care propunea o schimbare a modului de a gândi şi câtă din cartea *să ne iubim unul pe altul*, de Leo Buscaglia:

„Să ierţi. O aură minunată înconjoară acest verb, dătător de căldură şi putere. Este un cuvânt care sugerează o eliberare, o acţiune care are puterea de a consola, a vindeca şi a împăca…”

În final, adăugă:

— Moartea lui Al este pentru noi şi o ocazie de a ne maturiza. Pe mulţi dintre noi care l-au cunoscut şi iubit ne-a lăsat cu inimile pustii. Pe alţii, cu sentimente de mânie, trădare, teamă şi întrebări care ne alungă liniştea şi pacea… Dar pustiul se va micşora, furia va slăbi şi va veni iertarea ce ne va ajuta să ne vindecăm şi să acceptăm.

Unii oameni vin în viaţa noastră, dar pleacă repede. Alţii stau o vreme, lăsând urme în inima noastră şi nu mai suntem niciodată, dar niciodată aceiaşi.

Lumina puternică a aparatului de luat vederi inundă capela după ultimele cuvinte ale lui Mooney. Jan se prăbuşi plângând în braţele Celiei Muir. John Muir acoperi obiectivul şi-l dădu afară pe operator.

John se gândi la un plan de a schimba maşinile. Voia s-o folosească pe cea a lui Jan drept momeală, astfel încât să nu fie urmăriţi de echipa de televiziune la vila în stil Tudor.

— M-am simţit pur şi simplu violată, spuse Jan mai târziu.

Gladys Canty se întoarse acasă, însoţită de nepotul ei în vârstă de patruzeci de ani şi cumnata de şaptezeci şi opt. Se întrebă ce va face cu puii pe care îi pregătise, sperând că Jan şi părinţii ei se vor opri pe la ea după serviciul funerar.

Doamna Canty fusese informată că văduva fiului ei plănuise ceva la ea acasă pentru prietenii ei.

— Nu cred că ar avea ceva împotrivă să veniţi şi dumneavoastră, îi spusese una din rudele lui Jan.

— Dar nu considerase că asta ar putea fi o invitaţie, împreună cu cei doi membri ai familiei sale încărcară trandafirii de la capelă în furgoneta nepotului ei. Se opriră la cimitirul Elmwood unde cenuşa fiului ei urma să fie îngropată. Din cauza cercetărilor, rămăşiţele lui Al nu aveau să le fie date de medicul legist încă multe săptămâni.

Ca şi viaţa sa, data morţii lui W. Alan Canty era scindată în două. Certificatul de deces o fixa la 21 iulie. Aceea fusese, ziua în care Jan identificase rămăşiţele pământeşti ale celui care fusese soţul ei. John Fry înfăptuise crima pe 13 iulie şi aceasta era data pe care doamna Canty o săpase pe piatra de mormânt a lui Buster.

Mormântul se afla pe vârful unui deal, în cimitirul istoric al Detroitului, locul unde era îngropat şi Guvernatorul teritorial Lewis Cass. Pe multe din mausoleele şi monumentele falnice erau înscrise numele celor mai vechi şi mai bogate familii din oraş. De asemenea, numele purtate de străzile oraşului puteau fi întâlnite aici.

Pe locul familiei Canty era aşezată o piatră strălucitoare din granit roşu, care sărea în ochi printre celelalte înnegrite de vreme. Gladys Foster Canty îşi

gravase şi numele său împreună cu cel al lui Buster. Nu mai era nimeni care să se ocupe de asta după moartea ei.

„Oh, îşi spuse doamna Canty, cât de mult iubeau locul acesta Al Senior şi Junior”. Pe vremea când erau un trio unit, făceau aici vizite foarte dese. Apoi Al Senior alesese un loc pentru ei, lângă un pârâu numit Bloody Run.

— Totdeauna mi-am dorit să trăiesc pe apă, spunea el. Noaptea am să ies şi-am să privesc răţuştele.

Numele Canty era de două generaţii în Detroit. „Dar ăsta e sfârşitul, reflectă Gladys. Poate că acum tatăl şi fiul se vor putea plimba noaptea împreună”.

În câteva săptămâni, un zvon fals, născut în Grosse Pointes, parcurse cei treizeci de kilometri până în cartierul Brightmore, ajungând şi la urechea lui Dot Wilson. I-l spuse o prietenă, care-l auzise de la cineva care lucra la Capela Verheyden.

— Văduva era atât de furioasă pe doctor, încât i-a dat antreprenorului câteva cărămizi, îi povesti prietena, l-a zis să le pună într-o pungă cu rămăşiţele şi să le arunce în râul Detroit. Chiar aşa, cărămizi. Atât de tare dorea nevastă-sa să scape de el.

Capitolul 90

Nimeni nu se îndoia că Isidore B. Torres, judecătorul celui de-al treizeci şi şaselea Tribunal districtual, avea să găsească destule dovezi pentru a-i trimite pe Fry şi pe Spens în judecată. Dar, ca urmare a încetării transmiterii oricăror informaţii de către brigada Omucideri, statul trebuise să organizeze, la cererea publicului, o examinare preliminară…

Reporterii, pacienţii, foştii studenţi, colegii şi toţi curioşii căutau un punct de reper care să explice legăturile lui Al Canty cu cei doi suspecţi. Toată lumea voia să se uite la omul care fusese în stare să ciopârţească un cadavru. Toţi voiau s-o vadă pe supertârfa care îl storsese pe un

bărbat de o sută patruzeci de mii de dolari.

Toate cele două sute de locuri ale sălii de judecată fuseseră ocupate cu o jumătate de oră înainte de începerea examinării.

Marlys Landeros o pregătise pe Jan Canty toată dimineaţa pentru depunerea mărturiei. La început Jan ezitase, dar apoi îşi dăduse seama că poliţista avea dreptate. Era timpul să preia controlul asupra propriei sale vieţi. Avea şansa să se ridice şi să-şi spună părerea.

În ceea ce privea mutilarea, Jan nu trebuia decât să declare că nu dăduse nimănui permisiunea să transporte sau să disece corpul soţului ei. Purta un taior albastru şi îşi răsucise părul într-un coc. În timp ce primea ultimele încurajări, procurorul se oferi să o taie de pe lista martorilor. Apărarea avea să fie pusă la curent cu ceea ce ea intenţiona să spună.

— Nu, îi rugă. Vreau şi simt că trebuie să fac asta.

Jan era prima martoră. Landeros îi dădu drumul la mână în faţa intrării în sală şi ea străbătu culoarul de trecere dintre băncile înţesate de spectatori. La capăt, chiar în stânga ei, stăteau Fry şi Spens. Nu le privi decât mâinile când trecu pe lângă ei. Se întrebă cum putuseră să decadă în felul ăsta.

Nu mai era speriată. Clocotea de furie.

Declaraţia ei dură mai puţin de două minute. Când ajutorul procurorului districtual! Robert Agaciński, îi puse prima din cele douăzeci de întrebări lapidare, auzi zgomotul pe care-l făcea creta artistului plastic de la televiziune, care stătea în stânga ei, în boxa juraţilor.

Se sili să-şi ridice privirea. „Uită-te la ei, îşi spuse. Jan Lucille Canty, uită-te la Fry şi Spens”.

Acolo.

„E atât de solid. Pieptul atât de lat”. Era îmbrăcat într-o cămaşă cadrilată şi pantaloni reiaţi gri. „Parc-ar fi

Mr. Clean. Nu cred c-aş putea să rămân singură în aceeaşi cameră cu omul ăsta”.

— De cât timp sunteţi căsătorită cu doctorul Canty? o întrebă procurorul.

— În septembrie s-ar fi împlinit unsprezece ani.

O văzu pe Dawn. Avea o privire apatică, iar părul îi era extrem de neîngrijit. Purta o bluză albastră şi o pereche de blugi. Hainele erau uzate şi murdare. Îi văzu gleznele. Erau umflate, iar în picioare avea o pereche ieftină de pantofi cu tocuri înalte. Era galbenă la faţă. „Doamne, e bolnavă de ficat”.

— Aţi fost la morgă? o întrebă procurorul.

— Da, am fost.

În timp ce procurorul continua, îşi spuse că ar fi vrut şi ea să pună nişte întrebări. Avea vreo mie pentru Dawn.

Ce părere aveai despre el? Ştiai de existenţa mea? S-a purtat frumos cu tine? Cum te-ai purtat cu el? L-ai iubit? Te-a iubit? De ce i-aţi făcut asta? A suferit? îţi dai seama cât sufăr eu acum?

— L-aţi dat vreunui medic sau oricui altcuiva permisiunea de a dezmembra corpul în vreun fel?

— Nu.

O observă mai bine pe fata cu părul creţ şi atitudine nepăsătoare de la masa apărării. Dawn Spens părea atât de tânără. „Dumnezeule mare. Ce ţi s-a întâmplat de ai ajuns aici?” Prostituata o uluise.

— Asta e tot doamnă doctor, îi spuse procurorul.

Unul după altul, Robert Agaciński îşi chemă martorii. Câţiva locuitori ai cartierului de sud fuseseră citaţi să spună tot ce ştiau despre Lucky Fry, Dawn Spens şi bărbatul pe care îl numeau „doctorul”. Cheryl Krizanovic. Frank McMasters. John Bumstead. Mike Oliver. Tammy Becker.

În timp ce aceştia dădeau declaraţii scurte, Dawn

Spens părea plictisită şi indiferentă. Se juca cu o ţigară stinsă, pe jumătate fumată, lângă o agendă. Tot timpul celor trei ore cât dură examinarea, prostituata părea că o să adoarmă în plină sală de judecată. Îşi rezemase capul pe un braţ, iar partea de sus a corpului o ţinea lipită de marginea mesei apărării.

John Fry privea fiecare martor în ochi, dând uneori încet din cap.

Ultimul din cei şase martori care luă loc în boxa martorilor era Gary Neil. În acea zi fierbinte de vară, era îmbrăcat într-o bluză de bumbac, cu glugă şi mâneci lungi. Dawn Spens se îndreptă în scaun. John îl urmări cu privirea până se aşeză. Neil se uita drept înainte, ignorându-l. Toată lumea descoperi de ce Fry fusese acuzat de crimă premeditată.

— Ai avut vreo conversaţie cu John Fry despre Ai în luna iulie a anului 1985? îl întrebă Agacinsky după ce stabilise relaţia dintre Neil şi Fry.

Neil spuse că a avut, într-o sâmbătă după-amiaza, în subsolul casei lui Fry de pe Casper.

— Cine era prezent?

— Doar eu şi cu John.

— Şi conversaţia a fost despre Al?

— Da.

— Ce a spus?

— Că aştepta o mare sumă de bani, între douăzeci şi treizeci de mii de dolari… Doctorul trebuia să aducă banii pentru el şi Dawn… Intenţiona să-l omoare pe doctor, să-l ciopârţească şi voia să ştie dacă eram dispus să îl ajut.

I-am spus că nu şi m-a ameninţat să nu spun nimănui că altfel mă curăţă. Asta e tot.

Era informaţia pe care sergentul Tibaldi şi alţi detectivi o scoseseră de la Neil după trei zile extenuante de interogatoriu.

— Ţi-a spus de ce voia să-i facă asta lui Al?

— Da, ca să scape de cadavru.

— S-o luăm de la început. Ţi-a spus de ce voia să-l omoare pe Al?

— Da, pentru bani.

— Când voia să facă asta, când voia să-l ajuţi?

— Cam într-o săptămână, aşa zicea.

În cadrul interogatoriului încrucişat, Jay Noian, avocatul numit din oficiu, făcu referire la cazierul bogat al lui Neil. Apoi aduse în discuţie duşmanul cel mai mare al lui John Fry – propria lui gură lăudăroasă.

— A început aşa, din senin, acea conversaţie în subsol? Sau a mai făcut şi altă dată aluzii la asta?

— Nu, n-a mai făcut. Adevărul e că se cam dădea mare: „O să fac rost de o grămadă de bani. Aş avea nevoie de ajutorul tău. Dacă eşti de acord, o să-ţi dau şi ţie destui. Dacă nu, să nu te ridici pe urmă cu pretenţii”.

— Era tipul de om căruia îi plăcea să se dea mare?

— Da.

Relaţia lui Al Canty cu Dawn Spens deveni şi ea publică în acea zi. Procuratura prezentă în faţa curţii declaraţia ei de unsprezece pagini. Curând, o copie ieşea caldă dintr-o maşină de scris din apropiere.

Acum nu mai era nicio îndoială, psihologul fusese clientul prostituatei. Dar mulţi dintre cei care o văzuseră în timpul examinării erau la fel de uimiţi ca şi Jan Canty. Nu părea chiar femeia fatală care să-l coste pe un psiholog eminent averea, viaţa şi, în final, reputaţia. Iar declaraţia lui Dawn lăsa în urmă mai multe întrebări decât răspunsuri”.

Judecătorul Torres fixă procesul lui John Fry şi Dawn Spens la începutul lunii decembrie.

Capitolul 91

Lipsa vieţii sexuale care o tulburase pe Jan în ultimii

trei ani de căsnicie părea acum o. Mană cerească. Informaţiile, ce legau SIDA de prostituţie şi folosirea intravenoasă a drogurilor, de-abia începeau să iasă la iveală. Oricum, îşi făcu toate analizele.

Se simţi uşurată când i se dădură rezultatele. Orice veste bună era binevenită.

Peste câteva zile, îi făcu o vizită lui Gladys Canty ca să ia registrul de la ceremonia funerară. Gladys făcu aluzie la faptul că Al fusese chiar sincer cu ea în privinţa banilor, că împrumutase sume mari.

— Jan, crezi că a vrut ca noi să nu fim apropiate? întrebă ea.

Pentru un scurt moment, se simţiră legate. Amândouă fuseseră manipulate de Al…

— Nu-ţi face griji, spuse Jan. Ai să ai întotdeauna o fiică în mine.

Dar Jan nu prea îşi făcea timp s-o viziteze pe mama lui Al. Părinţii ei intenţionau să stea cu ea două luni, iar primul lucru pe care dorea să-l facă era să scoată toate lucrurile lui Al spre vânzare, în faţa casei. Voia să elimine din casă orice urmă care i-ar fi putut aminti de Al. Celia Muir venise s-o ajute. Începură cu hainele, pe care le scoaseră de pe rafturi şi le îndesară în pungi de plastic ca să le trimită instituţiilor filantropice. Jan trântea uşile dulapurilor după ce le golea.

Toată ziua, Celia încercase să-şi ascundă tristeţea. Apoi ridică o cămaşă a lui Al şi o duse la nas. Păstra mirosul lui.

— Ces, ce faci acolo? întrebă Jan.

— Păi, e… e Al. Miroase ca Al. O să-mi fie dor de el.

— Ei bine, *mie nu*.

Jan continuă să umple pungile. Dădu peste salopeta de mecanic a lui Al Miller pentru petrecerea de Halloween. Ar fi vrut s-o ardă. Sora geamănă a lui Jan făcu o

descoperire într-un colţ al unuia din dulapurile mari în perete.

Jan se uită uimită la canadiana de un albastru metalic, ce avea pe spate monograma „Clubul Cadieux”.

— Pur şi simplu nu e stilul lui, declară ea.

Împachetară cutii întregi de bibelouri şi mărunţişuri.

Jan înhăţa cu furie tot ceea ce era legat de Al. Găsi ceaşca albă de cafea cu marginile presate ca şi cum. Cineva încercase s-o sfărâme. Pe fundul ei era desenat. Un omuleţ care se chinuia s-o readucă la forma obişnuită. Al i-o adusese în ziua în care aproape se hotărâse să renunţe la colegiu.

— Asta e o ceaşcă pentru un luptător, îi spusese.

Când Al era în spital, i-o adusese ca să-l mai înveselească. „Vreau într-adevăr s-o arunc?” se întrebă.

Da, voia.

Cărţi vechi, tablouri, discuri, scule din garaj, mobila, cabinetul lui de acasă. Mai târziu, avea să vândă şi părţile de maşini vechi. Aleea pavată cu cărămizi era complet acoperită de lucruri când terminară.

Peste o vreme, Jan avea să-şi dea seama că ar fi făcut multe prostii dacă părinţii ei şi Celia n-ar fi fost prin preajmă. Încercase să târască pe alee un covoraş oriental de o mie de dolari, numai pentru că Atât alesese. Mama ei o oprise.

— Jan, ai să te superi pe mine şi nu vreau să mă amestec în treburile tale, dar nu te las să vinzi asta.

— Nu-mi spune mie ce să vând şi ce să nu vând, se răstise ea. O să vând tot ce vreau.

Duse tot ce nu se putea vinde sub ulmii înalţi, de unde aveau să fie luate de gunoieri. Alături de grămadă aşeză Jeepul Junior al lui Al, maşinuţa pe care o păstrase ani de zile.

La cabinetul lui munci două săptămâni. Descoperi

două lucruri care o tulburară. Găsi în birou două ordine de plată de două sute cincizeci de dolari pe care Ai falsificase semnătura ei. După o vreme descoperi că negativele fotografiilor cu lucrurile şi. Casa lor lipseau. Probabil că Ai făcuse copii. „Dar de ce?” se întrebă.

Al îşi ţinea hârtiile într-o dezordine cumplită. Listele de cumpărături erau amestecate cu fişele medicale. Revistele de maşini erau îngrămădite în acelaşi loc cu cele de psihologie.

În timp ce răscolea, găsi un dosar pe care scria „Proiectul Indianwood”. Cuprindea doar câteva foi de hârtie. „Unde sunt, se miră ea, numele celor zece spitale cărora le-a trimis videocasete?”

Când termină, încuie uşa cabinetului. N-avea s-o mai descuie niciodată.

Cu toate acestea, Al o urmărea pretutindeni. Într-o zi băgă într-o sacoşă cele şase aparate telefonice pe care Ai le împrăştiase prin toată casa şi le duse înapoi firmei. Îi întinse funcţionarului nota de plată şi sacoşa. Acesta se uită la notă, în aparate, iar la notă şi, în final, o privi pe ea.

— Oh! exclamă el întorcându-se spre un coleg. El e. Ea este. E tipul ăla… Sunteţi soţia lui.

— E minunat să fii o celebritate, îl repezi. Acum, vreţi să luaţi aparatele?

Jan simţea că oamenii se holbează la ea şi în Ram’s Horn, un restaurant din Grosse Pointe unde lua adeseori prânzul în grabă.

La o lună de la moartea lui, se întoarse la University Health Center ca să supravegheze munca altor psihologi. O asistentă o întâmpină cu:

— Bună dimineaţa, doamnă doctor Canty. Toţi cei care erau în preajmă se opriră brusc şi se zgâiră la că.

Toată lumea de-acolo o cunoştea deja din punct de vedere profesional, dar toţi erau foarte tăcuţi. O priveau ca

şi cum ar fi vrut să-i pună întrebări, însă nu aveau curajul. Jan se simţea ca un obiect al curiozităţii publice.

Când întrebările începură să curgă, păreau că nu se vor mai opri.

— Spune-mi Jan, ştiai?

„Ce situaţie dificilă, gândi ea. Cum să le explic? Dar vreau să le explic? N-aş face decât să mă pun singură în centrul atenţiei”. Iar ea căuta locurile umbrite.

— După un timp renunţă să mai răspundă întrebărilor, bănuind că, oricum, tot n-o crede nimeni. Formulă un răspuns standard. „Oricum, o să credeţi ce vreţi, aşa că prefer să nu mai vorbesc despre asta”.

„Tot Al, *mereu* Al!”

— Ce-o să se întâmple cu pacienţii lui?

Era întrebarea pe care o ura cel mai mult. „Persoana mea nu vă interesează? Sunt invizibilă?”

Pacienţii lui Al erau de o sinceritate brutală. Păreau s-o considere un simplu terapist care nu putea fi jignit de nimic din ceea ce îi spuneau.

— Cum o să-i afecteze asta pe pacienţii *tăi*?

— O să faci o cădere nervoasă?

Pacienţii lui Al nu-i dădeau pace. Îi sunase pe mulţi dintre ei, oferindu-le referinţe.

— Nu, mulţumesc, spuneau majoritatea. Eram aproape de sfârşit, oricum.

— O pacientă o sunase aproape în fiecare zi, săptămâni la rând. Voia fişa medicală înapoi. O suna şi acasă.

— Ascultă, îi spusese Jan până la urmă. Era foarte neglijent cu hârtiile lui. Cred că nu păstra decât taloanele de asigurare. Şi nu am timp să mă ocup de lucrurile astea acum.

Îi contactă pe cei de la Asociaţia psihologilor din Michigan. Da, îi spuse un funcţionar, fişele medicale pot fi

arse. Ceru şi permisiunea autorităţilor care se ocupau cu deschiderea succesiunii, apoi le arse.

Jan ar fi dorit să poată distruge şi notele de plată care soseau fără încetare. Al nu plătise chiria de la Fisher Building de aproape un an. Avea patrusprezece mii de dolari restanţă. Taxele pe venituri neachitate se ridicau la şaptesprezece mii de dolari. Se temea că cei de la Administraţia veniturilor vor apare la uşa ei în orice clipă. Notele de plată de la spital, de la firma de telefoane care îi păstra mesajele, contabilii, o lăsase cu datorii care depăşeau douăzeci şi cinci de mii de dolari.

Şi mama lui Al, reflecta Jan. Parcă nici nu observa suferinţa ei. Cum a putut să i se întâmple aşa ceva bietului Bus? Bus. Buster. AI Jr. Alan Canty. W. Alan Canty.

„La naiba, îşi spuse, nu-şi dă seama de ruina pe care a lăsat-o în urmă? Eu. Pacienţii lui”. Jan ar fi vrut să ţipe la ea: Trezeşte-te!

Până la sfârşitul lui august, Jan slăbise douăsprezece kilograme. Avea coşmaruri. Se trezea dimineaţa, se uita la vânătăile de pe picioare şi braţe, neştiind de unde le are.

— Jan, te ciocneşti de uşi şi de tot ce-ţi iese în cale, îi spuse mama ei.

Unul din numeroasele controale medicale scoase la iveală faptul că inima îi bătea neregulat şi intrase prematur la menopauză.

Existau, desigur, şi mângâieri: Scrisori de la oameni de care nu mai ştia nimic de multă vreme. Un vecin îi puse la dispoziţie o cameră pentru cazul în care s-ar simţi singură şi înfricoşată. Psihologul şi autorul de cărţi de specialitate Albert Ellis îi trimise două scrisori. Îi spunea:

„A fost unul dintre deschizătorii de drum ai terapiei raţional-emotive… Am auzit numai lucruri excelente despre el de la câţiva pacienţi ai săi. Este o pierdere imensă pentru noi toţi. Sper că faceţi faţă acestei enorme

tensiuni, iar dacă vă pot ajuta cumva, vă rog să-mi spuneţi”.

„Gândire raţională. Dar lui unde i-a fost raţiunea?”

Îi lăsase inima la fel de mutilată ca şi corpul lui. Când era printre oameni, se înfuria întotdeauna.

— Ai ştiut despre asta, Jan? o întrebase un vecin.

— Dacă aş fi ştiut, l-aş fi omorât chiar eu.

Apoi nu-i venise să creadă că fusese în stare să spună aşa ceva.

Când era singură, se uita la fotografii şi i se făcea dor de omul cu care se măritase. Îi părea rău pentru el. Părea atât de patetic. Ar fi vrut să vorbească cu el.

„Dar cum a îndrăznit să mă lase cu toate aceste întrebări? Eu nu mai am cum să-l pedepsesc. A plătit deja, preţul final. Ce-aş fi făcut dacă aflam toate astea când era în viaţă?”

— Ces, crezi că m-a iubit? se trezise întrebându-şi prietena de mai multe ori. – înainte de Labor Day[20], părinţii ei se întoarseră în Arizona. Nu ştia ce să facă în prima zi, singură în vila Tudor. Se aşeza pe un scaun şi imediat se ridica. Se hotăra să lucreze, apoi voia să iasă din casă.

Era o sâmbătă strălucitoare. Îşi luă bicicleta şi se plimbă pe Windmill Pointe Drive, oprindu-se în parc. Privind lacul St. Clair, observă perechile. „Cum îndrăzniţi să fiţi împreună? Nu ştiţi ce zi plină de durere e asta?” Toată lumea părea să aibă un partener.

Se întoarse acasă şi o sună pe Celia, care o îndemnă să vină la ei.

— Plec chiar acum, îi spuse.

Peste trei ore, încă mai stătea singură în restaurantul Ram’s Horn, spunându-şi că ar fi timpul să se îndrepte spre locuinţa prietenilor ei. Când ajunse, Celia era bolnavă

---

20 Labor Day-Ziua Muncii, sărbătorită în S.U.A. în prima zi de luni din septembrie, zi liberă pentru toţi oamenii muncii.

de grijă.
Rămase acolo în noaptea aceea. În dimineaţa următoare, se trezi chiar înainte de răsăritul soarelui şi ieşi în vârful picioarelor din casă. Văzu cel mai pictural răsărit de soare din viaţa ei, peste o cale ferată ce se pierdea în depărtare.
Din nou se iviră cele două întrebări care n-o părăseau: „Al, cum ai putut să-mi faci asta? De ce n-ai venit la mine. Dacă ai avut nevoie de ajutor? Trebuia să laşi la o parte faptul că eram soţia ta. *Naiba să te ia, am fost şi prietena ta*!”
Jan nu întinse mâna după aparatul de fotografiat. Ar fi dorit să plouă.
Capitolul 92
În ciuda speranţelor doamnei Canty, lucrurile se înrăutăţiră. Nu putea să înţeleagă de ce nora ei se purta atât de rece.
Primul indiciu fusese felul în care Jan îi adusese scaunul cu spătar înalt al lui Buster, cu o zi înainte de vânzarea lucrurilor. Gladys suferea deja că nimeni nu-i ceruse ajutorul. Jan opri Thunderbird-ul roşu şi se luptă să scoată scaunul din portbagaj.
— De ce mi l-ai adus? întrebă doamna Canty…
— Mama mi-a spus că ţii *neapărat* să-l primeşti înapoi, se răsti Jan, apoi plecă în Viteză, lăsând scaunul pe verandă.
Gladys Canty se gândi bine, dar nu-şi putea aminti să-i fi spus aşa ceva mamei lui Jan. O întrebă şi pe prietena ei Edna, care fusese acolo în timpul vizitei mamei norei sale. Nu, nici Edna nu-şi amintea s-o fi auzit spunând asta.
După câteva săptămâni apăru altă problemă.
— Jannie, nu pot scăpa de sentimentul că l-am dezamăgit pe Alan, îi spuse într-o noapte la telefon.
Peste câteva zile vorbiră din nou.

— M-ai jignit destul de tare eu observaţia aceea, îi spuse Jan. Am fost o soţie bună.

— N-am intenţionat să te jignesc. Am vrut să spun „noi” în general, adică societatea.

„Iar acum, reflectă doamna Canty, am făcut lucrul ăsta prostesc. Cum de nu mi-am dat seama?” În septembrie, îi trimisese lui Jan o felicitare şi un cec de douăzeci şi cinci de dolari, marcând ceea ce ar fi trebuit să fie cea de-a unsprezecea lor aniversare. Drept răspuns, primi o scrisoare extrem de usturătoare. Cuvântul „desfrânat” ieşea în evidenţă.

„Ai vreun motiv de a sărbători o căsătorie care nu a fost decât o bătaie de joc?” scria Jan, adăugând că nu voia să o mai – vadă niciodată. În ceea ce privea Moştenirea, comunica prin avocaţi de acum înainte.

În următoarele săptămâni, Gladys se simţi recunoscătoare că avea atâţia prieteni. O duceau în excursii şi la recepţii ale clubului din oraş. Uneori veneau la ea pentru a lua ceaiul. Dar, oricâtă companie ar fi avut, nu putea scăpa de întrebarea dacă fiul ei se chinuise mult înainte să moară.

Într-o noapte avusese un vis. Sau cel puţin păruse un vis, pentru că nu adormise complet. „Nu poate fi Buster”, gândise ea, stând acolo lângă maşina de scris pe care i-o cumpărase cu ani în urmă, de un Crăciun.

— Oh, mamă, îi spusese el. N-a fost chiar atât de rău.

Ar fi dorit să poată crede ce-i spusese năluca.

Capitolul 93

Aşteptând procesul în închisoarea districtuală, Dawn îşi petrecea timpul scriindu-i scrisori de dragoste lui John Fry. Compunea în genul unei adolescente care avea prima ei cutie cu hârtii şi plicuri pentru corespondenţă. În loc de puncte, deasupra literei „i” desena cercuri mari. Scria cu litere de tipar „TE IUBESC” şi închidea „Dawn John” într-o

inimă.

Imediat după examinarea preliminară, scrisese că încerca „să fie tare” şi că îi era şi mai dor de John după ce-l văzuse la tribunal. Continuă:

„Dragostea mea pentru tine creşte în fiecare zi. Îmi amintesc de zilele şi nopţile petrecute împreună. Acum e ora şase dimineaţa şi n-am dormit prea bine. Nu e ciudat? Amintirile nu vor să mă lase să dorm.

Te rog nu pune la îndoială dragostea mea pentru tine. E întinsă ca marea şi înaltă ca munţii. Ştiu că şi tu mă iubeşti şi-i mulţumesc lui Dumnezeu pentru asta în fiecare noapte”.

Peste câteva zile adăugă:

Nici nu pot să-ţi spun cât de mult îmi lipsesc braţele tale în jurul meu, încurajându-mă. Nu pot să nu mă gândesc la zilele în care trebuia doar să te rog, iar tu mă îmbrăţişai şi mă ţineai strâns. Poate că nu ştii, dar numai amintirile astea mă ţin în viaţă... Tu eşti viaţa mea şi vei continua să rămâi viaţa mea cât timp vei dori. Sper că pentru totdeauna!”

Îi trimise în jur de treizeci de scrisori în timpul celor patru luni de aşteptare. Dar Fry nu era chiar atât de prolific, iar asta o făcea pe prietena lui să-i lanseze o avalanşă de bileţele în încercarea de a obţine un răspuns. El îi scria mai ales ca să o sondeze în privinţa procesului de crimă care se apropia. Îi scrise despre slăbiciunile de care dăduse dovadă în declaraţia pe care i-o făcuse lui Gilbert Hill. Adăugă că încercări şi mai grele aveau să urmeze. Spre mijlocul lunii august, ea îi răspunse: – Iubitule, mă cunoşti mai bine decât oricine altcineva.

Cum ţi-ai dat seama de sentimentele mele în privinţa înţelegerii cu Hill? Mă uimeşti tot timpul. Te iubesc atât de mult. Capul mi se învârtea atât de tare în noaptea aceea, încât îţi spun sincer că nu-mi amintesc ce mi-au zis să spun

şi ce am declarat. Nu te mint. Mă urăsc pentru ce-am făcut. Te rog să mă crezi că n-am vrut să-ţi fac niciun rău, pentru că te iubesc. Eşti un om atât de bun!!!”

Dawn spera să iasă din închisoarea districtuală înainte de proces. Avocatul ei înaintă tribunalului o cerere de reducere a cauţiunii. Îi scrise iar lui Fry, povestindu-i că luase legătura cu tatăl ei, Roy:

„Tata m-a făcut cu ou şi cu oţet la telefon. Mi-a zis: Ţi-a fost greu acasă înainte? Ei, află că-ţi va fi de cinci ori mai greu acum. La prima tâmpenie te zbor în şuturi. Ce zici de mizeria asta?”

Dacă printr-un miracol am să fiu eliberată pe cauţiune, va trebui să stau la el până se termină tot rahatul ăsta. Poate e cel mai bun lucru, pentru că sunt ferm hotărâtă să nu mai iau droguri. Drogurile nu fac decât să distrugă viaţa oamenilor, iar noi nu mai avem nevoie de asta. Nu-i aşa?”

Roy Spens, ca şi Robert Slameka, avocatul ei numit din oficiu, o îndemnaseră în mod repetat să înceteze corespondenţa cu prietenul ei. Îi trimitea şi ţigări, pe lângă bileţele. Cauţiunea îi fusese redusă la cincizeci de mii de dolari, dar familia decise să n-o scoată din închisoare. Prin septembrie, Roy Spens nu-i mai trimitea nici bani.

Dawn continuă să scrie, băgând şi bomboane, nu numai ţigări în plicurile scrisorilor. Îi mărturisea că regretă că nu s-au căsătorit mai devreme, adăugând „cât de curând posibil vreau să ne căsătorim şi să avem un copil”.

Dar comunicarea lor nu se reducea la scrisori. Dawn şi John erau cazaţi într-o clădire veche, construită pe vremea „Găştii purpurii”. De ani de zile închisoarea era „dotată” cu ceea ce deţinuţii numeau cu afecţiune „telefonul”, un sistem de ventilaţie care trecea prin fiecare celulă. Puşcăriaşii foloseau ţevile pentru a vorbi de la etaj la etaj. John era în celula 5 Î1, iar Dawn în 612, aproape

deasupra. Îşi trimiteau mesaje prin intermediul altor deţinuţi şi uneori vorbeau direct.

Pe nouă septembrie, John făcu o încercare de a evita în totalitate procesul. Cu ajutorul unei deţinute, mitui un paznic fără scrupule care îi introduse pe furiş în celulă un pistol şi câteva pânze de bomfaier. În acea luni, John şi cu încă doi puşcăriaşi băgară cu forţa doi paznici într-o celulă şi-i dezbrăcară de uniforme.

La etajul cinci, John îi aştepta pe complicii săi, care îmbrăcaseră uniformele, să găsească un mijloc de evadare. Unul din ei ajunse până la etajul unu, unde îi ţinu pe poliţişti patru ore în şah înainte să se predea. Toţi trei au fost acuzaţi de încercare de a evada.

În prima zi a lunii octombrie, Dawn Spens încercă să-şi retragă declaraţia făcută celor de la Omucideri. Avocatul ei dorea ca mărturia să fie declarată inacceptabilă în procesul care urma. Dawn pretindea că ceruse un avocat imediat după arestare, dar fusese refuzată. Susţinea, de asemenea, că i se promisese că i se va da drumul dacă făcea o declaraţie.

— Judecătorul Michael F. Sapala, care avea să audieze procesul lor, îi respinse cererea, spunând că o găsise pe Dawn Spens „total nedemnă de încredere". Mai târziu, Dawn îi ceru lui Sapala să-i numească un nou avocat, pentru că nu se înţelegea cu Slameka.

Audierea lui Dawn prilejui şi o ceartă între îndrăgostiţi. John se întreba dacă nu-l incriminase din nou. Îi scrise că acuzaţiile ei erau nesemnificative, „apă de ploaie", pe lângă condamnarea pe viaţă cu care era ameninţat.

Ea îi răspunse:

„Am să-ţi spun care dracu' e problema mea; adevărul e că Ţie îţi datorez toate astea. Nu, n-ar trebui să fiu în locul tău, pentru că a fost decizia ta, sau nu-ţi mai

aminteşti? Să nu mă înţelegi greşit, nu-ţi reproşez nimic, dar nu cred că ai dreptul să pui totul pe socoteala mea. Încerc să-mi păstrez încrederea, dar mi-e foarte greu, deşi mă ameninţă o condamnare de *numai* cincisprezece ani”.

Spre sfârşitul scrisorii adăugă: „Nu vreau ca locul ăsta blestemat să ne despartă. Nu vrei şi tu acelaşi lucru sau nici măcar nu-ţi pasă?”

Şi, „Te iubesc cu adevărat. Nu uita asta”.

Cei doi începură să se certe în scrisorile lor sau „la telefon” şi din cauza altor lucruri. Dawn era supărată din cauza zvonurilor că prietenul ei se îndrăgostise de altă fată, o „parteneră de ciocănit” pe Ţeavă. John îi reproşa că vorbea şi cu alţi deţinuţi prin intermediul sistemului de ventilaţie. Scrisorile lui Dawn începură să se împuţineze. Spre sfârşitul lui octombrie, îi trimise una din ultimele scrisori de dinaintea procesului:

„Locul ăsta mă înnebuneşte. Nu ştiu ce am să mă fac în închisoare. Cred că am să supravieţuiesc. Trebuie. Nu ştiu de ce, dar m-am gândit mult la toate astea în ultimul timp...”

„Am văzut că sentimentele tale s-au schimbat deja. Nu mai ai încredere în mine, dacă ai avut vreodată, şi, de câte ori vorbim, ne certăm. Înainte nu ne certam. E prea mult pentru mine. Nu mai sunt sigură de nimic”.

„Te iubesc. Am să te iubesc mereu, chiar dacă vom fi” despărţiţi multă vreme. Te rog nu te juca cu sentimentele mele. Mi-e atât de dor de tine, încât mă doare sufletul. E îngrozitor seara, când mă culc, ştiind că nu vei fi lângă mine să mă îmbrăţişezi. Nici nu îţi poţi da seama cât îmi lipsesc îmbrăţişările tale. Am atâta nevoie de tine. Sper că într-o bună zi să putem să ne strângem în braţe din nou. Ştiu că acea zi va veni, dar pare atât de îndepărtată...”

Capitolul 94

M-au caracterizat în faţa juraţilor drept peştele şi

toxicomanul din Cass Corridor, care aduce numai necazuri şi se foloseşte de fetele tinere şi care şi-a dat acum arama pe faţă şi a omorât un om.

JOHN CARL FRY

Martie 1987

Procesul lui John Carl Fry începu în luna decembrie, sub ameninţarea unui alt omor. Ajutorii de şerif îi trimiseră vorbă judecătorului Michael F. Sapala că închisoarea districtuală fierbea de zvonuri cum că Fry va fi ucis în plină sală de judecată.

Fry deţinea, chipurile, informaţii despre alte crime şi avea de gând să facă o înţelegere. Va spune tot ce ştia în schimbul micşorării pedepsei sale. Sapala ordonă ca toţi cei ce intrau în sala de judecată să fie controlaţi cu un detector de metale.

Asta însemna cel puţin două controale pentru public. Mai trecuseră deja de un detector de tipul celor care se foloseau în aeroporturi la intrarea în tribunalul Frank Murphy. Existaseră oameni care introduseseră arme în tribunal, inclusiv un judecător, care fusese exclus din barou şi pentru alte imprudenţe judiciare.

Cei douăzeci şi trei de judecători ai tribunalului aveau de-a faceîntro zi cu mai multe cazuri de crimă decât toate celelalte districte ale Michiganului într-un an. În ciuda excesului de cazuri, tribunalul nu dădea semne de istovire. Sălile de judecată erau dotate cu lumini difuze, iar mobilierul era bine lustruit. Cea a lui Sapala era de forma unui trapez, semănând cu jumătate dintr-un teatru circular.

Unul dintre juriştii cei mai apreciaţi, Sapala cunoştea în amănunţime problemele care ţineau tot timpul în stare de război cea mai activă curte de justiţie a ţării.

Robert Agaciński lucra de zece ani ca procuror, iar Alan Canty era al treilea caz al său de crimă în jurul căruia

se făcuse foarte multă publicitate în acel an. Agaciński era un bărbat zvelt, purta ochelari şi ai fi zis mai degrabă că e un medic stomatolog decât un brav apărător al legii. Metodele sale de lucru nu erau prea variate, dar dădeau rezultate excelente. Avea talentul dezarmant de a-i trata pe martori cu amabilitate, aducându-i exact acolo unde dorea. Fată de clienţii duri, punea în aplicare războiul nervilor.

Jay Noian, avocatul lui Fry, lucra de douăzeci de ani în tribunalul Frank Murphy şi îşi câştigase faima unui excentric. Vioiciunea minţii sale nu era egalată decât de pasiunea lui pentru bretele şi pălării de paie spilcuite, Semăna izbitor cu Clarence Darrow, dar simţul umorului îi aparţinea în întregime. Ajunsese celebru printr-o replică pe care o rostise cu câţiva ani în urmă, când sosise cu mare întârziere la un proces ce stârnise vâlvă. Noian intrase cu paşi mari în sala înţesată, îşi aruncase pălăria de paie într-un cuier, se întorsese spre cei din echipa apărării deja plini de nervi şi spusese:

— Doamnelor şi domnilor, sperjurul poate să înceapă!

De data aceasta Noian nu găsea nimic amuzant în hotărârea neclintită a lui John Fry de a fi judecat de juraţi. Se temea că cei doisprezece juraţi vor fi mult mai impresionaţi de amănuntele mutilării decât de pledoaria sa în favoarea omorului prin imprudenţă. Plănuia să argumenteze faptul că Fry îl omorâse pe Alan Canty într-un acces de furie şi nu cu sânge rece. Noian îşi îndemna clientul să-şi pună viaţa în mâinile lui Sapala, ca şi Dawn Spens, care optase pentru un proces fără juraţi. Nu că judecătorul de patruzeci şi trei de ani nu s-ar fi priceput la problemele străzii, după şapte ani de experienţă. Dar Noian ştia că Sapala nu dădea un verdict de crimă de gradul întâi şi, implicit, o condamnare pe viaţă, decât dacă premeditarea era solid dovedită.

Dar Lucky Fry era de neconvins. Pe trei decembrie, lista juraţilor cuprindea douăsprezece femei, dintre care două supleante.

Noian se bucură şi pentru atât. Spera că vor avea un pic de înţelegere pentru Fry, luând în consideraţie faptul că victima îşi înşelase nevasta.

Patru decembrie fu prima zi plină de audiere a martorilor. Sapala anunţă juratele că vor audia toate declaraţiile care îl priveau pe Fry, dar vor fi scutite de obligaţia de a asista când martorii aveau să fie chestionaţi în privinţa rolului lui Dawn Spens. Procesele lor urmau să se desfăşoare simultan. Apărarea ei urma să înceapă doar după ce Fry îşi va primi verdictul.

În sala de judecată, Fry ar fi putut să treacă drept un asistent universitar, câtă vreme nu-şi sufleca mânecile. Purta un costum maro de tweed şi o cravată verde, împrumutate de la o cunoştinţă a lui Noian. Părul blond încărunţit îi crescuse până la guler. Barba îi era frumos potrivită, iar buza superioară era ascunsă de o mustaţă ca de focă. Doi avocaţi stăteau între Fry şi prietena sa la masa apărării. Ochii inculpaţilor nu se întâlniră decât rareori cât ţinu întregul proces.

Timp de două zile, şaisprezece prieteni, rude şi parteneri de afaceri ai lui Fry relatară tot ce văzuseră şi auziseră. Agaciński evita consemnarea cu exactitate a datelor sau a zilelor săptămânii pentru că existau multe discrepanţe între declaraţiile luate de poliţie şi mărturiile de la examinarea preliminară.

Dar prezentarea faptelor esenţiale rămânea constantă. Frank McMasters şi Cheryl Krizanovic declarară ce ştiau despre Al, istorisiră repetatele plecări ale lui Cheryl în Nord şi sosirea celor doi cu bucăţile de corp, la mijlocul lunii iulie. Dot Wilson povesti despre telefoanele pe care le primea de la Fry noaptea târziu.

Chiriaşii din Morrel Apartments repetară ce auziseră de la Fry în ziua în care incendiase maşina. Vecinul lui, Michael Oliver, relată ce zisese Fry la masa de picnic. John Bumstead depuse mărturie în privinţa conversaţiei pe care o avuseseră în drum spre New York.

În timp ce-şi făceau declaraţiile, mulţi evitau ochii pătrunzători ai acuzatului. Fry stătea drept, dar totuşi într-o poziţie relaxată. Din când în când, unele mărturii îl făceau să zâmbească afectat. Ochii îi erau înfundaţi în orbite.

Multe aspecte ale cazului nu au fost aduse în faţa instanţei. Procesul dezvălui foarte puţine lucruri despre Alan Canty. Jan Canty nu numai că nu era martoră, dar nici nu lua parte la proces. Era plecată în Arizona, la un simpozion internaţional al psihoterapiştilor. Avocatul şi procurorul căzuseră de acord să folosească mărturia ei de la examinarea preliminară.

O membră năucită a publicului era şi vecina perechii, Juanita Deckoff, care nu fusese chemată ca martoră. Se întorsese din vacanţă după ce investigaţiile se terminaseră. Primele mărturii o lăsaseră perplexă.

— Nu ştiam cine era acest doctor Miller de care vorbea toată lumea, declară ea mai târziu. Apoi mi-am dat seama că e vorba de Al Canty. Nu l-am cunoscut decât sub acest nume.

Afirmaţiile lui Fry şi Spens că îl cunoscuseră pe psiholog doar ca doctorul Al Miller aveau să rămână necontestate pe parcursul întregului proces. Bucata de hârtie găsită în bungaloul de pe Casper, pe care scria numele adevărat al lui Al, n-ajunsese în biroul procurorului. Aceeaşi soartă o avusese şi însemnarea lui John în care îi sugera lui Dawn cum să-i stoarcă bani lui Al înainte de a-i spune „la revedere”.

Agaciński o chemă pe Tammy Becker, care relată

încordată despre conversaţia din maşina ei şi planurile cuplului de a se muta în California „ca să-şi pună viaţa în ordine”. Cei doi aşteptau „de la zece la treizeci de mii de dolari” în sâmbăta crimei. Repetă afirmaţia lui Fry că „se alesese praful” de afacerea lui.

Nedumerirea se adânci când se puseră în discuţie aspectele mai sângeroase ale cazului. Procurorul căută să demonstreze că Fry plănuise să-l jecmănească pe doctorul Al Miller de o sumă mare de bani. Supoziţia dădea naştere unei întrebări care solicita stăruitor un răspuns: Cum poate cineva să şantajeze un om a cărui identitate e o născocire?

Dar întrebarea n-avea să fie formulată.

După ce Agaciński îşi prezentă cazul, Jay Noian se trezi într-o situaţie unică pentru un avocat. Trebuia să le convingă pe jurate că John Fry, clientul său, era un mincinos şi din acest motiv n-ar trebui să fie acuzat de crimă de gradul întâi. Afirmaţiile lui că „îl va omorî pe doctor”, pledă Noian, nu erau decât lăudăroşenii.

Dar Gary Neil aruncă totul în aer. Era ultimul martor din acea joi după-amiază, a treia zi a procesului. Neil se aşeză în boxa martorilor îmbrăcat într-un alt tricou de-al lui cu mâneci lungi. Vocea sa era joasă şi tărăgănată. Mărturia lui avea să fie mult mai elocventă decât cea din examinarea preliminară. Descrise relaţia sa cu Fry:

— L-am întâlnit în puşcărie, dar nu l-am cunoscut prea bine acolo… Cu aproape un an în urmă, ne-am întâlnit din nou în cartier. Singurul nostru punct comun au fost drogurile. Ne plăcea cocaina la amândoi.

Neil povesti că John şi Dawn îi spuneau lui Al Canty în toate felurile – „dobitocul”, „tăticul de zahăr”, „fraierul”.

Apoi relată ceea ce discutaseră în subsol cu câteva zile înainte de crimă:

— M-a întrebat dacă ştiu vreo modalitate de a scăpa

de un cadavru, de oase şi de toate celelalte, l-am răspuns: „Nu ştiu, John”. Asta a fost tot.

— Cât timp aţi stat de vorbă? întrebă Agaciński.

— În jur de douăzeci de minute. Mi-a arătat subsolul, pungile de plastic pentru gunoi şi „am să pun corpul aici şi am să-l fac bucăţi” şi aşa mai departe.

Jay Noian ţâşni în picioare pentru interogatoriul încrucişat. Ţinea în mână patru declaraţii pe care Neil le dăduse poliţiei cu patru ocazii diferite. Primele, două nu conţineau nicio referire la conversaţia din subsol. Puse prima întrebare cu o voce sonoră:

— De-abia după ce te-au închis şi ţi-au spus că vei rămâne acolo până spui adevărul ai dat această versiune despre conversaţia din subsol, nu-i aşa?

— Da, şi după ce sora mea m-a vizitat şi mi-a zis că aş face mai bine să spun adevărul, că nu are niciun rost să încerc să-l apăr pe tipul ăsta ascunzând vreo informaţie.

— Ai primit vizita surorii tale când erai la închisoare?

— Da.

— Deci când te-ai hotărât să spui această poveste erai în puşcărie?

— Exact.

— Erai închis şi ai început brusc să-ţi aminteşti anumite lucruri, nu-i aşa?

Agaciński protestă. Judecătorul îi susţinu obiecţia.

Noian făcu referire la cazierul lui Neil, apoi se întoarse la cele patru declaraţii. Încercă să-l forţeze să dea o dată exactă a convorbirii din subsol. În mărturiile date detectivilor de la Omucideri, această dată varia.

— În această declaraţie ai fixat data conversaţiei la cinci zile înainte de crimă?

— Am spus cam în jur de-o săptămână, opt zile înainte de crimă. Asta am zis.

— Aici scrie cu cinci zile înainte, spuse Noian,

arătându-i una din declaraţii.

— Am spus o săptămână sau opt zile înainte.

— Te întreb, ai scris în declaraţia ta cu cinci zile înainte?

— Într-una am declarat cinci zile şi într-una am declarat opt.

— În asta scrie cu cinci zile înainte? îl întrebă Noian, arătându-i-o din nou.

— Da.

— Deci cu altă ocazie ai declarat altceva, că aţi stat de vorbă cu opt zile înainte?

— Cam aşa ceva. Nu prea ţin socoteala zilelor.

În curând, Neil reuşi să-i încurce pe toţi din sală cu memoria sa confuză. Noian îşi pierdea martorul din mână, pentru că nimic nu putea clinti calmul acestuia. Nu renunţă la povestea lui despre mutilare. Câţiva prieteni de-ai lui Neil spuseră mai târziu că era sub influenţa drogurilor.

Era după-amiază târziu. Judecătorul Sapala suspendă şedinţa până luni. Interogatoriul încrucişat al lui Noian era programat să înceapă luni dimineaţa cu Neil, dar acesta nu se prezentă. Sapala hotărî să fie aduşi şi alţi martori.

Când Neil apăru în sfârşit după prânz, Noian încercă să găsească un mijloc de a ieşi din situaţia grea în care îl punea mărturia fostului puşcăriaş. Dar de data aceasta Neil îşi amintea nu de una, ci de trei conversaţii avute cu Fry despre stoarcerea sumei de bani şi omor.

Înfăţişarea medicului legist Marilee Frazer forma un contrast ciudat cu cea a impozanţilor poliţiei din brigada Omucideri care luaseră loc în boxa martorilor înaintea ei.

Tânăra doctoriţă nu depăşea un metru cincizeci, purta ochelari cu lentile groase şi avea o voce subţire şi stridentă. Cei care obişnuiau să asiste la procese o porecliseră „patologul haios”, din cauza pasiunii sale

evidente pentru meseria ei macabră.

Luni după-amiază, doctoriţa Frazer descrise cu lux de amănunte efectul pe care loviturile le avuseseră asupra cutiei craniene a victimei. „Liniile celor zece fracturi, spunea ea, făcuseră ca ţeasta să arate *„ca o coajă spartă de ou*”.

Cu o expresie de uluire pe faţă, vorbi pe larg despre instrumentul folosit pentru mutilare. „Tăiase ca un cuţit, declară ea, dar trecuse şi prin os”.

— Nu cred că există cuţite care să pătrundă prin întregul ţesut, spuse ea. Probabil că a fost ceva în genul unui ferăstrău.

După ce medicul legist termină de vorbit şi despre contuziile de pe faţa lui Al Canty, Noian încercă să atenueze impactul.

— Era mort când a fost tăiat în bucăţi? întrebă el.

— Da, răspunse doctoriţa Frazer.

Jay Nolan era impresionat de faptul că Fry nu schimbase nimic din ceea ce-i declarase la prima întâlnire, iar el personal era convins că nu-l ucisese pe Canty cu sânge rece. Considera că Gary Neil minţise pentru a scăpa de acuzaţiile de complicitate la incendierea Buickului şi lansare de cecuri false. Noian criticase în mod public metodele celor din Secţia Omucideri de a obţine declaraţii de la martori prin ameninţarea cu detenţia, în timp ce un *suspect* de crimă era protejat şi avea anumite drepturi.

În ultima săptămână, juratele asistaseră la dezvăluirea unei realităţi înspăimântătoare, a prostituţiei, expresiilor argotice şi a dependenţei de droguri. Cele douăsprezece femei ieşiseră şi intraseră de nenumărate ori în sala de judecată, pe măsură ce aceeaşi martori dădeau declaraţii şi în privinţa lui Dawn.

Acum era rândul lui Noian. Marţi, la o săptămână de la începerea procesului, John Carl Fry luă loc în boxă ca

singurul martor al apărării sale.

Multe din cele douăsprezece femei se aşezară mai bine pe scaune, îndreptându-şi ţinuta în timp ce personajul principal era pus să jure.

— Numele? începu Noian.

— John Fry.

— Eşti acuzatul în acest caz?

— Da.

— L-ai omorât pe doctorul Canty?

— Da.

— L-ai tăiat corpul în bucăţi?

— Da!

Fry vorbi cu sinceritate despre cazierul său şi recunoscu în faţa juratelor că trăia „de pe urma câştigurilor prostituatelor”. Declară că tot ceea ce se spusese despre el era adevărat – era un peşte, un toxicoman, un hoţ – dar nu un ucigaş cu sânge rece.

Inculpatul şi avocatul său îl aduseră în discuţie, în faţa celor douăsprezece femei, pe W. Alan Canty. Fry vorbi despre heroina pe care le-o cumpăra şi vizitele lui la spitalul unde Dawn era internată. Povesti că plecase odată la Alanson şi încercase să se lase de droguri, dar Canty îi dusese în continuare narcotice lui Dawn la spital. Explică cum îi storsese cei cinci mii de dolari. Devenise şi el dependent de banii doctorului pentru a-şi cumpăra stupefiante. Descrise impasibil, dar cu claritate cum se simţeau când drogurile îşi încetau efectul. Canty venea întotdeauna şi le dădea bani să-şi cumpere altele. Uneori vorbea în argou, iar alteori exprimarea lui părea să aparţină unui student care avea limba engleză ca materie de specialitate…

— Sufereaţi când drogurile îşi încetau efectul? întrebă Noian.

— Da.

— Dawn suferea?

— Da.

— Când ai spus ceva de genul: „Am să-l fac praf, am să-l omor”, te gândeai să ucizi gâscă ce făcea ouă de aur, cu alte cuvinte chiar aveai de gând să-l omori?

— Nu.

— Dar de ce ai afirmat asta?

— Eram ofticat. E un fel de a te da mare prin cartierele unde locuiam. De-a lungul anilor am spus probabil că o să-i curăţ pe vreo patru, cinci sau chiar douăzeci de indivizi, dar n-am făcut-o niciodată.

— O figură de stil?

— Exact.

Discutară în continuare despre perioada în care Canty îi ducea la clinica pentru dezintoxicare.

— Ne asigura că ne pierdem timpul. Dacă ajungeai dependent de droguri, asta rămâneai toată viaţa.

— Doctorul Miller v-a spus asta?

— Da.

Fry zise că doctorul Miller le sugerase să ia cocaină pentru a combate somnolenţa provocată de metadon. Pretindea că Al le adusese într-o zi un gram de cocaină farmaceutică. Până în iulie, renunţaseră să mai meargă la clinică şi deveniseră dependenţi de cocaină. Îşi făceau planuri ca să se mute în California, unde Fry avea şanse de a se angaja la un bar. „Suma frumoasă de bani” pe care urma să i-o stoarcă în ziua crimei era mai mult o încercare de răzbunare.

Nolan prezentă versiunea clientului său despre cearta fatală. Fry şi Dawn căzuseră de acord în acea sâmbătă să renunţe la cocaină. Când se întorsese acasă şi văzuse că Al îi adusese droguri, se înfuriase.

— A început să-mi spună fără ocolişuri: „Să te ia dracu’, nu trebuie să-ţi dau ţie nicio explicaţie”. M-a

îmbrâncit în timp ce ieşea.

— Ce-ai făcut în acel moment?

— Mi-am ieşit din minţi…

Fry declară că o dăduse pe Dawn afară din casă în timp ce tăiase şi făcuse pachete. Noian îl întrebă de ce dezmembrase cadavrul lui Alan Canty. Îi răspunse că nu văzuse alt mijloc de a-l scoate din casă, că se temea să nu ajungă din nou la închisoare. Era sigur că poliţia n-o să creadă versiunea lui.

— Eu sunt un fost puşcăriaş, explică Fry. Am recunoscut că sunt toxicoman, ştiţi bine… El era doctor, făcea parte din altă lume.

— Aceea ţi s-a părut cea mai bună idee în acel moment? întrebă Noian privitor la ciopârţirea cadavrului.

— Da, aşa părea.

— Ţi se mai pare şi acum?

— Nu, domnule.

Procurorul Agaciński se ridică şi îşi începu interogatoriul încrucişat.

— Domnule Fry, de ce îi spuneaţi doctorului Canty „fraierul” când nu se afla prin preajmă?

— Aşa era poreclit.

— Cine-l poreclise?

— Dawn.

— De ce ai adoptat şi dumneata porecla?”

— Nu ştiu. Fără un motiv anume.

Agaciński reuşi să-şi aducă martorul într-o dispoziţie combativă, exact aşa cum îl dorea.

— …De ce i-ai spus lui Tammy Becker că doctorul Canty era o pacoste?

— Domnule Agaciński, se vede că n-aţi avut de-a face cu astfel de clienţi. Toţi sunt o pacoste. Îţi întrerup viaţa.

— Cu ce te deranja?

— Prin simplul fapt că era în preajma mea când n-

aveam chef.

Procurorul se referi în continuare la conversaţia lui Fry cu Al despre California. John se bâlbâi, pentru prima şi ultima oară în timpul întregii sale mărturii. Recunoscu că Al trebuia să-i finanţeze călătoria, dar spuse că acesta nu dorea ca el să plece.

Agaciński formula întrebările cu o voce nedumerită şi gesticula expresiv, arătând ca şi cum făcea eforturi să înţeleagă. Îl purtă pe Fry prin declaraţiile tuturor.

— Tamara Becker greşeşte în privinţa sumei de care era vorba?

— Da.

— …E adevărat că i-ai spus lui Dorothy Wilson că ai omorât un om pentru că n-a plătit-o pe Dawn?

— Da, i-am spus.

— De aceea l-ai omorât pe doctorul Canty, pentru că n-a plătit-o pe Dawn?

— Nu.

— Deci ai minţit-o pe verişoara ta?

— Da.

Iar mai târziu:

— Atunci să formulez întrebarea mai precis… i-ai spus lui John Bumstead că banii se împuţinau şi că aveai de gând să-l omori pe doctor?

— Nu chiar aşa.

— Dar cum?

— N-am spus că vreau să-l omor pe doctor.

— Banii se împuţinau şi dacă nu se potolea, aveai de gând să-l scoţi din circulaţie; nu e asta ceea ce i-ai spus lui John Bumstead?

— Posibil.

— Şi i-ai spus lui Dorothy Wilson că n-o plătise pe Dawn?

— Exact.

— …îţi aminteşti că i-ai spus lui Keith Bjerke că, dacă nu-ţi dă banii, ai să-l faci să regrete?

— Probabil.

— Ce-ai vrut să spui cu asta?

— Poţi să faci pe cineva să regrete într-un milion de feluri.

— Inclusiv omorându-l, nu-i aşa?

— Eu n-am spus-o în Sensul ăsta.

— Dar recunoşti că i-ai spus asta lui Keith Bjerke?

— Probabil.

— Înainte de moartea doctorului Canty, îţi aminteşti că ai stat la masa de picnic din faţa bucătăriei lui Mike Oliver şi i-ai spus cuiva că ai să-l omori pe nenorocitul de doctor?

— Nu.

— John Bumstead a auzit greşit?

— Da.

— Şi Michael Oliver se înşală?

— Da.

— Deci greşeşte şi Michael Oliver?

— N-am spus asta. Dar dacă a auzit aşa ceva, se înşală.

— Cui te-ai mai plâns că doctorul nu vă mai dădea bani destui?

— La jumătate din toxicomanii cartierului Vernor Clark.

Agaciński îl întrebă despre Gary Neil, strângând mai tare şurubul.

— Probabil şi el se înşală când spune că te-a auzit vorbind despre uciderea doctorului şi ciopârţirea corpului, nu-i aşa?

— În mod sigur.

— În felul în care se înşală şi Oliver?

— Nu.

— În felul în care se înşală şi Tammy Becker?

— Nu.

— Se înşală în feluri diferite?

— Da. Există mai multe moduri de a te înşela.

— Cu siguranţă… spuse Agaciński.

Când mărturia lui Fry se încheie, toată lumea se grăbi să plece la masa de prânz…

După ce toţi se întoarseră, Agaciński îşi încheie pledoaria în faţa juratelor insistând asupra faptului că Fry recunoscuse crima şi mutilarea numai ca să-i determine să creadă şi celelalte afirmaţii ale sale. Îşi ceru scuze pentru limbajul trivial evocat în timpul mărturiilor, apoi vorbi despre Alan Canty.

— Doctorul Canty nu ne poate stârni simpatia, spuse Agaciński. Comportamentul său nu a fost corect. N-ar fi trebuit să se amestece cu aceşti oameni, dar putem să-l plângem. N-a meritat să moară.

Jay Noian se avântă în pledoaria finală cu inima bătând să-i spargă pieptul. În fiecare dimineaţă a procesului, fostul alergător de cursă lungă în vârstă de şaizeci şi unu de ani urcase în goană cele douăsprezece etaje ale tribunalului „ca să-şi pună sângele în mişcare”. Pe un perete de la ultimul etaj se aflau zeci de însemnări ale timpului în care Noian reuşise să urce etajele în timpul numeroaselor procese anterioare.

Nolan îşi făcuse exerciţiul obişnuit marţi dimineaţă, dar repetase ascensiunea în pauza de la ora trei după-amiază, chiar înainte de pledoaria sa finală.

Avocatul începu referindu-se la ceea ce procurorul spusese despre victimă:

— Nu cred că există vreo persoană în această sală de judecată care să nu simtă compasiune pentru doctorul Canty şi ce i s-a întâmplat. În mod sigur n-a meritat să moară sau să aibă parte de o astfel de înmormântare

degradantă. Împărtăşim cu toţii jalea familiei sale.

Noian îl caracteriză pe psiholog drept un Dr. Jekyll şi Mr. Hyde al zilelor noastre.

— A venit din Grosse Pointe şi a pătruns în viaţa acestor oameni nenorociţi, devenind o parte a existenţei lor. Părerea mea e că i-a folosit ca pe nişte cobai. Era un psiholog cultivat şi ar fi trebuit să aibă control asupra faptelor sale.

Resentimentele acumulate într-o lungă perioadă l-au dus pe John Fry la crimă, argumentă Noian.

— Nu cred că John Fry şi-a dat seama, când stătea astăzi în boxa martorilor, ce i-a făcut abilul doctor în psihologie. Nu cred că John Fry a înţeles vreodată că a fost manevrat… Doctorul Jekyll ştia ce face. L-a manipulat pe aceşti oameni.

Noian atacă lucrarea *Cercetări terapeutice*, transformând-o într-un rechizitoriu la adresa lui W. Alan Canty.

— John Fry nu era egalul său. Dawn Spens nu era egala sa. Frank McMasters nu era egalul său. Cheryl Krizanovic nu era egala sa. Continuă aşa câteva minute, pomenind în aceeaşi frază numele tuturor martorilor din cartierul de sud.

Ajunse la punctul culminant al pledoariei sale:

— Canty s-a ridicat în picioare şi i-a spus. „Nu trebuie să-ţi dau ţie nicio explicaţie”. L-a împins şi l-a dat la o parte de parcă acesta n-ar fi fost om.

Şi a venit sfârşitul, l-a considerat pe aceşti oameni nişte păpuşi şi a tot răsucit, sforile până când s-au rupt. S-au rupt cele ale lui Fry…

Acesta este un tip de situaţie care se poate numi omor prin imprudenţă şi vă rog să daţi verdictul de omor prin imprudenţă şi dezmembrare a cadavrului.

În ziua următoare, după mai puţin de trei ore de

deliberare, juratele l-au găsit pe John Carl Fry vinovat de crimă de gradul întâi. Fry nici nu a clipit când s-a citit verdictul.

Capitolul 95

Niciuna din cele douăsprezece jurate nu zăbovi să ia masa de prânz la tribunal. Una dintre ele ieşi în fugă pe uşa tribunalului Frank Murphy, împiedicându-se aproape cu tocurile sale înalte, căutând să scape de reporteri. Toate se temeau de incriminări din partea bărbatului în costum de tweed.

Peste un an, una din jurate scrise o scrisoare unui ziarist care publicase un reportaj într-o revistă despre acest caz. Îi spunea:

„Probabil că n-aţi fi auzit niciodată de mine dacă n-ar fi fost articolul dumneavoastră de ieri… Nu l-am citit, dar am început să tremur din nou. N-am dormit prea bine noaptea trecută. După proces am încercat să uit totul. Ieri mi-am dat seama că nu asta e soluţia. Nu vreau să-mi luaţi un interviu… dar vreau să vă spun povestea mea.

Sunt o persoană care are tendinţa să se încreadă prea mult în oameni. Poate de aceea Dumnezeu a vrut să fiu pe acea listă a juraţilor. Am fost foarte mirate să constatăm că nu era niciun bărbat printre noi.

Nu puteam să cred ceea ce auzeam de la martorii care depuneau mărturie. Eram din ce în ce mai speriate. Aşteptând liftul, mergând la toaletă, la bufet, etc. Singurul loc unde ne simţeam în siguranţă era camera juraţilor.

Să vă spun ce s-a întâmplat după ce Frank McMasters a depus mărturie. Luam toate masa de prânz la bufet.

Discutam despre familiile şi slujbele noastre, despre vreme – orice în afară de proces, când Frank McMasters a intrat împreună cu alţi câţiva martori. Parcă am fi repetat totul… Ne-am ridicat în acelaşi timp, lăsând pe masă

farfuriile neatinse şi ne-am îndreptat spre lifturi. Inima îmi bătea cu putere… Tot procesul am sperat să fiu una din cele două supleante care aveau să fie scutite în final de a da verdictul.

Cred că aţi vrea să ştiţi ce s-a întâmplat în timp ce deliberam… Ştiu că toată lumea credea că ne vom baza pe ceea ce spusese Gary Neil, dar nu – a fost mai mult decât atât… Am discutat un pic şi apoi am votat. Au ieşit zece voturi pentru crimă de gradul întâi şi două pentru crimă de gradul al doilea… După aceea am pus cap la cap faptele disperate ceva mai încet. *Banii s-au împuţinat. Am să-i scot din circulaţie pe doctor. Crosa de baseball stătea întotdeauna în sufragerie. Acum era în dormitor. Mai multe lovituri în cap. A folosit cartea lui de credit pentru a face plinul maşinii. Doctorul a plecat într-o vacanţă prelungită*. Şi apoi planurile făcute în subsol. Domnea o tăcere stranie în cameră când am votat a doua oară. Nu se auzea nimic în afară de: „Crimă de gradul întâi", „Crimă de gradul întâi". „Crimă de gradul întâi"…

Ne-am uitat în jur una la alta. Unele şi-au aprins o ţigară, altele s-au dus la toaletă, dar majoritatea au rămas tăcute pe scaunele lor… M-a izbit faptul că stătusem, la nici cinci metri de un om care pusese la cale moartea unei alte persoane. Nu i-am spus judecătorului că suntem gata decât după cincisprezece sau douăzeci de minute.

Mai târziu, un reporter de televiziune a încercat să vorbească cu câteva dintre noi. Când s-a apropiat, am început să plâng din nou. M-a întrebat dacă era din cauza spaimei, i-am spus că nu… Am minţit. Vedeţi, totul s-a întâmplat într-un loc care îmi era atât de familiar. Pe măsură ce martorii depuneau mărturie, au fost pomenite numele străzilor pe lângă care treceam seara, mergând spre casă… Trec pe lângă casa în care a fost ucis de fiecare dată când îmi vizitez bunica. Părinţii mei îşi fac

cumpărăturile la băcănia din spatele bungaloului…

Cred că acum am început să-mi revin… Totul s-a întâmplat atât de aproape.

Tot ce pot să vă spun în încheiere este că Fry a avut cei mai corecţi juraţi. Vă mulţumesc că m-aţi ascultat – şi acum cred că pot s-o iau din nou de la capăt”.

Capitolul 96

Ştii care e primul lucru pe care vreau să-l fac când vom fi împreună? Să renunţ? Nici gând! Vreau să am un copil de la tine.

Dintr-o scrisoare a lui Dawn Spens.

Către JOHN FRY

27 August, 1985

A doua zi după pronunţarea sentinţei lui John Fry, când începu apărarea lui Dawn Spens, poliţiştii puseseră deoparte detectoarele. Erau multe locuri goale şi numai o echipă de televiziune în locul celor trei care, în timpul procesului anterior, încercau să pună mâna pe martori în holul sălii de judecată.

Era ca şi cum Dawn Spens fusese lăsată să încheie piesa cu câteva replici scurte, deşi prostituata fusese catalizatorul care pusese faţă în faţă ucigaşul şi victima în acea noapte sângeroasă.

Ray Danford rămase pentru actul final. Stătuse tăcut pe un scaun din spate pe parcursul întregului proces. Un alt spectator era şi Roy Spens, care ieşea în evidenţă acum printre locurile goale ce-l înconjurau. Îi evitase pe reporteri şi pe prietenii fiicei sale. Frank McMasters îl abordase mai devreme, întrebându-l dacă poate să-i aducă hainele şi hârtiile pe care Dawn le lăsase la el acasă.

— Puţin îmi pasă ce faci cu ele, îi răspunsese Roy. Din partea mea, poţi să le arzi. Nu vreau să mai am nimic de-a face cu asta.

Trebuind să numească un nou apărător pentru Dawn

Spens, Sapala dorea pe cineva care să fie un adversar demn de un procuror de talia lui Robert Agaciński. Judecătorul voia o luptă dreaptă în privinţa acuzaţiilor asupra cărora urma să decidă singur.

Cu douăzeci de ani în urmă, avocatul Robert Ziolkowski fusese înaintaş în echipa de fotbal a Universităţii Iowa şi rezerva echipei Green Bay Packers. Ca un bun înaintaş, „Z” se strecura şi prin meseria lui fără să atragă prea mult atenţia. Tinerii procurori învăţau repede că era o greşeală să crezi că greutatea şi mişcările încete ale lui Ziolkowski aveau vreo legătură cu agilitatea lui mintală. Munca în tribunal îl făcuse să stăpânească cu măiestrie toate aspectele profesiunii sale.

Sapala însuşi era un judecător mult mai dur decât fusese cu şapte ani în urmă, când intrase în tribunal. Peregrinarea continuă prin faţa curţii a aceloraşi infractori îi schimbase multe din convingerile juvenile despre reabilitarea criminalilor. Dar Sapala, singurul jurist dintr-o familie de medici, încă mai era capabil de clemenţă când vedea un delincvent ce părea să aibă şanse de îndreptare.

Din prima zi a procesului, nu mai era nicio urmă din prostituata drogată care apăruse la examinarea preliminară cu patru luni şi jumătate în urmă. Se îngrăşase opt kilograme în închisoarea districtuală. Intră în sala de judecată îmbrăcată cu o rochie roşie tricotată, strânsă pe corp, ce îi punea în evidenţă rotunjimile. Pulpele i se împliniseră de la mâncarea consistentă din puşcărie. Permanentul i se lăsase, iar părul şaten-cenuşiu era pieptănat pe spate şi prins cu o fundă care îi dădea un aer de inocenţă. Era patetică în rochia ei, cu pielea albă şi cicatricele rotunde, vizibile prin ciorapii de culoarea pielii.

Rolul pe care Dawn avea să-l interpreteze în sala de judecată era unul pe care prostituata îl cunoştea bine, pentru că îl jucase cu profesorii de liceu, cu clienţii ei, cu

doctorii de la spital şi în faţa psihologului Alan Canty.

Ziolkowski îşi trasase deja cu o săptămână în urmă linia generală pe care avea s-o urmeze în întreaga sa pledoarie:

— Cred că faptele acestui caz vor arăta că, înainte de a veni în contact cu domnul Fry, Dawn Spens a dus o viaţă obişnuită, spusese el în faţa curţii.

Apărarea căuta să infirme ambele acuzaţii ce îi fuseseră aduse la examinarea preliminară. În primul rând, căuta să dovedească faptul că Dawn nu cădea sub incidenţa legii mutilării. Într-adevăr, pledă avocatul, „transportase” geanta cu părţile de corp ale lui Al Canty din frigider până la maşină, dar fără să aibă nici cea mai vagă idee ce era înăuntru.

În al doilea rând, Ziolkovski argumentă că Dawn nu era complice la crimă după înfăptuirea ei, pentru că acţionase sub presiune. Distrusese dovezi, făcuse rost de bani pentru călătorie, se străduise să ascundă crima, dar fusese constrânsă de peştele ei să facă toate acestea.

Dawn Spens făcuse ce-i spusese el, pleda Ziolkowski, pentru că era îngrozită de Lucky Fry.

Zilele trecute, în vreme ce juratele lui Fry intrau şi ieşeau, Agaciński stabilise fără nicio dificultate rolul lui Dawn de complice. Tăinuirea părţilor de corp. Ştergerea sângelui. Călătoria în Michiganul de nord. Distrugerea actelor lui Canty. Cumpărarea de benzină pentru incendierea maşinii. Toate acestea reieşeau clar din mărturiile lui Frank McMasters, Cheryl Krizanovic şi chiar din propria declaraţie a lui Dawn făcută poliţiei.

Fără niciun fel de fanfaronadă, Ziolkowski se ridică şi păşi greoi spre mijlocul sălii. Interogă câţiva locuitori ai părţii de sud, deschizând anumite breşe pe care avea să le astupe apoi, în decursul pledoariei sale.

— L-ai văzut vreodată pe John bătând-o pe Dawn? o

întrebă pe Tammy Becker.

— Nu chiar... L-am văzut plesnind-o de câteva ori, răspunse Tammy.

— Nu consideri asta bătaie?

— Nu.

— ...îţi aminteşti ce spuneai în declaraţia făcută poliţiei, şi anume că lui Dawn îi era frică să-l părăsească?

— Simţeam că îi era teamă să-l părăsească.

— Ce ţi-a lăsat această impresie?

— Felul în care se purta.

— Ce anume din comportamentul ei te-a făcut să crezi că-i era teamă să-l părăsească pe Fry?

— Pentru că cerea atât de mult de la ea.

Ziolkowski o supuse „pe Cheryl Krizanovic interogatoriului încrucişat, scoţând la iveală relaţia violentă a acesteia cu fostul ei prieten. Cheryl povesti cum John o silise să se prostitueze şi să ia droguri, despre nenumăratele bătăi şi felul în care îi spărsese splina. Spuse că obişnuia să o ameninţe cu moartea dacă l-ar fi părăsit.

— Ai discutat asta vreodată cu Dawn Spens?

— Da.

— Ai discutat cu ea despre faptul că Fry te-a bătut de nenumărate ori?

— Da.

— Dar ea ţi-a spus vreodată că a fost lovită de el?

— O singură dată.

— L-ai văzut vreodată pe Fry lovind-o?

— Nu.

Ziolkowski îl chestionase deja pe John Bumstead în privinţa scandalului din casa lui, în timpul căruia nasul lui Dawn fusese spart.

Bumstead spunea că cearta fusese între ei patru – el, soţia lui, John şi Dawn. La rândul său, Agaciński încercase să pună în context stilul de viaţă al grupului.

— Fry ţipa la Dawn Spens cum ţipi şi tu la nevasta ta?

— Nu ştiu. Eu strig la nevasta mea foarte tare; Nu ştiu dacă ne putem compara.

— ...După ce a început să-i Curgă sânge din nas lui Dawn ce s-a întâmplat?

— S-a ridicat şi a spus: „Îmi curge sânge din nas”.

— Şi apoi?

— Au plecat.

— ...îţi baţi soţia?

— Da, şi nu sunt mândru de asta, dar se mai întâmplă.

— Îi curge şi ei sânge din nas?

— Habar n-am. Va trebui s-o întrebaţi pe ea.

Cât despre ceea ce se afla în geantă sau în punga de plastic aruncată pe autostrada 1 – 75, Cheryl, Frank şi toţi ceilalţi martori declarară că n-o auziseră niciodată pe Dawn spunând că ştia ce se afla înăuntru.

Marţi dimineaţa, în ziua următoare pronunţării verdictului lui Fry, Agaciński adăugă cazului episodul final, chemând-o pe Marlyss Landeros să depună mărturie în privinţa declaraţiei lui Dawn. Citi întreaga confesiune în faţa instanţei.

În declaraţia ei, Dawn afirma: „John mi-a spus să iau din frigider geanta cu bucăţile de corp ale lui Al”.

Iar în privinţa pungii de gunoi pe care Fry o aruncase pe autostrada 1 – 75: „Nimeni nu mi-a spus, dar ştiam că aruncă părţi de corp ale lui Al”.

John Fry se afla închis în celula sa din închisoarea districtuală, când Dawn se aşeză în boxa martorilor. Purtând aceeaşi rochie cu care fusese. Îmbrăcată în timpul celor şase zile ale procesului, ridică mâna, jură, apoi se aşeză picior peste picior. Cicatricele erau vizibile chiar şi din ultimul rând al sălii.

Erau prezenţi vreo doisprezece spectatori, personalul tribunalului, avocatul, procurorul şi, cel mai important dintre toţi, judecătorul Michael F. Sapala. Roy Spens stătea pe o bancă de lângă perete, cu ochii fixaţi în podea şi capul în mâini.

— Domnişoară Spens, te rog să ne spui numele întreg, începu Ziolkowski.

— Dawn Marie Spens.

Ziolkowski se îndreptă spre centrul sălii de judecată. Continuând să pună întrebări, avocatul solid păşea agale înainte şi înapoi.

— Ce vârstă ai?

— Douăzeci de ani.

Vocea îi era catifelată, iar ochii căprui priveau cu atenţie.

Relată o poveste emoţionantă în care se prezenta pe ea însăşi ca pe o sclavă, însă o poveste complet diferită de ceea ce aveau să spună mai târziu, în afara sălii de tribunal, Dolores Cusmano, Donald Scott Carlton, Juanita Deckoff, Sue Stennett, Mark Bando, Cheryl Krizanovic, Frank McMasters, doctoriţa Lorraine Awes, John Carl Fry şi chiar de ceea ce reieşea din propriile ei bileţele din închisoare, scrise înainte şi după proces.

Mărturisi că renunţase la liceu şi plecase din Flarper Woods pentru a se muta cu Donald Carlton în Cass Corridor. Acolo se angajase vânzătoare într-un magazin. Don o bătea mereu şi, într-o zi, apăruse John Fry în viaţa ei. Acesta îl ameninţase pe Carlton şi o scăpase pe Dawn de suferinţele pe care le îndura. Se mutase cu John, de la care luase obiceiul de a-şi injecta droguri. Până atunci, băuse doar şi fumase marijuana. Fry o silise să se prostitueze, afirma ea. Da, auzise de splina spartă a lui Cheryl şi îi era frică să-l părăsească pe John. Povesti cum îi spărsese nasul şi cum o plesnea adeseori. Spuse că se

temea că o va omorî pe ea sau familia ei dacă pleca. Şi, oricum, n-avea unde să se ducă.

— L-ai iubit pe John Fry? întrebă Ziolkowsky, aşezându-şi mai bine ochelarii şi privind-o în ochi.

— Am ţinut la el cândva. La început mă simţeam datoare faţă de el pentru că mă scăpase de tipul acela.

— Dar a venit o vreme când sentimentele tale s-au schimbat?

— Da.

— Şi cum s-au schimbat, care au fost apoi sentimentele faţă de John Fry?

— Îl detestam.

— Dar ai rămas cu el?

— Da.

— De ce?

— N-aveam de ales.

Apoi Ziolkowski se referi la împrejurările în care fusese comisă crima. John şi Al începuseră să se certe în timp ce ea vomita, spuse Dawn. Habar n-avea de ce se certau. După ce-l omorâse, Fry o pusese să-i asculte – inima. După aceea o trimisese să agaţe clienţi. Corpul dispăruse în vreme ce era plecată.

— De ce nu te-ai dus la poliţie?

— Mi-era teamă de John şi ştiam că... Ei bine, mi-a povestit cum a evadat din închisoare. Eram sigură că dacă anunţ poliţia avea să se răzbune.

Dawn declară că nu ştiuse ce se întâmplase cu corpul până când fusese interogată de Marlyss Landeros la Omucideri. „Bănuia” doar că o parte din cadavrul lui Al fusese aruncată pe autostrada 1 – 75. Nu ştia ce era în geantă. Oferi o explicaţie pentru declaraţia pe care i-o dăduse lui Landeros în privinţa valizei maro...

— L-ai spus ofiţerului Landeros că ai luat geanta cu bucăţile de corp din frigider?

— Le-am explicat cum arăta şi ei mi-au spus că aceea era geanta cu bucăţile de corp înăuntru. Aşa că de atunci încoace, de câte ori m-am referit la ea, ofiţerul Landeros a scris „geanta cu bucăţile de corp” în loc să spună că era doar geanta pe care o văzusem.

— A caracterizat geanta pe care i-ai descris-o drept „geanta cu bucăţile de corp înăuntru”?

— Da.

— ...Formularea îţi aparţine?

— Nu...

O mărturie înregistrată pe bandă ar fi pus capăt disputei. Dar nu fusese niciodată timp pentru magnetofoane şi transcrieri într-o secţie de Omucideri ce se ocupa de şase sute de crime pe an.

Ziolkowski încheie mărturia cu afirmaţia lui Dawn că primise scrisori ameninţătoare de la Fry în timpul detenţiei.

— Mi-a spus că dacă nu... în scrisorile pe care mi le-a trimis spunea că, dacă nu-l anunţ ce am de gând până pe 3 decembrie, va trage concluzia că am trecut de partea cealaltă şi va acţiona în consecinţă când avea să mă vadă; că n-aveam decât două şanse, „să fac ceea ce trebuie sau să mor”.

La cererea lui Agaciński, curtea permise să i se dea acestuia scrisorile spre cercetare, dar niciuna din părţi nu intră vreodată în posesia lor.

— După prânz, Agaciński îşi începu interogatoriul încrucişat. O conduse iarăşi pe Dawn spre descrierea pe care o făcuse primei perioade a relaţiei sale cu John Fry.

— Deci, după o lună sau două, sentimentele dumitale de dragoste faţă de domnul Fry *au dispărut*?

Procurorul stătea în mijlocul sălii aparent derutat.

— Da, răspunse Dawn cu calm.

— ...Dar, din cauza lucrurilor pe care le făcea pe

stradă, ai simţit afecţiune, respect sau ai simţit, de asemenea, că ai vreo datorie faţă de John Fry?

— Nu chiar – nu pot să explic prea bine. Într-o anumită măsură cred că m-am simţit îndatorată faţă de el.

Timp de o oră, procurorul întoarse povestea acuzatei pe toate feţele. Câtă declaraţia lui Tammy Becker în legătură cu planurile lor de a se muta în California.

Dawn negă că ar fi existat vreo astfel de intenţie fermă. Susţinu că în ziua crimei doctorul Al Miller le făcuse una din vizitele lui obişnuite.

Agaciński încercă să pună sub semnul întrebării afirmaţia ei că ar fi fost silită să spele cada.

— Ţi-a făcut John vreo critică la adresa felului în care ăi spălat cada în noaptea aceea?

— Nu.

— Îţi era teamă că avea să vină să-ţi facă vreo critică?

— Am făcut doar ce mi-a spus.

— Ai fost pur şi simplu conştiincioasă.

Agaciński făcu o pauză şi zâmbi, apoi trecu brusc la geanta maro.

— După ce ai spălat cada, te-ai dus şi ai luat geanta de voiaj. Cum era? Spune-ne cum ai procedat.

— Am luat-o de mânere.

— Cât de grea era?

— Destul de grea.

— …De cât timp aveaţi în casă acea geantă?

— De când ne mutasem.

— Cât timp a stat în frigider?

— Nu ştiu.

— Nu ţi s-a părut că se află într-un loc nepotrivit?

— Ba da.

— Ai mai văzut-o vreodată în frigider?

— Nu.

— Şi nu te-a interesat ce avea înăuntru?

— Nu.

Agacińśki argumenta, gesticula şi păşea în susul şi în josul sălii, însă Dawn îi dădea răspunsuri scurte şi calme. Uneori îşi încrunta uşor sprâncenele, arătând la fier de uimită ca şi procurorul. O determină să recunoască faptul că nu fusese nici măcar o dată ameninţată fizic când îl ajutase pe Fry după crimă. Dar nu reuşi să-i zdruncine calmul.

Robert Ziolkowski îi puse o ultimă întrebare.

— Domnişoară Spens, am observat nişte urme pe spatele picioarelor dumitale. Poţi să ne spui ce sunt?

— Cicatrici de la injectarea drogurilor.

Procesul lui Dawn Spens se amână până lunea următoare. Duminică seara, Dawn compuse o altă scrisoare pentru John:

„Sper că te simţi cât de bine se poate în aceste împrejurări. Nici nu pot să-ţi spun cât de şocată am fost când am auzit verdictul. Mâine e ultima mea zi de proces... Nervii mei sunt la pământ. Mă irită îngrozitor că totul durează atât de mult...

Toată lumea de pe-aici te-a compătimit când au aflat sentinţa. Mama şi sora mea au plâns. Sunt câteva fete care mi-au spus să-ţi transmit că-ţi admiră stilul”.

Când procesul reîncepu lupi după-amiază, Ziolkowski îl chemă în boxa martorilor pe Michael Abramski, un psiholog versat în droguri şi problemele soţiilor maltratate. Abramski îi efectuase la începutul lunii noiembrie o evaluare clinică lui Dawn Spens, bazată pe o întrevedere de două ore avută cu aceasta în puşcărie.

Abramski remarcase în timpul întrevederii că „emoţiile ei stagnau”.

— Nu arăta o gamă normală de sentimente, spuse el. Nu exista spontaneitate sau vreo emoţie de orice fel.

Abramski afirmă că putea fi „comportamentul ei obişnuit” sau un rezultat al folosirii drogurilor, dar nu putea preciza care dintre ele. O caracteriză pe Dawn drept o persoană dependentă de alţii, ce nu lua niciodată decizii proprii.

— Este această lipsă a reacţiilor specifică toxicomanilor? îl întrebă Ziolkowski.

— Este specifică, de asemenea, cuiva care are trecutul domnişoarei Spens. Provine dintr-o familie dezorganizată în care a asistat la multe certuri şi bătăi. A beneficiat de prea puţină îndrumare…

O compară cu o soţie maltratată, spunând că avea comportamentul pasiv asociat sindromului. Dată fiind structura ei psihică, spuse Abramsky, purtarea ei era şi un efect al şocului produs de crimă…

După o scurtă pauză, procurorul şi avocatul îşi Ţinură pledoariile finale. Agaciński încercă să reamintească ce l-ar fi putut determina pe Al Canty să facă acea vizită pe 13 iulie la bungaloul de pe Casper.

— Două lucruri mi-au atras atenţia în declaraţia ei, se adresă el tribunalului. Primul este faptul că o contrazice pe Tammy Becker în privinţa plecării în California. Domnişoara Becker a spus clar că, doar cu câteva zile înainte de moartea doctorului Canty, domnişoara Spens însăşi a menţionat că vor pleca în California la sfârşitul săptămânii…

Părerea mea este că domnişoara Spens a fost mult mai implicată, decât recunoaşte, în comiterea unei înşelătorii financiare asupra doctorului Canty, că a fost o participantă activă în obţinerea unei mari sume de bani care să le finanţeze ei şi lui John Fry călătoria în California. Puţin i-a păsat de consecinţele pe care această acţiune le va avea asupra doctorului Canty, dacă va supravieţui sau nu…

Scoase în evidenţă şi notele bune pe care le avusese în liceu, dar puse sub semnul întrebării „sinceritatea” mărturiei sale. După ce făcu iarăşi un rezumat al declaraţiei lui Dawn, Agacinsky, un procuror care în mod obişnuit nu avea nicio înclinaţie spre metafore, încheie creând una pentru judecătorul Michael F. Sapala:

— Cred că domnişoara Spens trebuie să răspundă pentru ambele capete de acuzare şi rog instanţa să nu se lase sedusă de Dawn Spens, aşa cum a făcut doctorul Canty şi să o găsească vinovată de ambele acuzaţii.

Ziolkowski începu spunând că găsise remarca procurorului despre seducţie „interesantă”. Paşii săi deveniră ceva mai sprinteni când adăugă:

— Din toate mărturiile pe care le-am audiat, putem trage concluzia că doctorul Canty a fost cel care a pornit totul.

— Masivul avocat rămase nemişcat în faţa judecătorului Sapala şi, în cuvinte puţine, o descrise pe Dawn Spens drept o fiinţă neajutorată.

— Cred, spuse el în final, că ceea ce a reieşit din cuvintele lui Dawn Spens, când se afla în boxa martorilor, este problema cea mai importantă, adică ea este adevărata victimă a acestui caz. Simţim un pic de compasiune pentru doctorul Canty şi niciun fel de compasiune pentru John Fry, dar cred că victima reală, cea de care amândoi au profitat, a fost Dawn Spens…

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, pe 17 decembrie, părţile se întâlniră din nou pentru verdictul judecătorului Sapala. Întâi de toate, vorbi despre piedicile pe care le avuseseră de înfrânt toţi cei care investigaseră cazul doctorului W. Alan Canty.

— Noi, spuse Sapala, a trebuit să determinăm faptele acestui episod dezgustător şi ruşinos cu ajutorul unei parăzi bizare de toxicomani, prostituate, hoţi şi alţi

delincvenţi. Aceste lucruri nu uşurează niciodată munca unui anchetator…

Esenţa acestui univers îl constituie narcoticele. Ni s-a înfăţişat o lume hedonistă şi crudă, în care goana după droguri stă la baza oricărei relaţii, gând sau dorinţă, şi duce, în final, la durere, nefericire şi moarte.

Indiferent dacă este Dawn Spens sau John Fry, Gary Neil sau McMasters, Krizanovic sau Becker, Bumstead sau… W. Alan Canty, doctor în psihologie, observăm la toţi numai dorinţa de satisfacere a apetiturilor personale.

Oamenii pe care i-am văzut trăiesc într-o comunitate unde nu există niciun pic de dragoste. Există numai indivizi care fac uz de droguri şi profită unii de alţii.

Judecătorul Sapala o găsi pe Dawn Marie Spens vinovată de complicitate la crimă după înfăptuirea ei, dar nu şi de mutilare a cadavrului.

O trimise pentru evaluare la Clinica psihiatrică a tribunalului.

— Domnişoară Spens, ştiu că ai vorbit cu doctorul Abramsky, dar nu strică să te vadă şi unul din psihiatrii sau psihologii de la clinica noastră. S-ar putea să ajute la pronunţarea sentinţei finale în acest caz.

— Bine, mulţumesc, spuse Dawn Spens şi se ridică, netezind cutele rochiei roşii, strânse pe corp.

Capitolul 97

În mod clar poveştile noastre trebuie să conţină violenţă. Numitorul comun ai celor mai inhibaţi pacienţi îi constituiau închipuirile agresive şi distructive împotriva adulţilor pe seama cărora puseseră ia începutul poveştii trăsăturile josnice şi infame şi care ulterior, trebuiau distruşi…

W. ALAN CANTY

Cercetări terapeutice

La două săptămâni după verdictul judecătorului

Sapala, aceeaşi Clinică psihiatrică a tribunalului, pe care Alan Canty Sr. O condusese mulţi ani, îi puse lui John Carl Fry diagnosticul de „psihopat tipic”:

„Poate simula emoţii, sentimente, chiar şi acela de vină, dar nu are capacitatea de a simţi compasiune sau o empatie reală”, se afirma în raport. „Sentimentul de vină îi este străin. Nu putem decât să recomandăm o perioadă maximă de detenţie”.

Chestiunea era deja stabilită. După legile statului în privinţa crimei de gradul întâi, pe Lucky Fry îl aştepta. Închisoarea pe viaţă, fără drept de eliberare condiţionată. Judecătorul Michael Sapala ceruse totuşi întocmirea raportului pentru a-i ajuta pe cei din conducerea închisorii.

Într-o dimineaţă, pe 23 decembrie, Fry se întoarse în faţa judecătorului pentru încheierea formalităţilor. Jay Noian mai avea câteva cuvinte de spus;

— Clientul meu e în mâinile legii şi va trebui să-şi ispăşească pedeapsa de acum… Nu vreau să par lipsit de consideraţie faţă de familia doctorului Canty, dar vreau să subliniez că viaţa lui John, Fry a fost doar dezastru şi tragedie. A fost un om cu multe aptitudini pe care le mai are încă. A fost cândva proprietarul a trei benzinării în

Pontiac şi un om de afaceri de succes. Suntem acum puşi în faţa devastării.

— Domnule Fry, ai ceva de spus înainte ca tribunalul să-ţi dea sentinţa?

John Fry, cu mâinile strânse la piept, se uită la Sapala şi zise:

— De-a lungul întregului proces am fost descris ca un individ rece. Regret foarte mult ce s-a întâmplat. Îmi pare rău pentru doctorul Canty şi familia lui. De fiecare dată când memoria unui individ este terfelită, e o ruşine pentru umanitate.

Cele mai mari regrete le am în privinţa domnişoarei

Spens. A fost aruncata în închisoare şi posibil va primi o detenţie mai lungă. Cer curţii îndurare, nu pentru mine, pentru domnişoara Spens.

Zece zile mai târziu, pe 2 ianuarie, Dawn Spens avea nevoie de un pic de caritate. Departamentul eliberărilor condiţionate şi clinică psihiatrică recomandau un termen de detenţie. Sapala avea în faţa lui un raport al clinicii în care se spunea că nu „regreta” în mod real incidentul şi probabil „remuşcarea ei este specifică situaţiei, adică va dispare imediat ce va fi eliberată din închisoare”.

Avocatul ei, Robert Ziolkowski, avea obiecţii puternice împotriva ambelor rapoarte. Jan Canty, într-o întâlnire cu cei de la departament, spusese că o considera pe Dawn o „victimă” şi că nu avea nimic împotriva eliberării condiţionate, cu condiţia să urmeze un program de reabilitare.

Nu erau cheltuieli de înmormântare pe care Dawn ar fi trebuit să le plătească... Aproape că nu avuseseră ce îngropa.

Judecătorul Sapala o întrebă pe prostituată dacă avea ceva de spus înaintea sentinţei. Dawn, îmbrăcată cu aceeaşi rochie, se uită la judecător.

— Aş vrea să-mi exprim regretul faţă de familia doctorului Canty şi faţă de familia mea pentru toată suferinţa prin care au trecut.

Dawn vorbea cu o voce joasă, care abia se auzea. În sala de judecată era zgomot mare în acea marţi, o zi obişnuită cu avocaţi ce intrau şi ieşeau aducând tot felul de acte funcţionarilor. Interesul pentru cazul Canty trecuse. Până ca Sapala să ceară linişte în sală, grefierul pierduse următoarea replică a lui Dawn. Dar o auzise un ziarist.

— Dar, spuse Dawn Marie Spens, şi eu la rândul meu mă simt victimă. Aş fi foarte recunoscătoare dacă mi

s-ar da încă o şansă ca să dovedesc că pot trăi în societate fără să aduc necazuri.

Judecătorul Sapala decise să scutească pe Dawn de închisoare. Dădu două motive pentru neimpunerea sentinţei de cinci ani. Unul era suprapopularea închisorilor statului, un fapt ce cauza adesea eliberarea înainte de termen a deţinuţilor. Al doilea consta în dorinţa lui Dawn să fie ajutată.

— Chiar dacă i-aş da pedeapsa maximă, date fiind metodele de acolo, va fi probabil eliberată destul de repede… Sincer, nu am prea mare încredere în eficienţa programelor lor de a-i ajuta pe alcoolici, toxicomani sau pe cei cu probleme psihice.

Sapala zise că, după părerea lui, Dawn Spens era o» „fiinţă umană care putea fi recuperată”.

— Ceea ce văd aici în fiecare zi m-a făcut să-mi pierd mult din optimism, declară Sapala. Dar încă mai cred că mai există o şansă pentru fiecare.

Procurorul Robert Agaciński, afirmând că detenţia servea cel mai bine interesele ei, ca şi pe acelea ale societăţii. Sapala croise o pedeapsă specială pentru prostituată.

Avea să fie eliberată condiţionat pe un termen de trei ani, primele zece luni urmând să le petreacă în închisoarea districtuală. Ţinând cont de lunile dinainte şi după proces, Dawn Spens mai avea de stat mai puţin de jumătate. După eliberare, stabili Sapala, avea să intre într-un program de dezintoxicare şi să facă periodic analize ale urinei. Dacă alegea să fie pacient extern, trebuia să facă în plus o sută de ore de muncă pentru comunitate. În cazul spitalizării, avea să rămână acolo cât vor considera medicii.

— Mulţumesc, domnule judecător, zise Dawn.

— Îţi doresc noroc, răspunse Sapala. L-o spuse de două ori.

Dawn Spens era încântată de sentinţă. Aşteptând data eliberării, îi scrise lui John Fry şi alte bileţele de dragoste în care îi mulţumea că „a scos-o din încurcătură”.

Fry urma să fie transferat la închisoarea Jackson, dar încă mai avea talentul tocmelilor. Şeful poliţiei districtuale dorea informaţii în privinţa problemelor de securitate internă care făcuseră posibilă încercarea lui de a evada, în curând se renunţă la acuzaţia de evadare împotriva lui Fry. De asemenea, Lucky reuşi să obţină o întâlnire cu Dawn la mijlocul lui ianuarie, în ziua în care pleca spre Jackson.

Cei doi fură singuri într-o cameră veche folosită de poliţie pentru identificări. Dawn stătu pe genunchii lui sărutându-l şi mângâindu-i capul chel. John avea aproape patruzeci de ani. Un sfert din viaţă şi-l petrecuse prin închisori, dar îşi făcea deja planuri să nu-şi petreacă restul vieţii tot acolo.

A doua zi, Dawn îi scrise:

„John, eşti un om al naibii de bun şi, după ce am fost cu tine, chiar dacă aş căuta, ceea ce n-am să fac, ştiu că n-aş găsi un bărbat care să mă iubească cum m-ai iubit tu”.

Dar în scrisorile ei mai recente nu mai existau inimi şi alte desene de adolescentă. Multe scrise cu litere de tipar. Îi promitea să-l viziteze şi să-i trimită pachete după ce va fi eliberată. Dacă ofiţerul care avea să o supravegheze n-o va lăsa să-i facă vizite, or să corespondeze. Apoi repetă o altă promisiune:

„Vreau să-ţi spun exact ce simt, poate ai să mă înţelegi mai bine. Îţi aminteşti ce ţi-am promis ieri? Dacă sentimentele mele se vor schimba vreodată, am să ţi-o spun în faţă. Îţi datorez măcar atât”.

Fry plecă la Jackson, petrecu un an în Instituţia corecţională pentru bărbaţi din Huron Valley şi rămase definitiv în celulele friguroase de la Marquette, cea mai dură închisoare a extremităţii de nord din Michigan Upper

Peninsula. Se pregătea să facă recurs şi se lăudă cum „luase totul asupra lui” ca s-o scape pe prietena sa, pretinzând că ea îl ajutase să împacheteze bucăţile de corp.

La doi ani după ce primise ultima scrisoare de la Dawn, încă mai aştepta un cuvânt de la fosta lui prietenă…

— Am fost un f-r-a-i-e-i, spuse Lucky. Atât de mult am iubit-o pe târfa aia.

Pe 19 martie Dawn Spens fu eliberată din închisoarea Wayne County şi transferată într-o mică celulă din spatele sălii de judecată a lui Sapala.

Îl aşteptă acolo pe directorul fermei Dawn, un staţionar pentru dezintoxicare aflat la patruzeci şi cinci de minute de Detroit. Încercase să intre într-un astfel de program din Windsor ca să fie mai aproape de mama ei, dar fusese nevoită să renunţe din cauza restricţiilor impuse foştilor deţinuţi, care nu erau primiţi în Canada.

Directorul fermei Dawn sosi însoţit de câteva foste toxicomane. Tinerele femei aveau vârsta lui Dawn şi ochii lor sclipeau de sănătate. Aveau să meargă înapoi cu ea la centrul de tratament, amenajat într-un sat din districtul Washtenaw. Programul dura nouă luni.

Ieşind din tribunalul Frank Murphy, începu imediat să pălăvrăgească cu însoţitoarele ei. Avea douăzeci şi unu de ani când respiră prima gură de aer curat de opt luni încoace. Era o zi ploioasă.

Dawn Marie Spens nu avea pardesiu. Purta rochia” roşie, iar ultimii trei ani săpaseră cerculeţe pe picioarele ei.

Ţinea în mână o pungă maro de hârtie în care avea toate lucrurile personale.

Capitolul 98

Gladys Canty era tulburată de pedeapsa dată lui Dawn Spens, dar şi mai tulburată de întrebările fără

răspuns care înconjurau moartea fiului ei. Se ridicase împotriva ameninţării unui şantaj sau se luase pur şi simplu la bătaie cu John Fry?

Nu putea să şi-l închipuie dându-le celor doi de bunăvoie sume de bani. Se întreba dacă nu cumva vânzarea colecţiei sale de monezi nu precipitase căderea sa nervoasă şi spitalizarea ce îi urmase. Avea de înfruntat şi alte mistere, dintre care unul în special o făcu să-şi piardă liniştea luni de zile.

În anul următor al morţii lui, întârzia să primească extrasul pentru dobânda unuia dintre conturile ei. Depusese zece mii de dolari pe termen de trei ani la una din băncile din Grosse Pointe. BUster o ajutase să investească acolo; numele lui figura alături de al ei.

Până la urmă dădu telefon şi un funcţionar o informă că banii fuseseră retraşi de mult timp, dar nu-i putea spune data exactă. Pentru a afla, va trebui să vină la bancă.

Gladys nu-şi putea aminti să fi scos banii din acel cont. Se gândi la fiul ei, la împrumuturile pe care i le cerea şi la toate detaliile sordide ale poveştii. Mai târziu o prietenă îi propuse să meargă împreună la bancă şi să vadă cine scosese banii. În cont ar fi trebuit să se strângă mai mult de cincisprezece mii de dolari. Căzu de acord, dar îşi schimbă părerea cu o zi înainte de data stabilită.

— Nu, spuse ea. Nu vreau să trec prin asta. Numele lui Buster a suferit destul. Cred că i-am retras eu şi i-am investit în altă parte.

Într-o zi de primăvară, Gladys Canty auzi o bătaie uşoară într-un geam al bungaloului său. Deschise uşa şi văzu o femeie de treizeci de ani stând singură pe alee. Razele soarelui care apuneau se jucau în părul său negru ca pana corbului.

Când se prezentă, Gladys îşi dădu seama că era o

fostă pacientă de-a lui Alan, o grecoaică de la care primise periodic telefoane. O invită înăuntru la o ceaşcă de ceai. Tăifăsuiră câteva ore. Fosta pacientă era foarte emoţionată, spunându-i cât de mult îl admirase pe fiul ei, ce mult o ajutase de-a lungul celor zece ani de terapie. Alan îi fusese profesor de psihiatrie la colegiul Henry Ford Community, unde îl întâlnise prima oară. Li simţea foarte mult lipsa.

Ea şi cu sora ei locuiau împreună cu mama lor care era văduvă. În curând nu numai ea o suna, dar şi mama ei.

— Ce mai fac nepoţii dumneavoastră, ce vă mai face sora? o întrebă.

Gladys observă că încercau să fie prietenoase sau poate voiau ca ea să umple un gol. Întreaga familie făcuse tratament cu fiul ei cândva.

Într-o duminică îi propuseră să vină s-o viziteze şi să ia cina împreună.

— Nu mai pregătesc cina pentru oaspeţi de multă vreme, le zise doamna Canty.

Drept compromis, Gladys le promise să se întâlnească săptămâna următoare. Joi seara, o luară cu maşina şi o duseră la ele acasă, în partea de vest a oraşului. Pregătiseră o masă bună pentru ea, pui cu orez, salată şi o prăjitură de căpşuni delicioasă făcută de pacienta cu părul negru.

— Doctorul Canty a fost un om minunat, spunea ea încontinuu. Ce tragedie! Ce tragedie!

Toată familia era foarte însufleţită. Mama lor rostea cu o voce de înmormântare:

— Fiul dumneavoastră a fost un om *bun*. A fost un om atât de bun.

— Ce tragedie! completa fiica.

Mama stătea lângă Gladys la masă, bătând-o uşurel cu palma pe umăr şi gesticulând în timp ce vorbea.

Doamna Canty se simţea foarte prost şi foarte departe de casă.

„Avem atât de puţine lucruri în comun", îşi spunea.

Mai târziu le scrise o scrisoare. Le spunea că nu le cunoscuse înainte de moartea lui Buster, iar acum amintirile erau prea dureroase. Credea că e în interesul tuturor să nu se mai vadă niciodată.

Gladys. Foster Canty nu era foarte sigură că luase decizia corectă. Se întrebă multă vreme dacă făcuse o faptă creştinească.

Capitolul 99

Îi sunt la fel de recunoscător soţiei mele Jan-Jan, care lucra în cadrul acestui proiect când am întâlnit-o prima oară… Dar cea mai mare datorie o am faţă de numeroasele tinere devotate ce au lucrat ca ghizi indianwood din 1962 până azi. Multe dintre ele… au petrecut lungi şi obositoare şedinţe repetând şi jucând – adesea fără să obţină nicio reacţie din partea copiilor. Unele au părăsit programul căruia îi dedicaseră multă muncă fără să ştie ce înrâurire au avut asupra autismului. Aceste eforturi neostenite m-au impresionat profund…

W. ALAN CANTY

Cercetări terapeutice.

Jan Canty era văduvă, dar avea numai treizeci şi cinci de ani. Al o sfătuise ca într-o asemenea situaţie să se recăsătorească, însă ce-i spusese el nu mai avea nicio importanţă acum.

Întrebările şi răspunsurile veneau în valuri, într-o zi se trezi întinzând mâna spre telefon, gata s-o sune pe prima soţie a lui Al.

— Spune-mi, ar fi vrut să o întrebe, cine a fost bărbatul cu care m-am măritat? Te rog, poţi să-mi spui asta?

În altă zi încercă să ia legătura cu Lorraine Awes, dar

află că se mutase în Alaska. Jan ştia că ar putea să o găsească pe doctoriţa terapist a lui Al, dar ce rost avea? se întrebă. Se mai putea schimba ceva?

Petrecu mult timp discutând cu Ray Danford, care îi povesti tot ce ştia. Mai târziu un alt prieten intră în viaţa ei. Voia să scoată totul la lumină şi să pună cap la cap fragmentele poveştii. La început ea ezită, dar apoi se linişti tot mai mult şi începu să înţeleagă. Era tot neîncrezătoare pe măsură ce auzea mai multe despre isprăvile lui Al.

— Ăsta nu e Al, spunea ea. Pur şi simplu nu corespunde caracterului său.

La un moment dat, propriile ei cuvinte o frapară. „Caracter” devenise un termen relativ.

„Cum, gândea ea, de a putut să-şi împartă viaţa atât de minuţios pe compartimente? Mai mult de zece ani nu cunoscuse decât o parte din el. O Evă, o Sybilă, o personalitate scindată într-adevăr ar fi fost mult mai uşor de înţeles. Câtă energie i-a trebuit să ţină totul ascuns, să îndruge atâtea minciuni în ambele părţi”.

— Când îmi amintesc, am impresia că nu l-am cunoscut deloc, îi spusese unei prietene.

Veniră apoi implicaţiile asupra propriului ei discernământ. „Ce spun toate astea despre mine? se întrebă. La dracu’, nu sunt *naivă*. Nu sufăr de auto-amăgire. N-am făcut eu asta. Doar că am fost îndrăgostită de el”. Nu ştia dacă va mai putea iubi vreodată atât de mult sau avea încredere într-un bărbat.

Cu timpul, începu să pună la îndoială chiar şi proiectul care îi unise – cărticica despre copii cu probleme psihice şi scenetele.

Aştepta o scrisoare, orice, de la spitalele unde Al spunea că trimisese casetele proiectului Indianwood. Ştia că înregistrase casete video. Avea douăsprezece din originale.

Încercă să afle ce profituri obţinuse în urma vânzării *Cercetărilor terapeutice*, volumul broşat pe care ea îl dactilografiase. Ştia că Al distribuise unor librării, dar în mod, sigur nu existaseră niciun fel de drepturi de autor care, după cum pretindea el, îi finanţaseră ei pregătirea la colegiu. Prietenul ei o lămuri că Al publicase cartea pe propria lui cheltuială. Oricine putea face asta cu orice fel de lucrare, cu condiţia să dispună de banii necesari.

Se gândi că probabil la asta se referise în timpul căderii lui nervoase: „Or să aflare că Indianwood e o înşelătorie". Dar ce anume, casetele sau vânzările? Sau mai era ceva?

Surprizele se înmulţiră pe măsură ce prietenul ei căuta răspunsuri. Experţi de primă importanţă şi sfătuitori cu experienţă în domeniul" autismului nu auziseră niciodată de W. Alan Canty; unii mărturiseau că fuseseră intrigaţi de ştirile din ziare că acesta era specialist în tulburările psihice ale copiilor. Pretenţiile lui Al că avusese un succes atât de mare cu tehnicile Indianwood erau primite cu dispreţ.

— Credeţi-mă, ţi se duce vestea imediat în acest domeniu, părinţii caută ajutor cu atâta disperare, spuse doctorul Joseph Fischhoff, directorul secţiei de psihiatrie a spitalului de copii din Detroit şi un specialist cu experienţă în domeniu. Dar ce afirma el nu este adevărat. Dacă ar fi vindecat cu succes 70 la sută din cazurile de autism, ar fi câştigat premiul Nobel.

„Asta explică de ce Ai refuza să meargă la conferinţele de specialitate, gândi Jan, şi de ce le critica mereu. Nu putea vorbi despre munca lui acolo".

Găsi ghidele Indianwood care lucraseră pentru Ai în anii ’60. Toate povestiră despre scenete şi lecturi ale unor basme violente. Tuturor a li se spusese că munca lor va fi prezentată în faţa copiilor autişti. Toate jucaseră în faţa

unui public format dintr-o singură persoană – W. Alan Canty, aşezat pe fotoliu în cabinetul său din Fisher Building.

Un fost prieten al unei fete care lucrase în cadrul proiectului din 1964 până în 1967 explică ce ştia şi ce văzuse. Pe vremea aceea, prima căsnicie a lui Al se apropia de final.

— Eu şi câţiva prieteni de-ai mei obişnuiam să glumim pe tema asta, spuse el. Avea cele mai drăguţe ţipe şi toate mureau după el. Ştiam că ceva nu e în regulă, chiar dacă aveam numai şaisprezece ani. Dar fetelor nu le păsa. Nimeni nu plătea atâţia bani, cinci dolari pe oră. Şi niciodată nu le-a făcut avansuri.

Chestia nostimă e că pe vremea aceea făceam şedinţe de terapie cu el din cauza unor probleme personale şi a unei experienţe neplăcute cu LSD. Trebuie să spun că era un foarte bun psiholog, în Ciuda comportamentului său ciudat în privinţa fetelor.

Jan începu să se întrebe dacă existase *vreun* copil, apoi ce rol îi fusese destinat ei cu adevărat când solicitase să lucreze la proiect. Se întreabă „nu cumva relaţia noastră s-a desfăşurat în jurul unei decepţii iniţiale şi s-a transformat într-un capriciu al unei psihodrome neîntrerupte?”

Cercetările terapeutice menţineau doar un specialist care mai ştia despre cercetările lui Al-James Clark Maloney – dar acesta murise înainte ca lucrarea să fie publicată. Restul participanţilor erau copii, cărora nu fi se dădea decât numele mic. Mai exista povestea unei ghide. Indianwood numite Connie.

După câte scria în carte, Connie obţinuse prima reacţie – de la un grup de şapte copii autişti, în subsolul Clinicii psihiatrice Birmingham în anul 1962. Capitolul destinat ei îi descria pe copiii ce stăteau în semicerc

privind „interpretarea ei fascinantă” a unei poveşti despre lebede negre. Unul din copiii autişti scosese un sunet – întâi un chicotit, pe urmă un hohot de râs.

„În câteva minute râsete primitive se strecuraseră în tot semicercul”, scria Al. Aşa se născuse cartea.

Jan îşi aminti. Ghida devenise actriţă. Al i-o arătase într-un film la care insistase să meargă, numit *W.W. And the Dixie Dancekings*. Era partenera lui Burt Reynolds.

— Uite-o, îi spusese Ai în timpul filmului. Cea care a emoţionat copiii. Nu e o actriţă minunată?

Al vorbise în noaptea aceea de parcă el şi Connie erau prieteni vechi, separaţi doar de timp şi profesii. „Dacă a existat cel puţin un grup de copii autişti, cel puţin o părticică de adevăr în cartea pe care o dictase din memorie, actriţa ar putea să mi-o confirme”, îşi spuse Jan.

Numele ei de scenă era Conny Van Dyke.

Prietenul lui Jan o găsi în Naples, Florida, retrasă din cinematografie. Avea patruzeci şi unu de ani şi era paznică la închisoarea districtuală Collier în schimbul de noapte. La patrusprezece ani fusese aleasă cea mai frumoasă fată din America de revista *Adolescenta*.

Avea o voce blândă. Spre deosebire de majoritatea ghidelor lui Canty, părul îi era lung şi blond.

— Aţi auzit vreodată de Allan Canty? o întrebă Jan.

— Nu, dar asta nu înseamnă mare lucru. Cine e?

— Un psiholog din Detroit. Nu l-aţi cunoscut la începutul anilor ’60?

Urmă o pauză lungă.

— *El*, spuse fosta actriţă. Da, îl cunosc.

Începu să plângă.

— Oamenilor le place să creadă că undeva, de-a lungul vieţii, pot să schimbe ceva. Eu încă mai încerc să fac asta.

Eram în ultimul an de liceu. L-am întâlnit în timp ce

lucram ca model la o expoziţie de maşini. Am jucat în scenete pentru el doar de trei sau patru ori. Eram manechin, cântam şi înregistram discuri pe vremea aceea. M-am oferit voluntar să lucrez pentru el.

Nu-mi amintesc camera, dar îmi amintesc copiii. Erau copii, cinci sau şase. Într-una din scenete trebuia să ameninţ o fetiţă cu o mitralieră. Nu trebuia să o fac cu răutate, mi-a spus, ci ca la teatru de păpuşi. Nu sinistru sau macabru.

Mi-a dat textul. Mi-a spus povestea şi mi-a explicat ce urmărea – să declanşeze ceva în mintea copilului. Eram singură. N-am lucrat cu nimeni altcineva. Îmi amintesc grupul de copii care stăteau în cerc, în afară de o fetiţă care stătea singură de o parte. Îşi ţinea braţele încolăcite în jurul capului, ghemuindu-se ca un orfan.

Îmi amintesc cum am jucat şi îmi aduc aminte de râsete. Da, au început să râdă şi să vorbească.

Fosta actriţă începu să plângă din nou. Spuse că era emoţionată pentru că amintirea era legată de o întâmplare mai recentă.

— Acum câţiva ani lucram la un azil de bătrâni din Neapole. De două ori pe săptămână. Cântam, dansam şi compuneam cântece la pian. Ei îmi dădeau cuvintele, iar eu compuneam melodia… s-a întâmplat acelaşi lucru.

Era acolo un bătrân care nu vorbise de un an… toţi credeau că e complet sclerozat. M-am dus lângă el şi am început să fluier. A fluierat şi el. Am început să vorbesc şi a început şi el să vorbească. Tot personalul a rămas uimit. Era prima oară când scotea un cuvânt de un an de zile.

Atunci mi-am amintit ce se întâmplase cu multă vreme în urmă, ştiţi, cum un lucru ca ăsta îi face pe oameni să vorbească.

Chestia caraghioasă a fost că bătrânul mi-a mărturisit mai târziu că ar fi putut să vorbească tot timpul.

Dar nu-i plăcea cum se purtau cu el. Asistentele îi spuneau, „Haide, e timpul să luăm masa de seară, e timpul să facem nani”.

Aşa că le păcălea pe toate. Mi-a spus că se săturase să tot fie tratat ca un copil.

Capitolul 100

Spre sfârşitul iernii, vila în stil Tudor era scoasă la vânzare de şase luni, dar nu avea niciun cumpărător. Jan făcuse o listă pentru agentul imobiliar, specificând îmbunătăţirile recente: noul cazan pentru încălzit apa, noul acoperiş, aleea de cărămizi şi orice ar fi ajutat la vânzarea casei.

Putea să întocmească şi o listă în care să spună de ce voia să scape de ea: impozite şi taxe pe ipotecă mari, notele de plată pentru căldură mari, singurătatea în şase dormitoare şi şase băi şi, mai presus de toate, amintirile.

Agentul insistase, de asemenea, să informeze orice posibil cumpărător de aşa-numitul „defect ascuns”: „Fostul proprietar a fost ucis şi dezmembrat”. Dacă nu făceau asta, vreun cumpărător scandalagiu sau superstiţios ar fi fost posibil s-o dea în judecată, spunea el.

Nu mai avea nevoie de încă un bucluc. Una câte una, plătise toate datoriile lui Al. Cariera ei înflorea. Părăsise vechiul cabinet şi găsise altul mult mai potrivit gusturilor ei. Când cei care îi mutaseră lucrurile ridicaseră biroul mare din lemn de nuc al lui Al Sir., acesta se desfăcuse în bucăţi. Îl dăduse la reparat, rugându-l pe tâmplar să-l mai micşoreze.

Mai ales, voia să-şi continue viaţa. Dar ratele dobânzii erau mari şi vânzările pe piaţa imobiliară scăzute. N-ar fi crezut niciodată că va fi nevoită să-şi petreacă toată iarna singură în vilă.

Când vremea rece sosi, închise majoritatea camerelor pentru a economisi energie şi bani. Încălzea doar două –

bucătăria şi camera de oaspeţi, unde se mutase după moartea lui Al. Dar chiar şi pe acelea le încălzea doar pe jumătate.

O pătură electrică o aştepta când se întorcea de la lucru, în fiecare seară. Lua cina în pat, se uita la televizor din pat şi se lupta cu coşmarurile tot în pat.

Unul dintre ele o înspăimântau cel mai tare. Visa că era din nou la morgă, privind ecranul televizorului. Capul lui tăiat se întorcea şi o privea fix. Se trezea în bezna din cameră, transpirată toată, neştiind unde se află. Până la urmă, îşi concentra atenţia asupra dungilor groase de plumb de la geamuri ce trimiteau umbre pe covor.

Lună după lună, oamenii veneau să vadă casa. Se perinda multă lume care îi făcea multe complimente.

— Oh, uită-te la geamurile de plumb, spuneau ei. Toată vila e atât de frumoasă. Priveşte plumbul la ferestrele astea.

„Da, îşi spunea ea, e frumoasă. Dar mă ţine în lanţuri. E închisoarea mea”.

— „Asta e, gândea. *Închisoarea mea cea frumoasă* începu să-i spună aşa casei în stil Tudor a lui Al.

Apoi, într-o zi, chiar înainte de venirea primăverii, agentul imobiliar găsi nişte cumpărători – un cuplu care dorea casa cu tot defectul ei ascuns. Se bucura că aveau copii care să umple tot acel spaţiu cu jucării, urme micuţe de degete şi zgomot.

Jan îşi cumpără un apartament în Pointes – drăguţ, dar la un preţ foarte mic. Îi plăceau liniile noii locuinţe. Mai târziu descoperi că fusese proiectat de Albert Kahn, arhitectul Fisherului şi al vilei de pe Berkshire. „De unele lucruri, reflectă, n-am să scap niciodată”.

Anotimpurile erau undeva la graniţa dintre iarnă şi primăvară când făcu ultimul drum la vilă. Trecu de

Jefferson Avenue, apoi o luă cu Thunderbird-ul ei

roşu pe sub ulmii de pe strada Berkshire. Apropiindu-se de casă, observă deodată o altă maşină care venea din sens opus.

Era un Buick – un Buick Regal negru. Simţi cum un val de sânge îi inundă pieptul. Şoferul semăna cu el atât de mult, dar nu era decât o coincidentă crudă.

Gând păşi înăuntru pentru prima oară, casa i se păru la fel de imensă ca întotdeauna. Se opri în sufragerie, privind covorul ce se întindea până la şifonierul gol. „Cum, îşi spuse, am reuşit noi să umplem tot spaţiul ăsta?”

Se hotărî să controleze toate camerele ca să fie sigură că n-a uitat nimic. Se uită peste tot – în debarale, în subsol, în dulapurile pentru lenjerie. Ultimul popas îl făcu în bucătărie. Trase toate sertarele şi deschise toate uşile bufetelor din camera ei preferată.

În final, îşi plimbă mâna pe rafturile de sus ale dulapurilor, unde Al obişnuia să-şi ţină cafeaua lui preţioasă. Simţi cum degetele ei ating ceva micuţ.

Era o jucărie, despre care Al spunea că i-o cumpăraseră părinţii de la un magazin de antichităţi când era copil. N-o mai găseau de ani de zile.

Era o maimuţică, dar diferită de orice jucărie pe care o văzuse. Fusese confecţionată din mai multe tipuri de lemn de esenţă tare. Membrele şi extremităţile – capul, braţele, picioarele, labele picioarelor – erau separate, prinse una de alta la încheieturi cu fire de sârmă fragilă. Putea să se mişte în toate direcţiile şi să ia orice formă sau poziţie.

Înţelegea de ce maimuţa lui Al rămăsese ascunsă acolo atât de multă vreme. N-avea decât vreo cinci centimetri.

Ieşi din casă strângând maimuţa în palmă.

BESTSELLER

Creîndu-şi o dublă identitat
psihologul Alan Canty trăieşt
paralel, două vieţi total opus
una de familie şi una bizară
lumea sordidă a prostituatelor
drogurilor. Decăderea ia aspect
unei avalanşe, ducându-l, inev
tabil, la ruină morală şi materială

MASCARADA